

Lottie, ona âşık olmayacağına yemin etmişti...
Oliver ise kendine Lottie'yi umursamadığını söylüyordu...

Gönülçelen

SUSIE TATE

Çeviren:
Gülçin Özbek Kuyumcu

Oliver Harding, Buckingham Dükü ve Birleşik Krallık'ın en çok arzulanan aristokratıydı. Topraklar, ünvanlar ve sonsuz bir servet... Dünyanın ayaklarının altına serildiği bu adamın tek bir zayıflığı vardı: Sakar, işinde berbat ama gülüşüyle karanlık dünyasını aydınlatan temizlikçisi Lottie.

Lottie Forest için yaşam, on iki yaşından beri bir hayatta kalma oyunundan ibaretti. Banka hesabında sadece yirmi poundu ve koruması gereken travma mağduru küçük kız kardeşi varken, yakışıklı bir Dük'ün tatlı sözlerine ayıracak tek bir saniyesi bile yoktu.

Bir yanlış adım her şeyi değiştirdi. Güveni sarsılan Oliver'ın hayranlığı yakıcı bir nefrete dönüştü. Kibri gerçekleri görmesini engellerken gücünü ve ayrıcalığını Lottie'nin dünyasını başına yıkmak için kullanmaya kararlıydı. Hatasını anladığındaysa Lottie'yi geri kazanmanın tek bir yolu kalmıştı: Her şeyi göze alarak beş yüz yıllık aile geleneğine yakışır şekilde sahte bir nişan yapmak.

Buckingham Dükü, yüzyıllardır istediğini elde eden bir soydan geliyor olabilirdi ancak Lottie, ona hayatın sadece bir satranç tahtasından ibaret olmadığını öğretecekti.

Aşk, gururdan daha ağır bastığında bakalım kim mat olacaktı?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdukkani.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

Gönülçelen

SUSIE TATE

Düzenleme
Ny.ozlem

Gönülçelen

Susie Tate

Orijinal Adı: Gold Digger

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Susie Tate

Çeviren: Gülçin Özbek Kuyumcu

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Elif Çınar

Sayfa Düzeni: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Nisan 2026

ISBN: 978-625-8729-64-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

Gönülçelen

SUSIE TATE

Çeviren: Gülçin Özbek Kuyumcu

Tepetaklak

LOTTIE

Zenginler tuhaftı. Bir sürü yatak odası ve gereğinden fazla tuvaleti olan devasa evlerde yaşıyorlardı. Cidden, bu evdeki tuvalet sayısı insan sayısının beş katıydı. Saçmalıktı. Yine de şikâyet etmiyordum. Bana iyi bir maaş kazandırdığı sürece tuhaf olmaya devam edebilirlerdi. Zenginler bir evde on tuvalet olmasını sevir olabilirlerdi ama kesinlikle o tuvaletleri temizlemeyi sevmiyorlardı. İşte ben tam da bu noktada devreye giriyordum. Ancak özellikle o gün lüks tuvalet temizleme işimde küçük bir sorunum vardı; karnı ağrıdığı için okula gitmek istemeyen sekiz yaşında çelimsiz bir kız çocuğu şeklinde küçük bir sorun. Zengin muhitindeki meydana dönmeden hemen önce kızın elini hafifçe sıktım, ardından önünde çömeldim. Yanığından süzülen bir damla yaşı görünce içim sızladı. Üzerinde şişme montuyla sıkı giyinmiş olsa da içinde pijamaları vardı ve yıkanmaya muhtaç pelüş midillisi Keith'e sıkıca sarılmıştı.

“Tamam, aşk böceğim,” dedim, gözyaşını nazikçe silip ellerimi küçük omuzlarına yerleştirdim. “Planı hatırlıyor musun? Saklambaç oynadığımız zamanki gibi olacak. Sadece bu defa

gerçekten uzun süre saklanacaksın. Okuduğun kitap daha bitmedi, değil mi?”

Hayley başını sallayarak onayladı, küçük çilli yüzünde ve iri kahverengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı. İç çektim, içim yeniden sızladı. Hayley zaten yeterince şey yaşamıştı. Karnı ağrırken Londra'nın dondurucu soğukunda sokaklarda yürüyüp ben tuvaletleri temizlerken devasa bir zengin evinde saklanmak zorunda kalmayı değil, sıcak bir evde kanepeye kıvrılıp Lucozade içerek günü benimle birlikte geçirmeyi hak ediyordu. Ancak Hayley'nin karın ağrısının sebebinin okula olan nefretinden kaynaklandığını biliyordum, üstelik bu işi riske atamazdım. Bu malum aristokratlar piyasanın çok üzerinde maaş ödüyorlardı, söz verip işe gelmedi damgası yemeyi göze alamazdım. Bugünün mesai ücretini *kaybetmeyi* göze alsam bile ki *alamazdım*, işimi tamamen kaybetme riski çok büyüktü. Çaresizliğin kıyısına doğru sürükleniyorduk, üstelik Hayley ve benim hiçbir güvencemiz yoktu. Hiç olmamıştı.

“Çantana bir sürü atıştırmalık koydum. En sevdiğin yiyeceklerle birlikte bir şişe de Lucozade var ama kusacak gibi hissedersen yemek için eve dönmeyi beklesen daha iyi olabilir.” *Lütfen, lütfen Tanrım, o eve kusmasına izin verme.* Geçen hafta iç mimar geldiği sırada oradaydım. O kadın dört bin poundluk bir koltuk önermişti. Tuhaf, aşırı uzun *tek kişilik* bir koltuk dört bin ediyorsa sekiz yaşındaki bir çocuğun kusmuk felaketinin borcunu ödemek yıllarımı alırdı. “Miden nasıl?”

Hayley çilli burnunu kırıştırırken eliyle idare eder anlamında bir hareket yaptı. Tekrar iç çektim.

“Kelimleri kullan, aşk böceğim,” diye nazikçe hatırlattım. Gözlerini benden kaçırıp kaldırıma çevirdi, pofuduk botunun ucuyla bir çakıl taşını tekmeledi. Sürekli dırdır etmekten nefret ediyordum ama en azından benimle konuşmasını sağlayamazsam ses tellerinin zayıflamasından endişeleniyordum.

“İyiyim,” dedi nihayet, sesi o kadar kısıktı ki Londra’nın nispeten sakin sokaklarından birinde olmamıza rağmen sesi neredeyse şehrin gürültüsünde boğuluyordu. (Zenginler Londra’nın sessiz, ağaçlarla dolu sokaklarında yaşırdı – otobüs sesleri, egzoz dumanı, lastik gıcırtiları ve bağırışlar biz fakir ölümlüler içindi.) “Kusmayacağım. Söz veriyorum.” Burnum sızlamaya başlayınca onu kendime çekip sıkıca sarıldım, pelüş midilli Keith aramızda ezildi. Kirpiklerimi hızlıca kırıştırarak gözyaşlarımı öteledim. Kendimi tutabildiğim sürece Hayley’nin önünde asla ağlamamaya çalışıyordum. Benim güçlü ve güvenilir olduğuma inanması gerekiyordu. Bunun üstesinden gelemeyen yetişkinler yüzünden yeterince hayal kırıklığına uğramıştı. Benim de onu yüzüstü bırakacağıma inanmasına izin vermeyecektim.

Gözyaşlarımı kontrol altına aldığımdan emin olunca geri çekilip ayağa kalktım. Hayley’nin elinden tutarken omuzlarımı dikleştirdim ve Buckingham Meydanı’na döndüm. Kensington’ın kalbinde yer alan Buckingham Meydanı güzeldi. Merkezindeki küçük, özel bahçenin etrafını saran büyük ve süslü binalar vardı. Çitlerle çevrili o bahçe kapısının arkasındaki bölgeye geçebilmek için meydandaki rezidanslardan birinin sakini olmanız gerekiyordu. Bizim apartmanlarla dolu mahallemizdeki parka hiç benzemiyordu; kullanılmış iğneler, yer yer yanık izleri olan çimenler, bira kutuları ve evsiz insanlar yerine burada yaşlı ağaçlar ve bakımlı güller vardı. Kendime sadece çitin üzerinden özlemle içeriye bakma izni veriyordum. Henüz öğle yemeğimi orada yemek için anahtarı isteyecek cesareti toplayamamıştım. Londra’nın tam ortasında küçük bir vaha gibiydi. Dışarıdan izlemek bile ruhuma huzur veriyordu. Hayley, görkemli Buckingham Malikânesi’nin önünde donakaldı. Ona baktığımda gözlerinin kocaman olduğunu, ağzının açık kaldığını gördüm.

“Çok büyük,” dedi fısıldayarak. Kendiliğinden konuşmuş olması bile şaşkınlığını kanıtlıyordu. “Kraliyet ailesinden olmadıklarını söylememiş miydin?”

“Evet, aşk böceğim,” dedim, onu yan taraftaki personel girişine doğru çektim. Dışarıda ne kadar çok oyalanırsak yakalanma ihtimalimiz o kadar artıyordu. “O *Buckingham Sarayı*’ydı, unuttun mu? Buckingham Malikânesi farklı.”

Söylemediğim şeyse Buckingham Malikânesi sakinlerinin taht sırasından o kadar da uzak olmadıklarıydı. En son Google’da arattığımda Dük otuz beşinci sıradaydı. Dük’ü düşününce ürperdim. Ona olan takıntım kontrolden çıkmıştı. Fakat yaşayan hiçbir kadın, öyle birinin çalışanı olup da onu internette araştırmanın keyfini çıkarmadan duramazdı. Adamın çekiciliği neredeyse insanüstüydü – güçlüydü, Wikipedia’ya bakacak olursak milyarlık bir serveti vardı. Neredeyse bir kraliyet soylusuydu. Hepsinden öte, benimle yarışabilecek seviyede –yani yok denilecek– bir mizah anlayışı vardı. Tabii bu mizah anlayışını benimle paylaştığından değil. Yüzüme bile baktığı söylenemezdi. Personeliydim, dolayısıyla Buckingham Dükü gibi ilahi varlıklar için görünmez sayılırdım.

Yine de birkaç kez görüldüğümü hissettiğim olmuştu. Geçen hafta mutfağın köşesindeki çöpü boşalttığım sırada Dük ve ürkütücü eniştesi Blake içeri girmişti. Her zamanki gibi beni görmezden gelip öğleden sonraki toplantıları hakkında konuşmaya başladıklarında bir süre sonra Blake, “Üzgünüm, moruk,” demişti, zenginlere özgü aksanı içeride yankılanıyordu. “Ama sığmayacak. İçine sıkıştırmayı denesen de aşırı acı verici olacak.”

Denemiştım, gerçekten denemiştım ama çok cezbediciydi. Bu yüzden kendimi tutamadan, “Kız da böyle demişti,” diye sessizce mırıldanmıştım.

Asıl sorun, eskiden sokak serserileri gibi küfretmeme rağmen Hayley benimle yaşamaya başladığından beri bu huyumdan vazgeçmiştim ancak karşıma çıkan o mükemmel fırsatta *Kız da Böyle Söylemişti* şakasını yapmamak çok zordu. Dudağımı ısırarak ikisinin de duymamış olmasını ummuştım. (Sonuçta personel tıpkı *Harry Potter*’daki ev cinleri gibi neredeyse görün-

Gönülçelen

mez olmalıydı.) Hızlıca çıkmaya çalışmış ama arkamı dönüp göz ucuyla Dük'ün durduğu tarafa baktığımda, düşündüğümünden çok daha yakınımda olduğunu görmüştüm. Üstelik mavi gözleri beni olduğum yere çivilemişti. Blake'in duymadığı belliydi, Tanrı'ya şükür ne kayınbiraderinin dik dik bana baktığının ne de varlığımın farkındaydı. Saçma sapan bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu. Fakat Dük gözünü benden ayırmadığından olduğum yerden kıpırdayamıyordum. En sonunda koyu renkli kaşlarından biri havaya kalktı ve seksi dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. O anda elimdeki önceki geceden kalma köri kokulu çöp torbasıyla şehvet patlamasından neredeyse mutfağın ortasında bayılacağıma yemin edebilirdim.

O kısa gülümsemesi aynı hızla sönerken bakışlarını Blake'e çevirmiş ve ben de konuşmadan bakıştığımız tüm o süre boyunca nefesimi tuttuğum için can havliyle nefesimi vermiştim. Mutfaktan hızla çıkarken yüzümün utançla yandığını hissediyordum. Neden dikkati üzerime çekmek zorundaydım ki? Madem Dük'ün dikkatini üzerime çekecektim, hiç değilse üzerimde tayt ve *Take That* sevgimi ilan eden yırtık yakalı bir temizlik tişörtüyle, saçlarım başımın tepesinde komik bir ananas gibi toplanmış hâlde, elimdeki pis kokulu çöp torbasıyla olmamasını tercih ederdim. Ayrıca hizmetçi olarak çalıştığınızda yerde patronunuzun dikkatini çekmek hiç de iyi bir şey değildi. Bir önceki temizlik işimde, dikkat çektiğim ana kadar gayet kibar bir adam olduğumu sandığım evin beyi, kişisel alanıma girmeye başlayarak bunu kanıtlamıştı. Bir süre aşırı hassas davrandığımı ya da paranoyaklık ettiğimi düşünmüştüm, ta ki kıcımlı avuçladığı güne kadar.

İşverenlerle arkadaşça şakalaşmaların beni getirdiği nokta buydu ve Dük'ün kıcımlı –ya da bedenimin herhangi bir parçasını– avuçlamasını düşünmek bile başımı döndürse de kafamı önüme eğip işimi yapmamın sebebi buydu. Adam resmen yürüyen bir erotik rüyaydı. *Rüyalarım* tamamen onunla dolu

olduğundan bunu ilk elden biliyordum. Gece yarısı internet araştırmalarımın sonuçlarından biri de uyuyakalmak ve beni eski zamanlardan kalma koyu renk ahşap mobilyaların olduğu o büyük ofisine çağırdığı, saçımdaki eşarbı çekip aldığı, dudaklarını benimkilere mühürleyerek o binlerce yıllık paha biçilmez antika masasının üzerine yatırdığı rüyalar görmektir. Ah, aşırı aktif hayal gücünün sonuçları ve olmayan seks hayatının hüsranı... Hayatımda mavi gözleri alev alev yanan, uzun ve kaslı vücuduyla kusursuz takımlar giyen, sakalı güzelce şekillendirilmiş adamlara yer yoktu. Benim hayatta kalmaya odaklanmam gerekiyordu.

Zaten birkaç hafta önceki Merdiven Vakası –beni karşı konulmaz bulan eski iş verenimin aksine– Dük’ün bana dokunmaya karşı alerjisi olduğunu kanıtlamıştı. Bu durum fena hâlde utanç verici olsa da sorun değildi. En azından kendimi böyle avutuyordum.

Onunla kurduğum tek iletişim, günlük olarak oynadığımız satranç karşılaşmasıydı. Karşılıklı oturup oynuyor değildik. Satranç takımı özel odada her zaman hazır hâlde duruyordu ve temizlik için içeri her girdiğimde hamlemi yapıyordum. Ertesi gün mutlaka bir karşı hamle yapılmış oluyordu. Şimdilik 3-2 öndeydim.

Hayley ve ben hızlıca mutfığa geçtik. Şansımıza mutfak personeli bu kadar erken saatte gelmiyordu. Zenginler ya kahvaltılarını kendileri hazırlıyordu ya da o lüks makinelerinde yaptıkları sert kahveyle öğlene kadar idare ediyorlardı – ben ikinci ihtimalden şüpheleniyordum. Devasa koridordan geçip misafir salonunun çift kanatlı kapılarına doğru koşturdum. Bu insanların oturma odası olmazdı – hayır, malikâneleri *misafir salonları* ve *özel odalardan* ibaretti. Burada her ikisinden de bolca vardı. En üzücü yanıysa en küçük özel odanın bile bizim dairemizden geniş olmasıydı. İçeri süzülüp Hayley’yi de yanımda sürükleyerek yüksek tavanlı geniş odanın köşesindeki

sarmal merdivene doğru ilerledim. Devasa alanın ortasına birbirine bakan tek kişilik koltuklar ve rahatsız görünümlü brokar¹ kanepeler yerleştirilmişti. Bir tarafında büyük bir şömine, diğer tarafındaysa bahçe manzarasını sergileyen uzun pencereler vardı.

“Sen önden çık,” diye fısıldadım Hayley’ye. Merdivene tırmanmasını işaret ettim, basamaklar dikti ve ben sakarlığımla bilinirdim. Düşen o olursa üzerime devrilmesini tercih ederdim ama düşen ben olursam onu kendimle birlikte yere sermek istemiyordum. Asma katta duvarlara sıralanmış kitaplıklar ve tam ortada bir bilardo masası vardı. Kitapların çoğu ansiklopedilerden oluşuyordu ki aslında internet sayesinde yıllardır onlara ihtiyaç duyulmuyordu. Ayrıca bar bilardosunun² en son 1800’lerde oynandığı düşünülürse büyük ihtimalle Hayley burada fark edilmeden kalabilirdi. Hayley, bir köşeye yerleşerek daha önce oraya yerleştirdiğim minderlerin üzerinde Keith’e sokuldu, ben de montunu çıkarıp battaniye gibi üzerine örttüm.

“Başardık,” diye fısıldadım. Rahatlamış hissetsem de eğleniyormuşuz gibi heyecanlı görünmeye çalışıyordum. “Eğleneliydi, değil mi? Gizli görev tamamlandı.”

Hayley’nin bunu oyun olarak görmesini ve çok fazla endişelenmemesini istiyordum. Sorun şuydu ki o, tıpkı benim gibi iyi bir gözlemciydi. İkimiz de neredeyse doğaüstü bir yetenekle insanları ve ortamı okuyabiliyorduk. Sosyal hizmetler görevlisi bunu aşırı uyarılmışlık olarak adlandırıyordu. Belli ki bizimki gibi bir geçmişi olan insanlarda sıklıkla görülüyordu. Hayley omuzlarımdaki gerginliği, gözlerimdeki endişeyi hemen anlardı. Parlak, sahte gülümsemem onu kandıramazdı.

1 Özel bir dokuma tekniğiyle kendinden desenli, hafif kabartmalı üretilen, kimi zaman desenlerin içine gümüş, altın ve bakır ipliklerin dâhil edilmesiyle ortaya çıkan bir döşeme kumaşıdır. –ç.n.

2 Topları, köşe ve kenarlara konumlandırılmış ceplere değil, masanın yüzeyindeki deliklere sokarak puan kazandığınız bir bilardo türüdür. –ç.n.

Elimi göğsümün ortasına bastırdıktan sonra Hayley'nin göğsüne koydum. Bu bizim için *Seni seviyorum* demenin sözsüz yoluydu. Elim çektiğimde Hayley'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti, zaten ondan isteyebileceğim tek şey de buydu. Kocaman parlak gülümsemeler, kıkırdamalar artık onun kişiliğinin bir parçası değildi ama bunu değiştirmeye kararlıydım. Onu alnından öpüp diz çöktüğüm yerden doğrularak sarmal merdiveni inmeye başladım.

Daha basamakların yarısına gelmiştim ki koridordan yaklaşan derin ve tok bir ses duydum. Çift kanatlı kapı açılıp o mavi gözler benimkilere kilitlendiğinde, en iyi olduğum şeyi yaptım – ayağım takıldı ve merdivenden aşağı tepetaklak yuvarlandım.

Mobilya cılasını yere bırak

OLLIE

Çikolata kahvesi gözleri benimkilerle buluştuğu anda kocaman açıldı ve bu kadının yanındayken tamamen kontrolden çıkan o tanıdık arzuyla sarsıldım. Ardından tabii ki, *tabii ki* düştü. Daha önce hiç Lottie Forest kadar sakar bir insanla karşılaşmamıştım. Daha geçen hafta onu oturma odasında bir seyyar merdivenin tepesinde bulmuştum. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye bağırdığımda (ki bunun pek de parlak bir plan olmadığını kabul etmeliydim) merdiven sallanıp yana devrilmiş ve ben son anda Lottie’yi yakalayabilmişim.

Lottie’yi kollarımda tutmak, ona karşı duyduğum bu saçma çekimi bastırmak için hiç iyi bir plan *değildi*. Yanaklarının kızarması, şokla aralanan dudakları ve yumuşak bedeni benimkine yaslandığında duyduğum ferah çiçeksi parfümünün kokusu, beni neredeyse şehvet sarhoşu edip kanımın bedenimin alt kısmına inmesine neden olmuştu. Çuval gibi tulumu, bir sürü küpesi, renkli eşarplarından biriyle sürekli tepesinde topladığı o dağınık karamel rengi saçları ve makyajsız yüzüyle bu kadının bedenimde böylesine şiddetli tepkiler uyandırması (özellikle de

son derece bakımlı, çaba harcamadan seksi ve büyüleyici eski sevgilime karşı neredeyse hiçbir şey hissetmiyorken) tam bir muammaydı. İçgüdüsel olarak verdiğim bu tepkiden öylesine şok olmuştum ki ayakları yere basar basmaz, sanki alev almış gibi onu kendimden uzaklaştırmıştım.

“Daha dikkatli ol artık,” diye çıkışmıştım.

“Siz öyle öfkeyle ortalıkta dolanıp bana bağırmasaydınız o lanet merdivenden düşmezdim,” diye lafı yapıştırdınca, o an bir kere daha ona çekildiğimi hissetmiştim. Lottie normalde hep sessiz ve saygılıydı. Bakışlarında zaman zaman öfke kıvılcımları belirse de mütevazı temizlik personeli tavrını neredeyse hiç bozmazdı. Aslında karşılık vermesi beni epeyce heyecanlandırmıştı. Ancak bir anlık sessizliğin ardından yüzündeki kızarıklık geçmiş, gözlerindeki ateş sönmüş ve bakışları tekrar yere çevrilmişti. “Üzgünüm, efendim. Elbette haklısınız. Daha dikkatli olurum.”

Bu ani boyun eğişi karşısında mantıksız bir öfkeye kapılmış, kollarımı göğsümde kavuşturup dik dik yüzüne bakmıştım.

“Ne demeye o merdivenin tepesine çıkman gerektiğini düşündün ki zaten? Bunu yapabilecek kadar dengeli bir insan olmadığın ortada.”

Bakışları benimkiyle buluşunca bir anlığına o ateş yeniden parlamıştı, sonra sanki onu yok etmeye çalışıyormuş gibi hemen gözlerini kapatıp başını iki yana sallamıştı. “Tavanda örümcek ağları vardı. Onları temizliyordum. Anneniz dedi ki...”

“Annem için çalışmıyorsun,” diye çıkışmıştım. “*Benim* için çalışıyorsun. Bir daha seyyar merdivene çıkmak yok.”

Gözlerini yerden kaldırmadan geriye doğru bir adım attığında bu tavrı karşısında göğsüm sıkışmıştı. En ilkel yanımla onun geri çekilmesine izin vermemem için haykırıyordu. Daha doğrusu, geri adım atması her anlamda yanlış hissettiriyordu.

İşte şimdi bir kez daha düşmüştü ama bu defa onu yakalayacak kadar yakınında değildim. Ona tam da ahşap zemine

çarptığında ulaşabildim. Önce bir bacağı yere indi, ardından uzattığı bileğinin ve kalçasının üzerine sertçe düştü.

“Tanrı aşkına,” dedim yanına çömelirken, endişeden sesim gereksizce sertleşmişti. “Bu gezegende senin kadar kazaya meyilli bir insan daha görmedim.” Bir elim omzuna uzanırken diğer elim ilk kez gülünç topuzundan kurtulmayı başaran saçları yüzünden çekmek için hareketlendi. Dokunuşumla irkilererek aramıza ona uzanamayacağım bir mesafe koyduğunda, o çıldırtan yoksunluk hissini yeniden yaşadım. Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım ama yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluştuğu anda içim burkuldu.

“Bak, üzgünüm,” dedim daha yumuşak bir ses tonuyla. “Şerefsizlik ettim.” Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi beni daha da aşağılık hissettirdi. “Peki, iyi misin?”

“İyiyim,” diye yalan söyledi ve boğazını temizleyerek yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi.

“Dur kalkmana yardım edeyim,” dedim elimi uzatarak.

“Size *iyiyim* dedim.” Sıkıdığı dişlerinin arasından zorlukla konuşurken elimi görmezden geldi ve kalkmak için üzerime düştüğü bileğinden destek almaya çalışınca yüzünü buruşturdu.

“Lottie, tek yapman gereken...” Ona tekrar uzandım ama yuvarlanarak ağırlığını diğer tarafına verdi.

“*İyiyim*,” dedi bu kez daha güçlü bir sesle. Nedense bana odaklanmadan önce kısa bir an arkasındaki asma kata baktı. “Yardımaınıza ihtiyacım yok.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Tamam tamam,” dedim mırıldanarak.

“Oliver, burada mısınız?” Annemin sesiyle ikimiz de irkil-dik. “Ah! Lottie, iyi misin?” dedi annem. O sırada Lottie sağlam elini kullanarak ayağa kalkmaya uğraşıyor, ayak bileğine yüklenen ağırlıkla acı çektiğini belli etmemek için yüzüne bir maske yerleştirmeye çalışıyordu.

“Hayır, anne,” dedim. “İyi değil. Lanet merdivenden düştü.”

“Ah, aman Tanrım!” diye haykırdı annem, koşar adımlarla Lottie ve benim yüz yüze durduğumuz yere geldi. “Ne büyük talihsizlik, tatlım. İyi misin? Yapmamız gereken bir şey var mı?..” Bakışları bir an için asma kata kayınca annemin sesi kısıldı. Kaşları hafifçe çatılırken başını yana eğdi, ardından fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana döndü. Kafa karışıklığıyla alnımı kırıştı ve tam annemin dikkatini çeken şeye bakmak üzereydim ki bana sertçe, “Oliver!” diye seslendi.

“Evet, anne?” diye sordum uzun bir duraksamadan sonra. Annem dudağını ısırarak yüzü bembeyaz kesilen Lottie’ye baktı. Bakışlarını ondan ayırıp bana çevirirken boğazını temizledi.

“İıı... işinin başına dönsen daha iyi olabilir. Lottie’yi acil servise ben götürürüm.”

“Gerçekten, ben iyiyim, Margot,” diye araya girdi Lottie, sesi tizdi ve fazlasıyla paniklemişti. Kaşlarımı çattım. Lottie’nin annemle samimiyeti ile bana gösterdiği resmiyet taban tabana zıttı. Yıllar önce ondan bana Ollie diye seslenmesini istemiştım ama hâlâ *efendim* demekte ısrarcıydı. En azından artık *Ekselansları* demiyordu. “Buna hiç gerek yok. Sadece biraz moraracak o kadar.” Acısını yüzünden görebildiğim hâlde gülümseyince onu sarsmak istedim.

“İyi değilsin,” dedim, tükenen sabrım sesimin sert çıkmasına neden oluyordu. “Lanet olası metal basamaklardan düştün. Gidip—”

“Gerçekten,” diye sözümü kesti, bileğine taktığı bir yığın lastik tokadan birini alıp saçlarını tekrar topladı, sağlam elini kullanmaya çalıştığı açıkça belliydi. Karamel rengi uzun dalgaların yeniden elastik esarete mahkûm edildiğini görmek beni nedensizce üzmüştü. Saçının ne kadar uzun olduğunu ya da narin yüzünün etrafına nasıl döküldüğünü hiç fark etmemiştim. “Sizin için uygunsa işime döneceğim.” Temizlik arabasına doğru dönerken sol ayak bileği onu taşıyamadığından topallamaya başladı.

“Dur,” dedim sertçe ama her zamanki gibi bana aldırmadı. “Ciddiyim, Lottie. Annem haklı. El ve ayak bileklerinin röntgeni çekilmeli.” Sağlam eliyle sepetten mobilya cilasını kaptı, tozunu almak için sekerek büfeye doğru yürüdü. Siktiğimin tozları. Yanına ulaşp nazikçe dirseğini tuttum, çıplak teninden elime akan elektrik akımını görmezden gelmeye çalıştım. Niyetim, ağırlığını bileğine vermeden kanepeye ulaşana kadar ona destek olmaktı. Fakat inatçı kadın irkilerek benden uzaklaştığında az kalsın tekrar düşünüyordu.

“Lottie,” dedim uyaran ses tonumla. “Mobilya cilasını yerine koy ve bırak da ayağını uzatman için kanepeye kadar sana eşlik edeyim.” Yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce göğsüm sıkıştı. Neden bu kadar inat ediyordu ki?

“Ekselansları,” diye söze başlayınca ellerim ânında yumruk hâlini aldı. Harika, *Ekselansları* saçmalığına geri dönmüştük. “Ben gayet iyiyim. Ayağımı uzatmaya ya da röntgen çekilmesine ihtiyacım yok. Vardiyamı bitirmeyi tercih ederim.”

Toz almak için tekrar yanımdan sekerek geçince bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. “Tıp diplomanız olduğundan haberim yoktu, Bayan Forest.” O sırada yan döndüğü hâlde gözlerini devirdiğinden emindim.

“Hastaneye giderek herkesin zamanını boşa harcayacağımı bilmek için tıp diplomasına ihtiyacım yok,” dedi dişlerini sıkarak. Hemen ardından, “Efendim,” diye ekledi.

Sonra bu aşırı inatçı deli kadın, topallamadan yürümeye niyetlenmiş olacak ki tüm ağırlığını burkulan bileğine verdi. Bu kez bembeyaz kesilen yüzünü buruşturduğunu gizleyemedi. Olduğu yerde sendelediğinde iyice sabrım taştı.

“Tamam, yetti artık,” dedim sertçe, uzun bir adımla ileri atıldım ve bacaklarını yerden kesip onu kucağıma aldım. Onu sıkıca göğsüme bastırarak kendi etrafımda döndüğümde şokla nefesi kesildi.

“Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz siz?” diye dehşet içinde fısıldadığı sırada onu dikkatlice kanepeye yerleştirip hemen geri çekildim. Boğazımı temizledim ve ellerimi ceplerime soktum.

“Şey... tatlım?” dedi annem araya girerek. “Çalışanlarımızı böyle kucakladığımız gibi mobilyaların üzerine fırlatamayız. Geçen yüzyılda bu normal karşılanabilirdi ama eminim ki büyük büyükbaban bile buna bir dur derdi.”

Lottie, anneme bakıp ayaklarını yere indirmeye yeltendi. Tamam pek uygun karşılanacak bir hareket yapmamış olabilirdim ama Lottie'nin yüzündeki o keskin acıyı daha fazla izleyemezdim. Böylece o daha ayaklarını yere basamadan ellerimi ceplerimden çıkarıp eğildim, narin baldırlarından tutarak bacaklarını tekrar kanepenin üzerine yerleştirdim. Ardından yastıklardan birini alarak ayaklarının altına koydum. Bu beklenmedik hamleyle Lottie sırtüstü devrilip kolçağa yaslanmak zorunda kaldı. Hayretle bana bakıyordu.

Annemin boğuk bir sesle homurdandığını duydum, ki bunun kahkaha olması gayet muhtemeldi.

“Seni hastaneye götürüyorum,” dedim ve Lottie'nin ağzı şok içinde açık kaldı.

“Tatlım, senin müteahhitlerle yapacağın bir toplantının yok muydu?” Annem araya girince Lottie ona minnettarlıkla baktı. Bu kadının derdi neydi? Muayene edilmesi için onu bizzat götürmeyi teklif ediyordum. Ben, Buckingham Dükü Oliver Harding, temizlikçimi hastaneye götürmeyi teklif ediyordum ve o bana sanki ikinci bir kafam varmış gibi bakıyordu. Kadınlar –hatta dürüst olmak gerekirse insanların geneli– onlardan ne istersem yaparlardı.

“Beni hiçbir yere götürmüyorsunuz, efendim,” dedi Lottie gözlerinde yanan ateşle. “Kalıp vardiyamı bitireceğim.”

“İşverenin olarak ayak ve el bileğinde kırık olması ihtimaliyle çalışmana vicdanım izin vermez.” Al işte, yine o göz devirme. İnanılır gibi değildi. “Derhâl acil servise gidiyorsun.”

Gönülçelen

Gözleri parladı. Kahverenginin içinde yeşil benekler belirdi. Kahretsin, gerçekten çok güzeldi.

“Siz toplantınıza gitsenize,” diye terslediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Hatırlatırım, Bayan Forest,” dedim yumuşak ama ölümcül ses tonumla. “Sen benim çalışanımsın. Aramızda verilecek talimatlar sadece *benden sana* verilir ve onlara uyarsın. Çalışanım olarak devam etmek istiyorsan işini böyle yürüteceksin.” Usulca dile getirdiğim tehditten ânında pişman oldum. Yüzü tekrar bembeyaz kesildi, bu kez hafiften grimsi görünecek kadar kötüleşmişti ve gözlerindeki o yeşil alevler sönüp yerini paniklemiş bakışlara bıraktı. Bu da kendimden iyice nefret etmeme neden oldu. Bir saniyeliğine asma kata kayan bakışları tekrar bana döndü. Neye baktığını görmek için dönecek olduğumda ayağa kalktı ve küçük eliyle bileğimi kavradı. Bir kez daha dokunuşu vücuduma elektrik akımı yaydı. Tenini tenimde hissedince kalp atışlarım hızlandı.

“Elbette,” dedi, sesinin artık önceki kavgacı tonundan yoksun olması göğsümü sıkıştırmıştı. “Anlıyorum. Ben... bugünlük çıkayım. Röntgen çektiririm. Söz veriyorum. A-ama beni sizin götürmenize izin veremem.”

Bileğimdeki eline bakınca hemen tutuşunu gevşetti. Bakışlarım onunkiyle buluştuğu anda sanki zaman durdu. Bakışlarımı hüznü, sıcak kahverengi gözlerinden kaçırmam imkânsızdı. İçim hızla... bağlanma, hatta bir aidiyet hissiyle doldu.

Fakat bu aidiyetten de öte bir şeydi. Sanki ruhum doğruca içini görüyor ve “Ah, *sensin*. İşte buradasın,” diyordu.

Kesinleşmişti artık, aklımı kaçıırıyordum.

“Hadi toplantına git, tatlım,” diye araya girdi annem. Lottie irkildi ve ânın büyüğü bozuldu. Tanrım, annemin odada olduğunu bile unutmuştum. “Bunun önemli olduğunu söylemiştin, hem Vicky’yi orada tek başına bırakamazsın.”

Zengin İnsanlar Acımasızdır

LOTTIE

Margot asma kata doğru, “Artık aşağı gelebilirsin, çocuğum,” diye seslendiğinde kalbim sızladı. Tam olarak suçüstü yakalanmıştık. Yukarıda hiçbir hareketlenme olmayınca iç çekip işimi kaybedeceğimi kabullendim.

“Sorun yok, Hayley,” dedim. “Daha fazla saklanman gerekmiyor. Oyun bitti.”

Hâlâ hiç hareket yoktu.

“Söz veriyorum, ısırmam,” dedi Margot gülümseyerek. “Hımm, aşağı gelmezsen aşçının pişirdiği bütün kurabiyeleri tek başıma yemek zorunda kalırım, sonra popom iyice büyür ve atım Bertie’ye binemem.” O anda yukarıdan bir sürünme sesi duydum. Onu cezbedip dışarı çıkaran kurabiyeler değil, atlardan bahsedilmesiydi. Hayley atlara çok düşküncüydü. Trabzanların arasında küçük yüzünün belirdiğini gördük, kocaman açılmış gözleri Margot ve benim aramda gidip geliyordu. “Gel hadi,” dedi Margot kurnazlıkla. “Hem popomu hem de Bertie’nin sırtını kurtarman gerekiyor, unuttun mu?” Hayley

bana baktı. Başımla onayladığımda, döndü ve merdivenden aşağı inmeye başladı.

“Dikkatli ol, Hails,” dedim ve bana bakıp *Senin gibi sakar bir soytarı değilim. Kendimi rezil etmeden merdiveni inmeyi becerebilirim* dercesine kaşını kaldırdı. Kaşlarımı çattım.

“Dikkatim dağıldı, tamam mı? Evde olmasını beklemiyordum, aniden onu görünce şaşırdım.”

Hayley gözlerini devirdi: *Sen hep sakarsın, gerçek bir dükk olan o korkutucu işverenin ödünü patlatmasa da.*

“Her neyse,” diye mırıldandım. “Sanki sen hiç düşmedin.”

Hayley’nin kaşları daha da yükseldi, ben de sinirle ofladım. “Tamam, haklısın. Genlerimizdeki koordinasyon becerisinden aslan payını sen almış olabilirsin.” Hayley’nin dengesi ve el-ayak koordinasyonu mükemmeldi. Ücretini karşılayabilseydim ya da onu gitmeye ikna edebilseydim dünyadaki tüm dans, tenis ve jimnastik kulüplerine gönderirdim. Bu durumdayken her şeyi reddettiği için cumartesi günleri benimle birlikte parkta tenis oynamaya mahkûmdu ki beceriksizin teki olduğumdan pek de ideal bir partner sayılmazdım.

Hayley bana doğru yürürken Margot boğazını temizledi. “Siz ikiniz sohbet ediyormuş gibi *görünüyorsunuz* ama yalnızca biriniz konuşuyor,” dedi. “Bu oldukça garip.”

Hayley kanepenin köşesinden dolanarak yanıma oturduğunda hâlâ sıkıca Keith’e sarılıyordu. Sağlam elimi onunkinin üzerine kapatıp hafifçe sıktım.

“Margot, bu benim kız kardeşim Hayley. Ne yazık ki pek konuşkan değildir,” dedim usulca. Hayley elimi sıkarak karşılık verdi ve yanakları kızarınca bakışlarını yere çevirdi.

Margot sevecen bakışlarla ikimizi süzdükten sonra kanepeye yaklaşıp Hayley’nin önünde çömeldi. “Aldırma,” dedi yumuşak sesiyle. “Etrafta kocaman popolar ve atlar hakkında konuşan bir sürü geveze var zaten.” Bu söyledikleri Hayley’nin onunla kısacık bir an göz teması kurmasını ve hafifçe gülümsemesini

sağladı. Şaşkına dönmüştüm. Hayley benden başkasına nadiren gülümserdi, dahası kesinlikle beş dakika önce tanıştığı insanlara böyle davranmazdı. Büyükannesiyle büyükbabası, okulundaki öğretmenleri ve benden başka hayatında pek fazla yetişkin yoktu. Büyükannesiyle büyükbabası da sadece son altı aydır onunla gerçekten ilgilenmeye başlamıştı. Onları Hayley'yle bağ kurmaları için teşvik etmeye çalışıyordum ama o iş öyle kolay değildi. Brenda ile Tony, annemden ve dolayısıyla da benden nefret ediyorlardı. Sonuçta, sık sık hatırlattıkları üzere onlar *benim* büyükanneyle büyükbabam değillerdi. Bunun en net hatırlatıcısı iki hafta önceki Noel günü yaşadığım yalnızlıktı. Hayatımın büyük çoğunluğunda yalnızdım ama o gün muhtemelen en dibe vurduğum gündü.

"Dinle, Margot," dedim. "Daha önce Hayley'yi fark ettiğinde oğluna hiçbir şey söylemediğin için minnettarım. Normalde onu yanımda getirmem ama... dün gecedен beri karnı çok fena ağrıyordu, sabah da devam edince onu bu hâlde okula gönderemedim."

"Lottie, oğlum genellikle çok cana yakın bir adamdır. Şu sıralar sana geçen yüzyıldan kalma despot bir zorba gibi davranmasının nedenini anlamıyorum ama ihtiyacın olduğunda hastalık izni kullanabilirsin. Buna asla itiraz etmez."

Bakışlarımı ondan ayırıp Hayley'ye baktım, ardından boğazımı temizledim. "Ben... şey, bunu bildiğim iyi oldu ama ben—" Tanrım, bu çok tuhaftı. Margot'ya düpedüz yalancı demek istemiyordum ancak oğlunun hastalık izinlerini onaylamayacağından bayağı emindim. Zengin insanların acımasız olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

Son işverenim Bayan Buchanon'un yaptığı veda konuşmasını hatırlayınca ürperdim. "Ne yazık ki güvenilir bir personele ve mevcut *standartları* koruma becerisine sahip birine ihtiyacımız var." Üstelik "standartları koruma" derken kol ağzı sökülmüş kazağıma ve tabanı ayrılmış spor ayakkabılarıma bakıyordu,

hayatımda hiç bu kadar küçük düşürülmemiştim. O zamanlar geçinmeye çalıştığım bütçeyle kıyafet konusunda bahsettiği o standartları korusaydı da bir görseydim. Kira ve yemeğe bile zar zor yetebiliyordum. Ama maalesef güvenilirlik meselesine bir şey diyememişim. Onların yanında çalıştığım dönemde Hayley çok daha kötüydü. Buchanonlara durumu açıklamıştım, ilk başlarda anlayış göstermişlerdi. Fakat annemizin cenazesi için aldığım bir haftalık izin bardağı taşıran son damla olmuştu. Bayan Buchanon artık benim “sık tekrarlayan izinlerimin” sıkıntısını çekmek istemiyordu. Kocasının arsız arsız popomu süzüp durma alışkanlığının da duruma yardımcı olduğunu sanmıyordum. Yani hayır, hata yapabilme hakkım olduğuna inanarak böyle bir tuzağa düşmeyecektim. Artık olmazdı.

Boğazımı temizledim. “Hails, kitaplığa bir göz atmaya ne dersin?” diyerek hafifçe elini sıktım. Hayley kitaplara bayılırdı ve bu odanın bir duvarı yerden tavana kadar kitaplıktı. Gözleri parladı, hemen sonra kaşlarını çattı ve dudaklarını ısırıp tekrar ayak bileğime baktı. “Ben iyiyim, aşk böceğim,” dedim usulca. Elini benimkinden ayırıp serçe parmağını bana doğru uzattı. Serçe parmağımı onunkine dolayarak, “Serçe parmak sözü,” diye fısıldadım. Bakışları benimle kitaplık arasında gidip gelince iç çektim. “Sorun yok. Hadi git de bir bak. Belki *Siyah İnci*’yi bulursun.” İşte bu işe yaramıştı. Bakışları tekrar raflara döndü, sonunda kitaplığın cazibesine yenik düşerek kanepeden kalktı ve odanın diğer tarafına geçip kitapların sırtlarını incelemeye başladı.

Hayley duyma mesafesinden çıktığında Margot’ya döndüm. “Bu işe gerçekten çok ihtiyacım var,” diye fısıldadım. Biraz önce Dük’le tartışma şeklim yüzünden mideme kramplar giriyordu. İstedğim son şey onu kızdırmaktı. Ama adam aşırı buyurgandı. Elbette sekiz yaşındaki kız kardeşimin asma katta saklandığından ve o yanımda olmadan hastaneye gitmemin söz konusu bile olmayacağından habersizdi. Bu yüzden tepkim

muhtemelen ona mantıksız gelmişti. Ama dürüst olacağım, *bir yürü git dostum ya*. On yaşımdan beri her işimi kendim hallediyordum, ufacık burkulmalarla da başa çıkabiliyordum. Tanrım, ne kadar da büyütmişti.

Margot'nun bakışları Hayley ve benim aramda gidip geldi.

"Ebeveynleriniz?" diye fısıldayarak sorunca başımı iki yana salladım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzüne kararlı bir ifade yerleşti. Burada çalışmaya başladığımdan beri Margot'nun gerçekten özel biri olduğunu anlamıştım. Taşrada kendine ait bir evi olmasına rağmen zamanının *çoğunu* Londra'da geçirirdi. En sevdiği uğraşları da oğlunun hayatına karışmak ve onun parasını Buckingham adıyla kurduğu hayır kurumlarına akıtmaktı. O hafife alınmayacak bir kadındı ve içimde Hayley'yle ikimizin bunu bizzat deneyimlemek üzere olduğuna dair bir his vardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Yirmilerindeki ıtkırıldım lar

LOTTIE

Garsonluk yapmaktan nefret ediyordum. Bunun birinci sebebi Hayley'yi, seksen iki yaşındaki deli komşum Ada'ya emanet etmek zorunda kalmamdı. Ada buna aldırmıyordu, zaten Hayley bakması zor bir çocuk değildi – yedi buçukta yatağına giderdi. Bu yüzden Ada'nın yaptığı tek şey dairemde takılıp yemeklerimi yemekti (ki bunu da büyük bir iştahla yapardı – bu yüzden yakın zamanda yine Co-op'a gitmem gerekeceğini biliyordum. Umarım bu, ay sonuna kadar elimde kalan on beş pounddan fazlasına patlamazdı). Üstelik garsonluk, akşamları elimde kalan zamanı da yiyip bitiriyordu. Oysa son iki yıldır yarı zamanlı devam ettiğim ve haftada yaklaşık on altı saatimi ayırmamı gerektiren Açık Üniversite psikoloji dersine çalışmam gerekiyordu. Neyse ki bu saatlerin bir kısmını Buckingham Malikânesi'nde çalıştığım süreye sıkıştırabiliyordum (cidden, adamın bir temizlikçiye ihtiyacı yoktu – evi pırıl pırıldı, daha önce de söylediğim gibi zenginler tuhaftı) ama yine de derslerin büyük kısmına gece geç saatlerde çalışmak zorunda kalıyordum.

Bütün bunlar olmasaydı yine de garsonluktan nefret ederdim. Esas mesele görünmez olmaya çalışmaktı. Umarım kıyafetlerimin yardımı olurdu – ensemde topladığım atkuyruğum, hafif makyajım, beyaz gömleğim ve siyah eteğim resmen *personelim* diye bağıırıyordum. İnsanların kadehlerini doldururken göz teması kurmamaya özen gösteriyordum. Konuklara gülümsemek yoktu. Umarım bu tam bir felakete dönüşmezdi...

“Vay be, bu akşam servis yapan afeti gördün mü?”

A-ha. Görünmez olma konusu umduğum kadar iyi gitmiyordu. Yutkunarak sonraki gruba yöneldim, içlerinden biri az önce benden *afet* diye bahseden adamdı. Sırtı bana dönüktü, orada olduğumu fark etmediği belliydi. Öylece sıvışmayı ne kadar çok istesem de bütün grubun kadehleri boştu ve elimde ağzına kadar dolu bir şişe şampanya taşıyordum. Mekândaki diğer insanlara geçmek için onlara servis yapmadan etraflarından dolaşmam gerekirdi, bu da çok bariz şekilde tuhaf görünürdü. Yutkunup ilerledim.

“Şampanya?” diye kısık sesle sordum. Gözlerim yerdeydi, umarım yanaklarım da çok fazla kızarmamıştı.

Söyleneni duyduğumu fark etmişçesine birkaç kişi utançla boğazını temizledi. Birkaçı *evet* diye mırıldanınca kadehlerini doldurmaya başladım. Ne yazık ki şampanya hızlıca akıtarak doldurulan bir şey değildi ve önüme uzatılan kadeh sayısına bakılırsa buradan hemen uzaklaşmam mümkün olmayacaktı.

“Neyden bahsettiğimi gördün mü?” diye mırıldandı daha önceki ses. İrkildim, neredeyse sıradaki kadehi ıskalıyordum. Belli ki o, utanan gruba dâhil değildi.

“Güzel,” dedi sertçe fısıldayan arkadaşı tanıdık sesiyle. Titreyen ellerimle kadehi doldururken içim sızladı. Odaklandığım tek şey kadehlerini doldurmak olmadığı için henüz yüzlerini tam görmemiştim, zaten hepsi benden *epeyce* uzundu.

“Güzel olan ne, Blake?” Kadın sesi duyunca gözlerimi kırpıştırdım ve sarışın bir kadının gruba katıldığını gördüm. Bü-

yüleyici güzellikteydi. Gerçek hayatta bu kadar güzel bir kadını daha önce hiç görmemiştim. Uzun siyah elbisesi ince bedenini sarmıştı, saçlarıysa gösterişli bir topuzla yanda toplanmıştı.

“Hiçbir şey, Vics,” dedi Blake ilgisizce. Kadın başını yana eğip kaşlarını çatarak ona bakmaya devam etti.

Boğazımı temizleyip, “Şampanya?” diye sordum ve kadın o tanıdık, masmavi delici bakışlarını bana çevirdi.

“Merhaba,” dedi, gözlerini hiç kırpmadan kurduğu göz teması biraz rahatsız ediciydi.

“Şey... merhaba,” dedim, doğrudan muhatap alınmak beni şaşırtmıştı. Böyle davetlerde hiç kimse garsonlarla doğrudan iletişim kurmazdı, özellikle de kadınlar hiç.

“Çok güzelsin,” dedi ve tekrar şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Gruptan boğuk bir gülüşme yükselse de aldırmadım.

“Teşekkürler?” dedim başımı yana eğip onu süzerken. “Siz de öylesiniz.”

“Evet,” diyerek kısaca onayladı.

“Cidden aşırı tuhaf,” diye mırıldandı yanımdaki biri ama kadın gözlerime bakmaya devam ediyor, onu fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Şey... evet, gitsem iyi olacak,” dedim aptal gibi, şampanya şişesini kaldırıp işime dönmem gerektiğini gösterircesine hafifçe salladım. Sarışın kadın bana öylece bakmaya devam etti. Pekiii. Sonraki gruba doğru geçerek görünmez olmaya geri döndüm.

Birkaç saat sonra ayakkabılarımdan gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Ayak bileğim kırılmamış olabilirdi ama hâlâ sızıyordu. On santimlik topuklar da hiç iyi gelmiyordu. Topuklu ayakkabıları şart koşan yemek şirketi müdürüne işini alıp bir yerine sokabileceğini söylemek üzereydim ki elektrik faturamı düşününce vazgeçmiştim. Diğer sorun da el bileğimdi. *Tabii ki* baskın kullandığım, şampanya doldurmak için ihtiyacım olan elimin üzerine düşmek zorundaydım. Duvardaki büyük, şatafatlı saate baktım. Davetin bitmesine sadece iki saat kalmıştı.

Daha kötöleriyle baş etmiştim. Bileğimi salladım, yeni bir şişe şampanya kapıp derin bir nefes aldım ve tekrar kalabalığın arasına döndüm. Sorun şuydu ki, erkekler çoktan sarhoş olmuştu ve artık daha cüretkâr davranıyorlardı.

Kalabalığın arasında ilerlerken gömleğimin içine bakmaya çalışan kaba heriflerin sayısı artmıştı, hatta bazıları yanlarında eşleri olduğu hâlde buna yelteniyordu. Bir de gereğinden fazla yaklaşıp saçımı koklayanlar (öğk!), yanlarından geçtiğim sırada kazara memelerime sürtünme fırsatı yakalamak için beni sıkıştıranlar vardı. Hepsi fazlasıyla bunaltıcıydı ve gittikçe tepem atmaya başlıyordu. Tam sinir bozucu bir gruptan yeni kurtulmuşken topuklarımın üzerinde sendeledim ve beni durdurmak için kolumu tutan büyük bir el hissedince hiç düşünmeden tepki verdim. Arkamı döndüğüm gibi –şükürler olsun ki boş olan– şampanya şişesini kolumu tutan adama geçirdim.

“Lottie, benim,” diyen derin, tanıdık bir ses duydum. Dük’ün buz mavisi gözleri üzerimdeydi. Kolumu bıraktı ve iki elini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Üzgünüm,” dedi, az önce küt bir cisimle vurulmuş birine göre sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. “Seni korkutmak istememişim.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde ona baktım. Geriye doğru küçük bir adım attığımda kaşlarını çattı. Konuşmaya çalışmadan önce yutkundum.

“Beni kovdurmaya mı çalışıyorsunuz?” diye sordum.

“Lottie, ben–”

“Lütfen,” dedim çaresizce sözünü keserek. “Lütfen beni müdüre şikâyet etmeyin. Bu işe gerçekten *ihtiyacım* var.”

“Tamam, Lottie,” dedi tekrar aynı yumuşak ses tonuyla. “Nefes al. Beni duydun mu? *Senden* özür diledim. Ben genelde...” derken sesi kısıldı ve ellerini ensesine götürdü. “Kadınlara böyle taciz eder gibi yaklaşma alışkanlığım yoktur, tamam mı? Sadece düşecektin ve... eh, sakarlık konusundaki geçmiş tecrübelerin de malum.” Artık yüzünde küçük bir gülümseme vardı,

benimse resmen ağzım kurumuştı. Peynir ekmek aşkına, bu adam gerçek olamayacak kadar güzeldi. Boğazımı temizledim ve şampanya şişesini tutuşumu düzelttim. Kesinlikle kendimi toparlamam gerekiyordu.

“Peki, ıı... şey, teşekkürler o zaman.” Sağa sola bakarak dudağımı ısırdım. Epeyce dikkat çekiyorduk. Hay böyle işin, üç harfli o S kelimesiyle anılan Thomas’ın olup bitenleri görmediğini umuyordum. Bu durum gelecekteki işlerimi hiç iyi etkilemezdi. Bu mekânın ne kadar seçkin, neredeyse tüm konuklarının ünlüler ya da gerçek kraliyet mensupları olduğu, ayrıca gizliliğin *kesinlikle şart* ve müşterinin de *istisnasız* her zaman haklı olduğu beynimize kazınmıştı. İstisna yoktu. Üç harfli S Thomas, motivasyon konuşmalarının hiçbirinde müşterilere, özellikle de gerçekten kraliyet mensubu sayılanlara, şampanya şişesiyle vurmanın kabul edilebilir olduğundan bahsetmemişti. “Gitsem iyi olacak.” Şişeyi sallayıp zoraki bir gülümsemeyle yana doğru adım atacak oldum ama ne yazık ki ayak bileğim topuklu ayakkabı meselesinden hiç mutlu değildi ve ağırlığımı bileğime verdiğim anda yüzümü buruştururken o keskin mavi bakışların hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim.

“O ayağının üzerine yüklenmemelisin,” dedi hareket edip geri çekilmeme engel olarak. Şu anda tam anlamıyla dikkatleri üzerimize çekmeye başlamıştık.

“Ben iyiyim,” dedim sahte bir gülümsemeyle, sesimdeki öfkeyi gizlemeyi becerememiştim.

“Ayrıca topuklu ayakkabı giymemeliydin,” dedi sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Bileğini incitmemiş olsaydın bile *senin asla* topuklu giymemen gerekiyor. Zaten ayakta durmakta zorlanıyorsun, bir de o çivilerin üzerinde durmana gerek yok.”

“Normalde bu kadar sakar değilim,” dedim düşünmeden konuşarak. “Sadece siz etrafımdayken oluyor bu—” Eyvah. Dük’ün kaşlarından biri kalktı ve tebessümünü artık bir sırıtışa dönüştürken gözlerim kocaman açıldı.

“Bak sen,” dedi kısık sesle. “Sadece benim yanımdayken mi sakarlaşıyorsun? İşte bu ilginç.”

“İttir git,” diye mırıldandım ve gülümsemesi daha da büyüdü.

“İttir mi? İttirmeye pek aşına değilim. Senin sıkça yaptığın bir şey mi?”

Yüzümün ısındığını hissettim. Gerçekten yetişkinler gibi küfretmeye başlamam gerekiyordu ama Hayley için bulduğum alternatifler artık iyice dilime yerleşmişti.

“Ah! İşte buradasın, eski dostum!” dedi az önceki sevimsiz tiplerden biri. Dük’ün sırtına vururken önüme geçip görüş açımı kapattı. “Lexington anlaşmasında nerede kalmıştık? Arazi yeniden yapılandırma onayından geçti mi? Hükümetteki şerefsizler hâlâ seni dolandırıyor mu?” Bu mekânın tipik müşterileri tam da bu adam gibilerdi – eğer paçasını kurtarabilecekse gömleğimin içine bakmaya ve çaktırmadan beni ellemeye bayılırlardı ama bunun dışında varlığını bile fark etmezlerdi. Tabii bir içki istemedikleri sürece.

“Giles,” dedi Dük sıktığı dişlerinin arasından. “Şu anda bir işim var. Acaba...” Aksayan adımlarımın izin verdiği hızla kalabalığın arasına karışırken sözlerinin devamını duymadım.

Sonraki bir saat boyunca Dük’ten kaçınmayı başardım ama olabilecek en utanç verici anda beni yakaladı. Saatler gece yarısına yaklaşmıştı ve su gibi akan şampanya yüzünden önceki gevşek davranışlar artık düpedüz terbiyesizlik boyutuna varmıştı.

“Oraya gidip lanet işini yap,” diye tersledi üç harfli S Thomas elime bir tepsi dolusu içki tutuştururken.

“O gruba bir daha servis yapmasam daha iyi olabilir,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Katlanacaksın, şekerim,” dedi alaycı bir tavırla. “Tanrım, siz yirmilerinizdeki çıtkırıldımlar var ya. Arada sırada birilerinin sarkıntılık etmesiyle baş edemiyorsan bu işe hiç başlamayacaksın. Burada aldığın bahşişleri düşününce bir sürü kız çok daha fazlasına dayanırdı.”

Tartışmaya değmezdi, bu yüzden omuzlarımı dikleştirip aksayarak söz konusu gruba doğru ilerledim. Masadakilerin hepsi erkekti, biri Bay Buchanon'du (karısı yanında değildi), diğeriye iğrenç Giles'dı.

Gecenin başında Buchanonları birlikte görmüştüm, Bay B'nin dekoltemi dikizlemesi dışında ikisi de beni görmezden gelmişti. Bayan Buchanon ya kocasının saçmalıklarından sıkılıp eve dönmüştü ya da adam dokunulmaz olduğunu bilerek tiksindiren rezil davranışlarını sergileyebilmek için kadını eve göndermişti. Arkadaşları da onun gibiydi. Bu zengin adamları tanırdım. Gecenin kalanında ipleri koparacaklardı. Bir sonraki durakları bir striptiz kulübü ya da genelev olacaktı.

Onlara yaklaşıırken, "Geri döndü!" diye bağırdı içlerinden biri. Yeniden görünmez olmaya can atarak ona zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. İçkilerle dolu bir tepsi taşıyordum ve bileğim isyan ediyordu.

"Tuvaletleri temizlemeyi bitirdin mi bari?" diye sordu Bay Buchanon ve hepsi kahkaha attı. "Virginia'nın seni kovması çok üzücü. Evde biraz göz ziyafeti çekmek güzel oluyordu."

Ollie'nin eniştesi Blake, "Seni şanslı pislik," dedi dili dolanarak. Diğerlerinden daha berbat durumdaydı, resmen sandalyesinden kayıp düşecek hâldeydi, hatta başını dik tutmakta bile zorlanıyordu.

"Affedersiniz," dedim mırıldanarak, tepsiyi masaya bırakmaya çalıştım ama bu piçler işi benim için kolaylaştırmıyordu. Masada boş bardaklar vardı ve tepsiyi koyacak yer kalmamıştı. Biraz alan açmak için hiçbir kılını bile kıpırdatmadı. Masaya yaklaşabilmem için bana azıcık yer bırakmışlardı. Evrenin hâkimiymişçesine deri koltuklarına yayılan iki adamın arasına sıkışmak zorunda kaldım.

"Masayı daha iyi toplaman gerekiyor, tatlım," dedi içlerinden biri sırtarak, hâlâ yardımcı olmak için zahmet etmiyordu. İri bir el, dizimin hizasından bacaklarımın arkasını kavrayınca

irkildim. Öfkeyle Giles'a bakıp elinden kurtulmak istediğimde, kavrayışı morartacak kadar sıkılaştı.

"Bırak beni," dedim sertçe. Bileğim artık iyice acıyordu ve tepsi titremeye başlamıştı.

"Hoop!" İçkiler tehlikeli şekilde yalpalayınca adamların bazıları bağırdı. "Dikkat et, tatlım." Bacağımdaki eli daha yukarı hareket etti, tutuşu iyice sertleşti. Üstüne bir de alkol kokusu eklenince kusmamayı dileycek kadar midem bulandı.

Gururumu ayaklar altına alarak, "Lütfen," dedim, yalvarmaktan çekinmiyordum. "Ben..." Adamın terli eli daha da yukarı tırmanınca tekrar yalpaladım. Dökülen içkinin kırmızı şarap olması tamamen benim şanssızlığımdı, üstelik bu pisliklerin hiçbirinin üzerine devrilmemişti. Geriye devrilip benim üzerime döküldü. Koca kadehin içindekiler beyaz gömleğimi ıslatınca nefesim kesildi. Artık masanın tamamından ısıklar yükseliyor, hepsi olanlardan keyif alıyordu. Tam da bileğim tamamen pes etmek üzereyken tepsi ellerimden alınıp boş kadehlerin üzerine fırlatıldı, kalan içkilerin çoğu etrafa saçıldı. İçkiler masanın çevresindeki adamların üzerine akarken bağırışlar yükseldi.

Aynı anda bacağımdaki el de hışımla üzerimden çekildi ve geriye sendelediğimde Dük'ün, Giles'ın tepesine dikildiğini, demirden bir tutuşla adamın bileğini kavradığını gördüm. Ardından ani bir hareketle Giles'ı sandalyesinden kaldırıp kolunu garip bir açıyla arkasına doğru büktü ve adamın suratını masadaki dağınıklığa bastırdı. Giles kurtulmaya çalışsa da Dük onu neredeyse rahat biraz şekilde olduğu yerde tutuyordu. Masa tamamen sessizliğe bürünmüştü. Hatta barın tamamı suspus olmuştu.

"Hanımefendiden özür dile, Giles, seni pislik herif." Dük'ün ses tonu ürkütücü derecede sakindi, sanki zavallı adamın kolunu kırmak üzere değilmiş ya da suratını ıslak bir masaya yapıştırmamış gibi.

irkildim. Öfkeyle Giles'a bakıp elinden kurtulmak istediğimde, kavrayışı morartacak kadar sıkılaştı.

“Bırak beni,” dedim sertçe. Bileğim artık iyice acıyordu ve tepsi titremeye başlamıştı.

“Hoop!” İçkiler tehlikeli şekilde yalpalayınca adamların bazıları bağırdı. “Dikkat et, tatlım.” Bacağımdaki eli daha yukarı hareket etti, tutuşu iyice sertleşti. Üstüne bir de alkol kokusu eklenince kusmamayı dileyecek kadar midem bulandı.

Gururumu ayaklar altına alarak, “Lütfen,” dedim, yalvarmaktan çekinmiyordum. “Ben...” Adamın terli eli daha da yukarı tırmanınca tekrar yalpaladım. Dökülen içkinin kırmızı şarap olması tamamen benim şanssızlığımdı, üstelik bu pisliklerin hiçbirinin üzerine devrilmemişti. Geriye devrilip benim üzerime döküldü. Koca kadehin içindekiler beyaz gömleğimi ıslatınca nefesim kesildi. Artık masanın tamamından ısıklar yükseliyor, hepsi olanlardan keyif alıyordu. Tam da bileğim tamamen pes etmek üzereyken tepsi ellerimden alınıp boş kadehlerin üzerine fırlatıldı, kalan içkilerin çoğu etrafa saçıldı. İçkiler masanın çevresindeki adamların üzerine akarken bağırışlar yükseldi.

Aynı anda bacağımdaki el de hışımla üzerimden çekildi ve geriye sendelediğimde Dük'ün, Giles'ın tepesine dikildiğini, demirden bir tutuşla adamın bileğini kavradığını gördüm. Ardından ani bir hareketle Giles'ı sandalyesinden kaldırıp kolunu garip bir açıyla arkasına doğru büktü ve adamın suratını masadaki dağınıklığa bastırdı. Giles kurtulmaya çalışsa da Dük onu neredeyse rahat biraz şekilde olduğu yerde tutuyordu. Masa tamamen sessizliğe bürünmüştü. Hatta barın tamamı suspus olmuştu.

“Hanımefendiden özür dile, Giles, seni pislik herif.” Dük'ün ses tonu ürkütücü derecede sakindi, sanki zavallı adamın kolunu kırmak üzere değilmiş ya da suratını ıslak bir masaya yapıştırmamış gibi.

Dünyanın işleyişi

LOTTIE

“Kahretsin, kolum, Ollie, ben—” diye haykırdı Giles. Dük açısını yeniden ayarladığında adamın kolu arkaya öyle bir kıvrıldı ki omzu her an yerinden çıkacakmış gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedi Dük usulca, Giles’ı olduğu yerde tutmak için fazla efor harcıyor gibi görünmüyordu. “Bana biraz sonra yalvarabilirsin. *Önce* hanımefendiden özür dileyeceksin.”

“Kolumu kırmak üzeresin!” diye bağırdı Giles.

“Öyleyse acele etsen iyi olur,” dedi Dük. “Şimdi, Smithe.”

“Özür dilerim,” dedi nefesi kesilerek. “Tanrı aşkına, lütfen. Üzgünüm, tamam mı?”

Kırmızı şarabın kokusu o kadar keskindi ki ya kusacak ya da bayılacaktım. Fazlasıyla hak etmiş olsa da Dük’ün, Giles’ın kolunu kırmasına izin veremezdim. Olup bitenleri izlerken tüm masa dehşet içinde donakalmıştı. Bay Buchanon da kusmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Blake’in yüzünün rengi atmış, yeşilimsi tuhaf bir renge bürünmüştü.

“Ollie,” dedim usulca, öne doğru bir adım atıp elimi koluna koydum. Takım elbisesinin altındaki kasları hissedebiliyordum. “Lütfen, bırak gitsin. Ben iyiyim.”

Adıyla hitap ettiğimde gözlerini kırptırdı. Zaten dikkatini çekmek için yapmıştım ve belli ki işe yaramıştı. Kaşlarını çatarak bana baktı.

“İyi *değilsin*,” dedi. “İyi olmadığın hâlde bunu söyleyip durma. Çok sinir bozucu.”

Ona bitkince gülümsedim. Giles hâlâ Ollie’nin elinden kurtulmaya çalışıyordu ama o, bunun farkında bile değildi – tüm dikkati benim üzerimdeydi. “Tamam, iyi olmayabilirim. Ama lütfen... herkes izliyor.”

“Sikimde değil.”

Kolunu sıktım. “Eh, benim umurumda. Ayrıca... şey, pek iyi hissetmiyorum.” Üzerime çöken baş dönmesi ve mide bulantısıyla ayaklarımın üzerinde sallandım. Koku ve ağrı, artık beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Ollie. Nihayet Giles’ı bırakıp bana uzandı ve her iki kolumu da dirseklerimin altından nazikçe kavrayarak dengemi bulmam için bana destek oldu.

“Sanırım kusacağım.” Fısıltıyla söylediğim kelimeleri tamamladığım anda kolunu belime dolayarak beni mekânın öbür ucuna sürüklemeye başladı. Tökezlediğimde beni resmen taşıyacak şekilde havaya kaldırdı. Elinden kurtulamayacak kadar berbat hissediyordum, bu yüzden göğsüne yaslanıp tıraş losyonunun muhteşem kokusunu içime çekerek kırmızı şarabın kokusunu bastırmaya çalıştım ama koku çok boğucuydu. Umumi tuvaletlere gitmek yerine beni kapısında *Sadece Çalışanlar* tabelası olan kapıdan içeri soktu, kısa bir koridoru geçip büyük bir ofise girdi. Şükürler olsun ki içeride bir banyo vardı. Ollie’den uzaklaşıp kendimi oraya atarak kapıyı çarparcasına kapattım ve öğle yemeğimi olduğu gibi çıkardım. Ollie’nin kapının hemen arkasında olduğunu, beni öğürürken duyabileceğini umursayacak hâlde değildim. Neyse ki bu akşam yemek yemeye zaman bulamamıştım – bu da bir şeydi.

İşimi bitirdiğimde sifonu çekip lavaboda ağzımı çalkaladım ama kırmızı şarap kokusunu aldığım anda midem yeniden bulandı. Alkol kullanmamamın bir sebebi vardı – kokusu o kadar korkunç anıları hatırlatıyordu ki içmeye bile yeltenmiyordum. Şimdiyse gömleğim şarapla sıırıslıklamdı ve bu kokudan kaçamıyordum. Hiç düşünmeden gömleğimi çıkarıp banyonun karşı ucuna fırlattım, yanımdaki askıdan bir el havlusu kapıp göğsüme bastırırken soğuk fayansların üzerine yığıldım.

“Lottie?” Kapının arkasından gelen o derin sesini duydum. “İyi misin?”

“Hayır,” diye fısıldadım duyamayacağı kadar kısık sesle. “İyi değilim. Hayatım tamamen boka batmış durumda ve çıkış yolunu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

Gözlerimi kapatıp bir damla yaşın süzülmesine izin verdim. Sadece bir dakikalığına kendime acıyacaktım. Sonrasında “güçlü, becerikli, her şeye yeten hizmetçi” olmaya geri dönecektim. Kendi kendime güldüm. Sosyal hizmetler beni şu anda görse Hayley’yi benden almak için prosedürleri ânında başlatırdı.

“Lütfen, Lottie,” dedi, artık sesinde endişe belirmişti. “Bana içeride bayılmadığını söyle.” Bir damla yaş yanağıma süzüldü, konuşacak kadar kendime güvenemedim. “Lottie,” diyen sesi artık daha sertti. “Cevap ver yoksa içeri gireceğim.”

Kahretsin. Yutkunup bir şeyler söylemeyi denedim ama artık çok geçti. Kapı savrularak açıldı ve geniş bedeni eşikte belirdi. Yanaklarımı sildim ama bunun için de çok geç olduğunu biliyordum. Şaraptan ıslanmış sütyenimle banyo zemininde ağlamak benim için bile yeni bir dibe vuruştu.

Önümde diz çökerken, “Selam,” dedi yumuşacık sesiyle.

“Selam,” diyebildim zorlukla. Köşeye fırlattığım gömleğe baktıktan sonra tekrar bana döndü. Havluya daha sıkı sarıldım.

“Alkol kokusuna katlanamıyorum,” diye açıkladım çatallaşan sesimle. Başını hafifçe yana yatırdı.

"Bu durumda barda çalışmak alışılmadık bir kariyer seçimi," dedi şakacı gülümsemesiyle.

Burnumdan soludum. "Hah. Kariyer seçimi. Çok komiksiniz." Benim gibi insanlar *kariyer seçimi* yapmazdı. Benim gibiler hayatta kalmak için ne iş olursa yapardı. Tabii o bunu anlayamazdı. Ani bir hareketle doğrulduğunda irkildim, ardından kravatını gevşetmeye başladığındaysa ağzım açık kaldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye fısıldayabildim dehşete düşmüş hâlde. Bir an sonra ceketini de çıkarıp banyonun zeminine bırakıverdi. Armani etiketini görünce dişlerimi gıcırdattım. Ben oturmuş, iyi durumdaki tek beyaz gömleğim kırmızı şaraba bulandığı için strese girerken o binlerce dolarlık Armani ceketini hiç düşünmeden pis fayansların üzerine fırlatıyordu.

"Al," dedi. Dikkatimi ceketinden ayırıp ona çevirdiğimde nefes almayı bıraktım.

Gömleğini çıkarmıştı.

Yüce Tanrım, gömleğini çıkarmıştı. Dehşete düşmem gerektiğini biliyordum ama daha önce bu kadar mükemmel bir erkek hiç görmemiştim. Bulunduğumuz durumda çıgıllıklar atmam gerektiğinin gayet farkında olmama rağmen ağzım sımsıkı kapalıydı. Gözlerim pazularındaki kaslarda gezindi, geniş göğsünden belirgin karın kaslarına indi. Bakışlarımı zorlukla yüzüne çevirmeyi başardığımda gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm.

"Ben o tür kızlardan değilim," diye fısıldadığımda gözlerini devirdi.

"Lottie, barımda tacize uğradıktan hemen sonra sana saldırma için karşında soyunmuyorum. Sana gömleğimi veriyorum. Beni incelemen bittiyse gömleği alabilirsin." Ancak gözlerimi kırıştırdıktan sonra fark ettim ki haklıydı, gömleğini yüzüme doğru tutuyordu. Vücuduna öyle kapılmışım ki bunu görememiştim.

"Gömleğini alamam. Üzerine şarap bulaşır."

"Al şunu, Lottie."

Gerçekten tek şansımın o olduğunu anlayınca bir elimle havluyu üzerimde tutup diğeriyle gömleğe uzandım. Elinden alır almaz, bana saldırmaya hiç niyetinin olmadığını vurgularcasına geri çekildi. Yüzüm kıpkırmızı kesildi. *Tabii ki* bana asılmıyordu. Zaten kimseye asılmaya ihtiyacı yoktu ki. *Hello* dergisine göre bu adam, ülkedeki en gözde elli bekâr listesinin tepesindeydi.

Of, cidden patronumu internette aratmaya son vermem gerekiyordu.

“Teşekkürler,” dedim kısık ve hüsrân dolu bir sesle. “Her şey için.”

Yerdeki ceketini ve kravatını toparladıktan sonra dikkatini bana verdi. “Gömleği giy ve ofiste kal. Bara geri dönme. Geri geleceğim.” Odadan çıkıp gitti, arkasından kapının sertçe kapandığını duydum.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Toparlan bakalım, Forest.” Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ayağa kalktım. Gömleği bana aşırı büyüktü. Dizlerime kadar iniyordu ve ellerimi bulabilmek için gömleğin kollarını defalarca kıvırmam gerekmişti. Ayakkabılarımı alıp leş gibi gömleğime baktım ama henüz onu yerden alacak cesaretim yoktu. Topallayarak banyodan çıktığım anda donakaldım. Daha önce gördüğüm sarışın kadın ofisin ortasında durmuş bana bakıyordu, hâlâ kusursuz görünüyordu.

“Şey... selam,” dedim.

“Merhaba,” diye karşılık verdi ama bana bakmaya devam etti.

“Peki, gitmeliyim, yani—”

“Ollie gitmeni istemiyor.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. O Dük’ün kız arkadaşı mıydı? Kesinlikle olabilmirmiş gibi görünüyordu. Sarışın, büyüleyici, kusursuz giyimliydi.

“İı... üzgünüm, hanımefendi ama yine de gidiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Gidemezsin, oturman gerektiğini söyledi.”

Kaşlarım kalktı. “Bakın, erkek arkadaşınız size ne yapacağını söyleyiyor olabilir ama—”

“Otur, Lottie,” dedi Dük tüm buyurganlığıyla evrenin hâkimi modunda ofis kapısından içeri girerken. Gece boyunca bana patronluk taslanmasından, itilip kakılmaktan ve aşağılanmaktan bıkmıştım. Bu bardağı taşıran son damlaydı.

“Oturmuyorum,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Yaptıklarınız için size teşekkür ettim ama iyi durumdaki tek gömleğim mahvoldu, şarap kokuyorum, el ve ayak bileğim sızlıyor, tam anlamıyla aşağılandım ve artık eve gitmek istiyorum.” Of, son birkaç kelimede sesim titremek zorunda mıydı? Gerçekten acınası hâldeydim.

“Biliyorum, Lottie,” diyen Dük’ün sesi tekrar yumuşamıştı. Ben daha ne yaptığını anlayamadan kibar bir hareketle beni yanında durduğum sandalyeye oturttu. Sonra diğer sandalyeyi yanıma çekip üzerine bir kırlent koydu, ayağımı da kırlentin üzerine kaldırdı ve sızlayan eklemimin üzerine bir buz torbası yerleştirdi. Hepsi sadece birkaç saniye içinde olmuştu. İtiraz etmeye çalıştım ama bileğimdeki baskının azalması ve buz o kadar iyi gelmişti ki ağzımdan tek kelime çıkmadı. “Şimdi arabamı getirecekler, tamam mı?”

“Gerçekten onu dinlemelisin,” diye ekledi büyüleyici, muhtemel kız arkadaşı. “Ollie *her zaman* en doğrusunu bilir.”

Dişlerimi gıcırdattım. Ollie’nin erdemlerine dair ders verilmesini istemiyordum, özellikle de kız arkadaşı tarafından. İçimdeki şiddetli kıskançlık beni biraz korkutmuştu. Cidden bu lanet Dük’ü kıskanmaya ne hakkım vardı ki?

“Eve Uber’le gidebilirim.”

Dük telefonuna bakarak, “Gerek yok. Araba geldi,” diye mırıldandı.

Tam tekrar konuşmak üzereydim ki ofis kapısı ardına kadar açıldı.

“Ekselansları,” dedi üç harfli S Thomas odaya dalarken. Beni gördüğünde donup kaldı. “Şey...” dedi yutkunarak, sonra bakışlarını Dük’e çevirdi. “Çalışanlardan biriyle ilgili sorun yaşandığı söylendi.”

Dük hemen yanımda çömeldiği yerden doğruldu, üç harfli S Thomas’a döndüğü sırada odanın tehlikeli bir enerjiyle dolduğunu hissettim. “Hayır, söylediğim şey bu *değildi*,” dedi kısık, ölümcül ses tonuyla. “Bu bok çukurunun yönetilme şekliyle ilgili kocaman sikik bir sorun olduğunu söyledim.” Şok içinde gözlerimi kırptırdım. Bu mekân Londra’nın en seçkin barlarından biriydi. Gerçek kraliyet mensupları bu gece buradaydı. Çoğu şarabın şişesi 500 euroydu. Yaşadığım sokağın köşesindeki Nag’s Head mesela, orası kesinlikle bok çukuruydu. Bu mekân hiç de öyle değildi.

Üç harfli S Thomas boğazını temizledi. “Neyi kastettiğinizden emin değilim—”

“Güvenlik yok.”

“Ah, hayır, güvenliğimiz var. Onlar—”

“Kapıda bir güvenlik var. Salonda güvenlik yok.”

“İçeride mi?” diye şaşkınlıkla tekrarladı üç harfli S Thomas. “İçeride neden güvenliğe ihtiyacımız olsun?”

“İçeri aldığın o dallamaları zapt etmek için.”

“Zapt etmek...” ST’nin sesi kısıldı, ardından başını iki yana salladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi fısıltıdan ibaretti. “S-siz insanları zapt etmezsiniz.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye çıkıştı Dük, sabrını yitirdiği belliydi. ST başını iki yana salladı.

“Güvenlik, barın seçkinliğini korumak için var. Barın içindeki üyeler. Ben-ben-ben... siz insanları zapt etmezsiniz. Yani düşünüyorum da... yani, o insanların başına güvenlik dikmenin imkânı yok.”

“Neyden bahsediyorsun sen?” diyen Dük’ün sesi artık iyiden iyiye yükselmişti. “O insanlar bütün gece boyunca düzenli

olarak senin garsonlarından birini rahatsız etti, sonunda da pisliğin biri ona dokundu.” *Ona dokundu* deyişi idamlık bir suçtan bahseder gibiydi. Gözlerimi devirdim.

“Açıkçası, Ekselansları,” dedim. “Dostlarınızı zapt etmek gibi bir seçenek olmadığını biliyor olmalısınız. Bu mekâna fahiş bir üyelik ücreti ödüyorlar ve herkesin onların saçmalıklarına katlanmasına alışkınlar. Onlara ne yapacaklarının söylenmesi hoşlarına gitmez. ST’nin üstüne gitmeyin, hadi artık.”

“ST mi?” diye sordu Dük ama çenemi kapalı tutunca kaşlarını çattı. “Kim oldukları umurumda değil. Hiçbir şey onlara sana böyle davranma hakkını vermez.”

“Dünyanın düzeni böyle yürümüyor,” diye çıkıştım, sesimin yükseldiğinin farkında olsam da umursayacak hâlde değildim. “Benim gibi insanlar sizin gibilere hizmet eder, üstelik bunu her türlü pislige katlanırken yüzümüzde bir gülümsemeyle yaparız. Burada oturup bu saçmalıkları daha fazla dinleyecek zamanım yok. Çalışmıyorsam para da kazanmıyorum demektir, eve Uber’le dönmek istiyorum ve büyük ihtimalle işimi kaybettiğim için gitmeden önce bu gecenin ödemesiyle bahşişlerimi nakit olarak almak istiyorum. Benim gibi insanların ST gibi aşırı kendini beğenmiş insanlarla çalışmasının bir sebebi var, Ekselansları. Paraya ihtiyacımız var. Kendinizi yaşadığımız evrenin hâkimi sanıyor olabilirsiniz ama bir heves uğruna bu ülkenin hiyerarşik düzenini değiştiremezsiniz.”

“Belki *bu ülkenin hiyerarşik düzenini değiştiremem*, Bayan Forest,” dedi Dük son derece kontrollü bir ses tonuyla. “Ama bu siktiğimin barı bana ait, müdürüme bu yeri nasıl yöneteceğini bal gibi de söyleyebilirim.” Sessizlik çöktü. Tamam, mekânın sahibi olduğunu bilmiyordum. Düşününce, banyodayken de “benim barım” dememiş miydi o? Şaşırdığımdan değildi – zaten Londra’nın yarısı onundu.

Boğazımı temizledim. “Ah,” dedim. “Peki, şey, o zaman devam edin.”

“Teşekkürler,” dedi dümdüz bir sesle, ardından ST’ye doğru döndü. “*Artık* mekânın içinde güvenlik olacak ve tüm o dalmaların kovulmasını, kulüpten ömür boyu yasaklanmasını istiyorum. Anladın mı?”

“Evet, elbette,” dedi ST, bakışlarını benimle düğ arasında gezdirdi.

“*Şimdi*, Thomas,” dedi Dük sertçe. Thomas ânında harekete geçerek arkasına bile bakmadan dışarı fırladı. Dük yeniden bana bakıp iç çekti.

“Lottie, gerçekten üzgünüm ama seni şoförümün eve bırakması konusunda ısrar ediyorum,” dedi. Şaşkın bakışlarım onunla sarışın arasında gidip geldi. Kadın hiç rahatsız olmamıştı, sadece merakla bakmaya devam ediyordu. Başını yana eğmiş, hâlâ beni inceliyordu – kesinlikle biraz tuhaf biriydi. “Şoför dışarıda. Seni onun yanına götüreceğim, ardından geri dönüp boka saran her şeyi toparlamam gerekecek.”

Bana elini uzattı. Tereddüt ettim ama onurumu korumak için neredeyse adamın omzunu çıkaracağı aklıma gelince şaşırıcı şekilde huzurlu hissettim. Deliriyordum galiba. Elimi avucuna bıraktığımda ve güçlü parmakları benimkileri sardığında, çok tuhaf bir hisse kapıldım. Bu ânı tarif etmem gerekirse her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Akşamın bütün stresi eriyip gitmişti. Sadece ben ve o. Ne Dük ne temizlikçi vardı. Ne sınırlar, ne toplumsal yargılar ne de ofis kapısının dışındaki kendini ayrıcalıklı sanan boktan seçkin bozuntuları. El ele olan sadece Ollie ve Lottie’ydi. Göz göze geldiğimizde bu his o kadar yoğunlaştı ki yaşadığım berbat geceye, tüm endişelerime, hatta iki adım ötede duran gerçek *kız arkadaşına* rağmen ona gülümsemeden edemedim. O da gülümseyerek karşılık verdi.

6

Elimden kayıp gitmiş olabilir

LOTTIE

“Peynir ekmek aşkına!” diye bağırdım, en az yarım metre sıçrayıp elimdeki Mr Muscle banyo temizleyicisini ve ıslak bezi yere düşürdüm. Çünkü son bir aydır uzak durmaya çalıştığım adam sadece beline sarılı bir havluyla banyodan yeni çıkmış, karşımda duruyordu. Barının banyosundayken kısacık bir anlığına gördüğüm o kaslı, geniş gövdesine dair anılar haftalardır ateşli rüyalarımın ve fantezilerimin başrolündeydi ama *bu* –karın kaslarının oluklarından süzülen su damlalarının ve tehlikeli derecede kalçasından düşecek gibi duran havlusunun oluşturduğu manzara– durumu bambaşka bir boyuta taşıyacaktı. Bir çocuğu büyütürken aynı anda kendi karmakarışık hayatımı da idare etmek yetmezmiş gibi bir de bu görüntüye takılı kalıp adımı bile unutacak hâle gelecektim. Yutkunup bakışlarımı güç bela yüzüne çevirebildim.

“İyice bakabildin mi?” diye sordu Dük. Sırıttışı ahlaksızlık derecesinde seksiydi, eğer alev alev yanan bakışların kadınları eritebilme gücü olsaydı ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşmüş olurdu. Şu andaysa yanaklarım alev almış gibi ya-

nıyordu. Şoktan kaskatı kesilmiştim. Olduğum yerde durmuş öylece onu süzüyordum.

“Hey?” dedi sataşarak bana doğru bir adım atarken. “İnme falan mı indi?”

O kadar yakınımdaydı ki kokusunu alabiliyordum; temiz, erkeksi ve ferah duş jeliyle harmanlanmış bir koku. Elimi sadece birkaç santim kaldırırsam ona dokunabilirdim. Çıplak göğsüne dokunmak, buna iznim olduğunu düşünmek bile başımı o kadar döndürdü ki bayılacak gibi oldum. Bu yüzden ânında hareket edip hızlıca geriye doğru birkaç adım attım. Kalbim göğsümden çıkıp gidecekmiş gibi çarpıyordu.

“Hay bin,” diye söylenirken ellerimi gözlerime kapattım. “Üzgünüm! Sizin Paris’te olduğunuzu sanıyordum. Neden Paris’te değilsiniz ki?” Geri çekilmek istesem de ıslak bir bezle birlikte tüm temizlik ürünlerini halısının üzerine düşürdüğümü hatırladım ve elimi gözlerimin önünde tutarak çömelip halının üzerinde körlemesine malzemelerimi aradım. İri bir el benimkini kavrayınca donakaldım. Sonra diğer elimin parmaklarını birazcık araladım ve önümde çömelmiş gülümseyen Dük’ü gördüm. Havlusu gizlediğinden çok daha fazlasını gösterme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ben ciyaklayıp parmaklarımı tekrar kapatırken o kıkırdadı. Uzattığım elime tutuşturulan Mr Muscle ve temizlik bezini kaptığım anda ok gibi ayağa fırladım.

“Paris’te olmadığım için üzgünüm, Lottie,” dedi. Daha neler, adam kendi evinde, kendi yatak odasında olduğu için temizlikçisinden özür diliyordu. Oturma odasında açık bıraktığım ders kitabım aklıma geldi ve yüzümü buruşturup görmemiş olsun diye dua ettim.

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedim, Mr Muscle’ı önümde sallayarak geri çekildim. “Burada olabilirsiniz... ya da Paris’te. Ben-ben-ben—”

“Lottie!” dedi sertçe ama artık çok geçti, ayağım arkamdaki yumuşak bir şeye takıldı ve sırtüstü uçtum. Ancak yere

düşmeden hemen önce güçlü bir el sırtımdan kavradı, diğeri el de başımın arkasını destekleyince havada asılı kaldım. Sadece birkaç santim uzağımda olan bedeninin sıcaklığını da hissedebiliyordum, sırtımın ortasına yerleşen ve saçlarımın arasına karışan iri ellerini de. Parmaklarımı hâlâ gözlerimin üzerinden çekmemiştim.

“Hayatımda gördüğüm en sakar insan olabilirsin,” diyen kısık sesi gülmemek için titriyordu, üstelik nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Çok yakınımdaydı. “Şey... Lottie?”

“Evet,” diye ciyakladım.

“Küçük bir havlu meselem var.”

“N-n-ne demek istiyorsunuz?”

“Şu anda, bir havlum *yok*.”

“Peynir ekmek aşkına,” dedim soluğum kesilerek ve o yine kıkırdadı.

“Tuzlu atıştırma malıkların konuyla ne ilgisi olduğundan emin değilim ama aletimin fazlasıyla ortada olduğuyla ilgili seni uyarmalıyım, bir göz atmak istemiyorsan seni yatırdığımda elini olduğu yerde tutmanı öneririm. Banyoya gideceğim ve görüş alanından çıktığımda sana sesleneceğim, tamam mı?”

Başımla onayladım.

Ben iyi bir kızdım. Gerçekten öyleydim. Küfretmiyordum. Kız kardeşime göz kulak oluyordum. Hiç içki içmiyordum. Ama itiraf etmeliydim, o beni yere yatırırken parmaklarım azıcık aralandı, alt takımlarını görünce (söylemeliyim ki adam büyük sik enerjisini tamamen hakkıyla taşıyordu) gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ardından o banyoya doğru havlusuz yürürken elim tamamen kaymış olabilirdi.

“Alt takımlarınıza baktım.” İşte söylemiştim. Beni kovması gerekiyorsa kovabilirdi.

“Anlıyorum,” diyerek takım elbisesiyle mutfakta belirdiğinde insafsızlık derecesinde çekici, kusursuz ve derli toplu görünüyordu, öyle ki kendimi olduğumdan daha pasaklı küçük bir sapık gibi hissettim.

“Odanıza asla o şekilde girmezdim... kapıyı çalmadan girmezdim, yani, Paris’te olmadığınızı bilseydim.”

“Hayatımı epeyce yakından izlemeyi sürdürüyor gibi görünüyorsun,” dedi süslü kahve makinesinde kendine kahve hazırlamaya başlarken. Durduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

“Ee... şey, anneniz... konuşkan biri.” Margot haftanın en az birkaç günü eve uğrardı. Her zaman Londra’da yapılacak *önemli işleri* var gibi görünüyordu – çoğunlukla para harcar ve hayır etkinlikleri düzenlerdi. Margot’yu seviyordum. O akıllı başında, atları seven zenginlerdendi. Ayrıca dürüsttü, hem de *çok* dürüsttü. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlamaktaki yeteneğim düşünüldüğünde bu oldukça hoş bir şeydi.

“Hımm.” Kahvesini içerken kupasının üzerinden beni izliyordu. Adam altı üstü kahve içiyordu ama hayatımda bundan daha çekici bulduğum bir şey görmüş müydüm emin değildim. Bugün hafif sakallıydı; gür, erkeksi bir kirli sakal. Aklımdan o sakalların yanağıma dokunduğunda nasıl hissettireceği geçti. Sonra, daha ne olduğunu bile anlamadan çırılçıplak hâli yeniden gözümde canlandı. Yanaklarım alev alınca başımı önüme eğdim.

Geri geri kapıya doğru giderken, “Tamam, şey, işime dönsen iyi olacak,” dedim, sesim gereksizce yükselmişti.

“Mutfağı temizlemiyor muydun? *İşine dönmen* gereken yer burası değil mi?”

“Ben... şey, ben-ben-ben...” Geriye doğru bir adım daha attığımda kaşlarını çattı.

“Benden kaçma,” dedi o emreden ses tonuyla ve ukala bir karşılık vermemek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Aristokratlığından mı, yetiştirilme tarzından mı, özel okul eğitimlerinden mi, kendine her şeyi hak görmesinden mi yoksa

düpedüz kişiliğinden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama adam aşırı buyurgandı.

“Sizden kaçmıyorum.”

“Evet, kaçyorsun.”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Ne var biliyor musunuz? Birine sizden kaçmamasını emredemezsiniz.”

“Nedenmiş?”

“Guacamole aşkına. Neden mi? Ciddi misiniz? Size hiç *hayır* denmedi mi?”

Başını yana eğip gülümsedi. Açıkçası, bu kadar seksi olması yaşa dışı sayılmalıydı. Hormonları çalışır durumda olan hiçbir kadının onun yakınlarında bulunması güvenli değildi.

“Nadiren,” diye itiraf etti.

“Eh, sizden kaçmıyordum. Ayrıca kaçıyor olsam bile beni suçlayabilir misiniz? Daha önce hiç geçen gece sahibi olduğunuz bardaki kadar utandığımı hatırlamıyorum. Londra’da sahibi olmadığınız bir şey var mı?”

“Utanma.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Bir kez daha temel insan iletişimine dair minik bir koçluk yapacağım, korkarım bunun için otuz yıl kadar geç kalınmış ama birine utanmamasını emredemezsiniz.”

“Yaptım bile.”

“Pekâlâ, öyle olmuyor işte, seni mankafa.” Donakaldım, ardından gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kendimi kovdurmaya mı çalışıyordum ben?

“Mankafa?” Gülümsemesi artık kocaman ve göz kamaştırıcıydı – tıpkı güneşe bakmak gibiydi. “Daha önce hiç kim senin bana mankafa dediğini hatırlamıyorum. Hoşuma gitti.” Öfkelenip fırtınalar koparmasını beklerken gördüğüm tek şey eğlendiği ve... ilgiyle beni süzüşüydü.

Gözlerimi kırıştırdım. Tamam, demek ki kovulmuyordum. “Pek alışılmadık birisiniz,” diye fısıldadım ve o anda neredeyse büyümlü bir şey yaparak kahkaha attı. Derinden, güröl güröl, muhteşem bir kahkahaydı. Onu bütün gün dinleyebilirdim.

“İltifat etmeyi kesinlikle iyi biliyorsun,” dedi sonunda kahkahalarının arasında, gözleri hâlâ parlıyordu. Hafifçe omuzlarımı silktim, dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirmişti. O karşımda içten bir kahkaha atarken gülümsememek imkânsızdı. Ne yapacağı kestirilemeyen bir yırtıcıya yaklaşıyormuş gibi temkinli adımlarla mutfak adasına doğru geriledim. Dük de beni ürkütmemeye çalışırcasına, odada biraz daha ilerleyebilmem için alan açıyormuş gibi hafifçe geri çekildi. Boğazımı temizledim ve bir ay önce yapmam gereken şeyi yapmak için omuzlarımı dikleştirdim.

“Bardaki işimi kaybetmememe yardım ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim usulca. Mutfak temizleyici spreyi mermer tezgâha bıraktım. Elindeki kupayı tezgâhın üzerine bırakıp kollarını geniş göğsünde kavuştururken gülümsemesi yüzünden silindi.

“Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Dudağımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Dünyanın düzeni böyle işlemiyordu. Yanlış bir şey yapmamış olmam, öyle bir olaya sebebiyet verdikten sonra kovulmayacağım anlamına gelmezdi. O düzen ne kadar adaletsiz olursa olsun, benim gibi insanlar haddini bilmek zorundaydı, onun gibi insanlarsa bunu asla anlayamazdı. Ona açıklamaya çalışmanın anlamı yoktu.

“Mekândaki güvenlik artık daha iyi mi?” diye sorduğunda başımı yana eğdim.

“Ee... evet.”

“Çok da emin değil gibisin.”

“Eminim,” dedim kararlılıkla. “Çalışmak için harika bir yer.”

Tamam, yani evet, artık barda güvenlik vardı ve kimse garsonlara dokunmuyordu ama bu yine de mekânın genel ha-

vasını değiştirmiyordu – genç kadınlar on santimlik topuklularıyla zengin, güçlü adamlara servis yapmaya devam ediyordu. Fiziksel taciz sona ermiş olabilirdi ancak sözlü taciz...

Kaşlarını çattı. “Mekânın tapusu benim ama barın işletilmesiyle pek fazla ilgim yok. O işlerle eniştem Blake ilgileniyor.” Yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. Eniştesi bir ayaştı (o gecedan beri onu görmeye devam ettiğime göre ömür boyu yasaklananlar listesinde olmadığını sanıyordum) ama bu bilgiyi *beni hiç alâkadar etmez* kategorisinde değerlendiriyordum. Yüzüne karşı Dük’ün ailesi hakkında kötü konuşacak değildim. “Sen neden orada çalışıyorsun ki zaten?”

Gözlerimi devirmemek için zor durdum. Zengin adamlar cidden hayret edilesiydi. “Eh, bilirsiniz işte her zaman zenginelere aşırı pahalı içkiler servis etmeyi hayal ederdim. Var oluş amacımı gerçekleştiriyormuş gibi hissediyorum. *Olmam gereken yer* tam da orası.”

“Lottie,” dedi uyarayan bir tonla ve o anda gözlerimi devirdim.

“Paraya ihtiyacım var, ahmak. Başka ne sebeple orada çalışacağımı düşünüyorsun ki?” Tekrar gözlerini kırıştırdı.

“Ahmak mı?”

Dudağımı ısırdım. Bugün neyim vardı böyle? Şansıma çattık kaşları, gülümsemesiyle yumuşadı. Bir düke göre, bu adam hakarete uğramaktan gerçekten keyif alıyor gibi görünüyordu. Doğuştan gelen aşırı buyurganlığını şimdiye kadar birkaç kez ispatlamış olmasına rağmen beni şaşırtıyordu. Nedense o barda çalışmamı istemediğini açıkça belli ediyordu, yine de bana çalışmamamı emretmemişti. Bunun yerine tam olarak şöyle yaptı:

“Bir fincan çay ister misin?”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Bildiğin çay işte,” dedi sabırlı bir sesle. “Kahverengi, İngiliz, sıcak içecek. Haddinden fazla tükettiğin içecek hani. Çay.”

“Çay içtiğimi nereden biliyorsunuz?”

“Ardında küçük ipuçları bırakıyorsun,” derken günlük kullanılan kupaların ve su ısıtıcısının durduğu yerin hemen yanındaki camlı dolaptan süper lüks, aşırı narin Çin porselenlerinden birini indirdi. Bana uzatırken çay fincanı kocaman elinde komik görünüyordu. Yüzüm alev alev yanmaya başladı. Temizlik tarihinin en kötü temizlikçisiydim. O güzel, eşsiz, antika porselen fincanlarla çay içmekle kalmamış, bir de onları patronumun bulacağı şekilde kirli hâlde ortalarda bırakmıştım.

O su ısıtıcısının düğmesine basarken, “Peynir ve kraker aşkına,” dedim nefeslenerek. “Çok üzgünüm. Biliyorum. Öncelikle çayınızdan aşırırmamalıydım. Ayrıca onu paha biçilmez fincanlarınızda içmemeliydim ya da bahsi geçen paha biçilmez porselenleri ortalıkta bırakmamalıydım.”

Aynı dolaptan takım fincan altını çıkarırken sıırttı, ardından porselenleri çınlatarak fincanı umursamazca altlığın üzerine bıraktı.

“Dikkatli olun!” diye çıkıştım kendimi durduramadan. “Tabii aslında bu sizin porseleniniz, yani sanırım, ııı... isterse-
niz dikkatli olun diyecektim. Bunlar gerçekten çok güzel ve...”

“Sanırım çay fincanlarını bulduğum yerler arasında favorim düşün içinde, tam şampuanların yanında durandı.” Kutyuyu açıp çay poşetini doğrudan fincanın içine bıraktı. Çayın bu şekilde yapılmayacağını söylememek için dudağımı ısırđım – o güzel demliğı kullanıp üzerine çaydanlık örtüsünü kapatarak en az beş dakika demlenmeye bırakmalı, fincana biraz süt ekledikten sonra çayı üzerine doldurmalıydı. “Şeker kullanmıyorsun, değil mi?”

“Bana çay yapamazsınız,” dedim dehşete düşmüş hâlde fısıldayarak. Bakışlarını benimle çay fincan arasında gezdirip kaşlarını kaldırdı.

“Kanıtlar aksini gösteriyor,” dedi dümdüz bir sesle. *Aksini gösteriyor* – amma da havalı! Kim böyle konuşurdu ki? Dükler, tabii ki.

Çay poşetini tezgâhın üzerine fırlatıverdi (belli ki düklerin mutfak becerilerinin bir sınırı vardı) ve fincanı bana uzatmak üzereyken duraksadı.

“Ah, neredeyse unutuyordum.” Bisküvi kutusunu alıp kremalı bisküvilerden birini seçti, fincan tabağına koydu ve bana getirdi.

“Kremalı bisküvilerinizden yediğimi de biliyorsunuz,” diye fısıldadım utançtan yerin dibine girerek.

Kıkırdadı. “Lottie, haftada üç paket yiyorsun. Stokları sürekli kimin doldurduğunu düşünüyorsun?”

Tezgâhtaki çayımın yakınındaki tabureye çöktüm. Artık kusursuz bir profesyonelmış gibi davranmanın ne anlamı vardı ki? En azından çayın tadını çıkarabilirdim (her ne kadar kötü demlenmiş olsa da).

“Pekâlâ,” dedi, yanımdaki tabureye otururken bacağı benimkine sürtününce kalbim tekledi. “Satranç oyunundan bahsedecek olursak...”

Sikingham Dükü

OLLIE

“Temizlikçime abayı yaktım.”

“Sen... ne?” Felix’in sesi yükselirken kahvesi Mike’ın boğazına kaçtı.

“Temizlikçim diyorum. Ona abayı yaktım.”

“Bayan Higgins’e mi?”

Felix’e öfkeyle baktım. “Evet, mankafa.” Oha, artık onun küfretmeden sövmelerini ciddi ciddi kapmaya başlamıştım. “Benden nefret eden altmış-beş-yaşındaki büyükanneye abayı yaktım.”

“Tam da senin yapacağın bir şey,” dedi Mike hiç duraksamadan. “Siz zengin, aristokrat tipler bir tuhafsiniz. Dadı takıntıları falan işte. Kimi becermek isteyeceğini kim bilebilir? Londra’daki yaşıtın olan bütün sosyetik kadınları elden geçirmişsindir muhtemelen.”

“Sen neden şu küçük ahşap projelerinle ilgilenmek için siktir olup Little Buckingham’a gitmiyorsun, söylesene?”

“*Gerçek bir adam* gibi ellerimle bir şeyler üretmemi kısıkırıyorsun. Senin o sıkıcı toprak sahibi, finansör zırvalıklarıyla

karıştırma.” Mike’ın el yapımı mobilyaları aslında gerçekten çok iyiydi ama kibirli piçe bunu asla itiraf etmezdim.

“Ellerimle pek çok şey yapabilirim, çok teşekkürler.”

“Öyle mi?” dedi Mike pis pis sırtarak. “Bayan Higgins şanslı.”

“Bayan Higgins’i becermiyorum!”

“Kimi beceriyorsun o zaman?” diye sordu Felix ve iç çektim.

“Kimseyi becermiyorum.” Açıklamam karşısında iki çift kaş yukarı kalkarken ben de gözlerimi devirdim. “Neyse işte, o kadar da erkek orospusu değilim.”

“Bucks, dostum, sen tam bir erkek orospususun,” dedi Felix. Dişlerimi sıktım.

“Artık değilim. *Size söyledim*. Birine vuruldum.”

“Tamam,” dedi Mike araya girerek. “Dur şunu bir netleştirayim. Sen, Oliver Harding, Sickingham Dükü—”

Homurdandım. Bu aptal lakap yıllardır üzerime yapışıp kalmıştı. Daily Mail’de yayımlanan o lanet *Sickingham Dükü’nün Seks Partisinin İç Yüzü* manşetli haberden beri böyleydi. Eski sevgilim Cordelia (bir sonraki düşes olup olamayacağından şüphelenmeye başladığında) o gece yaşananların fazlasıyla abartılmış bir versiyonunu, grenli fotoğraflarla birlikte gazeteye satmaya karar vermişti. Gerçekte de parti epey zıvanadan çıkmıştı ama kesinlikle bir *seks partisi* değildi. Buckingham Malikânesi’ndeki mülküm olan havuzlu kır köşkünde yapılmıştı —üstsüz fotoğrafların nedeni de buydu— ancak gazetenin iddia ettiği gibi devasa bir grup seks falan yoktu. Kabul etmeliydim, o günden beri itibarımı düzeltmek adına pek de çaba harcamamıştım. Yirmili yaşlarımı çok daha az kadınla tüketmiş olabilirdim ama Tanrı aşkına, biriyle yatmayalı altı aydan uzun zaman olmuştu. *Altı ay*. Yani, Mike’ın bu lakabı şu anda kullanması tam anlamıyla haksızlıktı. Karşımdaki dangalaklara bunu anlatabilirsen tabii.

“Gerçek bir kadına vuruldun,” diye devam etti Mike. “Ve onu becermiyorsun?”

“Ne yani, karşılıksız aşk saçmalığı mı?” dedi Felix şaşkınlıkla bocalayarak. “Ciddi misin sen?”

“Bu kadar şaşırilacak ne var?” diye sordum.

“Ollie, söz konusu sen olunca uzaktan özlemeler, abayı yakmalar, karşılıksız duygular falan olmaz. Bir hatunu beğenince onu becerirsin –eğer istersen defalarca– ve sonra yoluna gidersin.”

Sandalyemde kıpırdandım. “O kadar da pislik değilim,” diye mırıldandım. Sonuçlarını düşünmeden Londra’daki tüm kadınlarla düşüp kalkıyor değildim. Ben de herkes gibi randevulara çıkıyordum. İlişkilerimin genellikle birkaç haftadan uzun sürmediği doğrudu ama hanımefendilerin yatak odalarına bodoslama girip işimi bitirdikten sonra da defolup gitmiyordum. Ben bir centilmendim. Ayrıca Cordelia fiyaskosundan sonra güven benim için ciddi bir konu hâline gelmişti.

“Öyle olduğunu söylemiyoruz,” dedi Felix. “Sadece... Ollie, senin birine abayı yakman için sebep yok.”

“Nedenmiş o?”

“Hiçbir çaba sarf etmene gerek olmadan tüm kadınlar seninle yatağa atlar da ondan,” dedi Mike. “Birincisi, çok yakışıklısın, bunu ben bile görebiliyorum ve hayır, seni becermek falan istemiyorum. İkincisi, sen tanıdığım en düzgün herifsin. Bir sohbet etmek var, bir de Sickingham Dükü’nün sohbeti var, bu başka bir seviye dostum. Üçüncüsü de sen lanet olası gerçek bir *düksün*. Bu ülkedeki herhangi bir kadın ya da eşcinsel erkek, tek bir işaretinle seninle yatar.”

“Yakışıklı olduğumu düşündüğünü *biliyordum*,” dedim pis pis sırıtarak ve bu kez Mike gözlerini devirdi. Üçümüz de uzun boylu, kalıplıydık ama Felix ve ben, Mike’a kıyasla kesinlikle daha şık, yakışıklı kategorisindeydik. Kaslı fiziklerimiz spor salonunda geçirilen saatlerin eseri idi. Mike’ın devasa cüsse-

siyse tamamen beden işçiliğinin sonucuydu. Felix ve benim gür sakallarımız düzeltilip şekillendirilmişti; Mike ise saç sakalı birbirine karışmış hâlde gezerdi, birkaç haftada bir tıraş etse de birkaç saat içinde tekrar uzuyormuş gibi gelirdi. Felix ve ben oturduğumuz restoranın diğer müşterileriyle uyumlu şekilde kusursuz dikilmiş takım elbiseler giyiyorduk, Mike ise termal tişörtünün üzerine geçirdiği oduncu gömleği ve yırtık pırtık (kesinlikle moda olduğundan değildi), üzerine boya sıçramış kot pantolonuyla ciddi anlamda göze batıyordu. Hakkını yiyemem, Mike aslında zift gibi iğrenç kahveleri olan, yağ içinde yüzen sosis ve pastirmalar servis eden köşedeki kafeye gitmek istemişti ama biz onu burada buluşmaya zorlamıştık. Hatta siparişleri alan garsondan kan sosisi³ ve fasulye istemiş, burada kan sosisi olmadığını anlayıp *pastırma* diye homurdanıncaya kadar kız ona boş boş bakmıştı. Masamıza getirilen ekşi mayalı ekmek dilimleri üzerine poşe yumurta ve süslü çıtır pastırma parçaları, Mike'ın hayalindeki kalp krizi garantili yağlı kalın dilimler gibi değildi. Bize ters ters bakarak sik kafalı süslü Londralılar diye sessizce mırıldandıktan sonra tamamını iki lokmada yutmuştu.

“Asıl mesele şu ki,” dedi Felix. “Senin birine abayı yakmış olman cidden mantıksız. Hiç senin tazın değil.”

“Doğru, tabii mesele bundan biraz daha karmaşık. O benim için çalışıyor.”

“Hâlâ kimden bahsettiğini anlamadım. Geçen hafta senin evdeyken çalışma odanı Bayan Higgins temizliyordu. Ondan bir mahsuru yoksa başka bir odayı temizlemesini istediğinde sana defolup gitmeni söyledi.”

“Bayan H, korkunç torunlarıyla daha fazla vakit geçirmek için emekli olmak istiyordu.”

3 Siyah puding, kanlı puding olarak da bilinen İngiliz ve İrlanda kökenli bir kahvaltılık sosis çeşidi. Domuz ya da sığır kanı ve iç yağlarıyla birlikte yulaf ezmesi gibi tahıllar kullanılarak yapılır. -ç.n.

“Tamam, sonra ne oldu?”

“Ben de onun yerine birini işe aldım.”

“Ee... madem yerine başkasını aldın, o zaman neden hâlâ senin evindeydi?”

Sandalyemde bir kez daha kıpırdandım. “Yeni kız, Lottie. Çok iyi bir temizlikçi değil. Yani, deniyor tabii ama gerçekten sakar. Ayrıca... bir de yorgun görünüyordu. Bir sürü sik kafalı arkadaşım var, ailem de ara sıra uğruyor, dolayısıyla evde bir sürü iş çıkıyor. Bayan H dayanıklıydı, bu kızsaa...” Duraksadım. Açıklaması zordu ve bu adamların beni anlayacağından emin değildim. Ama Lottie bitkin görünüyordu, sanki hayat onu yavaşça tüketiyor gibiydi. “Ayrıca Lottie’nin iç çamaşırlarımı toplamasını ve tuvaletimi temizlemesini gerçekten istemiyorum.” Düşüncesiyle bile ürperdim.

“Ona vurulduğun için mi?”

Omuz silktim. “Bir keresinde onu kanepemde uyurken buldum. Orada olduğunu bile bilmediğimden kapıları çarparak girmiştim. Çok derin uyuyordu. Davul çalsanız uyanmaz dediklerinden. Ve görünüşü...” Lottie’nin görüntüsü gözlerimin önüne gelince duraksadım –top gibi kıvrılmış, ellerini de tıpkı çocukların yaptığı gibi yanağının altına sıkıştırmıştı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve doğal gür kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşüyordu. Öylece uzanırken o kadar küçük, o kadar ince görünüyordu ki kremalı bisküvileri ne kadar çok tükettiğini düşününce bu hâline şaşırmıştım. “Bu yüzden Bayan H’den geri dönüp asıl temizlik işini yapmasını istedim. Böylece Lottie evime geldiğinde abartısız yapacağı hiçbir iş kalmamış olacaktı. Yıkanacak hiçbir şey yok, banyolar pırıl pırıl. Ayrıca yeterince yemiyordu, bu yüzden onun için yemek bırakmaya başlamış olabilirim.” Artık aşçıma yemek miktarını ikiye katlaması için fazladan ödeme yapıyordum. Lottie’ye de kalan yemekleri atması için tezgâhın üzerine bırakacağımı söylemiş ve sanki bununla kendim uğraşamıyormuşum gibi

numara yapmıştım. Lazanyalar, turtalar, hamur işleri. Geçen aşçım izindeyken dışarıdan sipariş vermem gerektiğinde durum saçma bir hâl almıştı. Restorandan birkaç arkadaşım için sipariş vermiş, sonra da Lottie'nin payını ertesi gün alması için paketlemiştim – Michelin yıldızlı en iyi yiyeceklerden oluşan üç çeşit yemekti, ki bunu ona artık diye yutturmuştum.

Mike gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Dur şunu bir netleştireyim, olur da asıl temizlikçin tuvaletindeki bok lekeleriyle falan uğraşırsa diye temizlikçin için bir temizlikçi mi tuttun?”

“Tam olarak öyle değil, ben–”

“Bir de bu kızı besliyor musun? Yani özetle kız evine gelip uyusun ve yemeğini yesin diye ona para mı ödüyorsun?”

“Aynı zamanda okuyor.”

“Ne?”

“Açık Üniversite’de ders alıyor. Psikoloji. Yani ders de çalışıyor.”

Felix kahkahalara boğuldu. “Çok fena tutulmuşsun.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Biliyorum, sik kafalı. Bu yüzden hataya düşüp siz dangalaklarla bu konuyu konuşuyorum ya zaten. Kendime saklamam gerektiği ortada.”

İkisi birden gülme krizine girdiler. Felix resmen gülmekten ağlamak üzereydi.

“Ee, o zaman kızı becermeye başla işte. Sorun ne ki?”

“Benim için çalışıyor,” dedim dişlerimi sıkarak. “Gidip de onu *beceremem* – bu taciz olur. Ayrıca bana hâlâ *efendim* ve *Ekselansları* diyor.”

“Ciddi misin?” dedi Felix tükürükler saçarak, ikisi birden tekrar kahkahalara boğuldu. “Kimse sana böyle seslenmiyor! Artık bin sekiz yüzlerde yaşamadığımızı biliyor mu? Kim bu kızdan sana Ekselansları demesini istedi?”

“Şu andan itibaren sana Ekselansları diye sesleniyorum,” dedi Mike kocaman bir gülümsemeyle. “Bu altın değerinde bir malzeme.”

“Ondan defalarca bana Ollie demesini istedim ama kesin-kes reddediyor. Tıkandım kaldım. Ona çıkma teklif edemem. Bu işe ihtiyacı olduğu belli, yani onu kovamam da. Bir borcu falan mı var bilmiyorum ama gerçekten para kazanması gerekiyormuş gibi konuşuyor. Benim lanet barlarımdan birinde garson olarak ikinci bir işi var.”

“Hasiktir. Giles Bartholew-Smithe’i masaya yapıştırmanın nedeni *oydu* demek. O şerefsizin bunu hak etmediğini söyleyemem tabii ama biraz aşırı tepki veriyorsun gibi gelmişti.”

“O piç daha kötüsünü hak ediyor,” diye homurdandım tehditkâr bir tavırla. “O sik kafalıların hepsi hak ediyordu, hatta buna arkadaşın Will de dâhil, Felix.” Will, Felix’in şirketinde çalışıyordu ve o gece sarhoş eniştemle birlikte masada oturan pisliklerden biriydi. Blake’le de tartışmıştım ama herif o kadar sarhoştur ki durumun farkına bile varamamıştı. O gün tedarikçilerden biriyle yaptığı büyük anlaşmayı kutladığı için fazla üzerine gitmemiştim. Dürüst olmak gerekirse Blake bazen biraz zıvanadan çıkabiliyordu ama onun zararsız olduğunu, asla bilerek pislik gibi davranmayacağını biliyordum. Diğer yandan Will, zararsız olmanın yanından bile geçmezdi.

“Will arkadaşım değil,” dedi Felix kaşlarını çatarak. “Çalışanlarımdan biri. Arada fark var. Her neyse, o ne yaptı?”

“Konu ne yapmadığı,” dedim. “Lottie onlar için devasa bir tepsi dolusu içki getirdi ve o kasıntı pislikler öylece oturup tepsiyi bırakması için alan falan açmadılar. Ardından Giles eteğinin altından onun bacağını tuttu.”

“Tanrım, zaten Smithe sinsi yavşağın tekidir. Böyle devam ederse yakında insan içine karışamayacak. Geçen günkü LSE binası açılışında sinsi bir pislik gibi davrandığı için Varity Markham’ın onun içinden geçtiğini duydum.”

“O adamı sen benzetmezsen, Harry York sırada bekliyor. Ne geri zekâlı herif ama.”

“Pekâlâ, müdürü kovmak ve garsonların da üniforma kurallarını değiştirmek zorunda kaldım. Hangi ahmak, garsonların saatler boyunca on santimlik topuklularla ağır içki tepsileri taşımasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ki zaten? Çok sayıda kadının erkeklerden düpedüz nefret etmesine şaşırmıyorum – onları kim suçlayabilir? Bizim düşüncesiz dangalaklar olduğumuz kesin. Her neyse, ayrıca üyelerden bazılarının ömür boyu yasaklanmasıyla ilgili de bir talimat vermem gerekti, buna Smithe ve masasındaki herkes dâhil. Arkadaşın da aynı şekilde, Felix.”

“O benim arkadaşım de–”

“Ama uzun lafın kısası, Lottie’nin orada çalışmasını istemiyorum.” Gözlerimi kapattığım anda Lottie’nin o bardaki hâli gözümün önüne geldi. Karamel rengi saçları yüksek bir atkuyruğuyla toplanmıştı, makyajsız tertemiz yüzü, bacaklarını uzun gösteren topuklularla her zamanki kısacık hâlinden uzun duruşu masumiyet ve günahın ölümcül bir karışımıydı ve onun öyle bir ortama karışıp görünmez olması imkânsızdı. O nasıl görmezden gelinebilirdi ki? Normal zamanlarda gayet akıllı başında olan adamların bile Lottie içkilerini doldurduğu sırada ne söyleyeceklerini unuttuklarına, o uzaklaşırken kışına bakabilmek için önemli sohbetleri yarıda bıraktıklarına şahit olmuştum. Bu çıldırtıcıydı. Çünkü Lottie gözlerini ayırmadan izleyecekleri parlak, ışıltılı bir nesne değildi. Evet, çok güzeldi. Aynı zamanda eğlenceliydi, nazikti, satrançta mükemmeldi, kendiyle dalga geçebiliyordu, hazır cevaptı... ve tamamıyla *mükemmeldi*.

“O zaman ona para teklif et,” diye önerdi Felix ve Mike koluna yumruk attı. “Hey! Bu neydi şimdi?”

“Sence bu nasıl sonuçlanır, sık kafalı?” diye sordu Mike. “*Dük’ün gidip fena hâlde becermek istediği temizlikçisine, Hey, becermek-istediğim-temizlikçi, sana bir yığın para versem de ça-*

Gönölçelen

lışmasan nasıl olur? Hatta bir şey daha var? Bunun yerine beni becerebilirsin dediğini düşünsene."

Felix suratını buruşturdu. "Tamam, ne demek istediğini anladım."

"Tam da böyle işte!" dedim. "Tıkanıp kaldım."

Tereciye tere satma

OLLIE

“Oliver Harding, sen ne halt ediyorsun?” dedi kardeşim Claire. Kızı Florrie ve diğer kardeşim Vicky’yle birlikte evimin ön basamağında durmuş bana bakıyorlardı. Vicky’yi bu öğleden sonraki toplantı için bekliyordum ama Claire’le Florrie her zamanki gibi habersiz gelmişti.

Aslında şaşırdıkları için onları suçlayamazdım. Sarı bulaşık eldivenleri giydiğim ellerimde bir şişe çamaşır suyu vardı. Sanırım hayatımda ilk kez bulaşık eldiveni giyiyordum. Üstelik kız kardeşlerimin ya da yeğenimin daha önce hiç bu şeyleri taktığını sanmıyordum.

“*Temizlik* mi yapıyorsun?” Claire, beni birkaç yıl önce Goa’da giydiğim çok yanlış bir seçim olan peştamal pantolonla gördüğü zamankinden bile daha çok şaşırmıştı.

“Bu senin için anormal bir davranış,” diye araya girdi Vicky. Gülümsedikten sonra Claire’i yanağından öptüm, Vicky’ye de kısa ve sıkı bir kucaklamayla sarıldım. Narin dokunuşlardan ibaret olmadığı sürece Vicky benimle fiziksel temas kurmak-

tan kaçınmazdı. Yanağından öpmemdense sıkıca sarılmamı tercih ederdi.

Yeğenime gelince onun fiziksel temasın hiçbir şekliyle sorunu yoktu. Kollarıma atıldı, incecik kollarını boynuma sarıp kulağıma, “Tam bir ucubesin,” diye fısıldadı. Sonuçta annesinin kızıydı, doğduğu andan itibaren bana laf sokmak üzere programlanmıştı. Kıkırdayarak onu kollarımın arasında sıkıştırdıktan sonra yere bıraktım ve saçlarını karıştırdım.

“Aman ya, Ollie dayı!” diye bağırdı. “Tam da kaküllerimi istediğim gibi şekillendirmiştim, bozdun işte.” Evet, kesinlikle annesinin kızıydı.

“Kıyafetin çok şıkmiş,” dedim pis pis sırtarak, Florrie sinirle ofladı.

“Modadan *hiç* anlamıyorsun,” dedi küçümsemeyle ve yanımdan geçip eve girdi.

“Açıkla,” dedi Claire koluma girip beni omzuyla dürterek. Göz ucuyla merdivene baktım, ardından onu mutfağa doğru çekiştirdim ve Vicky’ye de bizi takip etmesini işaret ettim.

“Bu telaş niye?” diye sordu Claire onları mutfağa sokup ardımızdan kapıyı kapattığımda.

“Temizlikçim burada,” dedim.

Vicky hâlâ elimden çıkarmadığım bulaşık eldivenlerine baktıktan sonra bakışlarını bana çevirip kaşlarını kaldırdı.

“Temizlikçinin buradaysa temizliği neden sen yapıyorsun?” diye sordu. “Ne kadar mantıksız.”

“Kısık sesle konuş,” diye çıkıştım. “Mutfakı temizleyebilmek için onu üst kata gönderdim.”

“Ols, temizlikçi kavramının anlamını *biliyorsun*, değil mi?” dedi Claire araya girerek.

Ona ters ters baktım. “Evet, Claire, temizlikçinin ne iş yaptığını biliyorum. Dün akşam çocuklardan birkaçı uğramıştı ve burayı gerçekten bok götürüyordu.”

“Ollie dayı! B’li kelimeyi kullandın!” diye haykırdı Florrie sahte bir dehşetle, ben de iç çektim.

“Dur şunu bir netleştireyim,” dedi Claire. “Hayatında ilk defa temizlik yapıyorsun çünkü asıl işi evini temizlemek olan temizlikçinin evi temizlemek zorunda kalmasını istemiyorsun.”

Ofladım. “Normalde Lottie’den önce Bayan Higgins erkenden gelecekti ama korkunç, haylaz torunlarından birine bakması gerekiyormuş.”

“Bayan Higgins mi?” Claire’in sesi yükseldi. “İyi de Bayan H haftalar önce emekli oldu.”

Bulaşık makinesinin kapağını kapattığım hâlde lanet şey çalışmaya başlamayınca bir küfür mırıldandım. Tüm bu düğmeler ne boka yarıyordu ki? Tanrı aşkına, daha yeni devasa ve çok kapsamlı bir tarım anlaşmasının görüşmelerini yapmıştım, herhâlde kendi mutfağımdaki aletleri de çalıştırabilirdim. Düğmeye tekrar bastım ama memnuniyetsiz acıklı bir ses çıkarmakla yetindi.

“Cidden, Olls,” dedi Claire, beni yana itip göstergeye bakmak için eğildi. “Bu kadar da zor olamaz...” Kaşlarını çatarak tekrar doğruldu.

Vicky de yanımıza geldi. “Bu farklı tencere sembollerinin anlamı ne?” diye sordu. Belli ki onlardan yardım alamayacaktım.

Bir dakika boyunca bulaşık makinesinin karşısında dikildik.

İç çektim. “Tanrım, ne boktan beceriksiz insanlar olup çıktık biz,” dedim mırıldanarak.

“Ollie dayı!” diye bağırdı Florrie. “Burada çocuk var!”

“Evet, Ollie, söylediklerine dikkat et,” dedi Claire bıkkın bir ses tonuyla. “Okuldan tekrar aranmak istemiyoruz.”

“Bu küçük edepsiz benden daha fazla küfür biliyor,” diye sessizce mırıldandım. Florrie’nin yarasa hassaslığındaki kulakları söylediğim şeyi duymuş olacak ki bana dil çıkardı.

“Ne demeye bu makineyi çalıştırmak için bu kadar uğraşıyoruz?” diye sordu Claire. “Ayrıca neden temizlikçinin bir temizlikçisi var?”

Boğazımı temizlerken elimi enseme götürdüm. “Karışık bir mesele.”

“Karışık,” dedi Vicky başını yana eğip bana bakarak. “Nasıl karışık?”

“Sadece bunları o yapmasın...”

“Onun temizlik yapmasını mı istemiyorsun?” Claire duraksarken kaşları da yükseldi. “Temizlikçin. Onun aslında temizlik yapmasını istemiyorsun.”

“Ben antrenman yapmaya gidiyorum,” dedi Florrie, muhtemelen küfürler kesildiği için sıkılmıştı.

O mutfaktan çıkarken, “Üst kata gitme, canım,” diye seslendim arkasından. Florrie kendi TikTok danslarına çalışıyordu. TikTok’ta tuhaf danslar etmek, Taylor Swift’e takıntılı olmak ve moda düşkünlüğü âdeta Florrie’nin yakıtıydı.

Claire kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakarken bulaşık eldivenlerini çıkararak eviyeye attım.

“Barda olanları Claire’e anlattım,” dedi Vicky.

“Bunun konumuzla ne ilgisi var,” dedi Claire geçiştirerek. Vicky’yi sık sık geçiştirirdi. “Bu arada, Ollie, biraz aşırı tepki verdiğini düşünüyorum. Birini masaya yapıştırmışsın. Ciddi olamazsın.”

“O moronların bara girişini de yasakladım. Sik kafalıların, Blake’in arkadaşları olması umurumda değil. Garsonlara sarkıntılık ediyorlardı. Hadlerini fazlasıyla aştılar.”

Claire iç çekti. “Hepsi kötü değil. Giles pisliğin teki ve Will denen o heriften de hoşlanmıyorum ama diğerleri nispeten zararsız.”

O *zararsız heriflerin* bütün gece Lottie’nin gömleğinin içine bakmaya çalışmaları, sürekli onu taciz etmeleri, ona dokunmaları gözlerimin önünde canlanınca öfkemi zorlukla bastırdım.

“Kocanın arkadaş seçimleri boktan. Yanlarına gittiğimde olan biteni anlayamayacak kadar sarhoş olduğu için şanslı, yoksa o da yasaklanırdı.” Claire’in yüzünün rengi attı ve yutkundu.

“Blake yapmaz...” derken duraksadı ve yavaşça gözlerini kapattı. Tekrar açtığında orada gerçek bir endişe gördüm. Sesini fısıldayacak kadar alçalttı. “O hiçbir şey yapmadı, değil mi? Yoksa yaptı mı?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır, Claire. Yapsaydı sana söylerdim.” Omuzları rahatlamayla gevşedi, benimse içim huzursuzlukla doluydu. “Ama diğerlerini durdurmak için hiçbir şey yapmadı.” Claire bir anlığına gözlerini kaçırıp başıyla onayladı. “Çok üzgünüm, canım ama körkütük sarhoştı.”

“Evet, biliyorum,” diye mırıldandı.

“Claire, her şey yolunda mı?” Eniştem epeyce kibirli bir herifti ama bunun dışında düzgün bir adamdı. Gerçi ben kibir konusunda konuşacak son kişiydim. Blake o gece gerçekten körkütük *sarhoştı*, hatta son birkaç buluşmamızı düşününce içki konusunda ayarı kaçırmıştı. Birkaç hafta önce annemde yediğimiz öğle yemeğinde bir şişeyi tek başına içmişti. “Blake’le tekrar konuşmamı istersen bir şeyler düşü-”

“Ne? Hayır, olmaz. Blake bunu hiç iyi karşılamaz. O çoktan...”

Claire duraksarken ben de gözlerimi kırptırdım. “O çoktan ne?”

“Boş ver,” dedi sahte bir neşeyle.

“Blake’in alkol sorunu var,” dedi Vicky gerçeği hiç yumuşatmadan doğruca konuya giren tarzıyla. Claire ona pis bir bakış attı.

Kardeşlerimin zorlu bir ilişkisi vardı. Vicky’yle ilk tanıştığımızda o altı, ben on iki, Claire on üç yaşındaydı. Babamızın evlilik dışı ilişkisinden dünyaya geldiğinden o zamana kadar varlığından bile haberimiz yoktu. Sonra bir yaz, ağzından tek kelime çıkmayan bu küçük sarışın kızı Buckingham Malikâ-

nesi'ne bırakıverdiler ve tatil boyunca ona annemin bakmasını beklediler. Görünüşe göre Vicky'nin sorunları nedeniyle kendi annesi tüm yıl boyunca onunla baş edemiyordu ve babam kesinlikle hiçbir şeye karışmıyordu (o sıralar zaten eve bile pek uğramıyordu). Sonraları Claire'i çok rahatsız etmesine rağmen Vicky her yıl bütün yazı bizimle geçirmeye başladı. Claire babamı asla affetmedi. Beş yıl önce ani bir kalp kriziyle öldüğünde ikisi neredeyse hiç konuşmuyordu. Ben Vicky'ye karşı korumacıydım. Ebeveynlerinin boktan olması onun suçu değildi, üstelik ben onun abisiydim. Claire ise sadece ona katlanıyordu.

"Neden fikirlerini kendine saklamıyorsun, Vics," diye tersledi Claire ve ona arkasını dönüp bana baktı. "Neyse işte, Ollie. Onun karşısında Hulk'a dönüştüğünü söylediler. Endişelendim."

"Bence Ollie öyle davranmakta haklıydı," dedi Vicky kendine has doğruculuğuyla. "Sadece darp olayı yüzünden adli siciline işlenecek sonuçları doğurabilirdi. Bu konuyu açtım çünkü o garson kız aynı zamanda senin temizlikçin. Değil mi?"

"Ne?" Claire'in kaşları alnına kadar yükseldi. "Ollie bu—"

Mutfak kapısı açılınca sözü yarıda kesildi ve hepimiz Lottie'nin ayaklarını sürüyerek elinde temizlik malzemeleriyle içeri girdiğini gördük.

"Hay bin ya!" diye mırıldandı sepetindeki şişelerden birkaçı yere düşünce. Onları almak için eğildiğinde sepetin kalanı da yana yattı. Hızlı adımlarla mutfak aşıp tüm deterjanlar yere saçılmadan önce onları düzelttim. Önünde dizlerimin üstüne çökmeme o kadar şaşırmıştı ki sepeti elinden alırken bana direnemedi bile. Kocaman açılmış kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda âdeta odadaki bütün hava çekildi

"Merhaba."

Vicky'nin sesiyle Lottie bakışlarını benden ayırdı ve büyü bozuldu.

"İı... selam," dedi Vicky ve Claire'i görmeye çalışarak arkama bakarken.

“Merhaba,” dedi Claire küçük bir gülümsemeyle el sallayarak. “Sen Lottie olmalısın.”

Lottie başıyla onayladı, ardından Vicky’yi görünce bir daha baktı. “Ah, sizi hatırlıyorum...” derken duraksadı ve niyeyse yanakları kızardı.

“Ayağın artık daha iyi.” Bariz olanı dile getirmek Vicky’nin özel yeteneğiymiş, rahatsız edici anları daha da kötüleştirmek de öyle. “Artık şaraba bulanmış hâlde de değilsin.”

“İı, evet,” dedi Lottie usulca, meraklı bakışlarla Vicky’yi süzerek.

Sonra doğrulup sepeti elimden almaya niyetlendi ama bırakmadım. Onun yerine elindeki şişeleri alıp yerlerine yerleştirdim ve sepeti de tezgâha bıraktım.

Lottie kaşlarını çatı. “Onu taşıyabilirim, Ekselansları.”

Claire kahkahasını bastırırken ben dişlerimi gıcırdattım. “Tanrım, ona *Ekselansları* m dedin sen? Üzgünüm ama bu paha biçilemez bir an. Bu arada ben Claire, *Ekselansları*’nın kız kardeşiyim. Kızım Florrie’yle çoktan tanıştınız sanırım.” Lottie başını sallayıp yüzüne gergin, küçük bir gülümseme yerleştirdi.

“Evet, anneniz birkaç hafta önce onu getirmişti. Harika bir kız.” Lottie devam etmeden önce dudağını ısırdı. “Bakın, konuşmanızı böldüğüm için çok üzgünüm,” dedi usulca. Bakışları kapıya kaydktan sonra bana, Vicky’ye ve Claire’e döndü.

Claire kaşlarını çatı. “Konuşmamızı bölmedin. Asıl biz senin işini bölüyoruz. Hazır bölmüşken neden bize kendinden bahsetmiyorsun?”

Lottie gözlerini kırptırdı. “Ben... ıı,” dedi bakışlarını hepimizin üzerinde dolaştırdıktan sonra çaresizce omuz silkti. “Emin olun, benim hakkımda bir şey bilmek istemezsiniz. Sıkıcıyım.” Sesini alçalttı. “Ayrıca görünmez kalmam gerektiğini biliyorum.”

“Görünmez mi? Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Claire.

“Evet, Lottie,” diye araya girip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bakışları kollarıma kaydı, ardından göğsüme takılı kaldıktan sonra gözlerini kaçırmayı başardı. “Sana görünmez kalman gerektiğini kim söyledi?”

“Bayan H’nin görünmez olmadığı kesindi,” dedi Claire. “Sana nasıl sesleniyordu, Olls?”

“Züppe, yakışıklı, sevimsiz zengin bebesi,” dedi Vicky her zamanki gibi her şeyi eksiksiz hatırlayarak.

“Bayan H kim?” diye sordu Lottie.

“Ollie’nin temizlikçisi,” dedi Vicky.

“Ama Ollie’nin temizlikçisi *benim*.”

“Evet,” diye araya girip Vicky’ye ters ters baktım. “Evet, temizlikçim sensin, Lottie. Bayan H *eskiden* benim için çalışıyordu.

“İyi de az önce dedin ki—” dedi Vicky ama lafını kestim.

“Claire, eminim sizin konuşacak bir sürü şeyiniz vardır ama Vicky’yle ikimizin Felix’le bir toplantıya yetişmesi gerekiyor. Bu durumda belki defolup gitmek istersin?”

“Gidip ofiste hazırlık yapayım,” dedi Vicky, sonra çabucak dışarı çıktı. Vicky kurallardan emin değilse karmaşık sosyal ilişkileri asla yönetemezdi ve bu durum karmaşık olmaktan da beter bir hâl alırdı.

“Şey...” Lottie’nin bakışları tekrar koridora kaydıldıktan sonra bana döndü. “Diğer odalara ihtiyacınız var mı? Kütüphaneyi kullanmayacaksınız, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Kütüphaneye ne olmuş ki?”

“Hiçbir şey olmadı, Ekselansları,” dedi, aldırmaz görünmeye çalışıyordu ama sesindeki titreme onu ele veriyordu. “Sadece henüz oranın tozunu almadım da—”

“Kütüphaneyi kullanmak gibi bir niyetimiz yok,” dedim. Epey tuhaftı. Acaba orada bir şeyi mi devirmişti?

Rahatlayarak nefesini verdi ve pırıl pırıl olan mutfığa baktı. “Buradan başlayayım mı?”

“Elbette,” diye cevapladım.

“Burada yapacak pek bir şey yok gibi görünüyor.” Kafa karışıklığıyla bana bakıp sesini alçalttı. “Çok merak ediyorum, bu zenginlere özgü bir şey mi? Zaten temiz olan evi temizlemesi için temizlikçiniz mi var?”

Ona ölümcül bir bakış atıncaya kadar Claire kahkahasını bastırmak için burnundan soluyup durdu.

“Hayır, sadece... ben gerçekten düzenliyimdir. Yani...”

“Peki,” dedi Lottie usulca. Kaşlarını çatarak bana bakışı yalan söylediğimi anladığına dair içimde bir his uyandırdı.

Claire bu bariz yalanım karşısında kahkahasını gizlemek için burnundan soluyup duruyordu.

“Claire, sanırım gitmek üzereydin?” Meseleyi kontrol altına alıp Claire’i kolundan tuttuğum gibi mutfaktan dışarı, Lottie’den uzağa götürdüm. Koridora çıkar çıkmaz heyecanlı bir ifadeyle bana döndü.

“Ondan *hoşlanıyorsun!*” diye patladı.

“Ne saçmalıyorsun, Claire?”

“Tereciye tere satma, Bucky. Ondan *hoşlanıyorsun*. Hoşlandığın temizlikçin hiçbir temizlik işini yapmasın diye Bayan H’yi çalıştırmaya devam etmenin başka açıklaması yok. Bir de birbirinize bakışlarınız var tabii! Abimsin falan ama dürüstçe itiraf etmek zorundayım, aranızdaki elektriklenme resmen ateş emojisini andırıyordu.”

Otoriter bir abi gibi, “Bu işe karışma. Ciddiyim,” dedim üstüne basa basa ama bu tavrım Claire’i hiçbir zaman kokutmamıştı. Gülümsemesi artık huzursuz edecek kadar büyümüştü.

“İşte bu mükemmel! Bir an önce diğerlerine de anlatmalıyım. Uzun zamandır kimseden gerçekten hoşlanmamıştın yani—”

“Onun adını anma,” diye gürledim. Claire hızla dudaklarını birbirine bastırdı ama hâlâ saçma derecede heyecanlı görünüyordu.

“Hepimiz endişeleniyorduk, Olls,” dedi Claire. “*Malum kişiden* beri pek iyi değildin. Sen... artık daha soğuktun. Benim eski küçük Ollie’m değildin.”

“Claire, boyum bir sekseni geçti. Yirmi yıldır *senin küçük Ollie’n* değilim zaten.”

Claire beni duymazdan geldi. Heyecandan parmak uçlarında zıplıyordu. “Söylemek istediğimi anladın işte. Uzun zamandır kadınlar konusunda inatçı bir pislik gibi davranıyordun.”

“Kadınlar ve benimle ilgili düşüncelerinin gayet farkındayım. Senin, daha da kötüsü *annemin* beni birilerine ayarlama çabaları yüzünden evimden dışarı adım atamıyorum. Siz ikiniz hiç Vicky ve benim bekâr kalmak istediğimizi düşündünüz mü?”

“Saçmalama. Vics’in sadece... tuhaf davranışlarını biraz azaltması gerekiyor ve—”

Uyaran bir tonla, “Claire,” deyince gözlerini devirdi.

“Of, ne demek istediğimi biliyorsun. Eleştirmeye çalışmıyorum, tamam mı? Sadece o müthiş beyniyle erkekleri korkutuyor. Ayrıca *senin* endişelerine gelecek olursak, bu kez sadece *iyi* bir kızla olmaya ihtiyacın var. Seni satan o sürtüklerden birine değil. Zaten çabalarımızın hiçbirisi başarılı olmadı. Hiçbir kadını beğenmedin, nokta. Tam beş yıldan fazla oldu, Ols.” Artık zıplamayı bırakmıştı ama sesi fısıltıdan ibaretti. “Onun kalbini kırdığından endişeleniyordum.”

İç çektim ve Claire’i kollarımın arasına alıp sarıldım. “Çok fazla endişeleniyorsun,” dedim başının tepesine bir öpücük kondururken. “O zamanlar hâlâ aptal bir oğlandım. Onu sevdiğimi sandım ama...” Duraksadım. Asıl gerçek, yaşananların acısının yıllarca sürmesiydi. Aşağılanma, kalp kırıklığı. Şimdiyse... “Cordelia’nın yaptıkları canımı acıttı ama beni kırmadı, Claire.”

“Artık adını anabiliyor olmana sevindim,” dedi Claire yumuşacık bir sesle. “Ciddi bir ilerleme. Acaba bu kız yüzünden olabilir mi?”

“Dereyi görmeden paçaları sıvama, canımın içi Claire’ciğim,” dedim ciddiyetle. “Çalışanım olması gibi küçük bir sorun var.”

“Saçmalık! İnsanlar hep iş yerinde tanışır.”

“Bizimkinde güç dengesizliği meselesi var.”

“Güç dengesizliği her zaman vardır, Ols. Peki, tamam, dur bir düşüneyim. Ona çiçek almalısın, tamam mı? Ayrıca ona sorman–”

“Tanrım, bu konuyu seninle konuşmayacağım,” diye inledim. “Ee, annem nasıl?”

Bir süre Buckingham Malikânesi’nden ve Claire’in, annemin artık ilgilenemediğini düşündüğü işlerden konuştuk. Lottie konusunda bana biraz daha laf soktu. Ben de son zamanlarda sessizleşen Vicky’yi huzursuz eden bir şey olup olmadığını ona sordum.

“Nereden bilebilirim?” diye geçiştirdi Claire iç çekerek. Birkaç yıl önce tam da Claire ve Vicky’nin arasının düzelmeye başladığını düşünürken Claire, Blake’le evlenince her şey yeniden boka sarmıştı. Vicky, Blake’ten hiç hoşlanmıyor, üstelik bunu gizlemeye de çalışmıyordu.

“Tamam, hadi yürü. Gidelim de doğurduğun şeytan dölünü bulalım,” dedim saate bakınca, eğer acele etmezsem Vicky’nin toplantıya bensiz başlayıp devam edeceğini fark ederek. Claire’i koridor boyunca çekiştirip Florrie’nin dinlediği müziğin sesini kütüphaneye kadar takip ettim.

“Selam!” dedi Florrie aniden kanepenin arkasından fırlayarak.

“Orada ne yapıyorsun, canım?” diye sordu Claire.

“Hiçbir şey!” diye ciyakladı Florrie. Gözleri hemen yan tarafında zemine kayd, ardından tekrar bize baktı. Yüzü kızarmıştı ve göz temasından kaçınıyordu. Çocuk yalan söylemeyi hiç beceremiyordu. Umarım geçen seferki gibi ahşap döşemelerime oje dökmemişti.

“Tamam, öyleyse artık gitsek iyi olacak–”

Gönölçelen

“Evet!” diye bağırdı Florrie, bize doğru koşup ikimizi kütüphaneden dışarı itti. “Siz ikinizin gitmesi gerekiyor. *Hem de hemen.*”

“Gittikçe tuhaflaşıyorsun, ufaklık,” deyip saçlarını tekrar karıştırdım.

“Ollie dayı! Saçlarım!”

Ama sonunda hepsi gider yoluna

LOTTIE

“Hay böyle işel!” diyen derin bir ses gürleyip arka odanın kapısı ardına kadar açılınca olduğum yerde donakaldım.

Açıkçası benim dairemin tamamından büyük olan bu odayı “arka oda” diye adlandırmaları biraz garipti ama –tekrar ediyorum– zenginler zaten bir tuhaftı. Tam da elimdeki vezirle rakibimi şah-mat edecek hamlemi yapmak üzereydim. Dük sinirli adımlarla odaya girdikten sonra beni gördüğünde aniden durdu. Bakışları yüzümden elimde tuttuğum satranç taşına kaydı ve öfkesine rağmen kısacık bir anlığına gülümsedi.

“Pekâlâ,” diye başladı. “En sonunda beni satrançta yenip duranın sen olduğunu itiraf etmek ister misin?”

Neredeyse veziri aldığım yere bırakmak üzereydim ama bu mükemmel bir hamleydi ve beni ikinci galibiyetime taşıyacaktı. Dudağımı ısırıp veziri filin karşısına yerleştirdim, ardından doğrulup bir adım geri çekildim.

“Şah-mat,” diye mırıldandı.

O yaklaşırken ben çabucak geri çekilerek kanepenin arkasına geçtim. Hareketim yatışan öfkesini yeniden alevlendirmiş

gibi göründü. Gülümsemesi soldu, kaşları çatıldı. Oflayarak kendini satranç tahtasının önündeki berjere bıraktı ve öne eğilip şakaklarını ovmaya başladı.

“Ben artık işimin başına döneyim, efendim,” diye fısıldadım kapıya doğru gerileyerek.

“Lottie?” diye seslendi tam kapı koluna uzandığım sırada. “Tüm bu hürmetkârlık saçmalıklarına bir süreliğine ara versek olur mu? Boktan bir sabah geçirdim ve bana gerçek bir pislik gibi davranmayan biriyle biraz vakit geçirmek gerçekten hoşuma giderdi.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Benim *gerçek bir pislik* olmadığımı nereden biliyorsunuz? Belki tam bir pisliğim.”

“Biliyorum işte. Senden pek de pislik havası almıyorum.”

Elimi kapı kolundan çekmeden önce kısa bir an tereddüt ettim.

“Tamam,” dedim usulca. “Belki de hemen kaçıp gitmem gerekmiyordur. Ama benim de bazen... biraz pislik *olabileceğimi* bilmelisiniz.”

“Hepimiz olmuyor muyuz? Kız kardeşlerim bu konuda çok yetenekli olduğumu söyler.”

“Kız kardeşler mi?” diye sordum yanına doğru seğirtip tam karşısındaki sandalyeye otururken. “Birden fazla mı?”

Kaşlarını çattı. “Evet, tabii ki.”

“Aa, şey, tanıştığım kız kardeşiniz eğlenceli birine benziyordu.”

Başını yana eğdi. “İyi de sen ikisiyle de tanıştın. Vicky o gece bardaydı, hatta geçen hafta ikisi de buradaydı.”

“Aaaa,” dedim yavaşça. “Sarışın olan mı? Ben sanmıştım ki...” Aptalca varsayımlarımı dile getirmeden önce kendimi durdurdum, Dük’ün bir kız arkadaşı *olmamasının* getirdiği mutluluğu ve o küçük umut kırıntılarını görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Ne sanmıştın?”

“Şey, sanmıştım ki onunla aranızda–”

“Daha neler. Vick’in kendini tanıttığını sanıyordum. Üzgünüm, o bazı konularda pek de iyi sayılmaz... ıı, şey, yani *pek* sosyal değildir. Bazı durumları tam *kavrayamaz*. Vics birçok alanda dâhidir ama insan ilişkilerinde çoğu zaman bocalar.”

“Nazik birine benziyordu.” Gözlerimi kör eden kıskançlıktan kurtulunca Vicky’den gerçekten hoşlandığımı fark ettim. Yapmacık olmaktan tamamen uzaktı ve yalan söylemediğini kesinlikle anlayabiliyordum.

Kaşları havaya kalktı. “Gerçekten mi?”

“Yani, sanırım lafını sakınmayan biri. Fazlasıyla gerçekçi.”

“Az bile söyledin. Maalesef Vics’in ağzının ayarı yok. Kız kardeşimi seviyorum ama insanları fena hâlde çileden çıkartabiliyor.” Bana bakıp bir anlığına durakladıktan sonra kararını vermiş gibiydi. “Otizm Spektrum Bozukluğu var. Annelerimiz bir değil. Öz annesi, yani babamın metresi olan kadın onun otizmlili bir birey olduğuna inanmıyordu, o yüzden Vicky’nin teşhisi ancak yetişkinliğinde konuldu. Bundan insanlara pek bahsetmiyoruz. Onu savunmasız bırakmak istemiyorum, zaten o da bunu kendine saklamak istiyor. Tabii bu durum bazen sorunlara neden olabiliyor. Vics’in aşırı dürüstlüğü... onu zor durumlara sokabiliyor.”

“İnsanlar gerçeklerle baş edemez,” dedim.

“Evet. Şimdi de aile şirketinin onu çok uzun zamandır *boğduğuna* karar verdi. Kendini kanıtlamak gibi bir saçmalıkla en yakın arkadaşımın finans şirketinde çalışmaya başladı. Bu çok anlamsız.”

“Bu yüzden mi öfkelisiniz?”

“Tavrım için üzgünüm,” dedi yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırarak. “Huysuz bir herif gibi evde esip gürlememeliydim.”

“ıı... bu sizin eviniz farkındasınız, değil mi?” dedim küçük bir gülümsemeyle. “İstedığınız kadar esip gürleyebilirsiniz.”

“Evet, şey, bunu istemiyorum–”

“Pislik gibi olmayı mı?”

Gülümsedi. “Kesinlikle.”

“Eh, öyle olduğunuzu düşünmüyorum, eğer teselli olacaksa.”

“Bu büyük bir iltifat.”

“En büyüğünden. Peki ne oldu da böyle kapıları çarpacak hâle geldiniz?”

Dük satranç taşlarını yeniden birer birer yerlerine dizmeye başladı. Tanrım, elleri çok seksiydi. Bronzlaşmıştı, büyüktü, erkeksi damarlarla kaplıydı. Gömleğinin manşetinden görünen kaba ve pahalı saati de etkisini katlıyordu. Belli belirsiz alabildiğim tıraş losyonunun kokusu da cabasıydı. Saçlarını birkaç kez elleriyle dağıtmış gibi görünüyordu ve kirli sakalları şimdiden gün sonu olmuş gibi belirmeye başlamıştı. Cidden sıradan bir salı günü öğleden sonrasında bu kadar iyi görünerek ortalıkta dolaşmak bayağı edepsizlikti. Boğazını temizledi ve mavi gözlerine baktığımda gülümsediğini fark ettim.

“İyi misin?” diye sordu. “Bir anlığına dalıp gittin?”

“Ü-üzgünüm,” dedim kendime gelmek için zihinsel olarak silkelendim.

“Senin sıran,” dedi yumuşacık bir sesle, gözlerimi kırptırdım. Demek istediği benim...

“Ben... ıı, ben—”

“*Satranç* hamlesi, Lottie,” dedi başıyla satranç tahtasını işaret edip tek kaşını kaldırarak.

Yanaklarım alev alev yanarken boğazımı temizledim ve bir piyonu kapıp hiç düşünmeden hamle yaptım.

“Eniştem de biraz pislik yapıyor. Kapıları onun yüzünden çarptım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Blake hakkındaki gerçek fikrimi söylememin imkânı yoktu. “Claire bir pislikle evliymiş gibi görünmüyordu.”

Pahalı takım elbisesinin içindeki geniş omuzlarını silkti. “Eskiden iyiydi ama son zamanlarda...” derken duraksayıp yan

tarafa baktı. “Bardayken bardağını çekip sana yer açamayan sik kafalılardan biri de oydu.”

“Aaa.” Dişlerimi sıkıp şaşırmış davrandım. “Anladım.”

“Aynen, devasa sik kafalı alarmı. Ama sadece içtiğinde böyle oluyor. Yeni barlar açmak için ihtiyacımız olan araziyle ilgili anlaşmada sıçıp batırmasının alkolle hiç ilgisi yok.”

Dudağımı ısırarak bakışlarımı yan tarafa çevirdim. Tecrübelerime göre alkol insanların farkında olduğundan çok daha fazla durumda devreye girebiliyordu.

“Bu işi üstlenmesine asla izin vermemeliydim ama kontrolü altında olduğunu *söylemişti*. Şimdi bile durumu kurtarabileceğine inanıyor.”

Yumuşak bir sesle, “Belki bir şans vermelisiniz,” deyince ânında kaşları havaya kalktı.

“Neden onu savunuyorsun? O gece barda yaptığı tam olarak şerefsizlikti.”

Omuz silktim. “O sizin aileniz. Aile önemlidir. Ailenizle aranızda örülen bağlar zorluklarla dokunur ama bu durum hepimizi güçlendirir, herkesi güvende tutar, birbirinize ait olduğunuzu hissettirir. O bağları koparmayın sakın. Bunun sonucunda üzülecek kişi kız kardeşinizken bunu yapmayın.”

Doğrulup gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Hiç böyle düşünmemiştim,” dedi usulca. Kalbim sıkıştı, bir anlığına boğazım düğümlendi. Aileniz ve düzeniniz sizden koparılıp alınmadıysa bunun ne kadar önemli olduğunu ve onlar olmadan yönünüzü kaybettiğinizi asla gerçekten anlayamazdınız. Söylediklerimi değerlendirişini izlerken içimde uyanan kıskançlığı bastırmaya çalıştım.

“Ailenle bağlarınız böyle mi?” diye sordu beni şaşırtarak. Tecrübelerime göre erkekler *yalnızca* kendileri hakkında konuşmaktan hoşlanırdı.

Omuz silktim. “Ailem için her şeyi yaparım.” Ailem sadece Hayley’den ibaret olmasına rağmen bu son derece doğrudu. Birbirimizle olan bağımız koparılamazdı.

“Hımm, ona olan öfkemi nasıl dindireceğimi bilmiyorum. Ancak haklısın, aile önemlidir.”

“Benim yöntemimi deneyebilirsiniz,” deyiverdim düşünmeden. Başını yana eğdi.

“Neymiş o?”

“Eh, insanlar beni gıcık ettiğinde, mesela geçen gece bardaki gibi...” Dükün yüzünde ölümcül bir ifade belirince duraksadım. “Ben, 11, şey, mırıldanarak söylediğim bir şarkı var. Ona kadar saymak gibi bir şey.” Çatık kaşlarının yerine şimdi yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Devam et,” diye cesaretlendirdi.

“Aa, size şarkımı söylemiyorum.” Atı elime alıp onun fi-
lini tehdit edecek bir hamleyle satranç tahtasına yerleştirdim.

“Hey, sik kafalılarla baş etmenin sırrına dair ipucu verip de asıl detayları benden saklayamazsın.” Kalesiyle boktan bir hamle yaparak atını açığa çıkardı. Adam satrançta ciddi bir fiyaskoydu.

“Hayır, öyle bir şey olmayacak,” dedim. “Kendi şarkınızı uydurun.”

“Hadi ama, Lottie,” diye tatlılıkla kandırmaya çalıştı.

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Hayır.”

“Çok rica etsem?”

Ofladım. “Bunun peşini bırakmayacaksınız, değil mi?”

Kaşlarını kaldırdı.

“Tamam tamam,” diye mırıldandım yanaklarım yanmaya başlarken. “Şöyle bir şey:

*Yumruğu yapıştırmam bu sik kafalının suratına,
Sadece beklerim gider kendi yoluna
Çünkü s kafalı hep sik kafalı kalır
Ama sonunda hepsi gider yoluna.”*

Gür, derinden kahkahası odayı doldurunca büyülenmiş hâlde ona bakakaldım. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. “Akılda kalıyor,” dedi eğlenerek. “Söyle bana, bu kısa tekerlemeni benim için de kullandın mı?”

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. “Hayır, tabii ki kullanmadım.”

“Berbat bir yalancısın.”

Ona gülümsedim. “Bunu dörtlüğü bazen hak ettiğinizi siz bile kabul edersiniz.”

“Bak sen, peki boynunu kırmandan endişelenmem de bu anlara dâhil mi? Peki ya üç metre yüksekten düştükten sonra bacağına üzerine basamadığında hastaneye gitmeni istemem? Merdivene tepesinde durduğun için seni azarladığımda –ayrıca bebeğim, bunu seni küçümseyerek söylemiyorum– düz zeminde bile ayakta durmak konusunda ufak tefek sorunlar yaşadığın için değil miydi? Bence endişelerimde gayet haklıydım.”

Bebeğim dediğinde bedenimi saran ürpertiye bastırmaya çalışarak gözlerimi devirdim ve bir satranç hamlesi daha yapıp bu defa filini aldım. “Buyurgansınız,” dedim ona.

“Evet,” diye karşılık verdiğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bir kez daha beni esir alan bakışlarının büyüüne kapıldım ve orada öylece oturup birbirimize baktık. “Evet, Lottie. *Çok* buyurganım.”

Tamam, doğrudan bir şey söylememiştii ama söyleme şekli – karanlık, boğuk ve hükmeden tavrı. İçimde artık sakarlığımdan bahsetmediğimize dair bir his vardı. Sonraki satranç hamlemi yaparken ellerim titrediği için uzandığım piyonu devirdim.

Ne olduğunu bile anlamadan uzanıp elimi avucunun içine aldı. Geri çekmem gerektiğini biliyordum. Biraz olsun iradem olsa yapardım. Ama pahalı parfümünün kokusunu alırken, güçlü eli benimkini sıcaklığıyla sarıp boğuk ve derin ses tonunun anısı zihnime dolmuşken, göz bebekleri genişlemiş mavi gözleriyle gözlerimin içine bakarken geri çekilmem imkânsızdı. Psiko-

Gönülçelen

lojik olarak imkânsızdı. Başparmağıyla avucumu okşadığında hissettiğim baş dönmesiyle bayılacağımı sandım. Dokunuşu elektrik hissi veriyordu, sanki canlı ve nefes alan bir güç avucuma akarak koluma doğru yükseliyordu.

“Elin gerçekten küçücük,” derken sesi hâlâ boğuktu.

“İı, bence normal boyutlarda,” dedim kısılan sesimle, sonra boğazımı temizledim. “Sadece sizinki çok büyük.”

Bana gülümsedi. “Kız da böyle söylemişti,” diyerek haftalar önce yaptığım espriyi mırıldandı ve o anda tamamen koptum.

Yıllardır koruduğum kontrolüm, doğru olanı yapma çabam, sorunlardan uzak durmaya çalışmam, kendime ait olacak hiçbir şeye izin vermemem, tüm o öz disiplinin hepsi aynı anda yok olup gitti. Bu adam çok fazlaydı. Sanki beynimdeki bir şalter atmıştı. Mantıklı Lottie ortamı terk etmiş, yerine azgın ve Dük’e takıntılı Lottie gelmişti. Yerimden fırladığım gibi boşta kalan elimi aylardır hayalini kurduğum saçlarının arasına daldırdım ve dudaklarımı da onun gülümsemeye devam eden dudaklarına bastırdım.

Fantezi malzemesi

LOTTIE

Bedenimin hareketlerini beynimin kavraması birkaç saniyemi aldı.

“Be-ben özür dilerim,” dedim geri çekilmeye çalışarak. O ise sertçe elime asılıp beni kucağına çekti ve diğer eliyle de çenemi kavradı.

“Tanrım, o kadar güzelsin ki,” diye mırıldandı, bakışları yüzümde gezinirken dudakları belli belirsiz benimkilere sürtünüyordu. Ardından elime bir kez daha sertçe asılıp öne doğru düşmemi sağlayarak kolunu bedenime sardı. Çenemi durmasını istediği noktaya kadar kaldırıp burnunun ucunu birkaç kez benimkine sürttü, en sonunda dudakları tekrar benimkilerle buluştu.

Ellerimin altında göğsündeki sıkı kaslarını, dudaklarının yumuşak ama kararlı baskısını ve sakalının sertliğini hissettiğim anda o malûm şalter tekrar atarak beynime kısa devre yaptırdı. Ona yaslandım, dudaklarım hafif bir inlemeyle aralandı ve dilinin içeri süzülmesine alan açtı. Birkaç dakika sonra dudakları çenemde, kulağımda geziniyordu. Nefesim kesilip

şehvetle kendimden geçmemeye çalışırken öpücükleri boynuma, parmaklarıysa çenemden saçlarımın arasına kaydı. Saç lastiğimi çekip çıkardı ve dağılan saçlarımı avucuna dolayarak beni istediği yerde tuttu.

Öpüşü de tıpkı onun gibiydi; buyurgan, hükmedici ve tamamen muhteşemdi.

“Daha geniş bir yere ihtiyacımız var,” dedi, dudakları kulağımın hemen altındaydı. Bu talebini şiddetle onayladım. Evet, evet, şu anda *bütün* geniş alanlara ihtiyacımız vardı. Hiç ağırlığım yokmuşçasına ben kucağındayken ayağa kalkınca ciyakladım, bir an sonra daha yukarının hangi yön olduğunu bile anlayamadan beni kanepeye yatırıp o muazzam ağırlığını üzerime bıraktı. Ve tekrar öptü.

“Tamam, peki,” dedi öpücüklerinin arasında. “Ağırdan almam gerekiyor. Biliyorum.” Ne diyordu bu adam? Yavaşlama fikrine karşı çıktığımı kanıtlamak için saçlarını çekiştirdim. Yani, bu onunla *tek şansımı*. Belli ki boktan bir gün geçiriyordu ve temizlikçisiyle sevişme havasındaydı. Bunun tekrar etmesi ihtimali *pek* olası değildi. Temkinli olmaktan, doğru olanı yapmaktan, kendi isteklerimden feragat etmekten yorulmuştum. Peynir ekmek aşkına, ona ihtiyacım vardı. Bedenim onun için yanıp tutuşuyordu. Saçlarını çekiştirdiğimde kısık sesli hırıltısı, göğsünün ellerimin altındaki titreşimi çok seksiydi. “Beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum,” dedi boğuk, neredeyse acı çeken bir sesle.

“Ollie, sana ihtiyacım var,” diye yalvardım. Evet, yalvaracak noktaya gelmiştim. Beynim beni tamamen terk edip kendi hâlime bırakmıştı.

İnleyerek kendini bana bastırdı, sertliği tam ihtiyacım olan yerdeydi. Boğuk sesiyle, “Tamam, bebeğim,” dedi boynuma doğru. “Seninleyim.” Boynumu yalayıp ardından dişleriyle kulağımı sıyırdığında dudaklarımdan o kadar muhtaç bir inilti döküldü ki arzudan çıldırmış olmasaydım utançtan kanepenin

içine geçerdim. Öpücükleri boynumdan aşağı doğru ilerlemeye başladığında bedenim bir yay gibi gerilmişti, içimde biriken gerilim her an patlayacakmış gibi hissediyordum. Geri çekilince itiraz dolu bir ses çıkardım ama tişörtümü çıkarıp beni sadece sütyenimle bırakarak itirazlarımı susturdu.

“Hasiktir,” diye soludu vücudumu süzerek. Beyaz pamuklu, sadece işlevsel bir sütyen giydiğim gerçeği ve güvensizlik hissi beni ele geçiremeden bedeninin sıcaklığı yeniden üzerimdeydi, dili köprücük kemiğimde geziniyordu.

“Lütfen,” diye inledim.

“Tamamdır, bebeğim.” Dudakları sütyenimin üzerinden mememe uzandı. Kumaşı aşağı çekip ağzını hızla meme ucuma kapattığında tamamen dağıldım, ona doğru bükülüp inleyerek sürtünmeye başladım. Diğer mememe geçerken eli karnımın üzerinden aşağı kaydığında beklentiyle ürperdim. Bedenindeki gerilimi, takım elbisesinin altında sırtının kasılışını hissedebiliyordum. Bir an sonra eli taytımın içine dalarak külotumun lastiğinin altına kayd. Kalın parmakları rekor sürede kadınlığımı bulduğunda elektrik çarpmış gibi titredim. Ardından ben ona sürtündükçe o parmaklarıyla yavaş daireler çizmeye başladı.

“Aferin kızım,” dedi dudaklarını mememden ayırmadan. “Benim için ne kadar da uslu bir kız oldun. Seni oraya götürmeme yardım et, bebeğim.” Bir parmağını içime kaydırды, başparmağınıysa tam ihtiyacım olan noktaya bastırdı ve doruğa çıkmaya başladığımı hissettim. Boşaldığımda bedenimin tamamına zevk dalgaları yayıldı ve gözlerimin arkasında havai fişekler patladı. Tek kelimeyle hayatımın en inanılmaz deneyimiydi.

Gözlerim sımsıkı kapalıydı ama yükseldiğim zirveden inerken kirpiklerimi kırıştıtararak araladım ve gerçeklik hızla zihnime üşüşmeye başladı. Şaşkın bir nefes alıp onun altında kaskatı kesildim. Eli yavaşça geri çekildi ve göğsümdeki başını yüz yüze geleceğimiz kadar kaldırdı, bedeninin ağırlığıyla beni hâlâ kanepeye bastırıyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu hırıltılı bir sesle. Birkaç santim ötemde gülümseyen yakışıklı yüzünün muhteşem detaylarını izledim. Ancak tüm yakışıklılığına rağmen ona aynı gülümsemeyle karşılık vermedim. Az önce patronumun beni çok, hem de *çok* yoğun bir şekilde boşaltmasına izin vermiştim. Benim neyim vardı böyle?

“Ne yapıyorum ben?” diye sordum korkuyla fısıldayarak. “Has... hay bin, tamamen dağıldım.”

“Hey, hey, hey,” dedi yumuşacık bir sesle. Gülümsemesi silinmiş, yerine endişeli bir ifade belirmişti. “Kendini bana kapatma, bebeğim. Bunun ardından olmaz. Buradan geri dönüş yok.”

Titrek hareketlerle başımı sallarken yüzüme düşen saçlarımı o kadar nazıkçe geriye itti ki neredeyse ağlayacaktım.

“Ollie, yani, E-Ekselansları,” diye kekeledim. “Ben sizin temizlikçinizim. Siz benim patronumsunuz. Bunun benim hatam olduğunun farkındayım. Sizi öpmemeliydim. Biliyorum. Sadece...” Gerçek bir korku bedenimi ele geçirirken duraksadım. “Beni kovmayın. Bu işe ihtiyacım var, Ekselansları. Lütfen beni kovmayın.”

“Lottie, sakınleş,” dedi o buyurgan sesiyle. “Sen beni öpmeden önce *ben* elini tutmuştum.”

“Ama sonrasında be-ben size yalvardım...”

Tekrar gülümsedi. “Evet, bu eğlenceliydi.”

Göğsüne vurdum. “Bu eğlenceli değildi, seni... seni mankafa.”

O anda beni öptü, hâlâ hafifçe gülümserken dudakları benimkileri usulca okşadı. “Tamam, eğlenceli değildi.”

“Bu konuşmayı oturur vaziyette, beni öpmüyorken yapabilir miyiz? Be-ben düşünemiyorum, siz beni–”

“İ-ıh,” dedi dudaklarıma doğru. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ne?” diyen sesim soluksuz bir ciyaklama gibi çıkmıştı, bedeninin ağırlığı ve onun hissettirdikleri yeniden aklımı bulandırmaya başlıyordu.

“Bence bu konuşmayı tam da böyleyken yapmalıyız,” dedi. “Seni kaldırırsam, olanları çarpıtmaya başlayacaksın ve bunun olmasına izin vermiyorum. Önce beni dinlemek zorundasın.”

“Çok ağırsınız,” diye tersledim ama yeniden erimeye başladığımı hissederken itirazım pek de inandırıcı değildi.

“Ağırlığımın birazını bile sana vermiyorum, sadece kıpırdamanı engelleyecek kadar.”

Ofladım ve o yüzümü izlemeye devam etti. Huşu içinde bana bakıyor, sanki altında uzandığıma inanamıyordu.

“Senden gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı söylemekle başlayacağım.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse az önce bana yaptığı iyiliğin karşılığını vermemi isteyeceğini sanmıştım. Sonuçta bir çıkarın olmadan temizlikçinle oynaşmanın ne anlamı vardı ki?

“Seninle sadece gelip geçici bir şey yaşamak istemiyorum,” dedi kararlılıkla.

Yüce Tanrım! Bu adam zihnimi mi okuyordu?

“İstemiyor musunuz?” Kelimeler ağzımdan güç bela çıkmıştı, yine de bunun gerçekten yaşandığına inanmakta zorlanıyordum.

“Sana karşı hislerim var,” diye açıkladı.

“Var mı?”

“Evet,” dedi. “Uzun zamandır güçlü hisler besliyorum. Evimde çalışıyor olman bu durum için ideal değil, şimdiye kadar bir adım atmamış olmamın sebebi de buydu zaten ama artık senden uzak duramıyorum.”

“Duramıyor musunuz?”

Gönülçelen

Gülümseyerek yeniden alnımdaki saçları okşayarak geriye itti. “Sadece iki kelimelik sorular sormak dışında söyleyecek bir şeyin yok mu, tatlım?”

Bana *tatlım* demişti. Hem çok asil hem de çok tatlıydı. Boğazım düğümlendi, konuşmaya başlamadan önce yutkunmam gerekti. “Bir düğ olduğunuzun farkında mısınız?”

Kıkırdadı. “Evet, bu bir süredir bildiğim bir şey,” dedi kuru bir sesle.

“Eks—”

“Bana bir kez daha Ekselansları diye seslen de bak neler oluyor, bebeğim,” dedi kısık, seksi bir sesle kalçasını bana bastırarak. “Seni öptüğüm ve boşalmanı sağladığımda bana Ollie diyordun.” Başını eğip dudaklarımızın neredeyse birbirine sürtüneceği kadar yaklaştı. “Buna geri dönmemiz mi gerekiyor? Bana isimimle seslenmenin tek yolu bu mu?” Karnım arzuyla kasıldı.

“Be-ben... daha fazla öpüşme yok ya da ıı, diğer şeyler,” dedim aşırı yüksek ve tiz bir sesle.

“Bana adımla seslenecek misin?” diye sordu dudaklarıma karşı.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Evet, ne?”

“Evet, Ollie.”

Gülümsedi ve beni yumuşacık bir öpücükle ödüllendirerek zihnimi yeniden darmadağın etti. Dudaklarım aralanıp dili ağzımın içine süzülünce, gömleğini kemerinden kurtarmak için ellerimi sırtına uzattım, tenini hissedebilmek için ona doğru kıvrıldım. O anda aniden çenesi kaskatı kesildi ve geri çekildi.

“Tamam tamam, şimdilik daha fazla oynaşma yok,” dedi kararlılıkla. Bunu benden çok kendine söylediğinden şüphelendim. “Önce netleştirmemiz gereken bazı şeyler var.”

“Aman Tanrım,” dedim hissettiğim utançla nefesim kesilerek. “Ceketinizi bile çıkarmadınız.” Ben onun altında neredeyse

çırılçıplakken adam tamamen giyinikti. Cep mendili bile bozulmamış hâlde ceketinin göğüs cebinde duruyordu. Kendimi tamamen dezavantajlı hissediyordum. Ollie huzursuzluğumu hissetmiş gibi bir küfür mırıldandı ve oturabilmem için üzerimden kalktı. Üzerimdeki ağırlığını, sıcaklığını ânında özledim, sütyen askılarımı düzeltirken hafifçe ürpererek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ollie kanepeden kalkıp tişörtümü kaptı, bir çocukmuşum gibi giymeme yardım ederek başımdan geçirdi.

“İyi misin, tatlım?” dedi temkinli bir ifadeyle, kanepede yanıma oturup elini benimkinin üzerine koydu. “Özür dilerim, bunu düşünemedim.” Takım elbisesinin ceketini çıkarıp yere bıraktı, ardından kravatını da çıkardı ve gömleğinin birkaç düğmesini açarak bana göğsündeki tüylerin, damarlı boynunun, bronz göğsündeki kasların muazzamlığını sergiledi. “Lottie?” diye seslendiğinde bakışlarımı zorlukla göğsünden ayırıp gülümseyen yüzüne çevirdim. Elimi hafifçe sıktı. “Daha iyi misin?”

Derin bir nefes verdikten sonra dudağımı ısırdım. “Sanırım biraz kafam karıştı.”

“Haklısın,” derken o kararlı hâline geri dönmüştü. “Hiçbir karışıklık hissetmeni istemiyorum, bu yüzden tekrar söyleyeceğim. Senden hoşlanıyorum. Aslında, sana epeyce takıntılıyım. Sürekli seni düşünüyorum. Kahkahanı, iğneleyici mizah anlayışını, sakarlığını, gözlerini, tenini, tek kelime etmene gerek kalmadan birinin sik kafalı olduğunu anlayabilmeni. Sadece birimizin kaşını kaldırmasıyla aynı şakayı anlayabilmeyi. Seni sinirlendiren insanları yumruklamamak için küfürlü bir tekerlemen olmasını ve asla küfretmediğin için bunu bana söylerken yanaklarının kızarmasını. Ben sadece...” Gülümseyip omuzlarını silkti. “Sadece senden *gerçekten* hoşlanıyorum.”

“Tamam, şey, bu çok hoş,” dedim cılız bir sesle ve aniden patlayan kahkahasıyla irkildim.

“Hoş mu? Beni öldürüyorsun.”

“Ollie, ben—” Ona adıyla seslendiğimde hafifçe elimi sıkınca göğsüm sıkıştı. “Ben sadece bütün bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum.” Elim onunkinden çekip ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım. Beynimin normal fonksiyonlarını geri kazanması için aramıza biraz mesafe koymaya ihtiyacım vardı.

“Üzgünüm, Lottie,” dedi. Kanepeden kalkarken sakinleştirici bir tavırla iki elini havaya kaldırmıştı, ki bu beklenen etkiyi yaratmıyordu. “Seni telaşlandırmamalıydım. Benim hissettiklerimi anlamam ve bunların olası sonuçlarını kabullenmem için epey zamanım oldu. Senin için tüm bunlar şaşırtıcı olmalı. Eminim benim için aynı şekilde düşünmüyor—”

“Seni düşünmediğimi mi sanıyorsun?” diye sordum savunmacı bir tavırla kollarımı göğsümde kavuştururken. Sesim öyle hayret doluydu ki... “Guacamole aşkına, Ollie, tamamen yanlış anlamışsın.” Titrek bir kahkaha attım. “Bilsen ne çok...” Hissettiğim utançla gözlerimi kapattım. Fakat Ollie yapabiliyorsa ben de yapmalıydım. “Takıntı konusunda sana ciddi ciddi rakip olurum diyebiliriz. Aylardır tüm fantezilerimin başrolünde sen varsın.”

“Ben mi?” diye sordu kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana doğru birkaç adım atarken. Elim kaldırıncaya kaşlarını çatarak durdu.

“Ama *sen* fantezi malzemesisin, Ollie. Bunu anlaman gerekiyor. Yakışıklısın, komiksin ve annene, kız kardeşlerine, yeğenine karşı naziksin. Tonla hayır işi yapıyorsun ve bunlarla gerçekten ilgileniyorsun. O takım elbise üzerindeyken ağzımı sulandırırıyorsun. Sen hayallerdeki adamsın. Gerçek bir dük olmandan bahsetmiyorum bile. Sana fena hâlde abayı yakmamış olsam bu, kız kardeşlik dayanışma kurallarına ihanet sayılırdı ve sen de bunu biliyorsun.”

“Tamam,” dedi, bana yaklaşırken çatık kaşları yumuşamış, dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. “Kız kardeşlik dayanışma kurallarına ihanet etmek istemeyiz, değil mi?” Bir an

sonra yanımdaydı, kokusu beni sarmalarken görebildiğim tek şey mavi gözleriydi. Beni kollarına alıp sarıldığında ellerimi göğsüne koydum, hapı yuttuğumu biliyordum. “Başrolünde olduğum şu fantezilerin detaylarını duymak istiyorum,” derken tek kaşını kaldırdı. Titrek bir kahkaha daha atıp rahatlayarak ona yaslandım.

“Söylediğim onca şeyden sadece bunu mu anladın?”

“Dürüst olmak gerekirse bunu söylemenin ardından beynim durdu.” Dudaklarıma bakıyordu, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki mavileri incecik bir çizgiden ibaret kalmıştı ama başını bana doğru eğmeye başladığında aniden donup gözlerini sımsıkı kapattı. “Tamam, daha fazla öpüşmek yok.”

“Tamam,” diye soluklandığımda kolları beni sıkıca sardı.

“Ciddiyim, Lottie. Senin hakkında hissettiklerimde ciddiyim. Bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Yani, beni yeniden yoldan çıkarmana izin vermeden önce benimle bir randevuya çıkmalısın.”

O anda kahkahayı basıp gözlerimi devirdim. “Ollie, ben senin için çalışıyorum. Bu çok tuhaf olur.”

Omuz silkti. “Eh, nasıl olacağını yaşayıp görelim o zaman?”

“Bu işe ihtiyacım var,” dedim kısık sesle.

“Endişelenme, Lottie. Ben halledeceğim.”

Ollie’nin “halledeceğim” derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama kesinlikle sormalıydim. Hatta hayatımın aslında ne kadar karmaşık olduğunu anlatmak için o anda elime geçen fırsatı da değerlendirmeliydim.

Paha biçilmez

LOTTIE

“Hay bin!” diye çığlık attım, temizlik spreyiyle bezi düşürüp elimi göğsüme bastırırken.

“Merhaba,” dedi Vicky, mutfak taburelerinden birine oturmuş başını yana eğmiş hâlde bana bakıyordu.

“Ah, beni korkuttunuz,” dedim eğilip yerden malzemelerimi toplarken. “Evde kimse yok sanıyordum.”

Vicky omuz silkti. “Toplantıdan çıkınca buraya geldik. Ollie ofisinde Felix’e bağıırıp duruyor. Ben de burada beklemeye karar verdim.”

“İı... Felix kim peki?”

“Ollie’nin en yakın arkadaşı.”

“Ona neden bağıırıyor ki?”

“Benim Felix’le birlikte çalışmamı istemiyor. Buckingham Gayrimenkul Şirketi için çalışmaya devam etmemi istiyor.”

“Siz bunu istemiyor musunuz?”

Vicky tekrar omuz silkti. “vey abim aşırı korumacı olabiliyor.”

Mutfağın içine ilerleyip sprey şişesiyle bezi granit tezgâhın üzerine bıraktım. Bu kadının kırılğan bir yanı vardı. Tam olarak adını koyamıyordum ama çoğu zaman hissettiğim yalnızlık, bir sebeple onun yakasına da yapışmış gibiydi. Sanki ruhlarımız birbirinin benzeriydi. Oysa Vicky'nin bir ailesi vardı ve benim kadar yalnız olmadığını bildiğimden bu çok mantıksızdı. Ancak o derin mavi gözlerine bakıp da oradaki yalnızlığı hissetmek neredeyse ürkütücüydü.

“Neden Ollie'ye üvey abi diyorsunuz?” diye ağzımdan kaçırınca hemen dudağımı ısırđım. Sadece bir çalışan olduğumu unutmamam gerekiyordu. Bu insanlar muhtemelen personelin sorular sormasına alışkın değildi. Ama Vicky hafifçe tedirgin eden dikkatli bakışlarıyla beni izlerken rahatsız görünmüyordu.

“Çünkü öyle,” dedi basitçe.

“Sadece...” Bakışlarımı kaçırıp tam karşısındaki tabureye doğru ilerledim. Resmî davranmakla ilgili endişelerim olsa da Vicky'ye karşı içimden atamadığım bir yakınlık hissediyordum. “O seni kız kardeşi olarak adlandırıyor. Ayrım yapmıyor.”

Vicky bakışlarını ellerine çevirdi. “Yanılıyor. Ayrım var,” dedi.

Oldum olası duyguları hissetme, odadaki havayı anlama ve birinin yalan söyleyip söylemediğini fark etme konusunda yetenekliydim. Vicky'yi okumak diğer insanlara göre daha zordu ama kelimelerinin ardında gizlenen incinmişliği az da olsa seçebiliyordum.

“Harding ailesine ait olduğunu hissetmiyorsun,” dedim kendimi durduramadan. “Buckingham Gayrimenkul için çalışmayı bu yüzden istemiyorsun. Ollie'nin aşırı korumacılığıyla ilgisi yok.”

Vicky'nin bana bakan gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bunu nasıl—”

“Vics, dürüst olacağım, bizi öylece bırakıp gitmen gerekmiyordu. Tartışmadan hoşlanmadığını biliyorum. Biz sadece—”

Ollie yanında bir adamla birlikte mutfağa girerek Vicky'yi susturdu. Beni mutfak adasında Vicky'yle birlikte otururken görünce ikisi de donakaldılar. Ardından kendine gelip oturduğum yere doğru ilerleyen Ollie'nin yüzündeki şok ifadesinin yerini geniş bir gülümseme aldı. Kaçmak için en ufak bir harekette bile bulunamadan yanımda bitiverdi, iri elini omzuma sarıp şakağıma bir öpücük kondurdu. Beni öpmüştü. Hem de kız kardeşinin ve en yakın arkadaşının önünde. Sanki ben izin almadan mola verip aile üyelerinden birini sorguya çeken ücretli bir çalışan değildim de kendi mutfağımda takılan karısıydım.

“Sen Lottie olmalısın?” dedi adam bize doğru yaklaşıp elini uzatarak. “Merhaba, ben Felix.”

Ollie'nin yan tarafına sıkışmış kolumu kurtarıp tokalaşmak için Felix'e uzatırken, “Selam,” dedim boğuk bir sesle karşılık vermeyi başararak. Boyu ve vücut yapısı Ollie'ye yakındı ama gözleri onunkiler gibi masmavi değil, sıcak kahverengiydi. Yan yanayken göz korkutucu bir ikiliydiler.

“Ollie senden çok bahsetti,” dedi elini bıraktığımda ya da Ollie beni tekrar yanına çekince bırakmak zorunda kaldığımda. Ollie hâlâ gülümsüyordu. Felix bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirirken gülümsemesi, sırtıta dönuştü.

“Gerçekten mi?” diye sordum, kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatarak. Yani, Ollie'yi öpeli daha birkaç gün olmuştu. Arkadaşına ne anlatmış olabilirdi ki? Anlatacak ne vardı?

“Evet. Anladığım kadarıyla psikoloji okuyorsun, değil mi?”

Bir karış açık kalan ağzımı hızla kapatmayı başardım. “N-nasıl—”

“Felix,” diye gürledi Ollie. “Kapa çeneni, dostum. Beni resmen sapıkmışım gibi gösteriyorsun. Lottie,” diyerek bana döndü. “Bir keresinde çantadaki kitapları görmüştüm, ayrıca birkaç kere de kütüphanedeki kahve sehpasında bırakmıştın ama—”

“Has— hay bin,” diye fısıldadım içim korkuyla dolarken. İş saatlerinde ders çalıştığımı çaktırmadığımı, izlerini iyice ört-

tüğümü sanıyordum. “Ollie, çok üzgünüm. Yemin ederim iş aralarında sadece bir ya da iki saat çalışıyordum ve—”

Felix kahkahalara boğuldu. “Vay be. İşte bu paha biçilmez. Lottie, bence adamım Ols’un sana nasıl da abayı yaktığı hakkında hiçbir fikrin yok. İnan bana evini temizleyip temizlememen zerre kadar umurunda değil. Tanrı aşkına, bir temizlikçiye bile ihtiyacı yok.”

“Felix,” dedi Ollie uyaran ses tonuyla. “Bence siktir olup gitme zamanın geldi, dostum.”

Felix ellerini kaldırırken hâlâ kıkırdıyordu. “Peki peki. Mesajı aldım. Gel hadi, Vics. Saat üçte ofiste bir toplantımız var.”

Vicky o huzursuz edici bakışlarıyla beni izlemeye devam ediyordu.

Yerinden kıpırdamak için hiçbir harekette bulunmayınca, Felix tekrar, “Vics,” dedi.

“Bence psikoloji senin için doğru bir seçim,” dedi Vicky. “Bu konuda çok iyi olacaksın.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Ah, teşekkürler?”

Başıyla onayladıktan sonra tabureden inip Felix’in peşinden mutfaktan çıktı. Ollie onun arkasından gitmek için beni bir anlığına bıraktı. Tam Vicky kapıdan çıkmak üzereyken onun önünü kesti.

“Tekrar düşünmeyecek misin?” diye sordu kısık sesle.

“Orada bana ihtiyacın yok, Ollie,” dedi Vicky kararlılıkla ve Ollie iç çekti.

“Herhangi bir şey olursa ya da biri sana pislik yaparsa bana geleceksin, tamam mı?”

“Gayet iyi olacağım.”

O ayrıldıktan sonra Ollie bir süre daha arkasından baktı ve bana dönmeden önce elini saçlarının arasından geçirdi.

“Bu ne içindi?” diye sordum. Bugün zaten bir sürü çizgiyi aşmıştım, bir de üzerine aşırı meraklı olsam ne çıkardı?

Ollie bana doğru dönüp derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Sonra oturduğum yere yaklaşıp ellerini iki yanımdan tezgâha dayayarak beni kafesledi, başını eğip bana bakarken dudağının bir kenarı hafif gülümsemesiyle kıvrıldı.

“Çok güzelsin,” diye mırıldandı, alev alev yanan masmavi gözleri yüzümü inceliyordu.

Gözlerimi kırptıştırarak ona bakıp tamamen gerçek dışı bu sahneyi sindirmeye çalıştım. Bir moda çekiminden fırlamış gibi görünen üç parçalı takım elbisesinin içindeki yakışıklı Dük, bana –bol kesim kot pantolonla üzerine çamaşır suyu sıçramış bir *sweatshirt* giyen, makyajsız ve taranmamış saçlarını başının tepesinde hiç de seksi olmayan dağınık bir topuz yapmış– Lottie Forest’a güzel oluşumu söylüyordu. Tıraş losyonunu ve Ollie’nin erkeksi kokusunu soluyunca zihnim bulandı.

“O kadar yakışıklısın ki bazen sana bakarken nefesim kesiliyormuş gibi hissediyorum,” dedim ona. Evet, biraz nefes nefese bir sesle söylemiştim. Ona olan arzumla tamamen sıırılsıklamdım. Gözleri parlarken bir elini saçlarımın arasına daldırdı, diğeriyle çenemi tutup başımı arkaya eğerek dudaklarını benimkine bastırdı, başta hafifçe sürtündü ve ardından gırtlaktan gelen alçak bir sesle öpücüğü derinleştirdi. Aramızda duran ellerim gömleğine yapıştı ve kalçasına alan açıp sıcaklığını tam da istediğim yerde hissedebilmem için bacaklarım aralandı. Ona doğru kıvrıldığımda göğsünde titreşimlerini hissettiğim bir hırıltıyla iri ellerinden birini sırtıma sarıp beni kendine çekerek yukarı kaldırdı. Ellerimi aramızdan kurtarmayı başarıp yeğinin ve gömleğinin altına soktum, sıcak tenine dokunup altındaki gerilmiş kasları hissettiğimde derinden bir inilti daha kopardı.

Kendini bana bastırırken dudaklarıma doğru, “Siktir,” diye soluklandığında hafifçe inledim. “Lottie, bebeğim. Yapamam... ben...” Bir an sonra hemen yanımızda fayansların üzerine bir şey çarpınca hızla birbirimizden ayrıldık. Az önce kullandığım

zarif çay fincanının sert zemine çarparak paramparça olduğunu görüp bakışlarını Ollie'ye çevirdim.

“zr dilerim,” dedim nefes nefese.

Acı çekiyormuş gibi bir sesle, “Ne?” diye fısıldadı.

“Çin porseleni için. O çok güzeldi ve—”

Derinden gelen kısık sesli kıkırtısını her yanımda hissettim. “Lottie, lanet Çin porseleni umurumda bile değil,” derken dudakları hafifçe benimkine srtnnce ürperdim. Gözleri yeniden alev alev yanmaya başlamış, nefesleri sıklaşmıştı ama tam beni peceğini düşündüğüm anda hızla geri çekildi. “Hay sıayım!”

“N-ne oldu?” diye sordum, onun kocaman sıcak bedeninin yokluğunda şynce kollarımı kendime doladım. “Bir şey mi yaptım?”

“Hayır, elbette yapmadın, bebeğim,” diye inledi. Benden uzaklaşp ellerini gr saçlarının arasına daldırdı. “Ben yaptım. Ben...” Başını iki yana salladıktan sonra gözlerimin içine baktı. “Senin yakınındayken... Tanrım, Lottie, işleri ağırdan almak için gerçekten elimden geleni yapıyorum. Tabii buna seni altıma yatırıp her gün hayalini kurduğum tüm fantezileri gerçekleştirmek dâhil değil. Ama senin evimde olman durumu...” Güldü. “Eh, her şeyi zorlaştırıyor. Hem gerçek hem de mecaz anlamda.”

Yanaklarım yanmaya başlayınca dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Hadi benimle dışarı ık.”

“Ne?” Kaşlarını attım. “Ama Ollie, alışıyorum.”

“Eh, patronunu tanıyorum ve birkaç saatlik temizliği atlamanın onun umurunda bile olmadığını biliyorum.” Tatlı sözleriyle kandırmaya çalıştığı zamanki o ses tonunu kullanıp bana bakarken o çarpık gülümsemelerinden birini takındı. “Hadi ama, Lottie. Sadece evin dışında birkaç saat geçirelim. Günün geri kalanındaki işlerimi iptal ettim. Beni yarı yolda bırakma. Eğleneceğimize söz veriyorum.”

Gönülçelen

Dudağımı ısırđım. Eğlence. Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman sadece eğlenmek için bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Sorumluluklar olmadan. Sürekli endişelenmeden. Ollie elini uzattığında bir anlığına tereddüt ettim. Ama sadece bir an sürdü.

12

Balıkçı

OLLIE

“Ne oldu?”

Lottie restoranın önünde beni çekerek durdurdu. Bakışlarını benimle restoranın girişi arasında gezdirip kaşlarını kaldırdıktan sonra kahkaha attı.

“Ollie, bu hâlde içeri giremem.”

Gerçekten afallayarak, “Hangi hâlde?” diye sordum.

Elini avucumdan çekip baştan aşağı vücudunu işaret etti.

“Bu hâlde işte!”

“Harika görünüyorsun.”

Gözlerini devirdi. “Ollie, çamaşır suyu kokuyorum. Üzerimde kedi desenli yıpranmış eski bir *sweatshirt* var, kot pantolonum daha da yıpranmış durumda ve spor ayakkabılarımın tabanı ayrılıyor. *Harika* görünmüyorum.” Elini başının tepesindeki topuza uzatıp inledi. “Of, bu sabah saçlarımı taradığımı bile sanmıyorum.”

“Bunlar kimsenin umurunda değil.”

“Burası Michelin yıldızlı bir restoran, seni mankafa. Güven bana, umurlarında.”

Gülümsedim. “Bana mankafa demene bayılıyorum.” Elinden tutup onu kendime çekerek sarıldım, kaldırımda yanımdan geçenlerin bakışlarına aldırmadan küçük bedenini kollarımla sardım. “Sen ve o pis ağzın.”

Göğsüme doğru kıkırdadı ve ceketime yaslanmış başını iki yana salladı. “Çok tuhafsın.”

İç çektim. “Hadi ama, Lottie. Acıktım. Tanrı aşkına, buraya getirdiğim son hatun, tulum gibi bir şey giymişti. Ona kıyasla harika görünüyorsun.”

“Sana küçük bir randevu tavsiyesi vereyim, koca adam,” dedi Lottie hafif bir öfkeyle. “Yeni bir kadınla bir yere gittiğinde oraya daha önce götürdüğün kadından bahsetmek hiç iyi bir fikir değildir.”

Gülümsedim. “Kıskandın mı?” Bu düşünce hoşuma gitmişti. Tabii gülümsediğimde gözlerinden yeşil alevler fışkırdığını görünce, pek de iyi bir fikir olmadığını anladım.

“Ayrıca senin güzel tabirinle, o *son hatun* muhtemelen benim altı aylık kazancımdan çok daha pahalı bir *tasarım* tulum giymiştir. Benim Asda⁴’da eşelenerek bulduğum, modası çoktan geçmiş kıyafetlerle dolaştığını da hiç sanmam.”

“Güven bana, kimse umursamayacak.”

“Eh, artık bu yerin senin her zamanki takılma mekânın olduğunu öğrendiğime göre, kesinlikle içeri girmiyorum. İmkânsız.”

Hımm. Bu inatçı tonu tanıyordum. Sonuçta iki tane kız kardeşim vardı. Fikrini değiştirmeyecekti. Lanet olsun, bugün hiç de istediğim gibi ilerlemiyordu. Bir de randevulara çıkmakta ustalaştığımı sanırdım. Onları pahalı bir restoranla etkiler, birkaç parlak gülümseme takınır, bu yöntemimle istediğim her şeyi alırdım. Pazarlık meselesi benim için yeniydi. Bu kadın

4 Britanya’da bulunan giyimden, market alışverişine birçok seçenek bulunan bir süpermarket zinciri. -ç.n.

daha en başından seçtiğim restorana adımını bile atmıyordu, üstelik onu şimdiden kızdırmıştım.

“Bulдум,” dedim. “Gel benimle.”

Elinden tuttuğum gibi onu kaldırım boyunca çekiştirmeye başladım.

“Başka bir lüks mekâna götürmezsen iyi edersin,” diye söylendi Lottie caddeden aşağı doğru yürürken. Yan yana geldiğimizde omuzlarından tutup onu diğer yanıma geçirdim, böylece kaldırımın yol tarafına ben geçmiş oldum. “Ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni sağa sola geçirmenden bahsediyorum. Bu ne içindi?”

“Anlamadım.”

“Az önce beni diğer tarafına geçirdin.”

Şaşkın yüzüne gülümseyerek baktım. “Lottie, sana şimdiye kadar bundan farklı bir izlenim verdiysem üzgünüm ama ben aslında bir centilmenim.”

Bir sonuca varmaya çalışarak kaşlarını çattı. “Bunun beni satranç taşıymışım gibi kaldırımda bir oraya bir buraya geçirmenle ne ilgisi var?”

İç çektim. “Kadınlar iç tarafta, trafik akışından uzakta yürümelidir.”

“Ne?” diyerek güldü. “Bu çok saçma.”

Omuz silktim. “Dürüst olmak gerekirse bu hiç düşünmeden uyguladığım bir alışkanlık.”

“Arabanın çarpacağı ilk kişi olmak centilmenlik mi yani?”

“Evet, elbette öyle.”

Lottie homurdandı. “Sosyetikler çok tuhaf.”

“Geldik,” dedim Kensington çiftçi pazarının girişinde durarak. “Tamamdır, şimdi James’i bulmamız gerekiyor.”

“James mi?”

“Balıkçı arkadaşım.”

“Dur da şunu bir netleştireyim,” dedi Lottie füme somonlu sandviçimden bir lokma yuttuktan sonra. “Balıkçı arkadaşım James derken aslında bir yığın kır malikânesindeki tütsü evlerinde sırf keyif aldığı için dünyanın en lezzetli somonlarını tütsüleyen, sonra bunları Harrods, Harvey Nichols ve akla gelebilecek tüm sosyetik mekânlarda peynir ekmek gibi satan aristokrat girişimci arkadaşını mı kastediyordun?”

“Yaptığı şey aşağı yukarı bu,” dedim sandviçimden bir ısırık daha alırken. “Söylediğim gibi; balıkçı.”

Gözlerini devirerek oturduğumuz bankta rahatça arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp yüzünü güneşe çevirirken mutlulukla iç çekti.

“Bu çok güzel,” dedi anlam veremediğim hüzünlü bir ses tonuyla. O kadar huzurlu ve yürek burkacak kadar güzeldi ki boğazımı temizleyip tekrar konuşmam biraz zaman aldı.

“Bu hiç de planladığım gibi bir randevu olmadı,” diye söylendim.

Gülümsedi, gözlerini açıp bana baktı. “Pahalı bir restorana tıkilip kalmaktansa böylesi daha iyi. Arkadaşın çok iyi balık tütsülüyor. Tamamen şımartılmış hissediyorum.”

Şımartılmış mı? Ortak kullanılan bir park/bahçedeki banka oturmuş, füme somonlu sandviç yiyorduk. Homurdandım.

“Hayır, gerçekten öyle,” dedi. “Senin için çalışmaya başladığımdan beri bu bahçeyi kullanmak için can atıyordum.”

“Neden anahtarı istemedin?”

Gülümsemesi soldu, omuz silkti. “Yük olmak istemedim. Ayrıca ben burada yaşamıyorum. Burayı kullanan genç ve çekici annelerin arasında göze batardım.” Kısa bir kahkaha patlattı. “Evimin yakınındaki parkı görmelisin. Orada bir şey yemene imkân yok – bir yığın köpek pisliği, kullanılmış prezervatifler ve uyuşturucu satıcıları var.”

Kaskatı kesildim. “Kulağa hiç güvenli bir yermiş gibi gelmiyor.”

Omuzlarını silkti. “Sorun yok. Hepimiz Kensington’da yaşayamayız. Başımın çaresine bakabilirim. Uzun zamandır böyle yaşıyorum.”

Göğsüm sıkıştı. “Ne zamandır?”

Bankta kıpırdanarak uzaklara baktı. “On yaşımdan beri.”
“On mu?”

Omuz silkti. “Koruyucu ailenin yanına o zaman verildim.” Bir anda iştahı kaçmış gibi elindeki sandviçi aşağı indirdi. “Bunu bilmen gerekiyor, Ollie. Eğer aramızdakiler duyulursa geçmişim yüzünden sert eleştirilerle karşılaşabilirsin. Koruyucu ailede yetişen çocuklar gerçek bir toplumsal damga taşıyor.”

“Aramızdakini gayet de duyuracağız,” dedim kararlılıkla. “Ve hiç kimse geçmişin hakkında hiçbir şey söylemeyecek.” Tamamen ona döndüm, sandviçimi banka bıraktım ve çenesini tutup yüzünü kendime çevirdim. “Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, bebeğim,” dedim. “Gerçekten çok üzücü.”

Yutkundu ve gözleri yaşlarla buğulandı. Uzun kirpiklerinden süzülen bir damla yaş elmacık kemiğine ulaştığında silerek uzaklaştırdım. Lottie boğazını temizledi. “Hay bin, üzgünüm,” diye mırıldandı. “Sulu gözlü olduğumu düşünüyor olmalısın. Yemin ederim normalde böyle gözyaşlarına boğulmam.” Tekrar yutkunduktan sonra bakışlarını aşağı indirdi. “Ben sadece... daha önce hiç kimse benim için gerçekten üzülmemişi ya da yaşananların kötü olduğunu söylememişi. Arkadaşlarım, yani yurttaki diğer çocuklarla hepimiz aynı şeyleri yaşıyorduk, bu yüzden onlar da bunu hiç söylemezdi. Sosyal güvenlik uzmanım ise... şey, işleri yoluna koymak için hep oradaydı, yine de beni bir yere yerleştirmek zordu...”

On yaşındaki Lottie’nin evinden ayrılıp yurda yerleştirildiğini ve yaşadıklarından dolayı hiç kimsenin ona üzgün olduğunu söylemediğini düşününce içim öfkeyle doldu.

“Ebeveynlerine ne oldu?” diye sordum temkinli bir sesle.

Gönülçelen

“Babam öldüğünde altı yaşındaydım,” dedi. “Annem on-suzlukla pek başa çıkamıyordu. İçmeye başlamıştı. Evde gerçekten kötü durumdaydım. Asla istismar etmedi ama kıyafetlerimi yıkayıp marketten yemek alacak kadar bile kendinde olmazdı. Kilo kaybetmem, sürekli yiyecek aşırıya çalışmam okul tarafından fark edilmeye başlamıştı. Sosyal hizmetler eve geldiğinde annem o kadar sarhoştı ki onu uyandırmayı başaramadılar. Rehabilitasyon da işe yaramayınca sonunda bir yere yerleştirilmem gerekti.”

“Annen şimdi nasıl?

“Ben on beş yaşındayken içmeyi bıraktı. Ama o... 11... bir buçuk yıl kadar önce yeniden başladı. On ay önceyse hastalandı, cidden çok hastalandı – karaciğer yetmezliği. Mide kanaması geçirdi ve öldü.”

“Ah, Tanrım. Çok üzgünüm, Lottie.”

Omuzlarını silkip kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı ve duruşunu dikleştirdi. “Olur böyle şeyler. Alkolizm acımasızdır. Annemi kaybettim ama birçok yönden şanslıyım. Güneşli havada sosyetik bir bahçede oturmuş füme somon yiyorum. Evinde her zaman yığınla artmış yemek bulunan ve hayatımda gördüğüm en mükemmel popoya sahip olan, Londra’nın en titiz adamının evinde çalışıyorum. Hayat güzel.”

Elini tutup hafifçe sıktım ve ona doğru eğilip başının yanına bir öpücük kondurdum. Saçlarının çiçeksi kokusunu soluduğum uzunca bir an boyunca öylece oturduk.

“Popomu dikizliyorsun demek, öyle mi?” dedim en sonunda ortamı hafifletmek için.

Lottie geri çekilip bana baktı ve gözlerini devirdi. “İnan bana, Ollie. Sağlığı yerinde tüm heteroseksüel kadınlar ya da tüm eşcinsel erkekler, fırsat bulduğu anda poponu dikizler.”

“Öyle mi?” diye mırıldanarak yeniden öne eğildim ve dudaklarım onunkilere değecek kadar yaklaştım.

“Nefesim somon kokuyor,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

“Benimki de aynı, bebeğim,” dedim ona. Dilimi uzatıp dudağının kenarında kalan krem peyniri yaladığımda hafif bir inilti koparıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Onu kendime doğru çekerek öpücüğü derinleştirirken sandviçini banka bıraktığı gibi ellerini göğsüme kaydırıp gömleğimi kavradı.

“Aa! Tarquin, çabuk uzaklaş oradan!” diyen bir kadın sesi, arzudan bulanıklaşan zihnimdeki sisi hızla dağıttı. Tam önümüzde duran küçük bedeni görür görmez irkilerek birbirimizden ayrıldık.

Yüzü fena hâlde asık olan çocuk, tombul parmağını bize doğrultarak, “Öpüşüyordunuz,” dedi suçlayan tavrıyla.

“Selam,” dedi Lottie yumuşacık sesiyle. “Evet, öpüşüyorduk.”

“Molly Henderson da beni öpmek istiyor ama ben kaçıyorum.” Lottie’ye cevap verdikten sonra bana döndü. “Sen de kaçmayı denemelisin. Ben bir ağaca tırmanmak zorunda kalmıştım. Şurada tırmanılacak iyi bir ağaç var.”

“Sağ ol, dostum,” dedim ciddiyetle. “Beni bir kere daha öpmeye kalkarsa diye bunu aklımda tutarım.”

“Tarquin!” Yorgun görünen annesi yanımıza ulaşır ulaşmaz Tarquin’in elini tuttu. “Çok üzgünüm,” dedi ikimize birden, yüzü utançtan kızarmıştı. “Siz devam edin.” Tarquin’i yanına alıp uzaklaştı ama çocuk giderken arkasına bakıp, “Kaç,” dedi sessizce dudaklarını oynatarak. Başıyla daha önce bahsettiği tırmanışa uygun ağacı işaret etti. Kahkaha atarak Lottie’ye döndüm. Tarquin’in ardından bakarken gülümsüyordu ama gözlerinde bir hüznün belirmişti.

“Yapmalısın, biliyorsun,” dedi usulca. Gülümsemesi kaybolmasa da sesi üzgün olduğunu belli ediyordu.

“Ne yapmalıyım?”

“Kaçmalısın.” Tekrar güldü. “Tarquin sana mantıklı bir tavsiye verdi.”

Gönülçelen

“Ne sebeple kaçmak isteyeyim ki?” diye mırıldandıktan sonra şakağına bir öpücük kondurdum. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Bir sürü Tarquin’le ve muhtemelen benim en az bir aylık kira bedelime eşdeğer spor kıyafetleri içindeki annelerle dolu dünyana uymadığım gerçeği dışında mı?”

“Elbette dünyama uygunsun.”

Homurdandı. “Bunu bir kenara bıraksak bile ben hayatına sorundan başka bir şey getirmem. Bir yığın yüküm var, Ollie.”

“Yüklerin umurumda değil. Bunlar beni senden uzaklaştırmayacak. Ne kadar sorun olursa olsun.” Bana bakıp gülümseydiğinde konuyu hallettiğimi sanmıştım.

Ama tam sandviçinden bir ısırık daha almak üzereydi ki, “Göreceğiz,” diye fısıltıyla mırıldandığını duydum.

Hayatım... sorunlarla dolu

OLLIE

Lottie'nin "Selam, aşk böceğim," dediğini duyunca banyonun önünde donakaldım. Aşk böceğim mi? Lottie kime *böceğim* diyordu? "Bu gerçekten harika. Seninle gurur duyuyorum. Bu akşam kutlayalım, olur mu? Dışarı çıkalım mı?" Yumuşak sesiyle güldü. "Tamam tamam. Senin için yemek pişiririm, canım. Sen ne istersen. Tamam, sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

Kaşlarımı çatıp bir adım geri çekildim. İyi bir açıklaması olabilir miydi? Belki de bir arkadaşıyla konuşuyordu. Ama kim arkadaşına aşk böceğim derdi ki? İstenmeyen anılar aklıma üşüşmek için yer arıyordu. Daha önce gizli telefon konuşmaları ve arkamdan iş çevrilmesiyle incinmiştim. Zihnimi temizlemek için başımı iki yana salladım. Lottie öyle biri değildi. Bir erkek arkadaşı olsaydı bana söylerdi. Sadece ona sormam gerekiyordu. Elimdeki çiçeklere bakıp yüzümü buruşturdum. Ani bir kararla onları boş kirli sepetine atıp kapağını kapattım. Elimle yüzümü ovuşturup derin bir nefes aldıktan sonra banyo kapısını açtım.

“Selam,” dediğim anda Lottie ciyaklayarak elini göğsüne götürüp arkasına döndü.

“Ollie, korkudan ödümü kopardın,” dedi, dikkatini bana vermeden önce banyo tezgâhında duran telefonuna gergin bir bakış attı. Har zaman yaptığım gibi yanına gidip onu öpmek ve boynuna sokulup merhaba dememek için ellerimi ceplerime soktum. Lottie’nin sakarlıkları şu anda o kadar da sevimli gelmiyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

“Yarın için hâlâ hevesli misin?” diye sordum. Parkta sandviç yediğimiz günün ardından Lottie’nin düzgün bir randevuyu kabul etmesi için neredeyse iki hafta beklemiştim. Neden beni uzak tuttuğundan emin değildim ama telefon konuşmasını duyduktan sonra şüphelenmeye başlıyordum.

“Evet, tabii ki,” dedi. Gülümsediğinde karnıma yumruk yemiş gibi olsam da ona karşılık verecek gücü bulamadım.

“Emin misin?”

Lottie’nin gülümsemesi soldu, başını yana eğdi. Geçtiğimiz iki hafta boyunca öğle yemeklerini Lottie’yle birlikte yiyebilelim diye olabildiğince sık eve geliyordum. Bu süre boyunca da savunma kalkanlarının yavaş yavaş indiğini hissetmiştim. Görüşmelerimizi genellikle mutfakla sınırlı tutuyordum, çalışanlarımdan biriyle gizli saklı bir ilişki yaşamak istediğimi düşünmesin diye fiziksel yakınlaşmaları ileri götürmüyordum. Kendime sadece onu öpmek, elini tutmak, onu istediğim yere yönlendirmek için elimi beline koyma izni veriyordum – tüm bunlar sanki yaşadıklarımıza inanamıyormuş gibi yüzünde hafifçe sersemlemiş, neredeyse huşu dolu bir ifade oluşturunuyordu.

Onunla zaman geçirdikçe duygularım daha da derinleşiyordu. Ruh hâlimi hissetmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı – neredeyse aklımı okuyordu. Geçen gün onunla bir ev projesi hakkında konuşurken lafımı kesip, “Ama oraya yatırım yapmak istemiyorsun,” demişti.

“Bunu nereden çıkardın?” diye sormuştum şaşkınlık içinde.

“İstemediğini anlıyorum,” demişti basitçe. “Hatta tahminde bulunmam gerekse yeşil alan planı konusunda onlarla aynı fikirde de değilsin.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Evet, proje için planlanan yeşil alan büyüklüğü konusunda tereddütlerim vardı, ben yarısı kadar bir alanı yeterli buluyordum.

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

Omuz silkti. “İnsanları okumak konusunda iyiyim. Seni mutsuz edecek bir şeye yatırım yapma.”

Tüm bu süreçte karnının doyduğundan da emin olmaya devam ediyordum. Lottie aşırı zayıftı. Bu kadını pırlantalarla donatmak istememe rağmen James’in gönderdiği füme somonlu sandviçleri ve yerel İtalyan restoranından gelen paket servisleri önüne seriyordum. Dün artan lazanyayı eve götürüp götüremeyeceğini sorduğunda içim acımıştı. Lottie artan yemekleri yememeliydi. Ama tüm bunlar yakında sona erecekti. İstedigiime ulaştığımda Lottie tam zamanlı öğrenci olacaktı. Üstelik ben her zaman istediğimi alırdım. *Kız arkadaşım* ev temizlemeyecek ya da artan yemekleri yemek gibi diğer tüm o saçmalıkları yapmayacaktı. Sadece amacıma ulaşmak için dikkatli ilerlemeliydim. Ayrıca öğrenmem gereken şeylerden biri de telefonda kime “aşk böceğim” dediği idi.

“Ollie, sorun ne?” diye sordu Lottie. Bana bakarken kaşları çatılınca gülümsemeye çalıştım. “Bunun sebebi bu akşamki gala yemeğine gelemeyeceğimi söylemem mi? Bunun ilk randevumuz için fazlasıyla sosyal bir ortam olacağını düşünmüyor musun?” Gergin bir kahkaha atsa da görmezden geldim.

“Hayatında başka biri olsa bana söylerdin, değil mi?” diye sordum, sesimdeki güvensizlikten nefret emiştim. Kaşlarını kaldırdı.

“Hayatımda başka biri olsa mı? Sen neden bahsediyorsun?” güldü. “Ollie, *seninle* olmak için bile zar zor zaman buluyorum.”

Boğazımı temizledim. “Az önce kiminle konuşuyordun?”

O anda bakışlarına temkinli ifade yerleşti, yüzü tamamen ifadesizdi. Boğazım düğümlendi.

“Ollie, sana söyledim, hayatım... sorunlarla dolu. Ben...” Bir anlığına gözlerini kapattı, ardından bana yaklaştı. Savunmacı tavrım karşısında bir anlık tereddüt yaşasa da küçük ellerini göğsüme koydu. “Bilmen gereken çok şey var, tamam mı?” Ellerim benden bağımsız hareket etti. Bana dokunmasına, yumuşak çiçeksi kokusuna, kirpiklerini kırpıştırarak bana bakan o güzel yüzüne direnmem imkânsızdı. Ellerimden birini uzatıp mükemmel yumuşaklıktaki gür saçlarının arasına daldırdım, diğerini onu kendime çekmek için sırtına yerleştirdim. Rahatlayarak tekrar gülümsediğinde göğsüm sıkıştı.

“Bu *sorunların* boş bir akşam ayarlayabilmen için iki hafta beklememizle bir ilgisi var mı?” Kırgınlığımı sesime yansıtmamaya çalışsam da onunla olmak için beklemekten yorulmuştum. Başını sallayarak onayladı.

“Evet.” Gözlerini sımsıkı kapattı ve tekrar açtığı anda tamamen kararlılıkla doluydu. “Evet, aslında bunu sana daha önce söylemeliydim ama korktum...”

Eğilip alnımı onunkine yasladım. “Seni korkutan ne, canım?” dedim usulca. Konuşmak için dudaklarını araladı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan telefonunun tiz alarm sesi lafını kesti, aramızdaki büyü bozuldu.

“Hay bin,” diye mırıldandı, telefonunu susturmak için benden uzaklaştı. “Ollie, gitmem gerekiyor ama söz veriyorum yarın akşam sana her şeyi anlatacağım. Böylece sen de karar verebilirsin, hâlâ–” Bir anlığına duraksayıp yutkundü. “Hâlâ benimle olmak isteyip istemediğine yani.” Son cümlesinde sesi çatallanınca kafa karışıklığıyla kaşlarım çatıldı. Onunla olmak için yanıp tutuştuğumu açıkça göstermemiş miydim?

O aceleyle eşyalarını toplarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ona çiçekleri vermeli miydim? Tabii ben onları geri

alamadan o çoktan kapıya yönelmişti. Arkasından koşup onu durdurmak için elini tuttum ama beni savuşturdu.

“Gitmem gerek,” dedi panikle. “Yine geç kalamam. Yarın akşam her şeyi açıklayacağım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim arkasında bıraktığı boşluğa.

Günün geri kalanında ortalıkta huysuzca gezindim, hatta Lottie olmadan gitmek zorunda kaldığım gala yemeğinde daha da huysuzlaştım. Geçen hafta boyunca ona bu gecenin gerçekten çok önemli olduğunu söylemiştim. Benim için anlamını biliyordu, yine de beni ekmişti. Tam da bu yüzden her zaman sinirlerimi bozan Arabella, fotoğrafçıların önünde koluma girince, neden olmasın ki diye düşündüm. Belki biraz kıskançlık Lottie’ye iyi gelirdi. Çünkü başka hiçbir şey işe yaramıyordu. İtiraf etmeliydim, Arabella’nın iyice yanıma sokulması beni biraz huzursuz etmişti. Aceleyle geri çekilip ondan uzaklaştım, bu yüzden paparaziler yakalayamamış olmalıydı. Yine de içeri girdiğimiz andan itibaren pişman olmuşum. Kadın resmen ahtapot gibiydi, daha buraya gelmeden sarhoş olduğu belliydi. İlk beş dakikanın ardından parfümü midemi bulandırmaya başlamıştı. Sonunda Claire beni kurtarmak zorunda kaldı.

Arabella’ya kesin bir dille defolup gitmesini söyledikten sonra, “Neden Deli Ara’nın patilerini üzerinde gezdirmesine izin veriyorsun?” diye sordu.

Ayaklarımı sürüyüp bakışlarımı kaçırdım. Yaptığım şey şimdi kulağa biraz adice geliyordu. “En azından o burada yanımda olmak istiyor.”

Claire kaşlarını kaldırdı. “Ne demek bu?”

“Lottie’nin bu aptal şeye benimle birlikte gelmesini istedim ama o beni kendinden uzaklaştırıp duruyor demek.”

“Ah.” Claire gülümsedi. “Biliyor musun, küçük kardeşim? Bu sana iyi bir ders oldu. Çaba sarf etmeden her şey kucağına düşmeyecek en azından. Lottie’den hoşlanmaya başlıyorum. Bir

Gönülçelen

iki kez bile olsa burnunun sürtülmesini sağlayan kim olursa olsun benim için uygundur.”

Ofladım. “Bana zaman ayıramamasının nedenini anlamıyorum.”

“Hayatında kötü giden bir şeyler olabileceğini hiç düşündün mü?”

“İkinci bir işte çalışıyor, Claire ama ikinci işi de tesadüfen *benim* barımda olduğundan bu gece çalışmadığını biliyorum.”

“Biraz sabırlı olmaya çalış,” dedi Claire.

“Şey, annemin dediğine göre—”

“Aman Tanrım, Ols, sakın bana bu konuda annemle konuştuğunu söyleme?”

“Annemle konuşmamda ne sorun var?”

Eh, bunu öğrenmek üzereydim.

Kıdem tazminatı mı?

~~~~~
LOTTIE

Kapı çalınınca Hayley'yle ikimiz aynı anda irkilip endişeyle birbirimize baktık. Maalesef habersiz gelenler genelde pek hayırlı ziyaretçiler olmazdı. Özellikle de Brenda ve Tony geçen ay Hayley'nin tam zamanlı olarak onlarla birlikte yaşaması için sosyal hizmetlere kaygılı bir şikâyetle bulunduktan sonra. Sosyal hizmetler görevlimiz Laura tatlı bir kadındı ama yine de süreç korkutucuydu. Dürüst olmak gerekirse insanın yüzüne tokat gibi çarpıyordu. Brenda ve Tony'nin benden hoşlanmadıklarını biliyordum, buna rağmen Hayley'yle olan ilişkilerini desteklemiştim. Görüşmelerini sağlamak adına Londra'nın bir ucundan diğerine gitmek benim için ne kolay ne de ucuzdu, üstelik onlara hep nazık davranmıştım. Hayley'nin hayatına yeniden dâhil olmalarına gerçekten sevinmiştim. Ekstradan destek sağlayacakları, hatta zamanla bir aile gibi olacağımızı düşünecek kadar saftım. Fakat yanılmıştım. Hayley'yi aileden görüyor olabilirlerdi ama aynı şey benim için kesinlikle geçerli değildi.

Zaten internette Ollie'nin fotoğrafını gördüğümünden beri pek de iyi bir ruh hâlinde sayılmazdım. Vakıf galasına gideceğini,

bunun popüler bir etkinlik olduğunu biliyordum. Bu yüzden onunla gidemezdim. Öyle bir gece için uygun bir elbisem olmadığından değildi, Hayley'nin yeni danışmanı ile görüşmesi vardı ve onun yanında olmam gerekiyordu. Üstelik iyi ki yanında olmuştum çünkü Hayley büyük bir ilerleme göstermişti.

Ollie'nin bundan memnun olmadığını, ona daha iyi bir açıklama yapmam gerektiğini biliyordum ama ona Hayley'den bahsederek aramızdaki ilişkiyi o derece ciddi bir seviyeye taşımaya hazır değildim. Hayatım gerçekten büyük sorunlarla doluydu. Çok *fazla* yüküm vardı. Gerçi o yük için her şeyi yapardım, o benim tek ailemdi ve onu her şeyden çok seviyordum. Fakat neden kız kardeşimin vasisi olduğum, onun neden özel danışmanlığa ihtiyaç duyduğu, birlikte atlattığımız şeyler... bunları açıklamak için zamana ihtiyacım vardı. Onun acayip evini temizlemek için mesaide olmadığım bir zamana.

“Endişelenme, aşk böceğim,” diye mırıldandım. “Muhtemelen Ada bu akşamla ilgili konuşmaya gelmiştir.” İş dışında sebepler yüzünden Ada'dan bakıcılık yapmasını istemenin müsriflik olduğunu biliyordum. Ama normalde kendim için hiçbir şey yapmıyordum ve şu anda sadece Ollie'yi istiyordum. Bunun bir yere varmayacağını da biliyordum – benim gibi insanlarla onun gibilerin birlikte bir sonu olmazdı. Ancak dayanılmaz bir baskı ve mücadeleyle geçen son birkaç yıl beni her anlamda öylesine yıpratmıştı ki bu küçücük gün ışığını görmezden gelmem imkânsızdı. Ollie bana takıntılı olduğunu söylemişti, bu sözleri iki haftadır durmaksızın zihnimde dönüyordu ama aynı zamanda gerçek dünyada yaşıyordum. Özünde bekâr bir anne sayılırdım, dolabımdaki sırlar da bu ilişkiyi bitirecek türdendi. Yine de kendime biraz daha uzun süre o gün ışığında kalma izni verecektim.

Derme çatma mutfak masamızın yanından geçip birkaç adım uzaktaki kapıya ulaştım, bu dairedeki her şey birbirinden sadece birkaç adım uzaktı. Ollie'nin arka odasının benim bü-

r n dairemin iki katı olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Kapı tekrar tıklatılınca kaşlarımı çattım.

“Ada, ben... aa!” Ağzım bir karış açık hâlde kapımın önünde duran Buckingham’ın Dul Düşesi’ne bakakaldım. “Iı, Leydi Harding. Merhaba.”

“Merhaba, canım,” dedi, omzumun üzerinden bakıp Hayley’ye el salladı. “Lütfen bana Margot demeyi unutmamaya  alış. Merhaba, Hayley. Böyle habersiz geldiğim için  zg n m. Bağışlanamaz bir kabalık ama korkarım bunun için bekleyemezdim.”

“Ah, tamam,” dedim kapı önünden çekilerek. “Lütfen içeri girin.  zg n m, çok fazla yerimiz yok. Size bir fincan çay ikram edeyim mi? Biraz kremalı bisk vim de var.” Sa malamaya başlamıştım ama gerçek bir *leydinin* küçük dairemde olması, üstelik de  şık olduğumdan neredeyse emin olduğum adamın annesi olması biraz fazla gelmişti.

Kibarca gülümseyerek dar alana adım atıp hayır kurumu mağazasından aldığım kanepeye, renkli yastıklarla canlandır-maya çalıştığım berjere, üstü çiziklerle dolu küçük masaya ve çöpten bulup getirdiğimi söylemeye utandığım, ayakları sallanan sandalyelerin durduğu minicik mutfağa baktı. “  eri gelip oturmak ister misiniz?”

“Teşekkür ederim,” dedi eşyalarla ilgili hiçbir tepki göstermeden. “Ama Hayley’nin yemeğini b lmeyeyim.”

“Zaten bitirmişti,” dedim çabucak. “Değil mi, Hails?” Hayley başını sallayarak onaylarken bakışları Margot ve benim aramda gidip geliyordu. Olağan tavrının temkinli şüphecilik olmasından nefret ediyordum. Son g r şt klerinde Margot’yu sevmiş görünse de şimdi onu tam olarak bu tavırla izliyordu.

“Teşekkürler, Hayley,” dedi Margot gülümseyerek. “Ab-lanı bir dakikalığına  d n  alabilir miyim?” Hayley başını iki yana salladı. “Senin için bir şey getirdim.” Margot, Hayley’ye yaklaşıp elindeki çantayı karıştırdı ve güzel bir resim defteriyle devasa bir boya kalem seti, bir de Hayley’nin sevdiğini bildiği

o sert şekerlemelerden çıkardı. “O gün asma katta bıraktığın çizimlerini buldum. Özellikle gökkuşağı desenli tek boynuzlu ata bayıldım. Bunların hoşuna gidebileceğini düşündüm.” Hayley’nin gözleri fal taşı gibi açılırken hediyelerini alıp sıkıca göğsüne bastırdı. Boştaki elini çenesine götürüp ileri doğru iterek Margot’ya baktı.

Boğazımı temizledim. “İşaret diliyle *teşekkür ediyor*,” dedim.

“Rica ederim, canım,” dedikten sonra Margot tekrar bana döndü.

“Hails, neden odana gidip buzdolabına asmak için yeni bir resim yapmıyorsun.” Hayley bana gülümseyip hızla odadan çıktı. Yabancı olarak gördüğü birinin yanından gitmek ve resim çizmek için hiçbir bahaneyi kaçırmazdı. Tekrar yalnız kaldığımızda boğazımı temizledim.

“Çay alır mısınız?”

“Harika olur, canım.”

“Lütfen oturun. Hayır o olmaz!” Margot’yu tam da o tehlikeli sandalyeye oturmak üzereyken durdurdum. Bana baktığında yüzümü buruşturdum. “Üzgünüm, o her an kırılabilir – sadece Hayley onun taktiğini biliyor. Kanepeye geçip güvenle otursak?”

Onu yönlendirirken yanaklarım utançtan alev almıştı. “İl, sol tarafa oturur musunuz? O tarafın yayları biraz daha sağlam da.”

Çayı demleyip ona ikram ettim. Elimden alırken nazikçe gülümsedi ve üzerinde Hayley’nin berbat yazısıyla Dünyanın En İyi Ablası yazan çatlamış kupadan çayını yudumlayarak etrafı inceledi. Onu, şu kendi çömleğini kendin yap atölyelerinden birine götürme hatasına düştüğüm zamandan kalmaydı. Aslında güzeldi ama sahibi tam bir kazıkçıydı – bir kupa için on beş pound ne demekti? Resmen soygundu.

“Lottie, anladığım kadarıyla oğlum bu gece seni dışarı çıkarıyor.” Bakışları şimdi doğruca benim üzerimdeydi ve tam olarak anlamlandıramadığım keskin bir yanı vardı. Ne söyle-

yeceğimi bilemeden başımı sallayarak onayladım. Biriyle randevuya çıkmadan önce annesinin ziyarete gelmesi hiç beklemediğim bir şeydi. Üst sınıf ailelerin tarzı bu muydu acaba? Çok tuhaf. “Bunu biliyor musun bilmiyorum, Olliver’ım bazı talihsiz deneyimler yaşadı... kadınlarla yani.”

Kaşlarım yükseldi. “Aa, hayır, üzgünüm, biz... yani henüz eski sevgililer hakkında konuşmadık. Daha her şey çok yeni. Ama emin olun ki sorunlu eski sevgililer konusunda onunla rekabet edebilirim, benimkilerden bazıları gerçek birer felaketti.”

Dul Düşes başını aşağı yukarı salladı. “Öyleyse neden temkinli davrandığımı anlıyorsundur. Son seferinde her şey o kadar korkunçtu ki... Ollie yıllardır kendinde değildi. Biliyorum, dışarıdan bakınca biraz” –doğru kelimeyi bulmak için duraksadı– “kendinden emin görünebilir.” Gülmemek için kendimi zor tuttum, hayatımda bundan daha hafifletilmiş bir açıklama duymamıştım. “Oysa oldukça hassas bir çocuktur.”

“Tamam, peki...” Ne diyeceğimi bilemediğimden duraksadım. Dul Düşes’i izleyip ondan yayılan enerjiye odaklandım – endişe, acıma (sinir bozucuydu ama tamam, dairemin durumuna bakınca anlıyordum), kararlılık, bir de belli belirsiz bir düşmanlığın izleri vardı. Buraya geliş sebebinin Ollie’nin bana ilgi göstermesinden duyduğu heyecan olmadığı kesindi. Omuzlarımı dikleştirdim. “Margot, neden buradasınız?”

Doğrudan yaklaşımım karşısında irkildi, ardından çay fincanını küçük kahve sehпасına bırakırken boğazını temizledi. “Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dediğinde çok şaşırdım.

“N-ne demek istiyorsunuz?”

“Hayley için paraya ihtiyacın var. Okulu üzerinden aldığın ödenek onun seçici dilsizlik durumuyla başa çıkmak için yeterli değil. Bunu özel olarak finanse etmek zorunda kalacaksın ama çok pahalı. Bir terapistle birkaç seans ayarladığını biliyorum fakat daha fazlasını karşılamakta zorlanacaksın. Ayrıca Açık Üniversite’deki mesleki kursunun bir sonraki dönem harcı da

var.” Margot kahve sehпасının üzerinde yayılmış çok sayıda ders kitabını işaret etti.

“Nasıl olur da bunları bilebilirsiniz?” dedim korkuyla, midem bulanmaya başlamıştı.

“Her yere ulaşabilen kaynaklarım var, Lottie,” dedi Margot sıradan bir şeyden bahsedermişçesine.

“A-ama hepsi özel bilgiler,” dedim dilim dolanarak. “Bunu yapamazsınız—”

“Yapabilirim ve yaptım,” dedi Margot kararlılıkla ve hayatım boyunca defalarca hissettiğim güçsüzlüğü yeniden yaşadım. Göğsüm sıkıştı. Margot’nun benden hoşlandığını sanmıştım.

“Tüm bunların Ollie’yle çıkacağımız randevuyla ne ilgisi var?” diye sormayı başardım kaskatı kesilmiş sesimle.

“Hayley’nin büyükanne ve büyükbabasının onun velayetini almayı ne kadar çok istediklerini ve senin de ona çok daha iyi bakacağını kanıtlamak zorunda olduğunu biliyorum.”

Sandalyemden fırladım. Fincanı sehpaaya bırakmadan önce birazı elime döküldü ama hissetmedim bile.

“İnsanların hayatını bu şekilde didikleyemezsiniz!”

İç çekti. “Bu seni üzdüyse özür dilerim ama söz konusu çocuklarım olduğunda aşırı korumacıyım. Hayley’yle olan ilişkin dolayısıyla eminim beni anlarsın.”

“B-be-ben anlayamam... Üzgünüm ama bu yaptığınız doğru değil!”

Omuz silkti. “Sınırı aştığım için üzgünüm ama gerçekleri bilmen gerektiğini hissettim. Oliver gibi bir nüfusa ve servete sahip bir adamın hayatına giren insanların geçmişini araştırmadan onlarla bir ilişki kurabileceğini düşünecek kadar saf olamazsın herhâlde? Kendini neyin içine attığını fark ettiğinden pek de emin değilim. Bu aile beş yüz yıldan uzun süredir bu ünvanı taşıyor. 1444 yılında bizzat VI. Henry’nin kendisi tarafından bahşedildi. Londra’nın can sıkacak kadar büyük bir kısmına, Surrey’in neredeyse tamamına sahibiz. Ayrıca Asya,

Avrupa ve Kuzey Amerika'da mülklerimiz mevcut. Dünyanın dört bir yanındaki gıda ve tarım şirketlerinde yatırımlarımız var. Oliver'ın servetinin dokuz milyar doların üzerinde olduğu tahmin ediliyor.”

Yavaşça geri çekilip kanepeye tekrar otururken yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. “Ne?” dedim soluğum kesilerek. Dokuz milyar mı? Bu aklımı almayacağı kadar büyük bir paraydı. Bir insan nasıl bu kadar büyük bir servetin sahibi olabilirdi? Cüzdanımdaki beş pound yetmiş beş peniyi ve banka hesabımdaki acınası bakiyeyi düşününce titrek bir kahkaha attım. “Peynir ekmek aşkına.”

“Anlıyorsun ya,” diyerek devam ederken artık tamamen iş konuşma havasına geçmişti. “İnsanların geçmişini araştırmak zorundayız. Bunu sadece—”

“Zengin olmanın size insanları araştırma hakkını vermediğini biliyorsunuz, değil mi?” derken yaşadığım şokun yerini öfke aldı. “Yaptığınızın kabalık olduğu gerçeğini de değiştirmiyor. Para sizi diğer insanlardan üstün kılmıyor, sizi daha iyi insan yapmıyor. Bu sadece büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabanızın, kralın arkadaşı olduğu ve size bir yığın parayla toprak verdiği anlamına gelir. Bu sırada benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabamsa tarlalarda falan çalışıyordu muhtemelen.”

Dul Düşes şaşırmış gibi baktı ve ardından beni çok şaşırtarak güldü. “Senden hoşlandığımı biliyordum,” dedi. Kaşlarımı kaldırdım. “Evet, haklısın bu kabalıktı. Üzgünüm.”

Ofladım.

“Ama bilmeni istediğim şey, Oliver'ın tüm serveti mirasla gelmedi,” diye ekledi. “Yaptığı yatırımlarla ailenin varlıklarını neredeyse ikiye katladı.”

“Çünkü paranızı ikiye katlamaya gerçekten ihtiyacınız vardı,” dedim alaycı bir tavırla. “Tanrı korusun, bütün ülkeyi alıp satamazdınız. El âlem ne derdi sonra?”

Gönülçelen

Güldü. “Pes ediyorum, Lottie. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama Olliver seleflerinin hepsinden çok daha fazla hayır kurumu kurdu. Biz bu servetin üstüne oturmamaya çabalıyoruz.”

Gözlerimi devirdim. Dokuz milyarlık servetle, belli ki *o kadar* da çok çabalamıyordu.

“Tekrar soracağım,” derken ses tonum kararlıydı. “Ne istiyorsunuz? Buraya benden tonlarca kat zengin olduğunuzu hatırlatmak için gelmiş olamazsınız.”

“Tamam, pekâlâ...” dedi bakışlarını kaçırarak, sonra boğazını temizleyip tekrar bana baktı. “Bu konudan bahsetmenin kolay bir yolu yok, Lottie. Fakat sana bir kıdem tazminatı teklif etmek için buradayım.”

“Bir... ne?”

“Kıdem tazminatı ödemesi... işten ayrılman için.”

“Bakın, Ollie işime devam etmemin hiç sorun olmayacağını söyledi. Hatta söz verdi—”

“Oliver burada olduğumu bilmiyor. Bu ikimiz arasında yapılacak özel bir anlaşma olacak.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?” diye fısıldadım.

“Eğer şimdi işinden ayrılırsan hesabına elli bin pound yatıracağım. Bugün.” Gerçekten ciddiydi, bunu hissedebiliyordum ama altında başka bir şey daha vardı. Sanki... umut muydu? Neyi umut ediyordu ki?

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

Gözlerini kaçırdı. “Oğlum için,” dedi tekrar bana baktığında.

“Bunun oğlunuza ne faydası olacak?”

“Bu tazminat sadece işinden ayrıldığın için olmayacak, Lottie. *Oliver*’dan ayrılmanın tazminatı olacak.”

“Bir insan için kıdem tazminatı mı? Böyle bir şey mi var?”

“Olabilir, evet.”

“Benden oğlunuzdan uzak durmamı istiyorsunuz.” Kelimeleri söylerken kalbim acıdı. Ollie’nin annesi ondan uzak dur-

mam için bana rüşvet veriyordu. Benden bu kadar mı nefret ediyordu? Benim hakkımda böyle şeyler düşündüğünü hiçbir zaman hissetmemiştim, üstelik insanların duygularını her zaman sezerdim. Her zaman. Tam da o anda gerçekten kendimi kandırdığımı anladım. Ollie'nin birbirine bağlı bir ailesi olduğunu biliyordum. Çok kalabalıklardı. Kuzenler, kız kardeşler her türden akraba eve gelip dururdu. Onun aile ağacını tamamlayan pek çok yaprak vardı. Geçen hafta boyunca Hayley'yle ikimizin de böyle bir ailenin yaprakları olabileceği bir hayat hayal etmiştim. Karşımdaki kadının bizi ailesine kabul ettiği, sevgiyle karşıladığı bir dünya düşlemiştim. Gözlerim yaşarmaya başlayınca Dul Düşes'e arkamı döndüm. Beş yüz yıllık asalet ünvanı taşıyan bir ailenin benim gibi sıradan birini sevgiyle karşılayacağını hayal ederken aklımdan ne geçiyordu acaba?

Eh, Hayley'yle ikimiz bunca zamandır yalnızdık ve şimdiye dek defalarca hayal kırıklığına uğramıştık. En azından bu insanların ne tür bir aile olduğunu yol yakınken öğrenmiştim. Hayley'nin ihtiyacı olan son şey yeni bir hayal kırıklığıydı. Omuzlarımı dikleştirip Margot'ya döndüm. Aklımdan Ollie'nin o kadınla internetteki fotoğrafları ve Hayley'nin devam eden terapisinin masrafları geçti.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Bak, Lottie, bunu sadece Oliver için yapmıyorum, senin için de yaptığımı anlamalısın." Otururken yanlışlıkla dirseğimi çarptığım eski dizüstü bilgisayarımın ekranında, utanç verici bir şekilde sergilenen Ollie'yle dünkü güzel sarışının fotoğrafının olduğu manşete göz ucuyla baktı. Sonra tekrar bana baktı. Yüzümün alev aldığı hissettim. "Onun seninle ilgili yeterince ciddi olduğunu sanmıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmasından endişeleniyorum ve küçük kardeşin sana bu kadar bağlıyken... zor durumda kalmanı istemem. Seni ve kardeşini gerçekten seviyorum, biliyorsun."

"Tamam," diye çıkıştım.

Dul Düşes'in başı hızla bana döndü ve gözlerini kırıştırdı. İnsanları okumakta yetenekli olmasaydım bile şok olduğunu anlamakta zorlanmazdım. Reddetmemi beklemişti. Fakat bu şokun altında aklımı karıştıran bir şey daha vardı. Hayal kırıklığı. Bu kadın benden kurtulmak için elli bin pound teklif edip kabul ettiğimde neden hayal kırıklığına uğruyordu ki?

Gözlerini üzerime dikip, "Yani Oliver'la tüm ilişkini kesecek misin?" diye sordu yavaşça.

Ollie'nin yakışıklı yüzü, gözleri, gülümsemesi, kahkahası ve berbat satranç oyunu gözlerimin önünden geçince boğazım düğümlendi. Hemen ardından aklıma sarışınla olan fotoğrafları ve altındaki *Sikingham Dükü Yine İş Başında* yazısı düştü. Konu sadece beni öğle yemeğine götürdüğü ve tekrar öptüğü günün akşamında başka bir kadını koluna takması değildi, gerçi bu da canımı acıtmıştı, hem de çok. Derinlerde bir yerde onun gibilerin benim gibilerle olamayacağı gerçeği aklıma kazınmıştı. Haberde yazdığına göre etkinlikteki kadının giydiği elbise beş bin pounddu. *Beş bin pound*. Bu benim beş aylık kiramıydı. Üstelik kameraların önünde mutlu olduğu da belliydi. Oysa benim fotoğrafımın çekilmesini istemem bile mümkün değildi. Zaten benim durumumda bu imkânsızdı.

Oliver Harding'le bu işin bir sonu yoktu. Ayrıca o paraya ihtiyacımız vardı. Birkaç yıl, hatta altı ay önce bile gururumdan almazdım. Ama ne var biliyor musunuz? Bu konu benimle ve gururumla ilgili değildi. Bu artık küçük bir kızla, daha doğrusu benden başka kimseyle *konusamayan* bir kızla ilgiliydi. Onun normal bir hayat yaşamasıyla ilgiliydi ve zaman giderek daralıyordu. Hayley'nin yardım almadığı her an seçici dilsizliği kalıcı bir alışkanlık hâlini alacaktı.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Evet," dedim. "Söz veriyorum."

15

Çok şükür

LOTTIE

Annesinden parayı kabul ettikten sonra Ollie'ye mesaj atıp işi bıraktığımı ama iki haftalık ihbar sürem boyunca çalışacağımı, ayrıca randevulara çıkmamızın iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü söyledim. Beni aramaya çalışsa da cevap vermedim. Ertesi sabah evini temizlemek için gittim. Fakat eve vardığımda, elinde çamaşır suyu şişesi olan altmışlarında huysuz bir kadın kapının önünde duruyordu.

"İı, selam," derken kadın dik dik bana baktı. "Ben Lottie, temizlikçiyim. Peki siz—"

"Kim olduğunu biliyorum," diye tersledi.

"Pekâlâ, siz yeni temizlikçi misiniz?"

Homurdandı. "Yeni mi? Kırk yıldır Hardingler için çalışıyorum, genç hanım."

"Peki Ollie biliyor mu—"

"*Ekselansları* artık senin hizmetine ihtiyaç olmadığını iletmemi istedi. Bir aylık maaşını da tam olarak ödeyecekmiş, kaldı ki aylardır hiçbir halt yapmadığın hâlde para aldığını

düşünürsek bunun fazlasıyla cömert bir hareket olduğunu söyleyebilirim. Yani artık defolup gidebilirsin.”

Ollie'nin kadının arkasından, “Bayan H,” diyen sesi geldi ve kadın huysuzlukla ofladığında, “bize biraz müsaade edin lütfen,” diye ekledi.

“Peki,” diye tersledi Bayan H, kapının önünden çekilip koridor boyunca ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken servet avcısı sürtükler hakkında mırıldanıyordu.

“Lottie,” dedi Ollie, kollarını göğsünde kavuşturunca geniş bedeni kapı eşiğini doldurdu. Benden bir basamak yukarıda durduğundan boy farkımız iyice belirgindi. Yutkundum.

“Annen anlattı, değil mi?” Kısık sesli sorum karşısında gözleri öfkeyle parladı.

“Gitmen için sana rüşvet verdiğini mi? Evet, Lottie. Annem bunu özellikle anlattı.” Sesi buz gibiydi. Sıcacık, şakacı, nazik Ollie gitmiş, yerine bana kaldırımda basıp ezdiği bir böcekmişim gibi bakan soğuk bir yabancı gelmişti.

Boğazımı temizleyip birikmeye başlayan gözyaşlarımı geri ittim. “Çok üzgünüm,” dedim, tüm çabama rağmen sesim fısıltıdan ibaret çıktı. “Ollie, kendimi berbat hissediyorum ama gerçekten ihtiyacım olmasa—”

“Nasıl yapabildin?” diye terslerken soğukluğun yerini yakıcı bir öfke almıştı, gerginlikten bütün vücudu kaskatıydı. “Nasıl alabildin? Senin için hiçbir şeyin anlamı yok muydu? Senin...” Sesi çatallanınca bakışlarını kaçırdı, tekrar bakmadan önce omuzlarını dikleştirdi ama bu kez göz teması kurmuyordu. Az önce konuşurken sesinin soğuk olduğunu sanmıştım, oysa devam ettiğinde karşılaştığım kutup ayazıydı. “Annemin şartları arasında bir daha görüşmememizin de olduğunu sanıyorum. Bu yüzden gitmeni öneririm. Yoksa elli bini geri ödemeyi mi istersin?”

Tanrım, Margot her şeyi anlatmıştı. Kusacak gibi oldum. Yine de haklıydı. Bir anlaşma yapmıştım. Sebeplerim vardı, Ollie'den özür dilemiştim. Artık yoluma gitmeliydim.

“O parayı geri ödeyemem,” dedim kısık sesle. “Ama yemin ederim benim için anlamı vardı, Ollie. *Sen* benim için değerliydin.”

Homurdandı. “Belli oluyor,” dedi duygusuz bir sesle. “Senin için o kadar değerliymişim ki hepi topu elli binlik rüşvetle beni bırakmaya razı olmuşsun. Cidden kendimi çok özel hissettim.”

İşte aramızdaki fark tam da buydu. *Hepi topu* elli bin mi? Buckingham Dükü'yle bir şansım olabileceğini düşünürken pembe bulutların üzerinde yaşıyormuşum. Biz aynı gezegende, hatta aynı evrende bile yaşamıyorduk. Boğazımdaki düğümü yutup Ollie'den uzaklaşmak için ayaklarımı hareket etmeye, basamakları inmeye zorladım. Merdiveni inerken içimde peşimden koşacağına dair minicik bir umut kırıntısı vardı. Beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğine dair. Ancak kaldırıma ulaştığımda Buckingham Malikânesi'nin kapısının çarparak kapanmasıyla irkildim.

O günden sonra Ollie'yi sadece garsonluğa devam ettiğim barda gördüm. Bana bakışı o kadar nefret doluydu ki gözlerine birkaç saniyeden uzun süre bakmaya cesaret edemedim. Arkamı dönüp durduğu yere tekrar baktığımdaysa gitmişti. O zamandan sonra onu bir daha barda da görmedim.

İlk başlarda beni özleyip evime geleceğine, (annesi evimi bulabiliyorsa eminim Ollie de adresimi bulmakta zorlanmazdı) Romeo ve Juliet'teki gibi kaldırımdan bana sesleneceğine dair hayaller kuruyordum. Tabii asla gerçekleşmedi, ki kendime bunun çok daha iyi olduğunu söyleyip durdum.

Ancak Margot'nun ziyaretinin üzerinden çok geçmeden başka bir Harding izimi buldu. Bir hafta kadar sonra Vicky evime geldi.

İçeri girer girmez ilk olarak, "Çok küçükmüş," dedi ve berbat ruh hâlime rağmen bana kahkaha attırdı. Hayley odasının kapısından başını uzattığında, Vicky ona el salladı. "İstemiyorsan benimle selamlaşmak zorunda değilsin. Sen istemesen de insanların senden onlarla konuşmanı beklemesinin çok sinir bozucu olduğunu biliyorum. Ben de eskiden pek fazla konuşmazdım," diye devam etti.

Hayley bir anlığına çok şaşırsa bile hemen ardından gülümseyip Vicky'ye bisküvi ikram ederek beni de şaşırttı.

Vicky ona, "Rafine şeker yemiyorum," dediğinde bu kez Hayley ona elma uzattı, Vicky de kabul etti. Aralarında sanki ikisinin de bir şeyleri diğerinden farklı yaptığını anladıkları ve bunu hiç sorun etmedikleri sözsüz bir kabullenme vardı.

Hayley odasına gittikten sonra Vicky bir hafta önce annesinin oturduğu kanepeye yerleşmiş elmasını kemirirken, "Neden buradasın, Vicky?" diye sordum.

"Dosyanı okudum."

"Margot'nun benim için hazırlattığı dosya mı?"

"Evet," dedi hiçbir pişmanlık göstermeden. "Sabıka kaydın var."

Donakalıp öylece ona baktım. "Alçak sesle konuşur musun?" diye sertçe fısıldadım.

"Üvey abimin yanındaki temizlik işi kadar iyi kazanacağın başka bir iş bulman zor olacak."

"Yani Margot'yla aramızda geçenleri biliyor musun?"

Vicky başını sallayarak onayladı, ardından hafifçe yana eğdi. Onu okumak diğer insanlardan daha zordu. Kendini açık edecek çok az ipucu veriyordu. Yine de benden bir şey istediğini sezebiliyordum. Hem de çok fazla istiyordu.

"Yeteneklisin," dediğinde şaşırdım.

“N-Ne?”

“Konuşmadan söylenenleri fark edebiliyorsun. Çocukluğunda seni gözlemci olarak tanımlamışlar. Raporlardan birine göre, annenle yaşadığın dönemden sağ çıkmanı insanları okuma yeteneğine borçlusun. Şimdi psikoloji okuyorsun, bunu da güçlü yanın olan yeteneğini değerlendirmek istediğin için yaptığını tahmin ediyorum.”

Kanepeden hızla kalkıp Vicky’den uzakta volta atmaya başladım. “Dur şunu bir netleştireyim. Margot, çocukken sosyal hizmetler gözetiminde olduğum döneme ait *kişisel* ve *gizli* kayıtlarıma mı ulaştı?”

Vicky başıyla onayladı. “Aynı şekilde okul kayıtlarına da. *Lottie’nin konuşma sırasında insanların neye ihtiyaç duyduğunu tam olarak sezebilme konusunda olağanüstü bir yeteneği var. Her türlü koşula ayak uydurabiliyor. Duygusal zekâsı o kadar güçlü ki âdeta insanların zihnini okuyabiliyor.*”

Ağzım açık kaldı. “Okul raporlarımı kaç kez okudun?”

“Fotografik hafızam var.”

“Tabii ki vardır.” İç çektim. “Özel hayatımı ihlalden sana ve Margot’ya dava açmayı çok istesem de dürüst olmak gerekirse ne zamanım ne enerjim ne de bunu yapacak param var. Bu yüzden artık sadede gelebilir miyiz? Neden buraya geldiğini söyle. Benden bir şey istiyorsun.”

“Sen insanları okuyabilirsin. Ben yapamıyorum,” dedi Vicky açık sözlülükle, ki her konuyu böyle açıklıyormuş gibi görünüyordu. “Otizmliyim. Ama bunu zaten biliyorsun. Hissetmiştin.”

Başımınla onayladım.

“Bunu kimseyle paylaşmıyorum, zaten teşhisim de çok yakın zamanda konuldu. Bu bilgiyi kimseyle paylaşmamamı tercih ederim.”

“Elbette,” dedim.

“Altı yaşındayken aile evine bırakıldığımdan beri üvey abim beni korumaya çalışıyor ve benim için fazlasıyla çabaladı. Har-

ding ailesinin gerçek bir üyesi bile değilken Buckingham Malikânesi için çalışmak istemiyorum.”

“Gerçek bir aile üyesi olmadığını kim söylemiş?”

“Ben bir aldatmanın sonucunda doğdum. Teknik açıdan soyadlarını bile taşımam gerektiğinden emin değilim. Neyse, onlardan bağımsız olarak kendi kariyerimi çizmeye ihtiyacım var. Rakamlarla aram çok iyidir ve nasıl para kazanılacağını bilirim.”

“Ailenden bağımsız hareket etme isteğini anlıyorum ama zaten yeterince paran yok mu?” dedim bıkkınlıkla.

“Evet, var,” diye onayladı. “Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.”

“Tabii ki vardır,” diye tekrarladım. “Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

“Bana yardımcı olman için seni işe almak istiyorum. Yatırımcılar her zaman mantıklı olmazlar. Şirketleri sadece verilere bakarak seçmezler. Benim anlayamadığım kişisel koşullar var gibi görünüyor. Ayrıca...” Bir anlığına bakışlarını kaçırdıktan sonra tekrar bana döndü. “İnsanlar benden hoşlanmıyor.”

“Ah.” Doğrudan itirafı karşısında öfkem ve huzursuzluğum biraz olsun söndü. “Vicky, eminim—”

“Sorun değil. Farklı olduğumu biliyorum. Ben her zaman doğruları söylerim. Hatta senin neden söylemediğini gerçekten anlayamam. Yalan söyleyemem ya da en azından bunu yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmem. Ama...” deyip devam etmeden önce yutkunduğunda üzüntüsünü ve huzursuzluğunu hissettim. “Ama bazen insanları incitiyorum ve bunu yaptığımın farkına varmıyorum. İnsanlar her zaman doğruları duymak istemiyor.”

“Evet, istemezler,” dedim daha yumuşak bir ses tonuyla. İnsanları incitmenin Vicky’yi üzdüğünü görebiliyordum.

“Çoğu zaman onları incittiğimin farkında bile olmuyorum çünkü bana söylemiyorlar. Margot ve üvey kardeşlerimle anlaşmak daha kolay. Onlar her şeyi açıkça söylemeleri ve net olma-

ları gerektiğini biliyorlar. Buna rağmen sorun yaşayabiliyorum. Üvey kız kardeşimin bazı şeyleri yanlış anladığı oluyor. Geçen yıl Blake'le evlendi ve gelinlik provalarından birinin hemen öncesinde bana, orada olmamı istediğini, beni sevdiğini ama gelinliğiyle ilgili hiçbir dürüst yorum duymak istemediğini söyledi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Yarım saat sonrasında dürüstçe fikrimi söylemem için bana yalvardı.”

Yüzümü buruşturdum. “Fikrin neydi peki?”

“Kaşındırıyor gibi göründüğüydü.”

“Ah.”

“Öyleydi. Çok fazla dantel vardı. O dantellere baktığımda korktum, tek düşünebildiğim gerçekten kaşındırıyormuş gibi göründüğüydü. Başka hiçbir şeyi *göremiyordum*. Ona baktığımda tek düşünebildiğim buydu.”

“Üzölmüşür,” dedim sonucu tahmin ederek. Vicky'nin yüzü asıldı.

“Dürüstçe fikrimi istediğı tek konu gelinliğı değildi. Blake hakkındaki fikrimi de istedi.”

“Ondan hoşlanmıyor musun?”

Vicky omuz silkti. “Kız kardeşim için uygun bir eş ya da yeğenim için iyi bir üvey baba olduğunu düşünmüyorum ve gömleğıyle kravatının uyumu dışında takdir edebileceğim hiçbir özelliğı yok bence.”

“Of,” dedim yüzümü tekrar buruşturarak.

“Konu şu ki beni iyi tanıyan insanlarla bile başa çıkamazken müşteriler veya potansiyel müşterilerle ne yapacağım?”

Ona uzun uzun baktım. Doğruyu söylüyordu ama gizlediğı bir şey de vardı.

“Beni işe almak istemenin tek nedeni bu değil.”

Vicky bakışlarını kaçırdı ve ilk kez huzursuz olmuş gibiydi.

“Hiç arkadaşım yok,” dedi öncekinden daha kısık sesle. “Hiç erkek arkadaşım da olmadı. İnsanlar tuhaf olduğumu düşünüyor.”

“Sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordum usulca.

Omuz silkti. “Girişken birine ihtiyacım var. Üvey abim bana yardım etmeye çalıştı... ama o aşırı korumacı. Birini işe almalıyım. *Neredeyse doğaüstü sezgileri olan birini.*”

“O okul raporlarını iyice didikledin, değil mi?”

“Kız kardeşin için paraya ihtiyacın olduğunu, Margot’nun sana ne kadar verdiğini de biliyorum ama uzun süreli tedavi için yeterli olmayacak. Kız kardeşinin terapi masraflarına, psikoloji eğitimine devam etmene ve bu daireden taşınmana fazlasıyla yetecek kadar maaş vereceğim.”

Gerginlikle kasıldım. “Buradan taşınacağımı nereden çıkardın?”

“Rutubet var. Kanepede uyuyorsun. Mahalle de güvenli değil.”

“Hiç tutma kendini, konuş,” diye mırıldandım.

“Sorun da bu ya zaten,” dedi. “Hiç tutamam.”

“Bu işi alırsam çok uzun saatler çalışmam. Hayley için burada olmak zorundayım. Yani sadece okul saatlerinde. Bazı akşamlar da olabilir – o uyuduktan sonra bir bakıcı bulabilirim ama okuldan geliş saatini kaçıramam.”

“Tamam.”

“Ayrıca isteyken ders çalışabilmek istiyorum.”

“Evet, bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Bölümün haftada on altı saat ders almanı gerektiriyor.”

“Tabii ki bunu da bilecektin,” diye mırıldandım. “Muhtemelen kahvaltıda ne yediğimi de biliyorsundur.”

Başını iki yana salladı. “Alışkanlıklarına dair bildiğim tek şey alkol almadığın, ki sanırım bunu da annen–”

“Yaptığın patavatsızlıkları durdurma görevime tam şu anda başlıyorum, Vicky,” diye lafını keserken sesim yükseldi. “Bir daha asla ama *asla* annemden bahsetme.” Annem hakkında

asla konuşmazdım. Hatta o gün bankta Ollie'ye anlatmam bile küçük çaplı bir mucize sayılırdı.

"Tamam," dedi sessizce, sert çıkışım karşısında hafifçe geri çekildi. Vicky imaları fark edemezdi ama biri ona geri basmasını söylediğinde bunu anlardı. Artık kanepede kaskatı oturuyordu. Rahatsızlığını, hatta biraz da korktuğunu hissedebiliyordum.

"Sorun yok, Vicky," dedim biraz yumuşayarak. "Bunun beni ne kadar üzeceğini bilmiyordun. Sesimi yükselttiğim için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "İyiyim. Ben... ses konusunda hassasım."

Başımı yana eğdim. "Bunu aklımda tutacağım, tamam mı? Sesimi yükseltmemeliydim ama gerçekten bir daha annemden bahsetmeni istemiyorum. Anlaştık mı?"

Vicky başıyla onayladı, katı duruşu biraz olsun gevşedi.

"İş tanımım ne olacak? İnsanların karşısına geçip *duygu danışman*ın olduğumu söyleyemem."

"Hayır, öyle söyleyebileceğimizi sanmıyorum. Kişisel asistanım olacaksın."

"Bir şey daha var. Abini görmek zorunda mıyım?"

"Üvey abimi görmeyeceğinin garantisini veremem. Onunla çok sık görüşüyorum ve iş ortağımın da en yakın arkadaşı."

"Üvey annenle olan anlaşmamıza göre abini bir daha görmemem gerekiyor."

"Romantik anlamda."

"Ne?"

"Üvey abimi romantik anlamda görmene izin verilmiyordu. Benimleyken onu romantik anlamda görmeyeceksin. Zaten senden nefret ediyor, bu yüzden onu gördüğünde aranızda romantik bir ortam olması ihtimali yok."

Sanki Vicky fiziksel olarak içimden çekip almış gibi ciğerlerim aniden nefessiz kaldı. Ollie'nin benden nefret ettiğini bu kadar net bir şekilde duymak, hayal etmekten çok daha kö-

Gönölçelen

tüydü. Bakışlarımı kaçırıp onlardan kurtulmak için gözlerimi kırptırdıktan sonra yeniden Vicky'ye döndüm.

“Çok şükür,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Duzenleme
Ny.ozlem

16

Kimse bayat Jaffa Cake⁵ sevmez

LOTTIE

“Vicky,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Abinin burada olacağını bana söylemedin.”

Üç ay önce Vicky için çalışmaya başladığımdan beri o berbat barda garsonluk yapmak zorunda da olmadığımdan, Ollie'den kaçmayı başarmıştım. Üstelik bu durumu sürdürmeye de niyetliydim.

“Evet, söylemedim,” dedi. Her zamanki gibi dosdoğru gerçeği söylese de sesinde en ufak bir özür tonu yoktu.

“Peki ne halt etmeye söylemedin?”

“Gelmeyi reddederdin ve burada olmana ihtiyacım vardı.”

Gözlerimi devirdim. “Bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyordum.”

“Bildiğinin farkındayım. Eksik bırakılan detaylar olduğunda bunu hemen sezebiliyorsun.”

---

5 1927 yılında bir İngiliz markası tarafından piyasaya sürülen, sünger kek tabanı, portakal jölesi ve çikolata kaplamasından oluşan atıştırmalık. Adını o dönem Britanya'da popüler olan Yafa (Jaffa) portakallarından almıştır. -ç.n.

Ollie odanın öbür ucundan bana öfkeyle bakarken, “Vicky,” dedim yavaşça. “Üzgün görünüp özür dilemen gereken yer tam da burası.”

“Aa, doğru,” dedi Vicky, sonra duraksadı. “Ama üzgün *değilim*. Burada olmana ihtiyacım vardı.” Vicky’nin olayları sadece kendi açısından görmek gibi bir eğilimi vardı. Bir yerde onunla olmama ihtiyacı varsa önceliği hep bu olurdu.

“Bana yalan söyledin.”

“Yalan söyleyemediğimi biliyorsun, ayrıca sen insanların yalan söyleyip söylemediğini anlıyorsun.”

Pes ederek mürver çiçeği aromalı içeceğimden büyük bir yudum aldım, ardından yanımdan geçen tepsideki küçük karnepelerden birini kapıp ağzıma attım. “Şimdi evde olup Hayley’yle birlikte Çin yemeği yiyor olabilirdim.”

Vicky kaşlarını çatı. “Çin yemekleri MSG⁶ içerir. Sen ve Hayley onları yememelisiniz.” Bir anlığına duraksadı, ardından bana döndü. “O şeyleri yemenizi *istemiyorum*. Seni ve Hayley’yi seviyorum. Hastalanmanızı ya da ömrünüzün kısalmasını *istemiyorum*.”

“Vicks, senin için çok şey yaparım, bebeğim. Ama ömür boyu Çin yemeklerinden mahrum kalmak buna dâhil değil.”

Ofladı. “Yarın sana bir beslenme planı gönderirim.”

“Son gönderdiğin üç plan öylece duruyor zaten, canım benim. Sana kötü haberler vermekten nefret ediyorum ama Hayley’nin ıspanak yiyeceği bir alternatif dünya yok.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü o daha sekiz yaşında, Vicky.”

“Yeşil sebzeler yemesi bu yüzden önemli ya zaten.”

---

6 Çin tuzu, kimyasal adıyla monosodyum glutamat, gıdalara lezzet katmak amacıyla kullanılan bir katkı maddesidir. Asya mutfağında sıklıkla kullanılır. -ç.n.

“Artık buraya geliş amacımıza odaklansak mı?” dedim. “Tercihen gece yarısına kalmadan ve abinle burun buruna gelmeden buradan çıkıp gidebilmek istiyorum.”

“Tamam, olur,” dedi Vicky. Omzumun üzerinden etrafa bakındı, ardından dudağını ısırdı. “Şey... bir sorunumuz olabilir.”

“Ne sorunu?”

“Bay Arkins, üvey abimle konuşuyor.”

“Anasını... anasının güzel çocuğu,” diye mırıldandım. Bay Arkins bu akşamki ana hedefimizdi. Vicky bu adamın parasıyla onun adına yatırım yapmak istiyordu. Ki Vicky’nin sektördeki en iyi yatırım uzmanı olduğu göz önünde bulundurulunca bu hiç sorun olmamalıydı. Ama Bay Arkins, Vicky’nin önüne sececeği istatistiklerle ve katı, sert gerçeklerle etkilenecek biri değildi. Adamın tatlı dille ikna edilmesi gerekiyordu. Tatlı dille ikna etmekse Vicky’nin güçlü özelliklerinden biri olmadığından bu noktada ben devreye giriyordum. Uzun bir an boyunca gözlerimi kapattım.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kendime güçlü olmam gerektiğini, Vicky’nin bana bu işlerde yardımcı olmam için para ödediğini söyledim – işverenimi yarı yolda bırakamazdım. Zoraki bir gülümseme takındım. “Hadi o zaman,” dedim kararlılıkla. “Bir noktada abinle yüz yüze gelecektim, demek ki zamanı gelmiş.” Bir başkası olsa sesimdeki titremeyi ya da ellerimin sım-sıkı yumruklar hâlinde olduğunu fark edebilirdi ama sağ olsun Vicky tamamen habersizdi. Gidip abisini görmemizde sakınca olmadığını söylediysem onun kafasında bu, sorun yok demekti.

Yanlarına ilerlemeye başladık ama Ollie’yle aramızda birkaç adım kaldığı anda hata yaptığımı anladım. Ona bu kadar yakın olmak hiç iyi bir fikir değildi. Dik dik bana bakıyordu, beden dili uzak durmam için haykırıyordu ve üzerinden buram buram nefret yayılıyordu. Fakat kalbim, onun hayatımın aşkı olma ihtimalinin kalmadığı gerçeğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Tek istediğim ona yaslanıp beni geniş göğsünde saklamasına,

karşı konulmaz tatlılığıyla şakağımı öpmesine ve içimde biriken tüm özlemi, patlayacak hâle geldiğim tüm pişmanlıkları dindirmesine izin vermektir. Hislerim o kadar güçlüydü ki dilim tutulmuş gibi doğruca ona bakarken odaklanabildiğim tek şey buydu. Hatta dudaklarının tiksintiyle büküldüğünü ve resmen bir adım geri çekildiğini görünce ona doğru hafifçe eğildiğimi fark edip son anda kendimi toparladım.

Dördümüz de birbirimizi şöyle bir selamladık. Vicky'ye faydamın dokunmasını geçtim, doğru düzgün bir cümle kurmaktan bile acizdim. Zaten onu durdurumama kalmadan Vicky yatırım stratejisi istatistiklerinden bahsetmeye, Bay Arkins'in de gözlerindeki ilgi sönmeye başlamıştı. Aklımdakilerden kurulmak için başımı iki yana sallayıp karşımdaki öfkeli adam yerine tüm dikkatimi odaklanmam *gereken* adama çevirdim.

Bay Arkins yavaşça Vicky'den uzaklaşmaya yeltendi. Ondan yayılan huzursuzluğu, bezginliği ve hafif bıkkınlığı hissedebiliyordum. Bu yüzden Vicky'nin bileğini tutup sıktım. Vicky'nin beklenmedik ve çok hafif olmadığı sürece sıkı, kararlı dokunuşlarla sorunu yoktu. Bu durumda bileğinin sıkılacağını biliyordu. Bu, durup soluklanması gereken anlar için kullanmak üzere birlikte kararlaştırdığımız işaretti. Vicky herhangi bir konuda konuşmaya başladığında korkutucu bir hızla devam etme huyu vardı. Yani dikkatli olmazsak dinleyicisinin ilgisini hızla kaybederdi ve şu anda Bay Arkins'i kaybetmeye tehlikeli derecede yakındık. Adamın gözleri çoktan etrafı taramaya, bir kaçış yolu aramaya başlamıştı. Ancak Vicky'nin hızlı hızlı konuşması aniden kesilince bakışları bize döndü.

Onu merakla izleyen Bay Arkins'e, "Affedersiniz, kendimi kaptırdım," diye açıkladı Vicky. "Lottie, böyle kaptırdığımda bileğimi sıkarak beni uyarıyor. İnsanlarla konuşmakta pek iyi değilim." Adam gözlerini kırıştırdı. Vicky ise ona ciddiyetle bakıyordu. "Belli ki insanları bıktırıyorum," dedi.

“Saçmalama, Vics,” diye çıkıştı Ollie, ardından bana döndü. “Ne cüretle kardeşime böyle bir şey söylüyorsun.”

Ollie’nin öfkeden çılgına dönmüş bakışlarını görmezden geldim. Tüm dikkatimi Bay Arkins’e verdim. İri bir adamdı, Ollie kadar değilse de yapılıydı ve o takım elbisenin içinde kesinlikle rahatsız görünüyordu. Kulaklarından biri geçmişte darbe almıştı, tam olarak karnabahar kulak⁷ sayılmazdı ama çok da iyi görünmüyordu. Ayrıca dudağında da daha önce birkaç kez yarıldığını gösteren bir iz vardı.

Zoraki bir kahkaha attım. “Sadece Vicky’nin koca beyninin içinde çok fazla düşünce dönüyor,” diye açıkladım. “İnsanların parasını yatırıma dönüştürmek konusunda bilmediği hiçbir şey yok. Aslında Vicks’in uzmanlık alanları saymakla bitmez. Güncel ragbi istatistiklerinden bahsetmeye bir başlarsa duramaz.”

Kaşları şaşkınlıkla yükselirken, “Ragbi sever misiniz?” diye sordu Bay Arkins.

Vicky konuşmak için ağzını açsa da araya girip sözünü kestim. Ragbi *sevmezdi* ama onunla ilgili her şeyi bilmediği anlamına da gelmezdi.

“Ah, bayılır.” Elimi omzuna koyup sertçe pat patladım – bu ikimizin arasındaki *söylenen yalanı sakın düzeltme* demek için kullandığımız sinyalimizdi. “Hafta sonunda oynanan Dünya Kupası yarı finallerindeki takımın ilk on birinden konuşmaya hiç girmeyin hatta.”

“Ama ilk on bir hiç mantıklı değil,” diye araya girdi Vicky. “Sam Vaugton’ın son iki maçta iyi oynaması finallerdeki yerini hak ettiği anlamına gelmez. İstatistiklerine bakarsak yüzde otuz üç oranla takımın en az güvenilir oyuncusu o.”

---

7 Boksörler, güreşçiler ve dövüş sanatlarıyla uğraşanlar arasında yaygın görülen, dış kulağa doğrudan gelen ciddi bir darbe sonucunda oluşabilen kulak kıkırdağı deformasyonudur. –ç.n.

“Ben de bunu söyleyip duruyorum işte!” dedi Bay Arkins hevesle. “Sonunda anlayan birini buldum. Onun ne yapacağını kestirmek çok zor. Takımı dengeleyecek birine ihtiyaçları var.”

Vicky başıyla onaylayıp konuşmak için ağzını açtı, büyük ihtimalle ragbiyle ilgili laf kalabalığına devam edecekti ama kolunun altından uzanıp kaburgasını hafifçe dürttüm – dürtmenin anlamı karşısındakine bir soru sorması ya da onu onaylamasıydı. (Vicky doğru olmadığını düşündüğü bir konuda insanları onaylamakta zorlanıyordu ama üzerinde çalışıyorduk, artık başını sallamayı ve “bu ilginçmiş” demeyi başarıyor sayılırdı.)

“Siz hangi oyuncuları seçerdiniz?” diye sordu. Böylece laf kalabalığı sırası Bay Arkins’e geçti. Boğazımı temizlediğimde Vicky göz ucuyla bana bakıp beden dilimi kopyaladı ve başını hafifçe yana eğerek adamların sabit bir göz teması kurdu, her kelimesini hayranlıkla dinliyormuşçasına başını hafifçe sallayarak ona katıldığını gösterdi. Ollie’ye göz ucuyla şöyle bir bakma riskini aldığımda gözlerini kısmış bana bakıyor ve hiç memnun görünmüyordu. Neyse ki Bay Arkins ve Vicky forvet oyuncuları hakkında yeni bir tartışmaya girdikleri sırada, biri gelip Ollie’nin dikkatini üzerine çekti. Başıyla onaylayıp, “Bu ilginçmiş,” demeyi başarması için Vicky’yi iki kez dürtmem gerekti, Bay Arkins bunu üstün ragbi bilgisi konusunda hemfikir olmasına yordu ki aslında hiç ilgisi *yoktu*.

“Eh, piyasalar konusundaki sezgilerin de ragbi kadar iyiye teklifini tekrar değerlendirebilirim. Pazartesi sana dönerim.”

Bunu halledince rahat bir nefes aldım, artık gitmeye bir adım daha yaklaşmıştık. Biraz soluklanma ihtiyacıyla mürver çiçeği aromalı içeceğimi kafama diktim ve Ollie’ye bakmadan Vicky’ye tuvalete gideceğimi söyledim. Onu uzun süre yalnız bırakmak istemediğimden salondan hızlıca ayrıldım, banyo kapısını hemen bulunca nedensizce rahatlardım. İçeri girer girmez gösterişli küvetin kenarına oturup nefes alıp vermeye odaklandım. Bir dakikalık sessizliğin sonrasında kalp atışlarım ya-

vaşlamış, aşırı hızlanan soluklarım yatışmıştı ancak Ollie'nin bana öfkeyle bakışını gördüğüm anda göğsümde baş gösteren sızı hâlâ geçmemişti. Burada kalıp saklanmak çok cazipti ama Hayley'nin yüzü gözlerimin önüne gelince dişlerimi sıktım. İstifa etmek gibi bir seçeneğim bile yoktu.

Bu yüzden kendimi banyodan çıkmaya zorladım ve mücadeleye geri döndüm. Vicky'yi aramaya koyulmak üzereydim ki iri bir el kolumu üst kısmından kavrayıp beni aniden durdurdu. İrkilerek geri çekilince Ollie'nin eli kolumdan kaydı ama hâlâ dar koridorda önümü kapatıyordu.

Gözle görülür öfkesiyle, "Bunu neden yaptın?" diye çıkıştı. "Parayı neden aldın?"

"Be-benim gitmem lazım," dedim sessizce. Yanaklarım alev almış gibiydi, göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

Ancak Ollie beni bir kez daha şaşırttı. İfadesi yumuşadı, elini ensesine koydu, ki bu hareketi her seferinde kol ve göğüs kaslarını –takım elbisesine hapsolmuş olsalar bile– tüm görkemiyle sergilemenin hakkını veriyordu.

"Bak, Lottie. Düşünüyordum da başın beladaysa, bir şey için paraya ihtiyacın varsa... yani, sana elli bini ben verebilirim. Buna gerek yoktu–"

"Ne için elli bin?" dedim endişesi karşısında katı bir tavra bürünerek. Son üç aydır diğer kadını koluna takıp onunla her yerde boy boy fotoğraf verirken hiç de endişeli görünmüyordu. Peynir ekmek aşkına, buraya bile çıktığı kadınla birlikte gelmişti. Yakasında ruj izi vardı. Bu adam beni aptal mı sanıyordu? "Gizli kaçamağın olmam için mi? O parayı almış olabilirim ama benim de bir gururum var, bunu biliyorsun." Eğer ondan kurtulmak istiyorsam tam bir pislik gibi davranıp bu işi kökünden bitirmeliydim. O gerildikçe aramızdaki tavrın da değişmeye başladığını hissediyordum – öfkesiyle ortamı ağırlaştırıyordu.

"Gururun olsaydı en başında o parayı almazdın. Başından beri planının ailemden para koparmak olduğunu tahmin etme-

liydim.” Küçümseyen bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. “Herhangi bir şeyin gerçek miydi bari? O tuhaf bahçıvan pantolonların, kulaklarındaki küpeler, kedili *sweatshirt*lerin – bunların biri olsun gerçekten sen miydin? Çünkü bana sorarsan Kurumsal Barbie görüntüsüne dönüşümün fazlasıyla kusursuz olmuş.”

Sahte bir gülümseme takındım. “Beğenmene sevindim. Ben de *zaten* Kurumsal Barbie görünüşüne kavuşmayı amaçlamıştım.” Açık pembe ojelerimden bedenimi saran ama abartısız, diz üstü siyah elbiseme kadar giydiğim her şeye Vicky’nin stilistin karar verdiğini bilmesi gerekmiyordu. Vicky’yle çalışmak makyaj ve giysilerimin değişimini de kapsıyordu. Vicky bunun temel bir gereksinim olduğunu söylemişti. O buna *zırh* diyordu. Bense bundan nefret ediyordum. Gerçi Vicky de nefret ediyordu – hareketlerini kısıtlayan giysilere katlanamadığından bu onun için gerçek bir mücadeleiydi. Bugünü planlamak için dün akşam Hayley’yle birlikte evine gittiğimde üzerinde yumuşacık bir kapüşonlu *sweatshirt*le tayt vardı ve onların içinde ne kadar rahat olduğunu dışarıdan bile gözlemleyebiliyordum. “Ayrıca ben kimseden para koparmadım. O teklif işten ayrılmam için kıdem tazminatıydı.”

“Öyleyse büyük hata yapmışsın. Elli bin bizim için cep harçlığı – çok daha fazlasını koparabilirdin. Tabii sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Bu yüzden kız kardeşime yapıştın.”

“Vicky için çalışıyorum,” diye savunmaya geçtiğimde başını yana eğdi.

“Vics için tam olarak ne iş yapıyorsun? Bildiğim kadarıyla üniversite diploman yok, hatta tamamen vasıfsızsın. Ona sunabileceğin herhangi bir şeyin olacağını düşünecek kibri nereden buluyorsun *sen*? O bir dâhi.”

“Ben ona yardım ediyorum, seni mankafa. Her iş üniversite diploması gerektirmez.”

Gözleri parladı ve beklemediğim kadar ani bir hızla hareket etti. Bir saniye önce birkaç adım uzaktan öfkeyle bana

bakıyordu, bir saniye sonra kişisel alanıma girip beni duvara sıkıştırmıştı. Kokusu etrafımı sararken nefesi yanağımı okşuyordu. Göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor, kalbim sanki göğüs kafesimin dışında atıyordu. Ya buradan sıyrılıp kaçmam ya da taşaklarına tekmeyi basmam gerekiyordu ama gözleri benimkilere kenetlendiğinde tam anlamıyla donakaldım. Eli yavaşça yüzümün yanına uzandığında nefes almayı tamamen bıraktım, parmaklarıyla şakağımı okşayarak gözümün önüne düşen bir tutam saç can acıtacak kadar nazikçe kulağımın arkasına iterken gözlerim dolmaya başladı. Giydiğim yüksek topuklu (henüz üzerinde doğru düzgün yürümeyi beceremediğim) ayakkabılara rağmen hâlâ benden çok uzundu, o öne doğru eğildikçe benim başım arkaya yatıyordu.

“Seni küçük, güzel yalancı,” dedi usulca, ondan gizlediğim her şeyi görmeye çalışırcasına yüzümü inceliyordu. “Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Anladın mı?” Büyüsüne kapılmış hâlde başımı salladım. “Ailemden uzak duracaksın. Bizden daha fazla para koparmayı aklından bile geçirme. Ödemeni zaten aldın. İkinci bir hesaplaşma olmayacak. Vicky’den ne koparacağını düşünüyorsun bilmiyorum ama yanıyorsun. Ailemdeki herkes senin açgözlü, düzenbaz bir servet avcısı olduğunu biliyor, bu yüzden bir daha bizimle uğraşma.”

En kötüsü de konuşma şekliydi. Yavaş, hesaplı ve kontrollüydü, sanki her bir kelime canımı olabildiğince çok acıtması için özenle seçilmişti.

“Vicky böyle düşünmüyor,” dedim, sabit tutmak için harcadığım tüm çabaya rağmen sesim titremişti. “Ve geri kalanlarınızın cehenneme kadar yolu var. Umarım Jaffa Cake’leriniz hep bayat çıkar, ekmeğine sürdüğün Marmite’in⁸ oranını hiç tutturamazsın ve çayın her daim demsiz olur.”

---

8 Bira mayası özütü, tuz ve sebze suyu konsantresiyle yapılan İngilizlere özgü ekmeğe sürülebilir bir gıda ürünüdür. -ç.n.

Gözlerini kırptırdı, öfkeli ifadesi bir anlığına dağıldı. “Elinden gelenin en iyisi bu mu yani – demsiz çay, yetersiz sürülmüş Marmite ve bayat Jaffa Cake mi?”

“*Hiç kimse* bayat Jaffa Cake sevmez.”

“Doğru.” Gülmek istiyormuş da bunun için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu – nefretine istemsizce şefkat karışmıştı. Hemen kaşlarını çatıp aklındakileri dağıtmak için başını iki yana salladı ve geri çekilip benden uzaklaşmadan önce son bir kez öfkeyle bana baktı. Tamamen uyuşmuştum ve kaçıp gitmek için can atıyordum, yüksek topuklu ayakkabılarımı unutup duvardan hızla uzaklaşmaya yeltendiğimde az kalsın kafa üstü sert ahşap zemine çakılıyordum. Ama tabii ki düşmedim. Tıpkı eskiden olduğu gibi Ollie beni yakaladı, güçlü kollarını belime sarıp yeniden ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Dokunuşunun sıcaklığı içimi kavururken güçlü bedeni uzun bir an boyunca benimkine yaslandı, sonra kollarının baskısı azaldı ve bu kez dik durmak için elimden geleni yaparak sendeleyerek adımlarla geri çekildim.

“Gerçekten topuklu ayakkabı giymemelisin,” diye homurdandı. Arkama dönüp baktığımda elini tekrar ensesine koymuştu, aklının karıştığını gösteren ifadesi ve çatık kaşlarıyla beni izliyordu. “Lottie–” diye başladı ama daha fazlasını kaldıramazdım, bu gece olmazdı. Eve gitmeye ihtiyacım vardı. Sadece önemli şeylere odaklanmam gerekiyordu. Yani aileme. Benim gibi açgözlü, düzenbaz servet avcılarının sahip olamayacağı hayallere değil.

Harding ailesi buluşması

LOTTIE

“Vicky bunu neden yapıyor?” diye sordu Felix belki yüzüncü kez.

Pis pis sırtarak, “Kabul et artık, Moretti,” dedi Harry, York konferans masasının diğer ucundan. “Şirketin *o kadar* boktan durumda ki adamın kız kardeşi ortağın olduğu hâlde parasını sana yatıracağının garantisi yok.”

Moretti Harding’in konferans salonunda Ollie’nin toplantıya teşrif etmesini bekliyorduk. Masanın üzerinde parmaklarımı birleştirip dudağımı ısırdım. Burada çalışmak çoğunlukla keyifliydi. Vicky’nin asistanı olmak harikaydı ve bu işte mükemmel olduğumu söylesem ukalalık etmiş olmazdım. İnsanları okuma becerim, gerçekten iş dünyasında sahip olunabilecek en değerli özelliklerden biriydi. Üç ay önce işe başladığımda, herkesi biraz şoka uğrattığımı biliyordum. Diplomam ve tecrübem olmadığı barizdi, üstelik Vicky’nin stilistin tüm çabalarına rağmen kurumsal ortama tam olarak uyum sağlayamıyordum. Ancak yavaş yavaş insanların saygısını kazanmaya başlamıştım.

İşe başladığım ilk hafta, Felix ve Vicky’yle birlikte değerlendirmeyi düşündükleri bir projenin maliyet hesapları hak-

kında bir toplantıya katılmıştım. Dürüst olmak gerekirse kendimi fazlalık gibi hissetmiştim çünkü bu ortamda Vicky'nin dediğim dedik tavırlarını dizginlemesini gerektiren hiçbir şey yoktu, zaten toplantıdaki adamlar ikna edilmeye değil onu ikna etmeye gelmişlerdi.

Ancak yaklaşık on dakikanın ardından yalan söylediklerini anlamıştım. O kadar bariz açıklar veriyorlardı ki Felix'in bunları neden gözden kaçırdığını anlayamıyordum. Asıl problemse bazı evrakların hemen burada imzalanması gerekiyordu, bu yüzden hızlı davranmalıydım. Vicky'nin bileğini sıktım, normalde kullandığımız sinyale gerek olmadığını düşündüğünden bana bakıp kaşlarını çatı. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdikten sonra masanın karşısında oturan adamlara doğru hafifçe eğdim. Vicky bana güvendiğini kanıtlayarak ânında doğruldu ve imzalardan önce kısa bir özel konuşmaya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Adamlar isteksizce dışarı çıktıklarında Felix, Vicky ve bana döndü.

“Vicks, ne halt ediyorsun?” diye sorarken hayal kırıklığı her hâlimden belli oluyordu.

Vicky ona aldırmadan bana döndü. “Lottie?”

Felix ofladı. “Vasıfsız bir stajyerle konuşmak için milyar dolarlık anlaşmayı mı durdurdun? Cidden, Vics, bu duruma yeterince katlan—”

“Yalan söylüyorlar,” diye patladım.

“Ne?” dedi kaşlarını kaldırarak bana dönerken.

“O adamlar yalan söylüyor.”

Kaşları çatıldı. “Hangi konuda?”

Başımı iki yana salladım. “Bak, bu şekilde işlemediği için üzgünüm. Sadece yalan söylediklerini anlayabilirim. Hangi konuda olduğunu bilemem.”

“Cidden bayağı yardımını oldu. Teşekkürler—”

“Ama arazi drenajıyla ilgili bir şey var. O konudan bahsedildiği anda tepki veriyorlar. Yani sana tam olarak ne olduğunu

söyleyemem ama gerçekleri söylemediklerini ve drenaj konusu açıldığında korktuklarını söyleyebilirim.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?” diye çıkıştı.

“İnsanları okuyabilirim.”

“Akıllarını mı okuyorsun?”

“Elbette hayır. Sadece... insanların duygularını eskiden beri sezebiliyorum, bunun bir parçası da yalan söyleyip söylemediklerini ayırt edebilmek.” Omuz silktim. “Çocukluğumdan beri böyleyim.” Bu beceri çocukluğumda çok işime yaramıştı. Değişen her sosyal hizmetler görevlisiyle birlikte bambaşka beklentiler ortaya çıkıyordu. İnsanların ruh hâllerini, özellikle de iyi tanımadığım insanların ruh hâllerini tahmin edebilmek çok önemliydi, hatta bazı zamanlarda hayatta kalmak için şarttı.

Uzunca bir an boyunca bana baktı. “Umarım yanılmıyorsundur.”

Adamlar ilgilenen başka şirketlerin de olduğunu, kariyerlerindeki en büyük hatayı yaptıklarına dair uyarsalar da Vicky ve Felix anlaşılmadan vazgeçtiler. Aradan birkaç gün geçti ama Felix bana karşı biraz mesafeliydi, sonrasında Vicky’nin ofisine gelip (ofisi ortak kullanıyorduk, ki telefon konuşmaları sırasında bile orada olduğum için Vicky çok mutluydu) benden özür diledi. Adamlar arazi hakkında yalan söylemişlerdi – drenaj sistemini kanuna aykırı şekilde kurmuşlardı ve ciddi bir sel tehlikesi yaratıyordu. Bu anlaşma Moretti Harding’e milyonlar kaybettirebilirdi. O günden beri Felix her fırsatta beni Vicky’den çalmaya çalışıp durdu. Hatta insanların blöf yapıp yapmadığını anlama becerim sayesinde dün bensiz hiçbir pazarlığın yapılmaması gerektiğini söylemişti.

“Siktir git, York,” diye mırıldandı Felix. Harry York’tan nefret ediyordu. Harry müşterilerinden birine, Felix’in arazi geliştirme projesine yatırım yapmamasını söylediğinden beri bu ikisi birbirlerinin ensesindeydi. Şimdi de Ollie kendi yatırım portföyünün bir kısmı için Harry’yi kullanarak aralarındaki

durumu daha da kızıştırmaya karar vermişti. Ollie'ye çok öfkeliydim çünkü bunu Vicky üzerinden benim kuyumu kazmak için yaptığını çok iyi biliyordum.

Ollie elbette kendisinin ya da ailesinin yakınında olmamı istemiyordu ama söz konusu Vicky olunca durum değişiyordu. Ona karşı korumacıydı. Kız kardeşinin farklılıklarını onun zayıflığı olarak görüyordu ve benim de bunlardan faydalanaarak ona yaklaştığımı düşünüyordu. Oysa artık benim de kız kardeşine karşı aşırı korumacı olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatta Vicky'nin şehirdeki ilk gerçek arkadaşım olduğundan da. İki yıl önce Hayley için Londra'ya taşındığımdan beri o kadar çok çalışmışım ki memleketimdeki gibi arkadaşlık bağları kurmaya hiç vaktim olmamıştı. Tüm sorumlulukları tek başına üstlenmek, sürekli kendini kanıtlamak zorunda hissetmek, aileden hiçbir destek alamamak – hatta bunların tam tersini yaşamak insanı yalnızlaştırıyordu.

Üstelik Vicky'yi gerçekten seviyordum. Ona dair işaretleri yorumlamanın benim için daha zor oluşunu, bu yüzden ne düşündüğünü her seferinde çözememeyi seviyordum. Hem o asla yalan söyleyemezdi, ki bu çok rahatlatıcıydı – insanlarla yaptığımız gündelik normal sohbetlerde bile duymazdan gelmekte zorlandığım çok fazla küçük yalan vardı ama Vicky'yle her şey tamamen dürüstlüğe dayanıyordu.

“Eh, yirmi dakika gecikti. Belki hiçbirimiz onun planlarını öğrenemeyiz.” Tam Harry konuşurken konferans odasının çift kanatlı kapıları açıldı ve Ollie içeri girdi. Herkesi görmezden gelerek masanın etrafından dolaşp kız kardeşinin yanına gitti, elinden tutarak sandalyesinden kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. Vicky'nin sarılmalarla sorunu yoktu, özellikle de sıkıca olanlarla. Hatta stresli anlarında sıkı bir kucaklama onu sakinleştirirdi, abisinin bunu anladığı ortadaydı.

“Selam, Vics,” dedi. Geri çekilirken gülümsüyor, odadaki herkesi yok saymaya devam ediyordu.

“Merhaba, Ollie,” dedi Vicky. Sarılma işe yaramıştı. Ger-
gin enerjisi şimdi biraz daha azalmıştı.

Ollie bana döndüğünde gülümsemekten çok dişlerini gös-
terir gibiydi, kız kardeşine sergilediği o yumuşak ifadesi tama-
men kaybolmuştu.

“Harding aile buluşması artık bittiyse,” dedi Harry, sinir
olduğu belliydi. “Beni buraya sırf dalga geçmek için getirme-
din umarım, Buckingham?”

“Evet, Ollie,” diye araya girdi Vicky. Ollie masanın diğer
tarafına dolanıp Harry York’un yanından geçerken selamlarca-
sına sırtını pat patladı ve Felix’e doğru hafifçe çenesini kaldırdı.
“Aslında iş toplantılarında insanlara sarılamazsın.”

Kız kardeşine bakınca sert ifadesi yeniden yumuşadı. “Bu
benim sikik toplantım, tatlım ve canım ne isterse onu yaparım.”

“Toplantılarda s harfiyle başlayan kelimeyi de kullanamaz-
sın,” dedi Vicky ona.

“Siktir et.”

O arada Harry York’la Felix arasındaki kasıtlılık ve saç-
malıklar boş bir tartışmaya dönüştü. Onları duymazdan gel-
meyi başardım, ta ki Harry York beni de içine katana kadar.

“Geçen gün o işe yaramaz arazi işi yüzünden neredeyse on
milyon kaybetmek üzere olduğunu duydum, Felix. Görünüşe
göre seni bu işten stajyerin çekip almış.” Harry York başıyla
beni işaret edince donakaldım. Ollie’nin bakışları hızla beni
buldu ve gözlerini kıstı.

“Lottie stajyer değil,” diye araya girdi Vicky, keşke bir kez
olsun boş verseydi de durumu daha da kötüleştirmeseydi – ama
ortada yanlış bir şey varsa bu kadını hiçbir şey durduramazdı.
“O benim *yönetici* asistanım.”

Ollie’nin gözlerini devirmesiyle yanaklarım alev alev yandı.

“Ah, affedersin,” dedi Harry, o bana gülümseyince Ollie’nin
kaskatı kesildiğini gördüm. “Acaba York Evans Yatırım’a mı
transfer olsan? Seni ikide bir bu aptalları kurtarma çabasından

azat etmiş oluruz.” Ollie’nin öfkesi daha da arttı, üstelik bu çok mantıksızdı. Birincisi Harry evliydi, hatta magazin haberleri doğruysa çok mutlu bir evlilikti; ikincisine gelince madem Ollie benden nefret ediyordu, ne demeye kıskançlık yapıyor ya da sahiplenici tavırlar sergiliyordu ki?

“Amma da yüzüsüzün,” diye çıkıştı Felix. “Buraya gelip müşterimi çaldığın yetmiyor gibi bir de çalışanlarımı kandırmaya mı çalışıyorsun? Elimde senin pisliklerine dair bilgi olmadığını sanma, York. Müşteri yönetimi konusundaki rezilliklerden bahsedelim ister misin, mankafa? Oralara kadar uzanabiliriz istersen.”

“Yeter!” dedi Vicky, odanın içinde yankılanan tek kelimeyle toplantıdaki herkesi susturdu.

“Will, çaylar geliyor mu?” diye sordu Felix ve Will Brent (ortaklığa doğru ilerleyen yöneticilerden biriydi, ayrıca tam bir pislikti –onu bardaki o geceden hatırlıyordum–) başıyla onayladı.

“Hallettim,” dediği anda odanın kapısı tekrar açıldı ve Will’in asistanı Lucy çay servis arabasıyla içeri girip konferans masasının etrafında oturan yönetici sayısını görünce far görmüş ceylan gibi donakaldı. Bakışları Felix’e takıldığında gülümsememi gizlemek zorunda kaldım. Zavallı kız hayatımda gördüğüm en büyük platonik âşıktı. Felix’in tek yaptığı ona ters ters bakmaktı, bu da kızın zaten yerlerde sürünen özgüvenine hiç iyi gelmiyordu. Büyük talihsizlikti çünkü Lucy’yi gerçekten seviyordum ama doğrusu, burada daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

O andan itibaren toplantı tam da beklediğim yöne gitti – yani doğruca felakete. Ollie bana ters ters bakmadığında Felix’i iğneleyen, kavgacı bir tavır takınıyordu, Harry York’un da herkesi kıskırtmak konusunda uzman olduğu belli oluyordu. Gerginliği bozan tek şey Lucy’nin odada dolaştırdığı çay servis arabasının gıcirtısıydı, bariz bir şekilde topallayarak ilerlerken

bir yandan da Vicky'nin çay rengi skalasına kafası karışmış hâlde bakıyordu.

Vicky için günün hangi saatinde ayının hangi tonda olmasını tercih ettiğine dair bir çay rengi skalası belirlemek *bir çay divası tavrı* değildi, bu sadece istediğı bir şeyin nasıl yapılması gerektiğini gösteren detaylı talimatlar vermektir –ki bu Vicky'nin başkalarının da yapmasını beklediğı bir şeydi– dolayısıyla neden herkesin onun zor bir insan olduğunu düşünmesine neden olduğunu anlayamıyordu. (Başka şirketlere ya da daha *kötüsü* başkalarının evlerine gittiğinde çay servisi yapılırken insanlara çay skalası göstermemesi gerektiğini açıklamaya çalıştığımda, “Aksine bu beni anlaşması kolay biri yapar,” demişti hayal kırıklığıyla. “ayımın dem miktarını ayarlamalarını sağlayan net bir kriter gösteriyorum. ay yaptığımda biri bana renk skalası verse *minnettar* olurum.”)

Lucy bir fincan ayı hazırlarken aşırı uzun zaman harcadıktan sonra (Lucy eli çabuk biri değildi – hatta iş başında gördüğüm en beceriksiz asistandı) masanın bizim olduğumuz tarafına doğru ilerlemeye başladı. O sırada Felix aksadığını gördü ve tam anlamıyla çıldırıp toplantıyı yarıda keserek sakatlığı hakkında kızı sorguya çekmeye başladı. Lucy'nin asıl patronu olan Yavşak Will, “Felix, bırak da Topal ayları servis etsin. Bütün sabah aksayıp durdu. Bir şeyi yok,” dedi. O anda Will'in suratının ortasına yumruğı geçireceğini sandım.

“Lucy Mayweather!” Ollie'nin gür sesi odada yankılandı. Masanın karşısından Lucy'ye sırtıyordu. “Burada ne halt ediyorsun? Mike'la en son konuştuğumda senin kasabadan asla ayrılmadığını söylemişti.”

“İı...” Lucy etraftaki tüm yüzlerin ona dönmesiyle kızardı. “Selam.” Ollie'ye el sallayınca, o da masanın öbür tarafından kıza sırtıttı. Ayağı kalkıp ona sarılmasına aldırmamam gerektiğini biliyordum, umursamamın hiçbir mantıklı sebebi yoktu ama yine de içimi kor gibi kavuran kıskançlığa engel olamadım.

Gönlüçelen

Toplantı sona erdiğinde maraton koşmuş gibi hissediyordum. Ollie'yle uzun bir süre boyunca bir daha karşılaşmamayı ummak ve bunun için dua etmekten başka bir şey yapamadım. Çünkü onun yakınında olmak ve düşmanca tavırlarına maruz kalmak beni içten içe paramparça ediyordu.

Ancak dualarım ve umutlarım daha önce hiç kabul olmamışken neden şimdi olacağını düşünmüştüm bilmiyordum.

18

Onunla konuştum

LOTTIE

“Nereye gidiyorsun?” diye çıkıştı Ollie. Omzumun üzerinden bakıp da öfkeli yüz ifadesiyle hızla peşimden geldiğini görünce sessizce homurdandım. Vicky’nin abisini ve Felix’i azarladığı toplantının üzerinden iki hafta geçmişti. Daha az önce Vick-y’yi, Ollie’nin birkaç danışmanıya pazarlık yaptığı konferans odasında bırakıp oradan ayrılmıştım.

“Seni hiç ilgilendirmez. Neden gidip kendini... of!” Aynen, yamuk kaldırım taşlarından birine basıp bileğimi burkmanın tam sırasıydı zaten. “Hay anasını sattığımın topukluları!” Onları ayağımdan çıkarıp yola fırlatmak çok cazipti ama bu ahmağın, dilenciymişim gibi çıplak ayaklarla Londra sokaklarında yürüdüğümü görmesi şu an ihtiyacım olan son şeydi. Maalesef anormal derece uzun bacaklarıyla bana yetişip düşmemem için kolumdan tutmuştu bile. Hızla geri çekilip elinden kurtuldum.

“Dokunma bana,” diye söylenip hafifçe aksayarak da olsa hızla uzaklaşmaya niyetlendim. Ben ve Lucy gibi kızlar, ataerkil düzen yüzünden bu kadın düşmanı ayakkabılara mahkûm edildiğimizde başımıza gelen şey buydu işte.

“Üzerinde yürüyemiyorsan topuklu giymeyi bırakmalısın,” dedi beni gıcık eden o emredici ses tonuyla.

“Peynir ekmek aşkına, kendini beğenmiş ahmak. Bu şeyleri *isteyerek* mi giydiğimi sanıyorsun? Senin tabirinle, bu benim *Kurumsal Barbie* üniformam işte.”

Başını iki yana salladı. “İsteddiğini giyebilirsin.”

“Dedi üç parçalı takım elbise giyen adam,” diye mırıldandım. “Neden peşimden geldin?”

“Kız kardeşim işini yapman için sana para ödüyor ve sen mesainin ortasında onu yarı yolda bırakıp sığışıyor musun? Bana sorarsan boktan bir asistansın.”

“Kız kardeşinin yakınında olmamı istemiyorsun sanıyordum?” dedim, saatime bakıp zamanı fark edince adımlarımı hızlandırdım.

“Evet, ailemdeki hiç kimsenin yakınında olmanı istemiyorum,” dediğinde acıyı dindirebilirmiş gibi elimi istemsizce göğsüme koydum. Onun olağan hâle gelen zalimliğine neden alışamadığımı anlamıyordum. Vicky sağ olsun, Ollie’yle sağlıklı olamayacak kadar çok zaman geçiriyordum ve o da benim hakkımda düşüncelerini her fırsatta hatırlatmaktan geri durmuyordu. “Ama onu kendine muhtaç ettin. Artık sana ihtiyacı var, yani gün ortasında öylece başını alıp gidemezsin.”

İç çekerek durdum ve ona döndüm. “Onu kendime muhtaç etmedim, Ollie.” Adıyla hitap ettiğimde irkildi ve her şey darmadağın olduğundan beri ona böyle seslenmediğimi fark ettim. “Ayrıca onu sen ve Felix’le birlikte bırakıyorum, her ikiniz de ona gayet iyi bakabilirsiniz. Hem o adamlardan bazılarının Vicky’nin doğruluk bombardımanından nasibini biraz olsun almaları gerekiyor – onlara çok iyi gelir.”

Ollie başını iki yana salladı. “Yani canın her istediğinde böyle çekip gidiyor musun? Mesai daha bitmedi bile.”

“Benim mesaim bitti. İşe başlamadan önce Vicky’yle bunun için anlaştım. Saat üçte işten çıkmalıyım, o da bunu biliyor.

Çoğunlukla işlerimizi buna göre düzenleriz, toplantıları sabah saatlerine ayarlarız.”

“Eh, ben sadece öğleden sonraları toplantıda olabilirim, yani...” Duraksayıp ellerini ceplerine soktu. Kaşlarımı kaldırdım.

“Doğru,” dedim usulca. “Şey, korkarım ben kalamam. Başka sorumluluklarım var. Sanırım benim olmadığım ortamda rahat bir nefes alırsın.” Başımı yana eğip kaşlarını çatmasını izledim.

“Hangi sorumluluklar?” dedi kollarını geniş göğsünde kavuşturarak.

“Seni tanımasam,” dedim yumuşayan sesimle. “O toplantıda olmamı *kendin* için istediğini sanırdım.” Artık canıma tak ettiğinden ses tonum alaycıydı. Yemişim bu adamı. Aramızda santimler kalana, tıraş losyonunun kokusunu soluyana kadar ona yaklaştım. “Peki öyle mi, Ekselansları? Beni orada mı istiyorsunuz? Benden uzak duramıyor musunuz?”

Gözlerinin kararışını, çenesindeki bir kasın seğirmesini büyülenerek izledim. “Dikkatli ol, bebeğim,” diye homurdandığında içim arzuyla kasılmış, başım dönmeye başlamıştı. “Oraya dönmeyi mi istiyorsun? Dönebiliriz. Ama ne istediğinden emin olsan iyi edersin. Artık nasıl biri olduğunu biliyorum. Artık aptalca romantiklikler ve sahte duygular olmayacak. Yine de bunu istersen yaparız. Söylemen yeter.” Sesi daha da alçaldı, derin ve boğuk bir tona büründü. “Kimsenin seni benim gibi boşaltmadığını biliyorum. Gözlerimi kapatırsam hâlâ yüzündeki o şaşkınlığı görebilir, dudaklarımla bastırmak zorunda kaldığım çığlığını duyabilirim. Yani sana artık tatlı sözler vadedemem ama *fazlasıyla* tatmin olacağını garanti edebilirim.”

“Öyle mi?” derken kendimden emin görünmeye çalıştım ama nefesimin kesildiğini belli eden sesim beni ele veriyordu. “Elinden geleni ardına koyma.”

Yüzümün alev alev yandığını, kalbimin göğsümde gümürdediğini hissedebiliyordum. Ollie’yle yapacağım öfke dolu,

ahlaksız seks gözümde canlandığında kulaklarım çınlamaya başladı, sarhoş gibi hissettim.

Ollie ve benim dışımdaki her şey kayboldu. Kaldırımda yanımızdan akıp giden Londra kalabalığı, trafik, araç kornaları silindi. Hepsi ona duyduğum sonsuz arzu tarafından boğulmuştu. *Ben* de onun mavi gözlerinde boğuluyordum. Ardından bakışlarım dudaklarına kaydı. Sırıtiyordu ama zaman akmayı bıraktığında yavaşça yüzünden silindi. Sonra zaman tamamen durdu. Bedenim kontrolden çıkmışçasına parmak uçlarımda yükselmeye başladım ve o da bana eğildi. Sanki aramızda ikimizin de karşı koyamadığı gizli bir yerçekimi vardı. Hava çıtırdadı ve ben nefes almayı tamamen bıraktım.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye usulca mırıldandı dudaklarımız birbirine dokunmak üzereyken. Bunu söylerken o kadar kinle doluydu ki beni girdiğim transtan çekip aldı. Gözlerimi kırptıtırınca büyü de bozuldu. Kendimi hayatın akışının durduğu o kozadan çekip çıkarmak için irademin her bir zerresini kullanmak zorunda kaldım. Geriye doğru bir adım atınca tabii ki olağan yaya trafiğinin ortasında kaldım. Bir iş insanının omzuma çarpmasıyla yana doğru yalpaladım. Ollie’nin güçlü elleri beni tutmak için uzanmasaydı muhtemelen sendelediğimde yere düşerdim. Maalesef çantam omzumdan kayıp yere çarptı ve içindeki her şey etrafa saçıldı.

“Gidebilirsin,” dedim titrek sesimle, elini itip yerden topladığımız eşyalarımı çantaya tıktırdım. Beni şaşırtarak çömeldi, sessizce bana yardım etmeye başladı. Dudakları gerilip incelmışti, elmacık kemikleri kızarmıştı. Hayley’nin benim için simler ve makarnadan yaptığı bilekliği yerden aldı. Bilekliği onu okuldan almaya giderken takıyor ve her gün, gün boyunca taktığıma onu ikna etmem gerekiyordu. Bir anlığına duraksayıp dikkatle bilekliği inceledi, ardından sorgulayıcı ifadesiyle bana döndü. Bilekliği elinden kapıp çantamın derinliklerine atarken göz temasından kaçındım.

“Lottie, ben–”

“Gitmeliyim,” diye fısıldadım, duruşumu dikleştirip insan kalabalığına karışarak ondan uzaklaştım. Otobüs durağına ulaştığımda Ollie hiçbir yerde görünmüyordu. Rahat bir nefes aldım, göğsümde sızlayıp duran acıyı yok sayarak kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim.

“Selam, aşk böceğim,” diyerek okul kapısının önünde Hayley’ye sarıldım. Ondan ayrılıp doğrulmaya çalıştığımda ellerini yanaklarıma koyarak beni durdurdu. Kahverengi gözlerimiz uzunca bir an birbirini izledi, sonra kaşlarını çatıp başını yana eğdi. Endişesini hissedince iç çektim. Tıpkı benim gibi Hayley de insanların görmezden geldiği şeyleri sıklıkla fark ederdi. Sahte bir gülümseme onu bir saniye bile kandırmaya yetmezdi. “İyiyim,” diye fısıldadım ama söylediğim yalan karşısında kaşlarını daha çok çattı. Burnum sızlasa da kendimi tuttum. “Tamam, ufaklık, sen kazandın. Ama iyi olacağım. İkimiz de iyi olacağız. Bizim dışımızdaki herkesi at çöpe gitsin.” Nihayet yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

“Günün nasıldı, aşk böceğim?” diye sordum eve yürümeye başlarken. Hayley omuz silkti, ben de elini sıkarak karşılık verdim. Nazik ama kararlı bir tonla, “Kelimeleri kullan, canım,” dediğimde hayal kırıklığıyla ofladı.

“İyiydi.”

“Daha fazla kelime, lütfen.”

“Florrie’yi tekrar ne zaman görebilirim?”

Aniden olduğum yerde durdum, damarlarımdaki kan buz kesti. “Hayley, sen neden bahsediyorsun?”

“Florrie,” diye tekrarladı, sesi az konuşmaktan biraz kısılmıştı ama söylediği isim gayet netti. “Onu sevdim.” Bunun sadece tuhaf bir tesadüf olması için dua ettim ama içimde kötü bir his vardı.

“Okuldan bir kız mı?”

“Hayır, o büyük evdeki kız.”

Gönülçelen

Gözlerimi kapatıp usulca soluklandım.

“Neden durduk?” diye sordu Hayley. “Hem neden kızgınsın?”

Tekrar yürümeye başlarken, “Kızgın değilim,” dedim zoraki bir neşeyle.

“Evet, öylesin.”

Apartmanımızın giriş kapısına ulaştık. Kapıyı açmak için otomatiğe bastım ama hiç ses çıkmadı. Gözlerimi devirip kapıyı itince ardına kadar açıldı. Güvenlik müthişti. Geçen seferki gibi bu lanet şeyi tamir etmeleri muhtemelen birkaç ay sürerdi. Ayı şeyi daha önce yaşadığımızda kapının arkasına eşya dayamayı oyunmuş gibi göstermiştim ama üzerinden çok zaman geçmişti, bu defa Hayley’nin olanları ânında anlayıp anlamayacağını merak ediyordum. Korkumu kesinlikle hissedirdi. Sezgileri her geçen gün güçleniyordu. Belli ki konuşmamak gözlem yeteneğini iyice keskinleştiriyordu. İnsanları okuma becerisi her gün katlanarak artıyordu.

“Florrie ile nasıl tanıştın?” diye sordum merdiveni çıkarken (asansör son nefesini vereli çok olmuştu, üç aydır idrar kokan merdiveni kullanıyorduk).

“Sen temizlik yaparken o büyük odaya gelmişti.”

Anahtarlarımı çıkardım ve nihayet küçük vahamıza girmeyi başardık. İçeri girer girmez sürgüyü çekip zinciri yerine taktım. Hayley uyuduktan sonra konsolu da kapının önüne sürükleyecektim.

“Florrie çok konuşuyor,” dedi Hayley. Bu beni güldürdü – Hayley haksız sayılmazdı. Florrie’yle ilk karşılaşmamda Margot’nun yanındaydı ve susmak bilmemişti. “Sessiz olmamı sorun etmediğini – benim yerime de konuşacağını söyledi. Bir dans öğrendik. Telefonundan müziği açtı ve bana dansı öğretti.”

Bu, Hayley’nin tek seferde kurduğunu duyduğum en uzun cümleydi ve kalbimi paramparça etmişti. Yıllar sonra bağ kurduğu ilk çocuk, benden nefret eden bir adamın yeğeni ve bir

gün ailesinin parçası olma ihtimalimdense bana rüşvet vermeyi tercih eden bir kadının torunu olmak zorundaydı mıydı?

“Florrie’yi bir daha göremezsin,” dedim. “Okuldaki çocuklar nasıl?”

Bakışlarını kaçırdı ve küçük omuzları düştü. Bir anlığına Ollie’yi arayıp, “*Selam, bak ne düşündüm... Senin ve ailenin benden nefret ettiğini biliyorum ama (varlığını bilmediğin) kız kardeşim ve yeğenin için oyun buluşması planlamaya ne dersin? Sana uyar mı?*” demeyi düşündüm. Evet, bu asla olmayacaktı. Yine de Hayley’nin zorlukla duyduğum fısıltısıyla söyledikleri her şeyi değiştirdi.

“Onunla konuştum.”

“Ne yaptın?” Kıvrılıp uzandığı kanepeye koştum. “Hayley, onunla konuştun mu?”

“Sadece bir kelimeydi,” diye geveledi önemsiz bir meseleymiş gibi, oysa çok ama *çok* önemliydi. Hayley iki yıldır benden başka kimseyle tek kelime bile konuşmamıştı. “Bana dansı öğretmesinden sonraydı.”

Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu ama yine de sormayı başardım. “Ona ne söyledin?”

“Harika.”

Ağlamaklı bir kahkaha attım. “Peki bana bundan bahsetmek aklına gelmedi mi?”

Omuz silkti, onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarıldım.

“Yani onu tekrar görebilir miyim?”

Gözlerimi kapatıp onu daha sıkı sardım, o da boynuma doladığı kollarını iyice sıktı.

“Bakarız, aşk böceğim. Bakarız.”

Ben sadece bir temizlikçiyim, unuttun mu?

LOTTIE

Barın önünde aniden durduğumuzda, “Neden araba kullanmıyorsun, Vics?” diye sordum.

“Araba kullanabiliyorum ama nadiren kendim kullanırım, geceleriye asla.”

Hissettiği huzursuzluğu seziyordum. “Tamam, tatlım, zaten mecbur değil–”

“Öfke nöbeti geçiriyorum,” deyiverdi. Artık Vicky’ye epeyce alışkındım. Onu okumak zor olabilirdi ama imkânsız değildi. Bu konudan konuşmak onu huzursuz ediyordu. Keşke soruyu geri alabilseydim.

“Tamam, ciddi, bundan bahsetmek istemiyorsan hiç sorun değil.”

Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti, üstelik bu omuz silklemeyle bana ilk kez yarı yarıya da olsa yalan söylüyordu. “Çocukken çok sık nöbet geçirirdim ama artık çok nadir yaşıyorum. Bildiğin standart şeyler işte – ellerimi savurma, titreme, kulaqlarımı kapatma. Parlak ışıklardan tetiklenebiliyorum. Çok yüksek seslerden, fiziksel şiddet tehdidi oluşturan öfkeli durumlardan da. Normalde araba kullanabiliyorum ama geceleri

asla. Trafik ışıkları, sokak lambaları, çevredeki beklenmedik şeyler beni rahatsız hissettiriyor işte.”

“Anladım,” dedim yumuşacık bir sesle. “Bu durumda gayet mantıklı bir karar gibi geliyor.”

“Ben her zaman mantıklı kararlar alırım.”

“Doğru, evet, elbette,” dedim gülüşümü saklayarak. Vicky’ye göre mütevazılık da yalan söylemenin başka bir yoluydu, buna anlam veremiyordu. “Teşekkürler, Rich,” dedim şoföre. “Bir bira içmek için içeri geliyor musun?” Richard bana gülümsedi.

“Teşekkürler, almayayım, Lottie.”

“Senin için biraz turta ve patates kızartması aşırıyım mı?”

Patates kızartmasından bahsedince Richard’ın yüzü bir anlığına aydınlansa da, “Hayır, böyle iyiyim. İşiniz bitene kadar burada olacağım,” dedi nezaketen yalan söyleyerek.

Ona göz kırptım. “Sana biraz patates kızartması getiririm.”

Biz arabadan inip girişe doğru yürürken arkamızdan kahkaha attı.

Çift kanatlı kapıları itip içeri girerken, “İstemediğini söylediği hâlde ona neden patates kızartması götüreceksin ki?” diye sordu Vicky kafasının karıştığını belli eden bir sesle.

“Çünkü aslında patates kızartması *istiyor*,” dedim.

“Bir adam bana *hayır* ve *böyle iyiyim* dediyse onun bunu gerçekten kastettiğini düşünürüm. Sizi anlamıyorum.”

“Böyle iyiyim derken yalan söylüyordu. İnsanların kelimelerinin ardındaki anlamı görebilirim.”

Vicky iç çekti. “Tek görebildiğim söyledikleri şeyler. Tanıdığım en dümdüz insan benim.”

Koluna girip sıkıca sardım. Vicky sıkıca sarılmalar gibi kol kola girmeyi de severdi – el sıkışmaktan hoşlanmazdı ama idare ediyordu. El ele tutuşmaksa kiminle olursa olsun onun için kesinlikle kabul edilemezdi, tıpkı birinin ona beklemediği bir anda dokunması gibi. Gruba doğru yaklaşırken derin bir nefes aldım. Felix kolunu Lucy’nin omzuna atmıştı. Başını

yana eğmiş, yüzünde meraklı bir ifadeyle onları izleyen Ollie de oradaydı. Lucy gergin görünüyordu ama Felix'in yanına yapışmış olmaktan rahatsız değildi. Buna şaşırmamıştım – uzun zamandır o ikisinin arasındaki havanın farkındaydım ama Ollie'nin afalladığı belliydi, Vicky ise...

“Merhaba,” diyen Vicky'nin sesi gerginliği böldü. “Lucy, sen de gelmişsin.”

“İı, selam,” dedi Lucy hafifçe el sallayarak.

“Felix kolunu sana dolamış,” dedi Vicky her zamanki gibi lafı dolandırmadan sadede gelerek. “Yatıyor musunuz?” Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Vicky,” dedim yavaşça. “Hangi soruların sorulabilir olduğunu konuşmuştuk, hatırladın mı?”

Vicky bana döndü. “Ama bunu öğrenmeyi sen de istiyorsun, doğru değil mi? Bildiğim kadarıyla Felix, Lucy'yle *yatmıyordu*. Ama işte burada, kolunu ona dolamış. Neden doğrudan soramıyorum?”

Vicky'nin kolunu sertçe sıkarken, “Lucy'yi utandırırıyorsun, tatlım,” dedim yumuşak bir sesle. Vicky bana baktı.

“Aaa,” dedi.

“İstediyini sorabilirsin, Vics,” dedi Ollie sinirlendiğini belli eden sesiyle. Bana kızgın bir bakış attıktan sonra dikkatini çekmek için Vicky'nin koluna dokunurken bakışları yumuşadı. Göz göze geldiklerinde Vicky belli belirsiz bir onay verene kadar bekledi, ardından Ollie tam da onun sevdiği şekilde sıkıca sarıldı. Geri çekildiğinde bana tekrar pis pis baktı. “Ona ne yapacağını söylemeyi kes, Forest.”

Bu küçük reddedilmeyle göğsüm sıkıştı ama Ollie söz konusu olduğunda en iyi çözümün gri kaya tekniği⁹ olduğunu

---

9 Narsistik veya istismarcı taktiklere maruz kalındığında hiçbir tepki göstermeden, duygusal yanıt vermeden etkileşimi en aza indirmeyi ve kişilerin çatışma, onay alma, dikkat çekme ihtiyaçlarını beslememeyi temel alan bir stratejidir. –*ç.n.*

keşfetmiştim. Bu yüzden Ollie hiç konuşmamış gibi davranarak doğruca Felix ve Lucy'ye döndüm.

"Bu yün elbisenin sana çok yakışacağını biliyordum," dedim Lucy'ye sarılırken. "Yünlüler içinde taş gibi olmuşsun, ateşli görünüyorsun."

Lucy güldü. "Taş gibi görünenlerin içi polarlı külotlu çorap giydiklerinden pek emin değilim."

"Yani artık Lucy'nin senin kız arkadaşın olup olmadığını sorabiliyor muyum?" dedi Vicky. Lucy kaskatı kesilirken ben de iç çektim. Felix, Lucy'nin elini tutup onu kendine çekti.

"Evet, Vicky," dedi kararlılıkla ve bu tavrıyla gülümsememi bastırmamı sağladı. "Lucy benim kız arkadaşım."

Lucy, "Öyle miyim?" diye şaşkınlıkla bağırınca Felix kaşlarını çatarak ona baktı.

"Tabii ki öylesin." O andan itibaren Lucy için biz hiç var olmamış gibiydik. Yüzünde yumuşacık bir ifadeyle Felix'e döndü. Gülümsemesi yavaşça tüm yüzüne yayıldı, gözleri mutlulukla ışıldıyordu.

"Harika," diye fısıldadı. Ne bir yapmacıklık ne bir oyun ne de ona olan hislerini saklama teşebbüsü vardı. Felix de kendini tutamayıp onu öptü. Kıskançlıkla göğsüm sıkıştı. Sana bu kadar âşık birinin olması. Felix'in Lucy'ye baktığı gibi bakacak bir adamla olmak, benim için çok değerliydi. Ardından güzel anların katili bir pislik olduğundan Ollie boğazını temizledi, Lucy ve Felix ânında birbirlerinden ayrılarak gerçekliğe döndüler.

"Mike'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Ollie, belli belirsiz bir suçlama tonuyla. Mike, Lucy'nin abisiydi. Felix, Ollie ve Mike, Little Buckingham isimli kasabada birlikte büyümüşlerdi. Ollie'nin ses tonundaki korumacılık boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Hiç kimse beni böyle korumamıştı ve görünen o ki Lucy'nin aslında onu savunmaya hazır iki abisi vardı.

“Henüz değil,” dedi Felix. “Ama söyleyeceğim, tamam mı? Halledeceğim.”

Ollie ısıklık çaldı. “Kafayı yiyecek. Lütfen o sahneyi ön sıradan izleyebileyim.”

“Mike benim gardiyanım değil,” diye araya girdi Lucy. “O benim abim. Ben söylerim”

“Cenazene gelirim, dostum,” dedi Ollie ve Lucy öfkeyle ofladı. Bakışlarımı yere çevirip dudağımı ısırdım. Ne kadar şanslı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Vicky. “En azından artık neler olup bittiğini öğrenmiş olduk.” Lucy bakışlarını Felix’ten ayırıp Vicky’ye çevirdi. “Üzgünüm, Lucy,” diye açıkladı Vicky. “Sosyal ilişkilerde bütün dinamikleri en başından açık ve net bilirsem çok daha rahat olabiliyorum.”

“Vicky belirsiz durumlardan hoşlanmıyor. Şöyle ki...” Ollie genzinden sinirli bir homurtu çıkarınca cümlem yarıda kesildi. Ona öfkeli bir bakış atıp gülümseye çalıştım. “Oturalım mı?”

“Ben burada oturamam,” diye çıkıştı Vicky masaya ve boş tabaklara bakarak.

“Biliyorum, canım,” dedim mırıldanarak. “Bir loca buluruz, olur mu?”

Vicky başıyla onayladığında omuzlarının gevşediği belli oluyordu. Tabaklar ve çatal bıçak servisi kalabalığıyla dolu bir masada oturamazdı. Vicky yemek konusunda çok kuralcıydı, bu kadar çok yemek artığının yakınında olmak onun için zorlayıcıydı.

Locaya yerleştiğimizde Ollie’yle benim aramdaki soğuk havaya rağmen sohbet akıp gitti. Lucy’nin utangaçlığını üzerinden attığını daha önce hiç görmediğimden bu beni şaşırtmıştı. Küçük bir mekânda olmamızdan mıydı, Felix’in kolunu onun omzuna sarmasından mıydı yoksa Vicky ve benim de orada olmamızdan mıydı bilemiyordum. Ancak doğru yerdeyken Lucy’nin aşırı utangaçlığını üzerinden atabildiği ortadaydı ve *bir*

sürü sorusu vardı. Ben çoğundan ustalıkla sıyrılmayı başarsam da (sonuçta bu konuda epeyce deneyimliydım) diğerlerinden şaşırtacak kadar çok bilgi kopardı: Yatılı okul, polo oynamak, *gerçek* bir düğ olmanın neye benzediği. Benden alabildiği tek bilgi kırıntısı Vicky'yle nasıl tanıştığımды.

“Vay canına,” dedi Lucy. “Eskiden Buckingham Malikânesi'nde çalıştığını hiç bilmiyordum. Little Buckingham'a git-tin mi hiç?”

Sandalyemde kıpırdanırken, “Sadece Londra'daki evde çalıştım,” dedim kısık sesle.

“Bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi,” diye mırıldandı Ollie birasını yudumlayarak. Yanaklarım alev alev yanarken sandalyemde iyice sindim. “Şimdiyse Londra'nın en önde gelen finans simsarlarından birinin kişisel asistanısın. Temizlikçiden yönetici asistanlığına. Çok mantıklı bir kariyer sıçrayışı.”

Duyduklarımla yüzüme ateş bastı ve gözlerim dolmaya başlayınca dağılmamak için dua ettim.

“Lottie işinde gerçekten çok iyi, Ollie,” dedi Vicky, abisine kaşlarını çatarak. Onun düz mantıkla işleyen beyni için çok üstü kapalı olduğundan Vicky genelde Ollie'nin iğneleyici sözlerini anlamazdı ama bu seferkini kaçırmamış gibi görünüyordu.

“*Tabii öyle*,” dedi Ollie kelimeyi uzatarak. Bu sözü üzerine yerimden kalktım.

“Sanırım artık gitsem iyi olacak,” dedim yumuşak bir sesle, Ollie'yle göz teması kurmaktan kaçınıp Vicky'ye döndüm. “Yarın görüşürüz.”

Vicky, “Ama—” diye başlayacak oldu, biraz paniklemiş görünüyordu. Ona doğru eğildim. “Ollie burada, canım,” dedim usulca. “O yanındayken iyi olacaksın. Biliyorsun bunu.” Vicky göz ucuyla Ollie'ye bakıp gözle görülür şekilde rahatladı.

“Tabii ki seni yalnız bırakmam, Vics,” dedi. “Bırak kız evine gitsin.”

Gönülçelen

Sadece *kız* demişti, adımı bile söylemeden.

Artık onun için bundan ibarettim – ona ihanet eden kızdım.

Girişteki askıdan ceketimi kapıp dışarı çıkmak için arkamı döndüğümde tuğla duvar gibi bir şeye çarptım. Geriye doğru sendeleyince iri eller uzanıp kollarımdan tutarak düşmeme engel oldu.

“Ne oluyor be?” diye söyleniyordum ki başımı kaldırıp içime işleyen mavi gözleriyle karşılaştınca sustum.

“Neden hâlâ bu boktan ceket giyiyorsun?” diye çıkıştı. Hızla geri çekilip ondan uzaklaştım, kollarımı serbest bıraktığı anda etrafından dolanıp çift kanatlı kapıdan dışarı fırladım. Ana henüz benimle işi bitmemişti. Kaldırıma basar basmaz önümü kesti.

“Git işine, Ollie,” dedim, sesimde sadece yorgunluk vardı. Bu stres dolu atışmalardan bıkmıştım. Onun yargılayıcı tavırlarından, benimle ilgili hayal kırıklıklarından, kınamalarından da. Hayatında bir gün olsun zorluk çekmemiş bu adam mı beni yargılayacaktı? Pisliğin önde gideniydi. Nasıl olmuştu da ona âşık olduğumu zannedip hayallere kapılmıştım?

Bana bakıp gözlerini kırıştırdı, ses tonumdaki kabulleniş ve sakinlik onu biraz olsun afallatmış gibiydi. Elini ense sine götürdü ama kaçınılmaz olarak sergilediği kol ve göğüs kasları karşısında bağışıklık kazandığımı fark ettim. Yani... hemen hemen.

“Tanrı aşkına, üzerine doğru düzgün bir palto al,” dedi, kelimeleri artık öfkeli den ziyade yıldı.

Gözlerimi devirdim. “Paltom seni hiç ilgilendirmez.”

Sanki *ona* zorluk çıkaran benmişim gibi iç çekti. Daha neler? *Onun* yolunu kesen ben değildim, giysileriyle ilgili *onun* kafasını şişiren de ben değildim. İşin aslı tüm iş görüşmelerimiz kapalı yerlerde olduğundan sıcak tutacak yeni bir paltoya ihtiyacım yoktu, bu yüzden bana göre sadece o ortam için gereken *üniformayı* satın almam gerekiyordu. Palto almak için

şirketten para kabul edemezdim, kendi paramı da buna harca-yacak değildim. Hayley'nin yeni bir montu vardı, önemli olan da buydu. Geri kalan tüm paramı onun yüz yüze terapileri için biriktirmek zorundaydım, hatta belki dikkatli harcarsam özel okulu bile karşılayabilirdim. Terapisti, öğrenci mevcudu daha az olan sınıfların onun için faydalı olacağını söylemişti. Ayrıca okulunda neler yaşandığını bilmiyordum ama oradan nefret ediyordu. Şu anda kendi diplomamı bile beklemeye almıştım. Özel okul masrafları çıkma ihtimali varken kendim için bir sonraki dönemin ödemesini yaparak para harcamak istemiyordum. Üstelik maalesef emektar dizüstü bilgisayarım da en sonunda pes edip can vermişti.

"Artık kendine palto alacak bolca paran var," dedi o bu-yurgan ses tonuyla. "Parayı harcamayacaksan aileme şantaj yap-manın amacı neydi ki?"

"Ailene şantaj yapmadım," dedim dişlerimi sıkarak, gerçi ne demeye açıklama zahmetine girdiğimi bilmiyordum. Bunu daha önce de denemiştik, bana inanmayacaktı. "Neden paraya ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Huysuz ifadesi bir anlığına dağılırken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Neden paraya ihtiyacın var?" Sesindeki yılgınlık azalmamıştı ama şu anda endişeyi andıran bir şeyle yumuşamıştı. Boğazıma oturan düğümü yutmak zorunda kaldım.

"Boş verin, *Ekselansları*," dedim titreyen sesime lanet ederek. "Ne de olsa ben sadece bir *temizlikçiyim*, unuttunuz mu? Size göre başka hiçbir konuda vasfım yok."

Ollie nefesini oflayarak verdi. "Ben..." Boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı, "Üzgünüm, tamam mı? Öyle söylememeliydim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. "Vay be, yüce Buckingham Dükü özür diliyor."

"Ciddiyim, Lottie. Seni o şekilde utandırmamalıydım."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve bir adım yaklaştım. “Geçimimi sağlamak için temizlikçilik yapmaktan utanmıyorum. Bu onurlu bir iş. Paraya ihtiyacım vardı ve çok fazla seçeneğim yoktu.” Öfkemle bilendiğimden birbirimize ne kadar yaklaştığımızı bile fark etmemiştim. Parmak uçlarıma yükselmiştim, yüzümle onunki arasında sadece birkaç santim vardı. Bilinçsizce birbirimize çekilmiştik. Hata yaptığımı ancak Ollie’nin bakışları dudaklarıma kaydığında anladım.

“Lottie,” diye soludu, sesi neredeyse çaresizlikle doluydu. O anda baloncuğumuzun içinde sadece Ollie ve ben vardık. Aramızdaki arzu o kadar güçlüydü ki âdeta tadını alabiliyordum.

Yanımdan geçerken omzuma çarpıp, “Affedersin, tatlım,” diyen bir adamın sesiyle girdiğim transtan uyandım. Ollie konuşmak için tekrar ağzını açtı ama benim için *bitmişti*. Yanından sıyrıldığım sırada elimi tuttu. Başımı çevirip bir anlığına ona baktım, bedenim ona doğru meylettirse de Hayley’nin yüzü gözlerimin önüne gelince parmaklarımı onunkilerden ayırdım.

Oliver Harding’in dikkatimi dağıtmasını *kaldıramazdım*. Bir daha olmazdı.

20

O burada mı?

OLLIE

“Bayan H, gerçekten buna zamanım yok,” diye çıktım. “Yaşam tarzım yüzünden beni aşağılamanız ve geri dönüşümler konusunda azarlamanız için ileride bolca vakit olacağından eminim.” Bayan H, benim gibi yaşayanların boş şişeleri biriktirmesini hiç onaylamıyordu. Üstelik haklı olduğumu biliyordum – son günlerde *onu* gördüğüm rüyalarından kurtulmak için çok fazla içiyordum.

Sorunumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iliklerime işleyen özlem giderek saçma bir hâl alıyordu. Üç ay önce barda görüştüğümüzden beri onunla karşılaşmalarım bir elin parmaklarını geçmemişti, yine de bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Devam etmeyi denemek ve unutmak için neredeyse her gece dışarı çıkıyor, tüm davetleri kabul ediyor, barlarda ve kulüplerde kadınların üzerime atlamasına izin vererek paparazzilere malzeme çıkarıyordum. Üstelik bunların hepsini sadece *bir şey* hissedebilmek için yapıyordum... ona duyduğum acı dışında herhangi bir şey. Ama böyle gecelerin sonu, o kadınlardan birini eve getirerek bitmiyordu. Hayır, istisnasız her

gece eve ya tek başıma ya da birkaç arkadaşım ile dönüp Bayan H'nin şikâyet ettiği boş şişe yığınlarını büyütüyordum. Buna rağmen yüzü, gözleri, kendi ayağına takılıp sendelemesi, dinlerken başını yana eğme şekli – ona dair her şey takıntılı bir hâlde zihnimde dönüp duruyordu.

Bu çok yorucuydu. Doğru düzgün uyumuyordum. Gözlerimi kapattığım anda tek gördüğüm oydu, en sonunda uykuya daldığımda da onunla ilgili ateşli rüyalar görmeye başlıyordum. Ter içinde ve taş gibi sertleşmiş hâlde, kollarım bomboş ve göğsümde onu kaybetmenin sızısıyla uyanıyordum. Böyle yaşamaya devam edemezdim ama bu döngüyü nasıl kıracağıma dair fikrim de yoktu.

Rüşveti kabul etmesini neden bu kadar umursadığımı hatırlamakta bile sorun yaşadığım bir evreye doğru gidiyordum. Onu yargılamaya ne hakkım vardı? Üstelik onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimin de acı verecek kadar farkındaydım. Paraya ihtiyacı olduğundan bahsederken sesindeki çaresizlik tınısı peşimi bırakmıyordu. Paraya ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu ben nereden bilirdim ki? Tüm enerjimi mirasımı korumaya yönlendirilmişti, yani mevcut zenginliğin korunması gerektiği kafama öyle bir kazınmıştı ki tek düşündüğüm bu serveti büyütme idi. Aristokrasinin vârisi olan bizleri korkudan dehşete düşüren şey buydu – yüzlerce yıl sonra hanedanın içine sızıp her şeyi kaybeden olma endişesi. Atalarımızın beklentilerinin ağırlığı korkutucu görünüyordu olabilir. Fakat dürüst olmak gerekirse –tıpkı bir keresinde Lottie'nin dediği gibi– o adamlar artık ölüp gitmişti, kurdukları imparatorluğa bir milyar daha eklemen umurlarında bile değildi. Gerçekten bırakacağım mirasın bu olmasını istiyor muydum? Bunun benden ve ailemden başka kime faydası vardı?

Hâlâ davetlerde görmeye devam ettiğim Cordelia'yı düşünmüştüm. Dahası beş yıl önce beni *Daily Mail*'e satıp nişanı attığında bile Lottie'nin annemden para almayı kabul etmesiyle

yaşadığım ihanetin yarısını bile hissetmediğimi fark etmiştim. Ayrıca Cordelia'yla kesinlikle hiç kavga etmemiştim. Lottie'nin aldığı paranın, Cordelia'nın aldığından yanında lafı bile edilmeyecekken ve itibarımı zedelememişken neden onu azarlamaya devam ediyordum?

Bayan H ellerini kalçasına koyarak koridorda önümü kesti. "Bir sorunumuz var," dedi kararlı bir tonla. "Ve senin kötü alışkanlıklarınla ilgisi bile yok, gerçi geri dönüşüm konusunu annenin mutlaka *duyacağından* emin olabilirsin." Sabır dilercesine tavana bakıp elimi enseme koydum.

"Ne sorunu? Bayan H, gerçekten hiç zamanım—"

"Evde biri var," dedi fısıltıdan farksız sesiyle ve kaşlarım çatılırken bakışlarım ânında ona döndü.

"Tanrım," dedim sertçe. "Nerede? Polisi aradınız mı?"

Bayan H başını iki yana sallarken arkasındaki kütüphanenin kapısını işaret etti. Derhâl kapıyla onun arasına geçtim. Geçmişte deli hayranlarım olmuştu ama hiçbirisi içeri girmeyi başaramamıştı. İsteyeceğim son şey onlardan birinin Bayan H'ye zarar vermesiydi.

"Mutfağa gidip polisi arayın. Ben seslenene kadar da geri gelmeyin."

Şansıma golf sopalarım koridordaydı. Beş numaralı sopayı çıkarıp kütüphane kapısına yöneldim ama Bayan H kolumu tutunca durdum. Başını iki yana sallamaya devam ediyordu.

"Bırak şunu," diye çıkıştı, sanki hâlâ azarlaması gereken beş yaşındaki o yaramaz çocukmuşum gibi. "Polisi aramıyorum. Sen de o lanet sopayla paldır küldür içeri girmiyorsun. Zavallicığın ödünü koparacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bayan H, bu insanlar tehlikeli olabilir. Dediğimi yapıp mutfağa gidin. Polisi arayın."

Golf sopası elimde kütüphaneye daldığım sırada arkamdan, "Oliver Harding!" diye bağırdı. Fakat kapıyı savurarak hızla içeri daldığımda oda boştu. Golf sopasını yavaşça indirirken

kaşlarımı çattım. Bayan H her zamanki gibi emirlere karşı gelip hemen arkamdan girdi ve omzuma dokundu. “Yukarıda,” diye fısıldadı asma katı işaret ederek. Gözlerimi kısarak gösterdiği yöne baktım. İlk başta hiçbir şey göremesem de gözlerimi kırpıştırınca hızlıca gölgelerin içine gerileyen küçük ayakkabılar dikkatimi çekti.

“Ne bok dönüyor burada?” diye fısıldayarak sarmal merdivene doğru ilerledim.

“Onu korkutma,” dedi Bayan H fısıltıyla, ben basamakları tırmanırken o da tam arkamdaydı. Güvenli olup olmadığından emin değildim, bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalıştım ama arkamdan *cık cık*lamakla yetindi. Yukarı çıkıp da gözlerim loş ışığa alışınca onu gördüm. Köşeye büzülüp kollarını dizlerine sarmıştı, karamel rengi saç öbeğinin altındaki kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. O gözler hâlâ elimde tuttuğumu fark ettiğim golf sopasına kaydı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

“Sorun yok,” diye mırıldanıp golf sopasını yere bıraktım, ardından zarar vermeyeceğimi göstererek ellerimi havaya kaldırdım. “Sana zarar vermeyeceğim.” Ona doğru ilerledim ama geri çekilip iyice büzüldü, gözleri korkudan kocaman açıldı. Boy farkımızın onu daha çok korkuttuğunu fark ederek çömeldim ve kollarımı dizlerime dayayıp ellerimi de aşağı doğru çevirdim. Başımı yana eğerek, “Kütüphanemde ne yaptığını söylemek ister misin, canım?” diye sordum.

Aceleci, titrek hareketlerle başını iki yana salladığında karamel rengi saçları omuzlarının etrafına dağıldı. O gözlere bakınca aşinalığı karşısında sarsılarak kaşlarımı çattım.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordum, o da başını tekrar iki yana salladı. Rahatlatacağımı umarak ona gülümsedim ama bu onu daha da korkutmuş gibiydi. “İçeri nasıl girdin?” Bakışları omzumun üzerinden Bayan H’nin durduğu noktaya kaydı, ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Bu kadın güvenlik konusunda tanıdığım en pasif çalışandı. O çalışırken eve geldiğimde genellikle

ön kapıyı ardına kadar açık bulurdum. “Tamam, bu senin oldukça zeki olduğunu gösterir.”

Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde korku dolu ifadesine karışan merakla başını hafifçe yukarı kaldırdı. Pembe beyaz spor ayakkabılarla kalın kışlık mont giymiş, eldiven takmıştı. Yanında açık bir kitap duruyordu. Onu almak için hareketlendiğimde hafifçe irkildi.

“*Aslan, Cadı ve Dolap*,” dedim kapağı inceleyerek. “İyi bir okur olmalısın, bu yaşta kitabın yarısına geldiğine göre... yaşı altı mı?” Ters ters bakınca gülümsememi bastırdım. Aslında Florrie’nin yaşlarında görünüyordu ama bunu söylemenin onu kışkırtacağını biliyordum. “Hımm, demek altı değil. Beş mi?”

Bunu duyunca başını dizlerinden kaldırdı ve sonunda tüm yüzünü görebildim. Kahverengi gözlerinde parlayan hiddeti görünce o aşinalık hissiyle bir kez daha sarsıldım.

“Şaka yapıyorum, canım,” dedim sakinleştirici bir tavırla. “Yine de yaşına göre okuman gerçekten çok iyi. Bunun için mi buraya saklandın?”

Dudağını ısırıp bakışlarını kaçırdı, güzel yüzünü ve burununu kırıştırdı.

“Gel hadi, aşağı in de Bayan H sana kurabiye getirsin.”

Bir kez daha başını iki yana sallasa da işaret verircesine karnı guruldadı.

“Gel gel,” dedim yumuşak, yatıştırıcı sesimle. “Aç olduğunu biliyorum. Söz veriyorum başın belaya girmeyecek ama seni burada bırakamayız.”

Bayan H araya girip, “Sorun yok, hayatım,” dediğinde sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. “Bu kaba saba adam aslında gerçekten iyi biridir.” Kendi evimde bana gösterilen saygı eksikliği beni hâlâ şok ediyordu ama küçük kızın yüzünde küçük bir gülümseme belirlediğini görünce buna aldırmadım. Çömeldiğim yerden doğrulunca o da büzüştüğü köşeden çıkıp ayağa kalktı. Boylu boyunca ayağa kalktığımda

yine korktuğunu fark ettim ama ona bakıp gülümsediğimde küçük omuzları biraz olsun gevşedi. Tırabzanlara sıkıca tutunarak basamakları indi, ardından Bayan H onu mutfağa götürürken içeride montla oturursa “dışarı çıkınca ısınamayacağı” şeklindeki olağan uyarılarıyla onu lafa tutup o hantal montunu çıkarmaya ikna etti.

Devasa mutfağında minicik görünüyordu. İçgüdüsel olarak tıpkı Florrie’ye yapacağım gibi onu kaldırıp taburelerden birine oturttum. O kadar hafifti ki onu oturturken endişeyle kaşlarımı çattım. Bayan H, önüne bir tabak kurabiyeye bir bardak süt koydu. Gergin bakışlarını Bayan H’yle benim aramda gezdirerek kurabiyelerden birini kemirmeye başladı.

“Annen endişeden deliye dönmüştür, hayatım,” dedi Bayan H. Küçük kız başını iki yana salladığında kaşlarım çatıldı.

“Endişelenmez mi?” diye sorduğumda kız bakışlarını kaçırdı. “Peki, tamam öyleyse. Annen endişelenmez. Peki senin için *endişelenecek* biri var mı?” Dudağını ısırp omuz silkti ama huzursuzluğu onu ele veriyordu. Belli ki bu kızın nerede olduğu konusunda deli gibi endişelenecek biri vardı. İç çektim. “Pek konuşkan değilsin sanırım?” Tekrar başını iki yana salladı. “Bak, üzgünüm, canım ama bize kimi aramamız gerektiğini söylemezsen sosyal hizmetleri aramak zorunda kalırız—”

Daha cümlemi tamamlayamadan tabureden üzerime atılıp koluma yapıştı, başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Yüzü bembeyaz kesilmişti, bu kez yüzünde gerçek korku vardı. Koluma yapışan eli titriyordu. Ne oluyordu?

“Tamam tamam. Sakin ol,” dedim usulca. Göz hizasına inebilmek için tekrar çömeldim. “Sosyal hizmetleri aramak yok, söz veriyorum. Ama bana söylemelisin—”

Kapı zili durmaksızın çalmaya başladı ve dış kapının yumruklanmasıyla cümlem yine yarıda kaldı.

“Ne bu şimdi?” diye mırıldandım, kargaşanın kaynağını görmek için başımı çevirip omzumun üzerinden baktım. Küçük

kıza döndüğümde yüzünde suçluluk dolu bir ifadeyle onun da omzumun üzerinden ön kapıya baktığını gördüm. İçimden bir ses, bu çocuğun nerede olduğunu *umursayan* her kimse bir şekilde benim evimde olduğunu öğrendiğini söylüyordu. “Bayan H’yle birlikte burada bekle,” dedim ona, arkamı dönüp uzun adımlarla kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı yumruklamalar ve zil sesi çılgın bir hâl almıştı. Nihayet kapıyı açtığımda, tam o anda kapıya vurmakta olan kadın neredeyse kucağıma düşüyordu. Tanıdık lavanta kokusu burnuma dolarken minyon kadını yakalayıp ayaklarının üzerinde durmasını sağladım, hemen ardından daha az önce baktığım kahverengi gözlerin aynısıyla karşı karşıya geldim. Küçük kızın tanıdık gelmesinin nedeni buydu.

“O burada mı?” Lottie’nin sesi telaşlıydı, çıldırmış gibi bakarak ceketimin yakasına yapıştı, kumaşı yumruklarının arasına sıkıştırmış beni sarsıyordu. “Buraya mı geldi? Ollie, lütfen, lütfen, lütfen bana onun burada olduğunu söyle?”

Arkamdan gelen ufak adımların sesini duydum, ardından Lottie beni bırakıp etrafımdan dolaştı. Koridorun cilalanmış ahşap zemininde dizlerinin üzerine çökerek kollarını mutfaktan çıkan küçük kıza doladı.

“İyisin. İyisin. Buradasın. İyisin,” diye defalarca sayıkladı, gözleri dolmuş hâlde konuşurken sesi titriyordu. Küçük kızın, Lottie’nin boynuna sıkıca sarılmış parmakları bembeyaz kesilmişti. Ağır ağır onlara yaklaştığım sırada Lottie geri çekilip küçük kızın omuzlarını kavradı, onu nazikçe sarstı. “Bana bunu yapamazsın, Hayley,” derken kelimelerinde rahatlama, hüznün ve öfke birbirine karışmıştı. “Biz bir takımız, unuttun mu? Takımını öylece yarı yolda bırakıp gidemezsin.” Yüzünü buruşturunca iki damla yaş yanaklarından aşağı süzüldü. “Sana bir şey olsaydı ben ne yapardım, aşk böceğim?” dedi çatlayan sesiyle ve aylar önce duyduğum bir telefon konuşmasından aklımda kalan parçalar yerine oturdu. “Sen benim her şeyimsin.

Sensiz ben bir hiçim.” Hayley de gözlerinden süzülen iri damlalarla bakışlarını ayaklarına çevirdi. “İşlerin zor olduğunu biliyorum,” diye devam etti Lottie, sesi artık daha yumuşaktı. “Ama biz zorlukları aşarız, değil mi? Birlikte olduğumuz sürece her şeyi hallederiz.”

Hayley o anda Lottie’ye bakıp kaşlarını çattı.

“Biliyorum, canım. Ama okula gitmek *zorundasın*. Herkes okula gitmek zorunda.”

Hayley dudaklarını ısırıp bakışlarını kaçırdı, Lottie’yle aynı fikirde olmadığı belliydi.

Boğazımı temizledim ve karamel rengi saçları, kahverengi gözleriyle iki kız aynı anda irkilerek bakışlarını bana çevirdi. Lottie’nin gözleri sanki nerede olduğunu o anda fark etmişçesine fal taşı gibi açıldı. Doğrulup ayağa kalkarak Hayley’nin elini tuttu, gergin bakışları Bayan H’yle benim aramda gidip geldi.

Solgun, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzündeki utançla, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Hayley buraya gelmemeliydi. Okulda zor zamanlar yaşıyor ve sadece—” Cümlesini yarıda kesip başını iki yana salladı. “Hay aksi, bütün bunları neden size anlatıyorum. Yeterince zamanınızı aldık.” Ön kapıya doğru bir adım attığında kollarımı göğsümde kavuşturup önünü kestim.

“Neler olduğunu açıklayana kadar ikiniz de hiçbir yere gitmiyorsunuz,” dediğimde gözleri iyice büyüdü. “Zaten Hayley daha kurabiyelerini bitirmedi. O yüzden hepimiz mutfığa dönelim ve uzun bir konuşmaya başlayıp burada ne si—” Duraksayıp boğazımı temizledim, demek ki Lottie’nin hiç küfretmemesi bundandı. “—sorunlar dönüyor bir bakalım.”

“Ollie, üzgünüm ama—”

“Ekselansları?” Hepimiz arkamızı dönüp hâlâ açık duran kapıya ve girişi dolduran iki polis memuruna baktık.

Küçük kaçak

OLLIE

“Alın bakalım,” dedi Bayan H, elinde çay tepsi, hışımla odaya dalarken.

Lottie ona küçük bir gülümsemeyle baktı, Hayley ise kanepede daha da büzülüp ona iyice sokuldu. Polisler geldikten sonra oturma odasına geçmeyi önermiştim. Lottie bu sabah onu okul için uyandırmaya gittiğinde Hayley’yi odasında bulamayıp panikle polisi aramıştı. Sonra okulu, komşuları, Hayley’nin gidebileceği her yeri kontrol etmiş ve en sonunda baş ucundaki komodinde Hayley’nin Lottie için yazdığı notu bulmuştu: *Florrie’yi bulmaya büyük eve gidiyorum*. Bunun üzerine Lottie bir Uber’e atlamış, buraya gelirken polise Hayley’yi bulduğunu bildirmişti. Polisler de bir çocuk için kayıp ihbarı yapıldığında her halükârda toplumsal refah gereği kontrol etmek zorunda olduklarını söyleyerek evime gelmişlerdi.

“Peki Hayley’nin yasal vasisi siz misiniz?” diye sordu kendisini Mary olarak tanıtan kadın memur.

Lottie boğazını temizleyip kolunu Hayley’ye sardı. “Evet, Hayley benim kız kardeşim. İki yıldır onun yasal vasisiyim.”

“Hiç konuşuyor mu?” diye sordu diğer polis memuru Grant.

“O seçici dilsiz,” dedi Lottie usulca.

“Seçici mi?” diye araya girdi Mary. “Peki kiminle konuşuyor?”

“Benimle. Sadece benimle. Ama yanımda başkaları olmadıği zamanlarda. Sadece ikimiz yalnızken.”

“Pekâlâ,” dedi Grant ağır ağır. “Öğrenme güçlüğü mü çekiyor?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Sanki Hayley orada değilmış gibi onun hakkında konuşmaları beni biraz sinirlendirmeye başlamıştı, belli ki Lottie de bundan fazlasıyla rahatsızdı.

“Öğrenme güçlüğü çekmiyor,” diye araya girdim. “*Aslan, Cadı ve Dolap*’ı yarısına kadar okudu. Bu size öğrenme güçlüğü gibi mi görünüyor?”

Beni tamamen görmezden gelerek, “Peki en başında Hayley daireden nasıl çıktı?” diye sordu Grant.

Lottie kanepede kıpırdandı. “İı... dairemizin güvenliği pek de iyi değil.”

Kaskatı kesildim. Lottie’nin nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama güvenliğin *pek de iyi* olmadığını duyunca kanım buz kesmişti. Nerede yaşadığını öğrenmek için neden hiç ısrar etmemiştim? Bencil puştun tekiydim.

“Kapıda çift kilit var,” diye devam etti Lottie. “Ama alarm yok ve apartman girişindeki şifre paneli çok uzun zamandır çalışmıyor. Apartman yöneticisine bildirdim ancak bir işi yapmaları aylar sürüyor.” Sesinin utanç dolu bir fısıltıya dönüşmesiyle nefesim kesildi, göğsüm sıkıştı. “Hilton’da yaşamadığımız kesin. Sanırım sıvışıp kaçması onun için kolay oldu.”

“Hımm,” diyen Grant’ın hoşnutsuzluğu sonraki cümlesinde açıkça belli oluyordu. “Elbette, bunu sosyal hizmetlere bildirmek zorundayız. Sanırım dosyanıza atanmış bir sosyal hizmetler görevliniz vardır.”

Lottie başıyla onayladı, Hayley'yi yanına çekerken yüzü bembeyaz kesilmişti. "E-evet, var. Size iletişim bilgilerini veriririm. A-ama..." Yutkunup gözyaşlarını bastırmak için hızla gözlerini kırptırdı. "Açıkçası böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamadık ve güvenlikle ilgili apartman yöneticisiyle konuştum. Hayley zarar görmedi ve—"

"Görevimiz gereği yaşananları olduğu gibi aktarmamız gerekiyor," dedi Mary, Lottie'nin perişan hâli karşısında sesi biraz yumuşamıştı. "Ama yapmamız gereken—"

"Lütfen," diye fısıldadı Lottie. O tek kelimedeki çaresizlik karşısında tüm odaya sessizlik çöktü. Devam etmeden önce yutkundu. "Bir... birkaç aydır bazı karışıklıklar yaşıyoruz. Hayley'nin büyükannesiyile büyükbabası ortaya çıktılar ve onlar..." derken duraksayıp Hayley'ye bir bakış attı, bu konuyu onun yanında konuşmak istemediği barizdi. "Şu anda sosyal hizmetlere herhangi bir olumsuz *vukuatın* yansıtılması gerçekten ihtiyacım olan son şey."

Grant iç çekti. "Sorun şu ki ev ortamınızla ilgili endişelerimizi onlara bildirmek zorundayız ve aslında Hayley'nin rastgele bir eve kaçmış olması da endişe verici. Bunu öylece—"

"Burası rastgele bir ev değil," dedim. Lottie'nin hızla büyüyen paniğini izlediğim son birkaç dakikada kararımı vermiştim. Lottie'nin buna asla rıza göstermeyeceğini biliyordum, bu yüzden tek şansım baskın çıkmaktı. Üstelik bu durum sosyal hizmetlere yansiyacak hikâyeyi de güzelleştirecekti. Büyükannesiyile büyükbabasıyla ilgili sorunların ne olduğundan emin değildim ama onlardan bahsedildiği anda Hayley'nin Lottie'ye daha da sokulması planımı kesinleştirmişti. Oturduğum yerden kalkıp Lottie'ye doğru ilerledim, yanına oturup elini tuttuğumda bana bakan şaşkın gözleri daha da büyüdü.

"Ben Lottie'nin nişanlısıyım, anlayacağınız üzere burası aslında Hayley'nin ikinci evi. Hatta Hayley *gerçekten* kaçmadığından gördüğünüz gibi ortada büyük bir yanlış anlaşılma

var. Sadece diğer evine geldi. Zaten çok yakında sürekli burada yaşamaya başlayacak. Bu durumda rastgele bir eve kaçtığına ve şu anki evinin güvenlik eksikliğine dair endişeleriniz yersizdir.” Ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmış hâlde bana bakan Lottie’ye dönüp gülümsedim.

“Ah, o zaman bu her şeyi değiştirir,” dedi Mary gülümseyerek. Onu kendi tarafıma çektiğim kesindi.

“Durum böyle mi, Bayan Forest?” diye sordu Grant kuşkuyla. “Bu beyefendi nişanlınız mı?” Lottie’nin bakışları bir bana bir Grant’a dönerken konuşmak için ağzını iki kez açıp kapattı. Elini sertçe sıktım.

“İl...” diye başladı, tamamen sersemlemiş görünüyordu. Şansıma, Bayan H olağanüstü biriydi.

“Tabii ki nişanlılar,” dedi dünyanın en bariz gerçeğinden bahsediyormuş gibi. “Ayrıca bu ufaklık da hep buradadır.” Hayley’nin saçlarını karıştırdı. “Kurabiyelerime de bayılır, değil mi, canım?” Hayley kocaman açılmış gözleriyle Bayan H’ye baktı, ardından polis memuruna döndü. Sonunda merakla başını yana eğerek ablasına baktı ve aralarında geçen sözsüz bir iletişimin ardından nihayet başını sallayarak onayladı.

“Pekâlâ,” dedi Mary gülümseyerek. “Yine de rapor vermemiz gerekiyor ancak devam eden güvenlik endişelerini buna dâhil etmemize gerek yok. Tabii adres değişiminizi sosyal hizmetlere bildirmelisiniz.”

“Tamamdır,” dedi Lottie şaşkınlıktan tizleşen sesiyle. “Bildirim.”

Memurları geçirdikten sonra tekrar oturma odasına döndüğümde kardeşler sarmaş dolaş kanepede oturuyordu. İki çift kahverengi göz içeri girişimi izledi – biri meraklı, diğeri öfkeliydi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Lottie sinirle.

“Bayan H,” dedim rahat bir tavırla. “Kurabiyelerini bitirmesi için Hayley’yi mutfağa götürür müsünüz?”

“Gel bakalım, canım,” dedi Bayan H. Gülümseyerek Hayley’nin eline uzandı ama çocuk ablasına yapışmıştı. Bu yüzden yanına yürüyüp göz hizasına gelebilmek için çömeldim.

“Hey, küçük kaçak,” dedim yumuşacık bir sesle. Ablasının kazağına gömdüğü yüzünü bana çevirdi. “Biraz korkutucuydu biliyorum ama artık endişelenecek bir şey kalmadı. Beni daha önce görmüştün, değil mi? Hatta ablan burada çalışırken de olabilir? Buraya geliş yolunu da bu yüzden mi biliyordun?” Şüphelerimi onaylayarak tereddütle başını sallayınca gülümse dim. “Tamam, artık buraya geldiğinde saklanmana gerek yok, anlaştık mı? Çünkü sen ve ablan burada yaşayacaksınız.”

“Ekselansları, ben—”

Lottie’ye uyarıcı bir bakış atınca ağzını kapatıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, gözlerinden alevler saçıyordu.

“Benim adım Ollie, tamam mı? Ablan bazen saçmalayarak bana Ekselansları diyor ama benim adım o değil. Senin için ben Ollie’yim. Ayrıca senin yaşlarında bir yeğenim var. Ne kadar mükemmel bir dayı olduğumu o sana anlatır.” Florrie’den bahsedince Hayley’nin gözleri kocaman açıldı, hemen ardından çabucak bakışlarını kaçırdı. “Ah, tabii ya,” dedim yavaşça. “Sen zaten Florrie’yle tanışmışsın, değil mi?”

Dudağını ısırarak ablasına baktı.

“Sorun yok, aşk böceğim,” diye mırıldandı Lottie, Hayley’nin saçlarını alnından geriye iterek.

Hayley bana dönüp başıyla onayladı. Tanrım, ne sıklıkla kütüphanemde saklanıyordu acaba? Lottie, kardeşinin de onunla birlikte işe gelmesi gerektiğini ne bok yemeye bana söylememişti ki? Kendimi gülümsemeye zorladım.

“Eh, bu çok daha iyi çünkü artık onu daha sık göreceksin.”

O anda Hayley ilk kez şahit olduğum bir şey yapıp gülümseyerek beni şaşırttı. Kaşlarımı kaldırdım. “Florrie’yi seviyor musun?” Ablasının dibinden ayrılıp dik oturdu, hevesle başını sallayarak beni güldürdü. Birbirine bu kadar zıt iki karakterin

Gönülçelen

anlaşması aklımın ucundan bile geçmezdi. Florrie her konuda *aşırıydı* ama belli ki Hayley bundan etkilenmişti. Sanırım çocukların anlamak için ille de kelimelere ihtiyacı yoktu. Zaten Florrie ikisine de yetecek kadar çok konuşuyordu. “Pekâlâ, bu harika bir haber.” Hayley’nin gülümsemesi büyüyünce göğsüm sıkıştı. Bu kızı gülümsetmenin en sevdiğim uğraşım olacağına daha o anda karar vermiştim.

*Hüsran ve kırılan gurur***LOTTIE**

“Neler karıştırıyorsun sen?” dedim, o inatçı Bayan H ve Hayley’yi odadan çıkardıktan sonra bana doğru yaklaşan Ollie’ye. Yumruklarım iki yanımda sıkılı hâlde, içimde kaynayan adrenalinele ayağa kalktım. Ne cüretle Hayley’ye böyle sözler verebilirdi? Ne hakla polise yalan söyleyebilirdi? Şimdi onun yüzünden boğazımıza kadar pisliğe batmıştık. Yaşlarla dolmaya başlayan gözlerimi sıkıca kapattım, boğazımdan yükselen hıçkırıkları yutkunarak bastırdım. “Beni cezalandırıyor musun?” diye fısıldayıp tekrar ona baktığımda gözlerinden bir parıltı geçtiğini gördüm.

“Elbette hayır, Lottie,” diye çıkıştı kollarını göğsünde kavuşturarak. “Az önce kıcını kurtardım. Bir teşekkür iyi olurdu.” Tek kaşını kaldırdığında o ukala suratına tokadı basmak için elim seğirdi.

“Polise yalan söyledin,” dedim kısıp sesle, öfkeden titriyordum. “Benim de polise yalan söylememe neden oldun. Durumumuzun ne kadar sallantıda olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

“Evet, yok,” diye cevabı yapıştırdı, ukala ifadesinin yerini alan öfkeyle kollarını çözüp hışımla üzerime yürüdü. “Çünkü bana hiçbir bok *anlatmadın*. Hatta buraya geldiğinde kardeşini saklanmak zorunda bıraktın. Nasıl bir canavar olduğumu sanıyordun ki küçük kardeşini benden saklaman gerektiğini düşündün?”

Ellerimi havaya savurup bir adım geri çekildiğimde gözleri tekrar parladı. “Ben senin çalışanındım. Buradan kazandığım paraya muhtaçtım. Okula gitmediği zamanlarda çalıştığın yere yanında bir çocukla çıkıp gidemezsin. Bu işe ihtiyacım vardı.”

“Sana kız kardeşini kapı dışarı edecek bir pislik izlenimini asla vermedim. Tanrı aşkına, Lottie, beni bundan çok daha iyi tanıdığını sanıyordum. Birbirimiz için bir şeyler ifade ettiğimizi sanıyordum. Bana yalan söyledin. Bana defalarca, tekrar tekrar yalan söyledin.”

Sesi kırılgan çıkıyordu. Öfkeli Ollie’yle baş edebilirdim ama kırılgan Ollie... Sehpaya yaslanıncaya kadar birkaç adım daha geri çekildim. Şakağıma düşen saçımı geri itmek için elimi kaldırıp titrediğini fark edince ve Ollie’nin de tüm bu olanları izlediğini görünce hemen aşağı indirerek yeniden yumruk hâline getirdim.

“Bu riski alamazdım,” dedim. “Anlamıyorsun.”

“Anlamamı sağla o zaman!” diye bağırdı ve her zamanki kontrollü tavrını kaybetmesiyle irkildim. “Bir kez olsun *benimle konuş*. Senden gerçekten hoşlanıyordum, Lottie ve sen önemli olan her şeyi benden gizledin. Sonra da beni terk ettin. Annemden rüşvet alıp beni aptal yerine koymaktansa o lanet olası parayı benden isteseydin sana onu vermeyeceğimi mi düşündün?”

“Niyetim bu değildi—”

“Yine de yaptın,” diye çıkıştı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. “Değersiz bir elli bin pound için bizi bir kenara attın. Ailemin açgözlü servet avcıları konusundaki tüm şüphelerini doğruladın. Aramızdaki şeyin özel olduğunu sanmıştım ama bana karşı asla dürüst davranmadın. Bana bir kardeşin olduğunu

bile söylemedin. Yani bugün yaşanan boktan şeyler *senin* hatan. En başından itibaren bana dürüst olsaydın, tüm bunlar asla yaşanmayacaktı.”

Senin hatan.

Ollie'nin söyledikleri beni o kadar derinden etkilemişti ki fiziksel bir darbe almış gibi geriye sendeledim. Son birkaç aydır Hayley'nin hatırına dağılmamak için kendimi çaresizce paralıyordum ama stres ve baskı üst üste gelmiş, bir anlık boşluğumda işin içine polis de karışmıştı. Sosyal hizmetlere yalanlarla dolu bir rapor vereceklerdi. Artık onu, Hayley'nin seçici dilsizliğini *numaradan* ibaret sanan ve ona *sıkı bir disiplin* gerektiğini düşünen o pisliklere kaybetme ihtimalim çok ama çok yükselmişti. Üstelik Ollie haklıydı. Bu benim hatamdı. Midem bulanmaya başladı, hatta o anda titreyenin sadece ellerim olmadığının da farkına vardım. Boğazım düğümlendi, gözlerim dolmaya başlarken Ollie'nin öfkeli yüzü bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımın arasında bulanıklaştı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedim boğuk bir sesle.

“Lottie, belki bir durup—” Ollie'nin yumuşayan sesi nasıl olduysa her şeyi daha beter hâle getirdi. Elimi tuttuğunda içimde bir şeyler koptu ve tamamen kendimi bıraktım.

“Bunun benim hatam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye haykırdım elimi onunkinden çekip alarak. “Bütün sorumluluk benim! Bütün sorumluluk hep benimdi!” Artık bağırıyor, gözyaşlarım sel olmuş yanaklarımdan akarken başımı iki yana sallıyordum. “Çünkü *başka kimse* yoktu. Düştüğümde beni tutacak kimsem yoktu. Beni zerre kadar umursayan bir ailem yoktu. Tutunacak bir dalım yoktu. Dahası, artık hepsine birden yetemiyorum. O kadar güçlü değilim!” Kelimelerim hıçkırıklarımın arasında boğuluyordu.

“Lottie, izin ver sana sarılayım, bebeğim.” Ollie'nin sesi hâlâ yumuşaktı ama artık içine gerçek bir endişe de karışmıştı. Tam önümde dursa da o kadar çok ağlıyordum ki yüzündeki

ifadeyi bile net göremiyordum. Sehpadan sıyrılıp onu uzak tutmak için ellerimi kaldırarak geri çekilmeye devam ettim, titrek hareketlerle başımı iki yana sallayıp duruyordum. Kendime güvenmek zorundaydım. On yaşımdan beri sadece kendime güvenmiştim.

“Onu sürekli hayal kırıklığına uğratıyorum,” diye devam ettim o berbat, çatallanmış sesimle. “Daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalmamalı. Yaşadığı bunca şeyden sonra olmaz. Uzman desteği almaya ihtiyacı var. NHS¹⁰’nin bekleme listesinin ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?”

“Bak, Lottie, sadece bir dakikalığına duralım–” Sesi artık panik doluydu. Muhtemelen çıldırmış, nutuk atıp duran bu kadını eve aldığına pişmandı.

“Neredeyse iki yıl. Hayley’nin benden başka kimseyle konuşmayacağı *iki yıl*. Bir an önce yardım almasını sağlamalıydim. O parayı almak *zorundaydım*. Mecburdum, mecburdum, mecburdum...” Defalarca tekrarladım durdum, ta ki Ollie artık mesafeyi korumamdan sıkıldığını belli edene kadar. Elimi görmezden gelip bana iyice yaklaştı, eğilerek bir çırpıda beni kollarına alıp göğsüne bastırdı. Gözyaşlarımın arasından hâlâ doğru düzgün göremiyordum ama odanın öbür ucuna yürüyüp beni kucağında tutarak kanepeye oturduğunda sarsıldım.

Daha güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Bu zayıflığı göstermemem gerektiğini de biliyordum. Fakat güçlü kollarının sarılışını hissetmek, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen o derin, yatıştırıcı sesini duymak, iri cüsseli kocaman bedeniyle beni bir kozanın içine sarması, onun muhteşem, temiz, erkeksi kokusunu solumak – hepsi birleşerek kendimi kontrol etme becerimi devasa bir yırtıkla aşıp geçmişti. Bu yüzden yüzümü koynuna gömdüm, kollarımı boynuna dolayıp bed-

---

10 NHS (National Health Service): Birleşik Krallık’ta 1948 yılında kurulan, devlet tarafından finanse edilen ve vatandaşlara ücretsiz veya düşük maliyetli sağlık hizmeti sunan ulusal sağlık sistemi. –*ç.n.*

nimi onunkine yasladım ve en sonunda hıçkırıklarımı tamamen serbest bıraktım. “Buna mecburdum,” diye tekrarladım sıcak tenine doğru.

“Biliyorum, bebeğim,” dedi sırtımı okşayarak. “Hepsi geçti. Bağırduğım için üzgünüm, tamamen hüsrân ve kırılmış gururumdandı. Ayrıca işler istediğim gibi gitmediğinde tam bir pislik gibi davrandığımı tabii ki biliyorsun.” Hıçkırıklarım yavaş yavaş dinmeye başlamıştı, hatta neredeyse hafifçe gülümsemeyi başarmıştım. Neredeyse. “Bunca zaman güçlü durdun, Lottie,” derken sesi can acıtacak kadar yumuşaktı. “Bu senin hatan değil.” Başımı iki yana sallarken şiddetlenen gözyaşlarımın gömleğini ıslattığından şüphem yoktu ama buna aldırılmıyor gibiydi. “Hayır, Lottie,” dedi kararlı sesiyle. “Senin hatan değildi. Elinden gelenin en iyisini yaptın, üstelik korkmuştun. Kim olsa aynısını yapardı. Ama bu kadarı yeter. Artık sana değer veren insanlar *var*. Tutunacak dalın var, dolayısıyla Hayley’nin de var.”

“Bunu yapmana izin veremem—”

“Üzgünüm, bebeğim ama bana bir şeyleri yapmam için *izin* vereceğin aşamayı çoktan geçtik. Kardeşin ve sen bugün evime geldiğiniz anda bu iş bitti. İkiniz de hayata çok kötü bir başlangıç yapmış olabilirsiniz ama bu andan itibaren hayat sizin için fena hâlde kolaylaşacak. Yani polise yalan söylemedin. Buraya *taşıınıyorsunuz*.”

“N-ne?” Yüzüne bakmak için geri çekildim, yüzünü doğru düzgün görebilmek için gözyaşlarımı sildim.

“Sen ve Hayley buraya taşınacaksınız.”

Gözlerimi kırptırdım. “Y-yapamazsın... Yani biz...”

“Ne istersem onu yaparım, Lottie.”

“Ama annen,” diye fısıldadım. Dudağımı ısırarak kendimi vereceği tepkiye hazırladım. Kadın, oğlundan uzak durmam için bana hatırı sayılır bir para ödemişti. Oğlunun yanına taşınırsam anlaşılmamıza sadık kalmış olacağımı sanmıyordum.

“Annemle ben ilgilenirim,” diye kestirip atarken öfkesi ses tonunu sertleştirmişti.

“Ollie, bunu konuşmalıyız,” dedim usulca. Kollarından ayrılmaya çalıştığımda, beni daha da sıkı sardı. Boğazımı temizledim. “Acaba bunu ben kucağında oturmuyorken mi konuşsak?”

“Hayır,” dedi kararlılıkla ve karşılığında kaşlarımı kaldırdım. Kollarıyla beni hafifçe sıkıştırıp dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. “Kollarımın arasındayken çok daha makul davranıyorsun.”

“Ollie daha az önce kollarının arasındayken sinir krizi geçirdim.”

“Evet, üstelik bana karşı ilk kez gerçekten dürüst davranmışsın. Ayrıca seninle böyleyken konuşmayı tercih ediyorum.”

“Sen delisin,” diye fısıldadım. Bana gülümsedikten sonra dudaklarıma tekrar yumuşacık bir öpücük kondurdu. Duygusal olarak tamamen tükenmişim ve zihnim o kadar yorgundu ki dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettiğim anda tüm direnişim eriyip gitti, öpücüğüne karşılık verdim. Evet, tam da bunu yaptım. Kardeşim kaçıp bu adamın evine saklanmıştı. Ona ulaşana kadar neredeyse yumruklarımla kapısını kırmıştım. Bizi sorgulamak için evini polisler basmıştı, şimdiyse beni kollarına almış öpüyordu. Gerçekten deliydi. Öte yandan ben de ondan farksız değildim.

23

Mecbur olduğunu düşündüğün seçimler yaptın

OLLIE

Önünde beklediğim o boktan apartmana öfkeyle baktım. Ara sokakta bir hareketlilik fark ettim. İki adamın birbirine bir şeyler verip aldığını, ardından birinin gölgelerin arasına karışıp kaybolduğunu gördüm – uyuşturucu satıcılarıydı. Lottie ve Hayley, boktan bir salı günü öğleden sonra, gündüz gözüyle sokaklarda uyuşturucu satanların olduğu bir mahallede yaşıyordu.

“Hasiktir,” diye mırıldanıp interkoma bastım ama ekranda hiçbir şey görünmedi. Önümdeki kapıyı hafifçe ittiğimde ardına kadar açılınca öfkeyle doldum. Asansörün üzerinde büyük bir “kullanım dışı” yazısı vardı, bu yüzden dairelerine ulaşmak için beş kat merdiveni hızla tırmanıp ince ahşaptan yapılmış boktan kapıyı yumrukladım.

“Burada ne arıyorsun?” dedi Lottie gözlerini kırıştırıp bana şaşkınlık içinde bakarken. Hayley ablasının arkasından uzanarak göz ucuyla bana baktı ve hafifçe el salladı. Öfkeden çıldırmış olmama rağmen ona aynı şekilde karşılık verip gülümsemeyi başardım.

Gönülçelen

“Selam, kaçak,” dedim usulca. Yanakları kızardı, bana yeniden gülümsedi. Şimdilik bu kadardı ama ileride Hayley sürekli kocaman gülümseyecekti, üstelik bunu güvenliği olmayan çöplükten farksız bu dairede yapmayacaktı.

“Ollie, birbirimize birkaç gün müsaade edeceğimiz konusunda anlaşmıştık,” dedi Lottie sıkığı dişlerinin arasından. Karşılığında omuz silkip onu ve Hayley’yi nazikçe kenara çektim, minicik alana girmeyi başarıp arkamdan kapıyı kapatırken menteşelerin gıcırdamasıyla ters ters baktım.

“Hayır, ben öyle bir şeye anlaşımadım, buna sen karar verdin,” dedim evin içine doğru birkaç adım atarken (cidden ancak bu kadar adım atılabiliyordu zaten – bu daire bizim kilerimizden bile ufaktı). “Ben hiçbir şeye karar vermedim.” Etrafa bakınırken içim buruldu. Bu minicik oda için Lottie elinden geleni yapmıştı. Boktan kanepede rengârenk yastıklar vardı. Çok daha iyi günler gördüğü belli olan, ortamı canlandıran yıpranmış bir halı sermişti, yine de duvar kâğıtlarının soyulduğu yerlerde rutubet bariz şekilde görünüyordu ve rüzgârla sallanan pencereden içeri soğuk giriyordu.

“Vay be, ufaklık,” dedim. Hayley’ye dönüp buzdolabına doğru yürüdüm, üzerine yapıştırılmış at resimlerinden birine dokundum. “Bunlar cidden çok iyi.” Hayley’nin yüzü mutlulukla kızardı, hatta ablasıyla aramızdaki gerilime rağmen o minik gülümsemesi yeniden dudaklarının kenarına yerleşti. “Bana gösterebileceğin başka resimlerin de var mı?” Hızlıca başını sallayıp giriş kapısı dışındaki tek kapıya doğru koştu. Kanepenin yanında katlanmış hâlde duran nevresimler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu – var olan tek yatak odasını Hayley’ye vermişti, Lottie kanepede uyuyordu. İnatçı tavırla dudaklarını sıkıca birbirine bastıran Lottie’ye dönerken artık daha kararlıydım.

“Sen ve Hayley bugün benimle birlikte eve geliyorsunuz,” dedim. Hayley’yle konuşurken onu cesaretlendirmek için yu-

muşayan sesim, artık tavizsiz ve sert bir tona bürünmüştü. Dün Lottie'ye nazik davranma niyetindeydim. Tam bir pislik gibi davranarak ona bağırdıktan sonra yaşadığı sinir krizi içime işlemişti. Lottie Forest omuzlarında dünya kadar sorumluluk taşıyordu, üstelik bunu çok uzun zamandır yapıyordu. Sonunda o yükün altında ezilip parçalandığını evimde kendi gözlerimle görmüştüm. Bir daha *asla* onu bu hâlde görmek istemiyordum. Nihayet kıcımlı kaldırıp da Lottie'yi doğru düzgün araştırdığımda (ki aylar önce yapmam gerekmesine rağmen kırılan gururum yüzünden aklıma bile gelmemişti çünkü ben koca bir pisliktim) onun yaşadıklarını başka biri yaşasa çoktan o kırılma *noktasına* geleceğini öğrenmiştim.

Lottie ve Hayley'yi dün evlerine şoförüm bırakmıştı. Hayley'nin terapi randevusu vardı ve dürüst olmam gerekirse ikisinin toparlanmak için zamana ihtiyaçları olduğunun farkındaydım, bu yüzden onlara biraz zaman tanımıştım. İlk iş olarak annemi aramıştım. Tam da şüphelendiğim gibi o biraz bilgi edinmişti ve Hayley'den haberi vardı ama olan biten diğer şeyleri bilmiyordu. Sınırsız kaynaklarım ve her yerde bağlantılarım vardı, bu sayede ertesi gün öğlen saatlerinde iki kız kardeş hakkındaki dosya elimdeydi ama okuduklarım hiç de iç açıcı değildi.

Lottie, söylediği gibi on yaşından beri tek başınaydı. Okulunun sürekli tekrarlanan şikâyetleri sonrasında annesinin yanından alınmıştı. Annesi alkolikti, babasıysa o henüz altı yaşındayken ölmüştü. On yaşından on altısına kadar koruyucu ailelerin birinden diğerine gidip durmuştu, ardından annesinin yanına dönmüştü. O sıralarda annesi bir yıldır ayıktı, kendine yeni bir koca bulmayı başarmıştı ve Hayley'ye hamileydi. Altı yıl boyunca da ayık kalmıştı ama sonrasında kocası başka bir kadınla kaçıp onca yer arasından göç etmek için Avustralya'yı bulmuştu. İletişimini koparmış, mahkeme kararına rağmen hiç çocuk nafakası da ödememişti. Lottie'nin annesi acı dolu bir

çöküş yaşamış, hayatla bağlarını kesip Hayley'nin ilkokuluna defalarca körkütük sarhoş gitmişti. Sonra bir kez daha çocuğu koruyucu aileye verilmişti. Ancak bu kez kanatlarını açmış bekleyen bir abla vardı. Lottie yirmi ikisine daha yeni basmış olmasına rağmen seçici dilsizliği olan, yaşlı, ağır yaralar almış kardeşini yanına almıştı.

Son iki yıl boyunca sosyal hizmetlerin yoğun incelemelerini atlatmış, onların tüm standartlarını karşılamayı başarmıştı. Düşük ücretli işlerde çalışmış, geçinmek için elinden geleni yapıp üniversite okuma hayalinden vazgeçmişti. Sadece bir kez yanılığa düşerek kız kardeşi için okul ayakkabısı çalarken yakalanmıştı. Bu sırada annesi de iyice alkol batağına düşmüştü.

Hayley'nin büyükannesiyle büyükbabası yakın zamanda ortaya çıkmışlardı. Annesinin yaptıklarını onaylamadıklarından çocukla hayatı boyunca hiç ilgilenmedikleri hâlde on ay önce iletişime geçip görüşme hakkı talep etmişlerdi. Bunu da Lottie ve Hayley'nin anneleri alkol yüzünden sirozdan öldükten sonra yapmışlardı. İki kız kardeşin tek başlarına annelelerini krematoryuma götürdüğünü düşündükçe öfkem daha da katlanıyordu. Annesi öldükten sadece iki hafta sonra Lottie'yi kovduğunu öğrendiğim andan itibaren Buchanon'un işlerini mahvetmek için birkaç girişimde bulunmuştum. Buchanon'un o gece barımda Lottie'ye bakışlarını gördüğümünden karısının kızı işten kovmasının tek sebebinin cenaze yüzünden işe gelmemesi olmadığından çok emindim.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi birkaç ay sonra büyükanneyle büyükbaba, Lottie'nin yetersiz bir ebeveyn oldukları şikâyetiyle yeni taleplerde bulunmuşlardı – bu kez tam velayet istiyorlardı. Dün onlardan bahsedildiğinde Hayley'nin verdiği tepkilere baksam kız kardeşlerin istediği son şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum ama bunun gerçekleşmesi ihtimali bile Lottie'yi dehşete düşürüyordu.

Artık bütün bu saçmalıklar ve endişeler sona ermişti. Param ve bağlantılarım sayesinde kızlar canları ne istiyorsa onu yapabileceklerdi, bir daha hiç kimse onları tehdit edemeyecekti. Bir çift okul ayakkabısı asla sorun teşkil etmeyecekti. Önümdeki tek küçük engel Lottie'yi bana güvenmesi için ikna etmekte.

"B-biz seninle evine gelmiyoruz." Lottie'nin sesi hayretle tizleşmişti. "Bu delilik. Öylece toparlanıp taşınamayız."

"Lottie," dedim en makul ses tonumla. "Polis çoktan sosyal hizmetler için bir rapor tuttu. Çocukları korumak söz konusu olduğunda genelde çok hızlı harekete geçerler."

Kaşlarını çatıp bana baktı, kafası karışmış gibi görüldüğünde tapılası oluyordu. Hatta evinde, Kurumsal Barbie üniforması içinde olmayan Lottie tamamen tapılasıydı. O mükemmel karamel saçlarını tepeden toplamıştı, narin yüzü makyajsızdı. Üzerinde kareli bir pijama altıyla ona uyumlu dar bir atlet vardı, geniş kesim bir hırka giymişti ve kardeşininkiyle birebir aynı terlikleri tek boynuzlu at şeklindeydi. Bu kadar saçma, bir o kadar da sevimli bir şeyi hayatımda hiç görmemiştim ve bunların günün sonunda benim çatımın altında olacağına dair kararlığımı iyice pekiştirmişti.

"Polisin çocuk koruma protokolünü nasıl biliyor olabilirsin?"

Omuz silktim. "Sadece tahmin ediyorum," dedim yalan söyleyerek. Ekibim polis prosedürleri, yerel sosyal hizmetler, aile mahkemeleri, koruyucu ailelik, evlat edinme başvuruları ve aile büyüklerinin hakları dâhil her şey için geniş çaplı araştırma yapmıştı. Kişisel asistanım acımasız bir pislik olsa da adaletsizlikten hiç hoşlanmazdı. Jenna, Lottie'nin hikâyesini duyduğu anda tüm araştırmayı üstlenmişti. Hatta büyükanneyle büyükbaba hakkında bile bir dosya hazırlamış, yıllar öncesine kadar uzanan her şeyi bulup çıkarmıştı. Bunları nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu fakat Hayley ve Lottie'yi tehdit etmeyi sürdürürlerse kullanışlı olabilirdi. Seçici dilsizliği bizzat ben araştırmıştım, ancak o konuşmayı başka bir za-

mana saklıyordum. Lottie hayatındaki hızlı gelişmelerle başa çıkmakta zaten zorlanıyordu, üstelik daha taşınmamıştı bile. “Sadede gelecek olursam, sen ve Hayley bir geceyi daha burada geçirmiyorsunuz. Ara sokakta gerçek uyuşturucu satıcıları olduğunun farkında mısınız?”

Lottie kaşlarını çatarak bana baktı. “Eh, evet. Güney Londra’nın tekinsiz bir bölgesindeyiz. Elbette uyuşturucu satıcıları olacaktı.”

Ellerimi havaya savurdum. “Ne demek *elbette uyuşturucu satıcıları olacaktı*? Onlar tehlikeli.”

Lottie gözlerini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bak, zengin çocuk. Yıllardır Londra’nın tekinsiz bölgelerinde yaşıyorum. Çevrede yaşayanlar için tehdit teşkil edenler o lanet satıcılar değil. Onlardan uyuşturucu satın almaya ya da onların bölgesinde uyuşturucu satmaya çalışmadığın sürece görünmez olursun. İkisinden birini yapmak gibi bir niyetim hiç olmadığından, onlarla en ufak ilgim yok.”

“Öyleyse tehdit teşkil edenler kimler?” dedim kısık, tehlikeli bir sesle.

“Ne?”

“Burada yaşayanlar için tehdit teşkil edenlerin uyuşturucu satıcıları olmadığını söyledin. Belli ki başka bir tehdit var. Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Bakışlarını yere indirip başını yana çevirdiğinde dişlerimi gıcırdattım. Tanıdığım en inatçı insandı. Tam da o sırada Hayley koşarak odasından çıkıp tek boynuzlu at terlikleriyle kayarak tam önümde durdu.

“Selam, kaçak,” dedim önünde çömelerek. O an cesareti biraz kırıldı. Dudağını ısırp göğsüne bastırdığı kâğıtları hafifçe indirdi. Elimi uzatarak ona gülümsedim. “Bu benim için mi?” Bakmam için kâğıdı çok yavaşça kaldırdı. Yaptığı çizimi görünce kalbim tekledi. “Bu mükemmel, Hayley. Ne yapalım

biliyor musun? Bu resmini *benim* evimdeki buzdolabına asalım. Bu akşam gelmek ister misin?"

Ânında başını sallayarak onayladı.

"Hails," diye çıkıştı Lottie. "Bu konuyu konuşmuştuk. Ekselansları'nın, polise söyledikleri doğru değildi. Sadece bize yardım etmek içindi ve bu yanlış çünkü yalan söylememeliyiz. Ama onun yanına taşınmıyoruz." Hayley'nin bakışları kapıya kaydiktan sonra Lottie'ye geri döndü. "Hay bin," diye fısıldadı Lottie kendi kendine, hemen Hayley'nin yanına gidip onu benden uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat Hayley'nin yüzünde de ablasını andıran inatçı bir ifade belirmişti, ayaklarını yere sıkıca basarken bakışlarını yeniden kapıya çevirdi. Çömeldiğim yerde doğrulup onun bakışlarını takip ettim. Kapının hemen yanında tuhaf bir açıyla durduğunu yeni fark ettiğim bir konsol vardı. Neredeyse birinin onu kapının arkasına sürüklediğini, sonrasında tekrar duvara dayama zahmetine girmediğini düşündürüyordu. Şaşırmıştım. Kesinlikle olamazdı...

"Aşk böceğim," derken Lottie'nin sesi yumuşaktı, kardeşinin önünde çömelip kıvrıkcık saçlarını nazik bir hareketle yüzünden geriye itti. Fısıltıyla söylediklerini güç bela duydum. "O sadece birkaç gecelikti. Güvendeyiz, söz veriyorum. Bu sadece *önlem içindi*. Bildiğini bana söylemeliydin. Uyuduğunu sanıyordum."

"Lütfen bana bunun görüldüğü gibi olmadığını söyle, Lottie," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Lottie ürkek bakışlarla bana dönünce yükselen öfkemi bastırmaya çalıştım. Fakat zihnimde, Lottie'nin Hayley'nin uyumasını bekledikten sonra o kocaman konsolu kapının önüne sürüklediği görüntüler canlanıyordu. Üstelik o şey Lottie'nin ağırlığının iki katı kadardı, buna rağmen doksan beş yaşındaki büyükannem dışında kimseyi dışarıda tutmayı başaramazdı.

"Sadece önlem amaçlıydı," diye açıkladı Lottie. "Bir şey olacağını düşündüğümünden değildi ama koridorda bazı tuhaf..."

“... kargaşalar oluyordu ve şey, biri kapı kolunu birkaç kez zorlamıştı.”

“Şu *kargaşayı* açıkla,” dedim gergin bir sesle ve Lottie dudaklarını ısırdı.

“Birkaç sarhoş tipti işte. Bağırıyor, itişip kakışıyorlardı.”

“Tanrım,” diye çıkıştım elimi enseme götürerek.

“O kadar kötü değildi,” dedi aceleyle. “Hem muhtemelen barikat kurma konusunda biraz aşırıya kaçtım.” Hayley’ye döndüğünde ses tonu yumuşadı. “Bunu fark ettiğini bilmiyordum, aşk böceğim. Seni endişelendiren şeyler olduğunda bana söylemelisin. Biz bir takımız, unuttun mu?”

Haklı olarak Hayley kaşlarını kaldırıp konsola manidar bir bakış attı. Lottie iç çekti. Aralarındaki bu sözsüz iletişimin nasıl işlediğini anlamaya başlamıştım.

“Peki, tamam,” diye itiraf etti. “Ben de sana karşı dürüst davranmadım ama yine de endişelendiğin bir şey olduğunda bana söylemelisin.”

Hayley kollarını göğsünde kavuşturup ablasına ters ters baktı.

“Çünkü yetişkin olan benim, Hails,” dedi Lottie kararlı bir ses tonuyla. “Sen daha çocuksun. Zor kararları ben alırım.” Bunları duyunca Hayley gözlerini devirdi, bıkkınlıkla odasına koşup kapıyı arkasından çarparak kapattı. Hayley’nin gidişiyle Lottie çökmüş gibi göründü. Gözlerindeki kavgaya hazır parıltı sönmüştü, oflayarak küçük kanepeye yığılıp başını ellerinin arasına aldı. Lottie’nin o kocaman konsolu kapının önüne sürüklediği görüntülerle içimde yükselen öfke, onun yenilmiş hâli karşısında eriyip gitti.

“Hey,” dedim usulca. Kanepede yanına oturup elimi sırtına yerleştirdim.

“Korktu,” dedi Lottie sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle.

“Senin hatan değildi, tatlım,” dedim sırtında daireler çizerek. “Sen elinden geleni yapıyorsun.”

“Hâlâ korkuyor,” dedi Lottie beni duymamış gibi devam ederek. “Yaşayacağımız başka bir yer bulmalıydım ama peynir ekmek aşkına, bazılarının istediği kiralara inanamazsın.” Yutkundu. “O elli binin uzun süre idare etmesine ihtiyacım vardı, ayrıca Vicky’nin beni sonsuza dek yanında çalıştıracığına bel bağlayamazdım işte bu yüzden—”

“Mecbur olduğunu düşündüğün seçimler yaptın,” dedim sözünü keserek. Her şeyin en kötüsünü beklediğine dair daha fazla şey duymaya dayanamıyordum. Tüm hayatı Lottie’yi bunu yapması için eğitmişti. Elbette annem onun karşısına sağlam bir maddi destekle çıkınca bunu kabul edecekti. Etmek zorundaydı. Bunu artık anlayabiliyor, kırılmış gururumu bir kenara bırakıp o paranın Lottie için anlamını kavrayabiliyordum. Ona ve kardeşine sağlayacağı istikrarı da. “Ama ben sana alternatif bir çözüm sunuyorum. Herkesin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur, Lottie. Hayley’nin korkmasını istemiyorum, senin de öyle.”

İsteğime ulaşmak için son cümlemin bel altı vurmak olduğunun farkındaydım ama onu ikna etmek için elimdeki her şeyi kullanmak zorundaydım. İkisini yanıma almadan bu binadan *ayrılmayacaktım*.

“Neden bize yardım etmek istiyorsun?” dedi Lottie yüzünü ellerinin arasından kaldırıp bana bakarak. “Benden nefret ediyorsun. Senden ve aileden uzak durmamı istiyorsun. Bekle bir dakika...” Yüzü bembeyaz kesildi, gözlerini kırıştırdı. “Bunun sebebi artık kız kardeşimden haberin olduğu için saçma sapan bir suçluluk hissi duyman falan mı?”

“Birincisi, senden hiç nefret etmedim. Asla.”

“Öyleyse bile beni kandırmayı başardın.”

“Kandırmadım. Sana çok öfkeliydim ama senden *hiç* nefret etmedim.”

“Ailen için tehdit olduğumu düşündün.” Cümlesinin sonunda sesi çatallandı, gizlemek için boğazını temizledi ve içimin en derinlerini sızlatan bir acı hissettim. Tekrar konuştuğunda sesi kısıktı. “Buna ben sebep oldum. O parayı alarak buna sebep olduğumu biliyorum. Bu bir sınavdı ve ben o sınavdan kaldım. Hatta annen o parayı teklif ettiğinde bunun bir test olduğunu biliyordum ama geri çeviremedim. Ben—” Nefesi kesilince titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Lottie’nin isteyeceği son şeyin bir kez daha benim önümde ağlamaya başlamak olduğundan şüpheleniyordum. İçimdeki o acı artık boğazıma kadar yükseldiğinden tekrar konuşmadan önce yutkunarak bastırmak zorunda kaldım.

“Annemin sana para teklif etmesi haksızlıktı, Lottie,” dedim gergin bir sesle. Dün annem, Hayley’nin durumundan haberi olduğunu teyit ettiğinden beri onunla bir daha konuşmamıştım. Ona çok kızgındım. Lottie’ye o teklifi götürürken ne kadar çaresiz olduğunu, hayır demenin onun için imkânsız olduğunu gayet iyi biliyordu. Lottie’ye kolayca gösterdiği bu acımasız tavrı inanılır gibi değildi. Tanıdığım anne figürüyle hiç uyuşmuyordu. “Özellikle de o paraya ne kadar muhtaç olabileceğini bildiğinden. Bu...” Devam edemeyip duraksadım, kanepeden kalkıp doğru kelimeleri arayarak elimi enseme götürdüm ve odanın izin verdiği ölçüde volta atmaya başladım. Sonra arkamı dönüp Lottie’nin gözlerinin içine baktım. “Bu, düpedüz insanların hayatıyla oynamak. Seni parasıyla köşeye sıkıştırdı. *Yardım* etmesi gerekirken durumundan faydalandı.”

“Ollie, o parayı almak zorunda değildim,” dedi usulca.

Kaşlarımı kaldırıp imalı bakışlarla gözlerimi dairesinde gezdirdim. Tuhaf bir açıyla duran konsola baktım, son olarak kapalı duran yatak odasının kapısını işaret ettim. Yanakları kızardı.

“İdare ederdim.”

“Peki Hayley ihtiyacı olan terapiyi alabilir miydi?” dedim nazikçe, geri dönüp kanepedeki yerime tekrar oturdum. Du-dağını ısırarak bakışlarını yere çevirdi. “Seni eleştirmiyorum, Lottie. Verdiğin o kadar sayesinde Hayley haftalardır kesintisiz olarak terapi alıyor.”

Lottie yutkundu ama beni asıl rahatlatan bana baktığında gözlerindeki işkence çeken bakışın biraz olsun rahatlamış olmasıydı. “Teşekkürler,” dedi yumuşak bir sesle.

“Tamam, bunu aradan çıkardığımıza göre eşyalarını toplamalısın.”

“Ollie, ben—”

“Seni burada bırakmıyorum.”

Lottie gözlerini devirdi. “Burası savaş alanı değil. Neredeyse bir yıldır pek ciddi bir sorun yaşamadan oturuyoruz.”

“Pek ciddi mi? Öyleyse bazı sorunlar oldu, doğru mu?”

Gözlerini yere çevirdi, dudakları inatla sıkıca kapandı. Amacıma ulaşmak istiyorsam, ki her zaman isterdim, taktik değiştirmem gerekiyordu. Ayrıca yaşanan durumları manipüle etmekte üstüme yoktu. Bunu çocukluğumdan beri yapıyordum, Lottie’nin kendini güvende tutmak için insanları ve yaşanan durumları okuması gibi bir şeydi.

“Üzgünüm, Lottie ama polise nişanlı olduğumuzu ve evime taşınıp benimle birlikte yaşayacağınızı söyledim. Yani her ikisini de gerçekleştirmemiz gerekiyor, aksi hâlde polise yalan beyanda bulunmakla suçlanabilirim. Bunun benim ve ailem için ciddi sonuçları olur.” Gerçekleri neredeyse kopma noktasına varacak kadar esnettiğim kesindi. Aslında mülkün, yatırımların ve du-kalık üzerindeki tüm kontrol bende idi. Ailem hiçbir zaman bu kadar güvende olmamıştı. Bu olanların hiçbirinin ucu bana ya da onlara dokunamazdı. Tabii Lottie’nin bunu bilmesi gerekiyordu. Yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce doğru yolda olduğumu anladım.

“A-ama bu *senin* hatan,” dedi Lottie, haklıydı ama bunu kabul etmeye niyetim yoktu.

“İşin aslı, Hayley *evimin* kapısına gelerek seni ve kendisini korumam altına soktu. Konu kapandı.”

Ağzı açılıp kapandı, sonunda konuşmayı başarmadan önce tekrar aralandı. “Benden sahte nişanlın rolünü oynamamı mı istiyorsun?”

Hımm, çıldırmasını engelleyecekse şimdilik sahte olduğunu düşünmeye devam edebilirdi. Dürüst olmak gerekirse dünden beri Lottie’yi müstakbel karım olarak düşünmek içimi müthiş bir tatminle doldururken “sahte” kelimesi bu fikrin yakınından bile geçmemişti. Ancak haftalardır ona karşı pislik gibi davrandığımın fazlasıyla farkındaydım, dolayısıyla onun ve Hayley’nin her zaman yanımda kalmasına niyetlendiğim gerçeğinin beni bu aşamada biraz delirmiş gibi göstereceğini biliyordum. Üstelik bunun için haklı sebepler vardı.

“Elbette.” Omuz silktim. “Hem bu durum annemin beni bir sürü sinir bozucu kadınla tanıştırmaya çalışmasını da engeller. Son zamanlarda ciddi bir sorun hâline gelmeye başlayan kaçık eski kız arkadaşımı da caydırırsın. Yaklaşan milyon tane hayır kurumu galası var, onların sıkıcı geçmemesini sağlarsın.”

Duydukları karşısında şoka uğramış gibi görünüyordu ama dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bir şeyin sıkıcı geçmemesini sağlayacağını söylemem hoşuna gitmişti. Çok etkili bir iltifat sayılmazdı ama Lottie’yi etkilediği barizdi, sanırım son zamanlarda ona ettiğim hakaretlerle kıyaslanınca bu ciddi bir gelişmeydi. “Hem Vicky’ye yardım ettiğin gibi *bana* da yardım edebilirsin.”

Şaşkınlıkla irkilip bakışlarını hızla bana çevirdi. “Ne demek istiyorsun? Senin öyle bir konuda yardıma ihtiyacın yok.”

“Vics’e sadece insan ilişkileri konusunda yardım etmediğini biliyorum. Senin yeteneğin iş için de çok değerli. Bunun farkındasın, değil mi?”

Tam o küçük gülümseme tekrar belirdiğinde yatak odasının kapısı yeniden açıldı ve Hayley, içini oyuncaklarla doldurduğu devasa bir çöp torbasını sürükleyerek dışarı çıktı. Oflayıp poflayarak ablasının yanına kadar getirdiği torbayı onun ayaklarının dibine bırakıp ellerini beline koydu. Bana baktığında ona sırtarak göz kırptım. Tıpkı ablası gibi gülümsediği anda bu oyunu kazandığımı biliyordum.

Abları üzdüm, değil mi?

LOTTIE

Buraya gelir gelmez temizliğe girişmemek çok tuhaftı. Eşyalarımızın son kısmını da koridora taşımaya yardım etmemin ardından Hayley elime sıkıca yapıştı. Sahip olduğumuz her şey koridorun ortasında küçük bir alana yığılmışken bu devasa alan çok daha heybetli görünüyordu. Var olan bütün eşyalarımıza bakarken içim aniden utançla doldu ve yüzüme ateş bastı. Birkaç valiz ve koli dışında geri kalan her şeyi çöp torbalarına doldurmuştuk. O çöp torbalarından nefret ediyordum. Koruyucu aile çocukları onlarla *fazlasıyla* sıkı fıkı olurlardı çünkü taşınmak zorunda kaldığımız her seferinde eşyalarımız istisnasız o poşetlere tıktırılırdı. Koruyucu ailelerden ayrılma zamanım geldiğinde çöp torbalarından biri pelüş oyuncaklarla dolup taşmıştı. Bunun iyi bir şey olduğunu sanırdınız ama ne kadar büyük bir pelüş hayvan koleksiyonunuz varsa bu, o kadar sık taşındığınız anlamına gelirdi. Gittiğiniz her yeni evde elinize onlardan biri tutuşturulurdu. O oyuncak torbasından nefret etmeye başlasam da koruyucu aile sistemine dâhil olduğum dönemde onları atmaya içim el vermemişti.

Eşyalarımızı Ollie'nin arabasından indirmek için iki sefer yetmişti ve yığınınımız, malikânenin holünde küçücük bir alanı kaplıyordu. Holün devasa olduğunu kabul etmem gerekirdi, yine de kendimi biraz zavallı hissettirmişti. Ayrıca Ollie, çöpe atmak için ayırdığım kolilerden birinde bulduğu dizüstü bilgisayarımı tek kaşını kaldırarak çıkarmıştı. Bilgisayarımın bozulduğunu açıklamak zorunda kalmıştım ve bu da psikoloji eğitimimin "askıya alındığı" konusunda içimi huzursuzlukla dolduran bir konuşma yapmamıza sebep olmuştu. Ollie uzunca bir an öylece yüzüme bakmıştı, fena hâlde sinirlendiğini gösteren tek belirti çenesinin seğirmesiydi, ardından kısaca başıyla onaylayıp koliyi arabasına taşımıştı.

Yığına eklemek üzere elinde bir çöp torbasıyla içeri girerken, "Eh, sanırım bütün odaları biliyorsun, Lottie," dedi. "Hangi odalar sizin için uygun?" Evin on yatak odasını aklımdan geçirirken burnumu kırıştırdım. İşin aslı, bu evde Hayley'nin kendini rahat hissedeceği tek bir oda bile yoktu. Göz ucuyla ona bakarak dudağımı ısırdım. Kütüphaneye doğru bakıyordu – muhtemelen oraya gidip asma kattaki kitapların arasına sığınmak istiyordu. Konuşmak için boğazımı temizledim ama ön kapı gürültüyle açılıp Margot içeri girince kelimeler boğazıma dizildi.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hu-hu!" diye seslendi koridora doğru süzülerek. Bir adım geri çekilip Hayley'yi arkama aldım. Geri çekildiğimi görür görmez gülümsemesi yüzünden silindi. Ollie'nin kısık sesle homurdanması beni şaşırtmıştı. Bakışlarım ona kaydığında öfkeden deliye döndüğünü fark ettim.

"*Anne*," dedi sertçe. Gözlerimi kırıştırdım. Ona böyle çıkıştığını ya da sadece anne diye seslendiğini daha önce hiç duymamıştım – her zaman *anneciğim* derdi.

"Saçmalama," dedi Margot onun endişelerini geçiştirerek. "Uğrayıp bir merhaba deme hakkım var." Bacaklarıma iyice

yapışan Hayley'yi görebilmek için yana doğru eğildi. Hayley, yetişkinlerin onun anlayacağını düşündüklerinden çok daha fazlasını sezerdi. Bizi polikliniğe götürdüğü gün Margot'yu sevmiştii. Hatta Margot ondan birkaç küçük gülümseme koparmayı bile başarmıştı, ki o günlerde bu imkânsıza yakındı. Aynı gün bizi evimize bırakmasının ardından Hayley onun için "parlak kulaklı tatlı bir kadın" (çünkü devasa elmas küpeler takmıştı) "ve çantasında sert şekerler var" demişti ki bu sözler Hayley'den geldiğinde büyük bir iltifattı.

Ancak birkaç hafta sonra evimize geldiğinde Hayley'ye karşı yine aynı gülümsemeyle yaklaşp tıpkı önceki gibi ona sert şekerlerden vermesine rağmen Hayley ortama yayılan gerginliği, tehdit havasını sezmişti. Daha sonrasında o şekerleri ambalajı açılmamış hâlde çöpte bulmuştum ve bir daha o tatlı kadının adı bile anılmamıştı.

"Selam, Hayley. Yemin ederim son gördüğümde beri boyun bir karış uzamış..." Boğazını temizledi ve bakışları bana kaydı, son karşılaşmamızı hatırlatmak istemediğinden cümlesini tamamlamadığı açıkça belliydi. "Merhaba, Lottie," dedi usulca, beni ürkütmekten endişelenir gibi.

"Selam," dedim düğümlenen boğazımdan sözcüğü zar zor çıkarmayı başararak. Hayley kot pantolonumu çekiştirdi. Ona bakmak için eğildiğimde başını hızla iki yana salladı, benim de onunla birlikte hareket etmem için pantolonumu çekiştirip bir adım daha geriledi. Hayley bu ağır ortamdan uzaklaşmaya dünden hazırdı ve haksız da değildi. Margot'un gözleri holdeki eşya yığnına takıldı, o an yer yarılısaydı hiç düşünmeden içine atardım. Artık ortam daha da ağırlaşmıştı ve Hayley'nin buna maruz kalmasını istemiyordum. Bu yüzden ona dönüp önünde çömelerek fısıltıyla konuştum.

"Hadi gidip kitaplara tekrar göz gezdir, aşk böceğim." Hayley'nin bakışları hâlâ omzumun üzerinden Margot'yu izliyordu ama kitaplardan bahsettiğim anda yüzü aydınlandı.

"Gidebilirsin." Bakışlarını Margot'dan ayırıp bana son bir kez endişeyle baktığında başımı iki yana salladım, sesimi iyice alçalttım. "Sorun yok. İyi olacağım." Uzanıp elini önce benim göğsümün ortasına koydu, ardından kendininkine götürdü. Bu onun sözsüz *seni seviyorum* deyişiydi. Kütüphaneye doğru koşturduğunda onun koruyucu varlığının eksikliğini iliklerime kadar hissettim. Ama bundan çok daha kötülerini atlatmıştım. İnsanlar hayatım boyunca beni her daim yargılamıştı.

Onunla yüzleşmek için doğrulurken boğazımı temizledim. "Leydi Harding," dedim, Elton John'un gözlükleri aşkına, sesim sabit çıkmıştı. "Buraya gelerek anlaşmamızın şartlarını ihlâl ettiğimin farkındayım. Parayı size geri ödeyeceğimi bilmenizi istiyorum. Şu anda tamamı elimde değil, acil ödenmesi gereken bazı masraflarım olduğundan ve--"

"Kardeşin," dedi Margot yumuşak sesiyle, bana doğru tereddütlü bir adım attı.

"Anne," dedi Ollie uyarıyla ve Margot olduğu yerde durdu. Ondan görmeyi beklediğim öfke ya da hayal kırıklığını hissetmiyordum. Sadece şefkat, mahcubiyet ve pişmanlık seziyordum.

"Paraya neden ihtiyacın olduğunu biliyorum, unuttun mu?" diye devam ederken sesi hâlâ aynı yumuşak tondaydı.

Başımla onayladığımda derin bir nefes aldı fakat tekrar konuşmadan önce araya girdim.

"Evet, bir kısmını kullandım – terapistle yapacağım gecikmiş ödemeler vardı. Ama size bir ödeme planı oluşturabilirim. Bildiğiniz üzere artık daha fazla kazanıyorum, hem--"

"Evet, artık kızım için çalışıyorsun. Değil mi?"

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Evet, bildiğim kadarıyla anlaşmamız sadece oğlunuzla ilgiliydi. Şartlarda belirtmediğiniz--"

"Hayır, Lottie. Vicky'yle çalışmaya başlamana kızmadım," dedi kaşlarını çatarak. "Bunu nasıl düşünürsün?" Bir anlığına

gözlerini kapattı. “Elbette böyle düşünürsün. Başka türlüünü düşünmen için sana sebep vermedim, değil mi?”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Tabii ki Vicky’yle çalıştığım için bana kızacağını varsaymışım. Bir kadın çocuklarının birinden uzak durmam için rüşvet verecek kadar benden hoşlanmıyorsa tüm iş günlerini diğeriyle birlikte geçirmemden de elbette mutlu olmayacaktı.

“Lottie, sen Vicky’ye gerçekten yardım ediyorsun,” dedi. “Buna kızamam.” Bana doğru kısa bir adım atar atmaz Ollie’nin uyarıcı sesi tekrar duyulunca Margot duraksadı. “Rakamlarla aram hiçbir zaman iyi olmadı,” dediğinde kafa karışıklığıyla başımı yana eğdim. “Ama kızım, ona *yardım* etmeye başladığından beri şirkete üç milyon pounddan fazla para kazandırdığını söyledi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İı... Leydi Harding, herhangi bir kurnazlık yapmıyorum. Anlaşma bağladığım da yok. Sadece Vicky’nin ortamı okumasına yardım ediyorum.”

“Ortamı okuman anlaşmaları bağlamaya yardım ediyor mu?” diye sordu Margot, ben de omuz silktim. “Dürüst ol. Sen orada olmasaydın o anlaşmaların çoğu sonuca bağlanır mıydı?”

“Ben—”

“Eh, o zaman konu kapandı. Üç milyondan elli bini çıkarırsak iki milyon iki yüz elli bin kalır. Hesabına yatırmamı ister misin?”

“Tabii ki hayır! Ben—”

“Tamam, öyleyse şimdilik her şeyi geride bırakalım,” dedi kararlılıkla sözümü keserek. Otorite ve bildiğini okumak konusunda Margot’nun da oğlundan hiçbir farkı olmadığını görmeye başlıyordum.

“Vicky’nin yanında sabit bir maaşla çalışıyorum,” dedim sıkıldığım dişlerimin arasından. “Kârdan pay almıyorum.”

Margot geçiştirerek elini salladı. “Neyse ki artık bunların hiçbirinin önemi yok, ne de olsa aile oluyoruz ve neticede hepsi ailenin parası.”

Duyduklarım karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başımı hızla Ollie'ye doğru çevirdim. Elleri ceplerinde, yüzünde tamamen tasasız bir ifadeyle koridorda dikiliyordu.

"A-aile mi?" dedim yavaşça, bakışlarım Ollie ve Dul Düşes arasında gidip geliyordu. Dul Düşes bana ısılt ısılt gülümsüyordu.

"Utangaçlığa gerek yok, canım," dedi. "Ah, neredeyse unuyordum. Al bakalım, tatlım." Ollie'ye bir yüzük kutusu uzattığında keskin bir nefes aldım. Çok az insan beni şaşırtabilirdi. Her zaman ne yapacaklarına hazırlıklı olurdum. Her zaman. Ama bunun gelişini görememiştim.

"Teşekkürler, anne," dedi Ollie, kutuyu ondan alıp ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Geriye doğru küçük bir adım atsam da elimi tutup beni durdurdu. Ne olduğunu anlayamadan antika yüzüğü sol elimin yüzük parmağına geçirmişti, ortasındaki safir taşı çevreleyen elmaslar pencereden süzülen güneş ışığıyla ışıldıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladım. Ardından iri gövdesinin yanından başımı uzatıp annesine baktım. "Leydi Harding, gerçekten görüldüğü gibi değil. Ben—"

"Biliyorum, biliyorum," dedi geçiştirircesine elini sallayarak. "Sahte nişanlılık falan işte. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar çok romantik kitap okudum, canım. İşlerin nereye varacağına bakalım, ne dersin?" Ben şok içinde gözlerimi kırpıştırırken o bana göz kırptı. "Tamam, artık gitsem iyi olacak. Gelecek hafta yapılacak bağış etkinliği için kurul toplantım var." Burun buruna gelinceye kadar bana yaklaştı, sonra beni kendine çekip sarıldı. Zengin insanların sadece birbirine havadan öpücükler verdiğini sanırdım ama bu kadın kesinlikle iyi sarılıyordu. Yıllardır anne şefkatiyle sarmalanmamıştım. Daha kendimi toparlayamadan gözlerim utanç verici bir şekilde yaşarmaya başladı. Kütüphane kapısının açıldığını duyunca ikimiz de birbirimizden ayrıldık. Hayley başını uzatıp bize baktı.

“Her şey yolunda, Hails,” dedim titreyen sesimle. Göz ucuyla Margot’ya baktığımda o da yumuşak bakışlarla benim yüzümü inceliyordu. Boğazımı temizleyip gözyaşlarımı bastırmak için kirpiklerimi kırptırdım ama onları hâlâ görebildiğinden emindim, özellikle de bir eliyle uzanıp yanağımı okşadığında ve diğeriyle de boştaki elimi tutup sıktığında.

“Tamam,” dedi hafif boğuk çıksa da neşeli bir sesle ve sonra Hayley’ye döndü. “Seni yeniden görmek güzeldi, genç hanım.” Benden uzaklaşıp oğlunun etrafından dolanarak Hayley’ye ulaştı ve önünde çömeldi. Hayley hâlâ temkinli ifadesiyle onu izliyordu. Bakışlarını bana çevirince sorun olmadığını göstermek için hafifçe başımı salladım. “Kızım Vicky’yle tanıştın mı?” Hayley ağır ağır başıyla onayladı. Vicky ve Lucy son birkaç aydır film geceleri için düzenli olarak dairemize geliyorlardı, Hayley’ye de öz yeğenleri gibi davranıyorlardı. “Benim Vicky’m de küçükken pek konuşkan değildi ama sıkıca sarılmayı severdi. Sen de sıkıca sarılmaları seviyor musun? Bazen yeni bir yere taşınmak biraz korkutucu olabilir ve sarılmak iyi hissetmene yardım edebilir. Sarılmak ister misin, canım?” Hayley dudağını ısırarak bir adım geri çekildi. “Tamam, belki bir dahaki sefere.” Tekrar geri çekilmek isterse diye elini ağır ağır Hayley’nin yüzüne uzatırken Margot’dan yayılan kederi ve pişmanlığı hissedebiliyordum. Uzattığı eliyle Hayley’nin yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, Hayley de bunu yapmasına izin verdi.

“Saçların çok güzel, tıpkı ablanınki gibi. Ablanı üzdüm, değil mi?” Hayley başıyla onaylayınca boğazıma bir yumru oturdu. “Bunun için çok üzgünüm, Hayley.” Bakışları beni buldu. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. Ardından tekrar Hayley’ye baktı. “Yani şimdi, *benim* küçük oğlum, Ollie—”

Bu söylediğiyle Hayley’nin genzinden bir ses çıkarmasını, ardından sırtmasını sağlayınca âdeta kalbim durdu. Özellikle de çevresinde güvenmediği insanlar olduğunda Hayley’den böyle

sesleri çok nadiren duyardım. Fakat Margot onu çok iyi anlıyormuş gibi görünüyordu.

“O hâlâ benim küçük oğlum,” diye açıkladı gözlerinde muzip parıltılarla. “Boyumu benimkinin iki katı olsa da o her zaman darmadağın saçları ve eksik ön dişleriyle, anaokulundaki İsa’nın doğumu piyesinde koyunu canlandırırken altına işeyen o komik küçük oğlan olarak kalacak.”

“Anne,” diye itiraz etti Ollie ama annesi onu görmezden geldi, hatta tam o anda Hayley’nin küçük bir kıkırtı koyvermesiyle ben de onu görmezden geldim. Elimi ağzıma kapattım. Benden başkasının yanında kıkırdaması görülmüş şey değildi. Bunun ne kadar önemli bir an olduğunu fark etmeyen Margot, tekrar yanağını okşayıp ayağa kalktı.

“Söylediğim gibi küçük oğlum ve ben, ablanı mutlu edeceğiz, anlaştık mı?” Hayley başıyla onayladı ve Margot da çantasını tekrar omzuna asmadan önce ona bakıp yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. “Öyleyse hoşça kalın, canlarım,” diye şakıyıp evden ayrıldı.

25

Bir daha öpüşmek yok

OLLIE

“Hey, kaçak,” diye seslendim mutfağın öbür ucundan. “Seni görebildiğimi biliyorsun.”

Hayley kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi, tekrar kapının arkasından başını uzattı. Saçlarının bir tarafı devasa bir düğüm hâlinde kabarmıştı, diğer tarafı normal dalgalıydı. Pijamaları, pofuduk tek boynuzlu terlikleri ve küçücük bedenini iyice yutan daha da pofuduk sabahlığıyla karşımdaydı.

Dün akşam Lottie bana, Hayley’nin yaşlıtlarına göre küçük kaldığını söylemişti. Yeğenimden epeyce ufak olduğu kesindi. Lottie yeterince beslenmediğinden endişeleniyordu. Dürüst olmak gerekirse Lottie çok fazla şey için endişeleniyordu, hatta hepsini bana itiraf etmiyordu. Ama dün akşam Hayley uyuduktan sonra Lottie’yi benimle satranç oynaması için düpedüz zorlamıştım. O parmağındaki yüzük hakkında tartışmayı tercih etse de bu özel tartışmayı sonraya ertelediğimde bana itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Bitkinliği, çıtır balık ve patates kızartmasının yanında içmesi için ısrar ettiğim bir kadeh şarap ve son birkaç günü duygusal bir mayın tarlasında

geçirmesi, tüm savunma duvarlarının yıkıldığı anlamına geliyordu. Bu yüzden bana karşı ne kadar temkinli de olsa birkaç satranç hamlesinin ardından her şeyi dökülmeye başlamıştı. Buna stresli olduğunda Hayley'nin yemekten kesilmesi, yese bile yemek seçmesi de dâhildi. Bu da Lottie'nin, kardeşi söz konusu olduğunda kendini yetersiz hissettiği şeylerden biriydi. Tüm sorumluluğu kendi omuzlarına yüklüyordu. Satranç oyunumuzu bitirdiğimizde bitkin görünüyordu.

Kocaman bir esnemenin ardından, "Hails erkenden uyanır," demişti merdiveni tırmanırken. Yukarı çıkmasına destek olmak için kolumu omzuna sarmama bile itiraz edemeyecek kadar yorgundu. "Ama endişelenme. Seni rahatsız etmediğinden emin olmak için alarmımı kurarım." Odasının kapısında durup gülümsemiş ve kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için ellerimi ceplerime sokmuştum.

"Tamam, hayatım," dedim usulca. Hitabım karşısında gözlerini kırptırsa da bir an sonra odasına girivermişti. Bir saat sonra kapısını yavaşça araladığımda artık derin bir uykundaydı. Devasa yatağın içinde küçücüktü, muhteşem saçları yastığa dağılmıştı. Ne komodinine yaklaşırken gıcırdayan ahşap parkele rin sesine ne de telefonunu almak için uzandığımda uyanmıştı. Lottie'nin uykuya ihtiyacı vardı ve ben de sekiz yaşındaki bir çocukla mükemmel şekilde ilgilenecek kadar becerikliydim.

"Bayan H kahvaltıyı hazırlamaya yetişemedi ama şanslısın. Kahvaltı benim uzmanlık alanım. Acıktın mı?"

Pelüş midillisine daha sıkı sarılarak başını hızlıca iki yana salladı.

"Hımm, peki," diye mırıldandım. Bakışları önümde duran Nutella ve akçaağaç şurubuna kaydı. "Sanırım bu pankekleri tek başıma yemem gerekecek." Pankek dediğimi duyduğu anda gözleri parladı, biraz daha yaklaştı. "Nutella'yı da kendi başıma yemek zorunda kalacağım." Bir kaşık dolusu Nutella alıp ağzıma tıktım. Hayley şok içinde nefesini tutup başını iki

yana sallayarak kaşığı işaret etti. Sırıttım. “Yasak olduğunu kim söylemiş? Beni durduracak bir Nutella polisi yok.”

Onaylamayan bakışlarla kaşlarını çattı, ardından ilgiyle Nutella’ya baktı. Ada tezgâhın üzerinden uzanıp mutfak taburelerinden birinin önüne bir kaşık bıraktım ve geri çekildim. Bir an tereddüt etse de yaklaştı, midillisini tezgâhın üzerine bırakıp tabureye tırmanarak bir elinde kaşıkla tam karşıma oturdu. Arkasına kaçamak bir bakış attı, tahmin ettiğim gibi kahvaltıda Nutella kaşıklamasını onaylamayacağını bildiği ablasını kontrol ediyordu. Sonra bakışlarını tekrar önüne ittiğim Nutella kavanozuna çevirdi. Kaşığı daldırıp kocaman bir parça aldı ve ağzına tıktı. Kaşığın etrafına kapanmış dudaklarıyla bana gülümseyince göğsüm sıkıştı.

Gülümsemesi ablasınıninkine çok benziyordu ve o gülümsemeyi o kadar özlemiştim ki. Bir kaşık dolusu Nutella’nın Lottie’yi bana tekrar gülümsemesi için ikna etmeye yeteceğinden şüpheliydim. Dün akşam zihnim kendine yeni bir favori oyun bulmuştu, Lottie’ye karşı pislik gibi davrandığım anların hepsinin üzerinden tek tek geçiyordu. Bunu düşünmek bile fiziksel olarak hasta hissetmeme neden oluyordu. Ona söylediğim bazı şeyler...

Tamam, iyi bir uzlaşmacıydım. Zamanında kendimi çok zor durumlardan kurtarmıştım, bu da onlardan farklı olmayacaktı.

Evet, kardeşiyle birlikte gelip burada benimle yaşamaları için ona şantaj yapmış olabilirdim ama onları o boktan daireden çıkarmam gerekiyordu. Kesinlikle güvensizdi.

Artık pankeklere dönebilirdim. Kaşlarımı çattım.

“Hey, kaçak, bu şeyleri nasıl hazırlayacağımızı biliyor musun?” diye sordum. Hayley gözlerini devirip bir kaşık dolusu daha Nutella aldı ve ağzına tıktırdı. Yine de tabureden atlayıp yanıma geldi.

Kutudan bir yumurta alıp kâsenin içine kırdı. İkinciye aldığı anda yumurta küçük parmaklarından kayıp granit tezgâha çarparak parçalandı. Bununla birlikte bütün tavrı değişti. Bana

dehşet dolu bir bakış atıp hızla geri kaçtı, ada tezgâhın etrafından dolanarak midillisine sarıldı.

“Sorun değil, canım,” dedim yumuşacık bir sesle.

Zavallicık dehşete düşmüştü. Yumruk yaptığı elini göğsüne koyup dairesel bir hareket yaptı, bana bir şey anlatmaya çalıştığı belliydi ama ne söylediğini anlayamıyordum. Biraz işaret dili öğrenmem gerekiyordu – ne söylediğini bilmemek çok sinir bozucuydu.

“Başın belaya girmeyecek.” Bana inanmışa benzemiyordu, bir adım daha geri çekilip kapıya bakmaya başladı. İç çektim. “Pankekleri yapmak için hâlâ yardımına ihtiyacım var.”

Korkmaya devam etti. Of, siktir et. Bir yumurta alıp bizzat granite çarptım. Gereken kuvvet miktarını yanlış hesaplamış olmalıyım çünkü beni ve tezgâhın büyük kısmını kaplayarak her yere yumurta saçıldı.

“Şimdi mutlu musun?” diye sorarken alnımdan yumurta damlıyor, bir kabuk parçası gömleğimden aşağı kayıyordu. Beni izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı, birkaç saniyelik sessizlikten sonra mutfağı duyduğum en muhteşem ses doldurdu – sekiz yaşındaki bir çocuğun kıkırtısı. O sese tamamen bağımlı olduğumdan ya da *belki* hayatımın hiçbir döneminde kendi pisliğimi temizlemek zorunda kalmadığımdan olabilir, yine de tezgâhta bir yumurta daha kırıp un paketini kaptım ve üzerine doğru yürüdüm. “Bunun komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?” dedim. Hayley kıkırtılarına ara vermeden başıyla onayladı.

“Burada ne halt oluyor böyle?” Bayan H âdeta yıkıcı güçte bir fırtına gibi hışımla üzerime yürüdü. Kulağımı çekmek için parmak uçlarında yükselmesine rağmen boyu yetişmeyince işini tamamlayabilmesi için eğildim. “Senin eninde sonunda şımarık bir pisliğe dönüşeceğini annene söylemiştim. Şu rezalete bak!”

Hayley bu minicik öfkeli kadın tarafından azarlanışımı kocaman açılmış gözlerle izliyordu. Ancak ona döndüğünde Bayan H’nin tavrı tamamen değişti. “Ah, selam, canım.” Tezgâhın

etrafından dolanıp Hayley'nin oturduğu tarafa geçti, saçlarının dolaşmış tarafını okşadı. "Tanrı aşkına, bu sabah dolaşıklığını açmak epey zamanımızı alacak. Bu kadar güzel ve gür saçların olduğu için şanslısın."

"Neden ona karşı bu kadar kibarsın da bana gelince kabalaşıyorsun?" diye homurdandım. "Bunu o başlattı."

Bayan H gözlerini kısarak bana baktı. "O *başlatmadı*. Ayrıca ispiyonculuk yapma. Söyle bakalım çocuğa ne yedirmeye çalışıyordun?"

Bayan H'nin yardımıyla pankekleri pişirmeyi başardık. Hayley'ye bu sabah ablasının uyuyakalması gibi özel bir görevimiz olduğunu söyledim, bu fikir çok hoşuna gittiğinden parmak uçlarında süzülerek Lottie'nin odasına girip sabah giymek için gecedan hazırladığı üniformasını aşırđ. İki toplantımı iptal edip telefonumu karıştırarak Lottie ve Hayley'nin dosyalarından okulunun adını buldum. Ofsted¹¹ puanını görünce kaşlarımı çattım, özel eğitime ihtiyacı olan çocuklar için özellikle çok düşük puanlıydı.

Okula vardığımızda ruh halim iyice kötüleşti. Hayley'yi içeri kadar geçirmeme izin verilmedi, ki güvenlik açısından bu tam bir başarısızlıktı. Üstelik kıkırdayan Hayley'nin bir anda kasvetli ve *korkmuş* Hayley'ye dönüşmesi daha da endişe vericiydi. Küçük omuzlarını savunmacı bir tavırla büzüp sırt çantasını önünde sıkıca kavrayarak okul bahçesinde ilerledi. Dahası, o küçük piçlerden birinin koşarak yanından geçerken omzuna çarptığını, sonra da gülerek kaçtığını görünce az kalsın kendimi kaybediyordum. Asistanıma bölgedeki özel okulları araştırması için kısa bir e-posta göndererek kendimi sakinleştirdim. Londra'nın benim yaşadığım bölgesinin yakınlarında olmalıydı, bu bok yuvasında değil.

---

11 Birleşik Krallık'taki devlet okullarını ve bazı bağımsız okulları denetleyen eğitim kurumlarından biri. -ç.n.

Eve döndüğümde koridorun sonundan bana doğru uçar-
casına gelip panikten tizleşmiş sesi, çıldırmış gibi bakan göz-
leriyle Lottie'yi görünce hata yaptığımı anladım.

"Ollie, o gitmiş," dedi ceketimin yakasını kavrayarak.
"Odasında yok—"

"Hey, sorun yok," dedim, fırsattan istifade onu kollarımın
arasına alıp kendime çektim. Acımasızca bir hareketti. Lot-
tie endişeden aklını kaçırarak gibi olmasaydı bana asla böyle
saldırmaz ya da ellerini üzerime koymazdı ama fırsatı değer-
lendirmekten memnundum. "Onu okula bıraktım. Bayan H
pankek yaptı. O iyi."

Lottie büyük bir rahatlamayla kendini kollarıma bıraktı.
"Şükürler olsun," dedi bir oh çekerek. "Yine kaçtığını sandım."

Kahretsin. Sesindeki endişeyi görünce not bırakmadığım
için kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Bayan H'ye ona ha-
ber vermesini söylemişim ama hâlâ mutfaktaki savaş alanını
temizlemekle meşgul olmalıydı.

"Üzgünüm, bebeğim," dedim yumuşacık bir sesle. Kolla-
rımı daha da sıkı sararak onu kendime çekip başının tepesini
öptüm. "Seni endişelendirmek istememişim. Sadece çok yor-
gun görünüyordun, Lottie. Gerçekten yorgundun. Uyumaya
ihtiyacın vardı."

"Alarm kurduğumu sanıyordum," dedi nefesini vererek.
Sesi şimdi daha sakindi, belli ki kendine geliyordu. Saçlarının
kokusunu içime çektim, muhtemelen kollarımdan ayrılmadan
önceki son saniyelerdeydik. İtiraf etmek istemiyordum ancak
aramızda zaten çok fazla yalan vardı. "Ama uyandığımda te-
lefonum yoktu ve yerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu."

"Telefonu ben almış *olabilirim*. Dizüstü bilgisayar da senin."

"Ne yaptın?" Lottie kaskatı kesilip geri çekilmeye çalıştı.
"Ne silktiğim sebeple bunu yaptın ki? Ayrıca bana dizüstü bil-
gisayar veremezsin."

Gülümsedim. Bu sevimli küfürsüz küfretme hâli iyiye işretti. Geçen gün sinir krizi geçirdiğinde pes ederek küfretmişti ve bu duruma gelmesinden nefret etmiştim.

Göğsüme bir tokat attı. “Bırak beni,” diye çıkıştı. İç çekip aralarından çıkabilmesi için kollarımı gevşettim. Hızlıca birkaç adım geri çekildi ve aramıza epey bir mesafe koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Telefonunu geri vermek için bu ânın iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Arka cebimden çıkarıp ona uzattığımda ters ters bakarak elimden kaptı.

“Dur da şunu bir netleştireyim,” dedi öfkeli, kısık sesiyle. “Odama girip telefonumu mu aldın?”

“Evet, aldım ve yine olsa yine alırdım.”

Kaşları saç çizgisiyle birleşecek kadar yükseldi. “Sen bu dünyadaki en zorba, en katlanılmaz pislisin.”

Onaylarcasına başımı eğdim ve ona doğru yürümeye başladım. Fal taşı gibi açılmış gözlerle birkaç adım daha geri çekilirken neredeyse koridordaki küçük tabureye takılıp düşüyordu. Sendelediği anda bu kadarının yettiğine karar verdim. Yere yuvarlanmadan önce dengesini sağlaması için kolundan yakaladım. Bir elim çenesine uzandı, diğeri sırtının ortasına yayılarak onu bedenime sabitledi. Nefes alış verişleri hızlanmıştı, göz bebekleri sadece etrafında incecik sıcak kahverengi bir halka kalacak kadar genişlemişti.

“Kesinlikle haklısın.”

“N-ne?” diye soluyunca ona bakıp gülümsedim.

“Katlanılmaz *biriyim* ama bu senin gerçekten iyi bir uyku çekmen anlamına gelecekse bunu duymaya katlanabilirim.” Ardından geri çekilmediği ve gülünç pofuduk sabahlığının altından vücudunun yumuşaklığını hissedebildiğim, kahverengi gözlerindeki yeşil benekleri sayabildiğim için onu öpmek zorunda kaldım. Dudaklarımı onunkilere hafifçe sürttüm ama kollarımın arasında ürperip kısık sesli bir iniltiyle dudaklarını araladığında fırsatı değerlendirerek elimi ipek kadar yumuşak,

mükemmel saçlarının arasına daldırıp öpücüğümü derinleştirdim. Tam elimi sabahlığının içine kaydırmak üzereyken evin öbür ucunda bir kapının çarpması, Lottie'nin irkilip dudaklarını benimkilerden ayırmasına neden oldu.

"Ne yapıyorum ben böyle?" diye fısıldadı, benden çok kendine. Alnımı onunkine yasladım, gözlerinin içine bakabilmek için ellerimi yanaklarına koyup başını eğdim.

"Ben bu kadar bencil bir pislik, annem de bu kadar manipülatif bir insan olmasaydı son altı aydır sürekli yapıyor olacağımız şeyi *yapıyorduk*."

İç çekip gözlerini kapattı. "Ollie, telefonumu alamazsın ya da bana bir dizüstü bilgisayar veremezsin. Ayrıca iznim olmadan Hayley'yi okuluna da bırakamazsın. Ayrıca kesinlikle beni *öpemezsin*."

Onu şimşek hızıyla tekrar öptüm, ardından geri çekilip gülümsedim.

"Telefonunu alarak seni korkuttuğum için üzgünüm," dedim usulca. "Ama çok bitkindin. Uyuman gerekiyordu. Aylardır tükenmiş hâlde koşturup duruyorsun." Onu kollarımda hafifçe sıkıştırdım. "Eğer kırılma noktasına ulaşmış olmasaydın geçen gün öyle dağılmazdın. Bunu biliyorum. Seni korkuttuğum için üzgünüm ama birkaç saat fazladan uyuyabildiğin için üzgün değilim. Ayrıca sana bir bilgisayar verdiğim ya da seni öptüğüm için de üzgün değilim." Onu psikoloji derslerine tekrar kaydettirdiğimi ve kalan yıllık ödemelerini yaptığımı söylemek için muhtemelen biraz daha beklemeliydim yoksa aklını kaçırabilirdi.

"Birkaç saat mi?" dedi yüzündeki tüm kan çekilirken. "Peynir ekmek aşkına! Vicky!"

"Vicky için endişelenme. Onu hallettim. Dinlenmen gerektiğini biliyor. O da senin için endişeleniyordu." Sırıtişım yüzümden tamamen silinirken sesim endişeli, nazik bir tona büründü. "İyi beslenmediğini de söyledi, hayatım."

“Besleniyorum,” dedi Lottie savunmaya geçerek. “Sadece... Ben de stresli olduğumda Hayley gibi oluyorum, biraz midem bulanıyor ve...” Omuzlarını silkti. “Ben sadece—”

“Bak, pislik gibi davranmaya falan çalışmıyorum. Tanrı biliyor ya zaten bunu yeterince yaptım. Ama kendine daha iyi bakmalısın. Hayley’nin senin sağlıklı olmana ihtiyacı var. Değil mi?”

“Peki, tamam,” diye onayladı kızaran yanaklarıyla bakışlarını kaçırırken.

“Hey, utanacak bir şey yok. Bu kendini hırpalaman gereken şeylerden biri değil, tamam mı? Sadece kendine daha iyi bakmaya, biraz olsun kendini ön plana koymaya başlamalısın. Anlaştık mı?”

Dudağını ısırdı. “Anlaştık,” dedi ağır ağır. “Ama bir daha öpüşmek yok.”

Küçük bir gülümsemeyle, “Tabii,” diye söz verdikten sonra öne eğilip onu tekrar öptüm.

26

Onu rahat bırak

LOTTIE

Hayley elimi o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Tabii ki lanet bir havuz vardı. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Zengin insanların havuzlu evleri olurdu. Bu, hayatın basit bir gerçeğiydi. Üstelik temmuz ortasında kavurucu sıcak bir gündü. İki çocuk yanımdan koşarak geçip suya atlamak için çılgınca bir telaşla tişörtlerini başlarından çıkarıp attılar. Hayley olduğu yere çakılıp kaldı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Ollie aniden durduğumuzu fark edip arkasına dönerken. “Size mayolarınızı getirmenizi söylemeyi unuttum ama sen ve Hayley için bir sürü yedek mayomuz var.”

Yüzümden silinmeyen gülümsemeyle, “Sorun değil,” diye fısıldadım. “Sen gidip herkese selam ver. Biz de birazdan geliriz.” İçim utançla doldu. Beni bu kadar utandıran sadece Hayley’nin sudan korkması değildi. *Ben de Küçük Deniz Kızı* sayılmazdım. İşin aslı ne Hayley ne de ben yüzme biliyorduk. Diğer çocukların yaşadığı deneyimleri biz hiçbir zaman tatmamıştık. Dürüst olmak gerekirse Hayley’nin suyla deneyimi *benden* çok

daha fazlaydı. Mahalledeki spor merkezinde yüzme dersleri alması için biraz nakit denkleştirmeyi başarmıştım ama grup derslerinde kendisinden çok daha küçük çocukların arasında sıkışıp kaldığında üzücü biçimde diğerlerinin ne kadar gerisinde olduğu ortaya çıkmıştı. Hayley zaten grup çalışmalarında pek iyi sayılmazdı ancak su yuttuktan sonra havuzun kenarında neredeyse kusacak hâle geldiği andan itibaren ne zaman yüzmekten bahsedecek olsam ağlıyordu.

“Hey, aşk böceğim,” dedim önünde çömelip sesim yumuşak tutmaya çalışarak. “İstemiyorsan suya girmen gerekmiyor. Tamam mı?”

Bakışlarını yere çevirip mükemmel biçilmiş çimleri tekmeledi. Bu yerle ilgili her şey kusursuz derecede bakımlıydı. Peynir ekmek aşkına, garaj yolunun kenarındaki çalılar bile budanarak heykel gibi şekillendirilmişti. Garaj yolu uzadıkça uzuyor, sonunda tıpkı *Downton Abbey*’den fırlamış gibi görünen heybetli bir evi ortaya çıkarıyordu.

Belli ki Buckingham Malikânesi, Buckinghamların “kır eviydi” ve her yıl düzenledikleri, ailenin geleneksel yaz partisindeydik. Ollie bundan bahsettiğinde safça, bir düzine insanın ya da arkadaşların katılacağı bir piknik olacağını sanmıştım. Neredeyse yüz kişinin katıldığı, yemek şirketinden yemeklerin geldiği, garsonların servis yaptığı havuzlu bir parti olacağını ve elbette kriket alanının (ne de olsa İngiliz soylusuydular) bulunacağını düşünememiştim. Hayley’yle benim için aile partisi sadece ikimizden ve birkaç peynirli sandviçten ibaret olurdu. Aradaki fark çarpıcıydı. Hayatına bu kadar çok insanın dokunduğunu bilmek nasıl hissettiriyordu acaba? Bunca kişiye aile diyebilir miydi insan? Düşüncesiyle bile kalbim sızladı.

Hayley bakışlarını arkasına çevirip sonra tekrar bana döndü, gözleri yalvarırcasına kocaman açılmıştı.

“Hayır, aşk böceğim. Eve gitmiyoruz. Ollie ailesiyle olmak istiyor, tamam mı? Biraz eğlenebiliriz. Havuza girmemiz ge-

rekmiyor. Benim de en az senin kadar sudan hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi?”

Ollie'nin elini sırtımda hissedince başımı çevirip omzumun üstünden ona baktım.

“Havuzla ilgili bir sorun mu var?” dedi usulca, kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmıştı. “Evde yedek mayolar bulunduruyoruz. Seçebileceğiniz bir sürü çeşit var.”

Hayley'yi utandırmadan ona fısıldayabilmek için ayağa kalktım. “Yüzme bilmiyor.”

“Ah, ben...” Duraksadı, yüzmek gibi bir hayatta kalma becerisinin sekiz yaşındaki bir çocuğa öğretilmemesine şok olmuştu. Kaldı ki bu da onun gibilerin gerçek hayattan ne kadar kopuk olabileceklerinin göstergesiydi. Birleşik Krallık'taki tüm çocukların yüzmeyi öğrenmesi *gerektiği* izlenimine kapıldığına şüphe yoktu.

“Bak, denedim ama Hails benimle yaşamaya başlayana kadar hiç suya girmemişti, yüzme dersleri de pahalı. Birkaç ders aldık ama dersler büyük gruplarla yapılıyordu ve bundan nefret etti, sonra da tekrar denemeyi reddetti. Şimdiyse tamamen karşı çıkıyor.” Bunları bir çırpıda, hepsini birbirine katarak söylemiştim. Sadece denemediğimi düşünmesini istemiyordum. “Ona kendim öğretirdim ama ben...” Bakışlarımı kaçırdım, sesim iyice kısıldı. “Ben de yüzme bilmiyorum.”

“Hey, hey, hey,” dedi usulca, elime uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Endişelenme. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın, hayatım. Onu *birkaç* derse götürmüş olman bile mükemmel.” Ardından etrafımdan dolaşıp Hayley'nin önünde çömeldi.

“Duydum ki sudan pek hoşlanmıyormuşsun, kaçak?” dedi nazıkçe.

Hayley burnunu çekip başını diğer tarafa çevirdi, omuzlarını silkti.

Gönülçelen

“Eskiden ben de sudan nefret ederdim,” dediğinde Hayley’nin bakışları ânında ona döndü, başını hafifçe yana eğdi. “Zırvalamıyorum, yemin ederim.” Gözlerimi devirdim, açıkçası tüm bu argo kelimeleri ondan öğrenecekse benim hepsini değiştirip durmamın ne anlamı vardı ki? Ancak bu kelimeyle Hayley’den küçük bir gülümseme koparmıştı ve gözlerindeki parıltıyı geri döndürmüştü, bu yüzden onu affedebilirdim. “Annem beni havuzun yanına yaklaştırabilmek için bile iki özel öğretmen tutmak ve beni meyveli şekerlemelerle kandırmak zorunda kalmıştı, üstelik havuzlu bir evde büyümeme rağmen. Amma mankafaymışım, değil mi?” Hayley başıyla onaylayınca Ollie kahkaha attı. “Belki başka bir gün sana öğretmeme izin verirsin, olur mu?” Hayley burnunu kırıştırdı. “Tamam, bu pazarlığı daha sonra içine meyveli şekerlemeler de dâhil olduğu bir zamana bırakalım. Ama şimdilik havuza girmek zorunda değilsin, tabii sığ kenarında suyla oynamak istersen başka. Yani sadece eğlenebilirsin.” Hayley hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama artık omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmış şekilde de durmuyor ya da arabaya gitmemiz için beni çekıştırmiyordu, tam da endişelendiğim gibi Ollie küçük bir mucize yaratmıştı.

“Hayley!”

Yeğeni parlak neon pembesi bir füze gibi hedefini doğruca Hayley’ye kilitleyerek Ollie’yi neredeyse ezerek yolundan çekti. Ardından beni fena hâlde şaşırtarak Hayley’ye sarıldı. Sadece bir saniye sürse de Hayley ona karşılık verdi. Gözlerime inanamadım. Hayley’nin benden başkasına sarıldığını ilk kez görüyordum. Florrie geri çekilse de hızla konuşmaya başlarken Hayley’nin elini tutmaya devam etti.

“Burada olman harika! Arkadaki çayıra şişme bir şato kuruldu, yani umarım duruyordur. Dinle, yan komşu Hetty’den ödünç aldığımız Legolas isimli bir midillimiz var, şişme şatoyu kuracak ekip gelmeden önce aslında onu yerine kapatmam gerekiyordu ama unutmuş *olabilirim* ve şimdi onu yakalamak

imkânsız çünkü aksiyonun içinde olmayı seviyor. Yani Legolas şimdiye kadar şişme şatoyu kemirerek indirmiş olabilir. Ama havuz var, hem—” Florrie bir an duraksayıp Hayley’ye bakarken kaşlarını çattı. Anlık duraksamanın ardından tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha yumuşaktı. “Tamam, havuz yok. Sorun değil. Ben de bayılmıyorum zaten. Legolas onu patlatmadan önce gidip şişme şatoyu bulmalıyız.” Gözlerim dolmaya başladı ve elimi boğazıma götürdüm. Kimdi bu çocuk? Daha önce hiç sezgileri bu kadar güçlü bir çocukla karşılaşmamıştım. “Gidelim mi?” Hayley’nin elini tutup çekiştirdi. Hayley de gülümseyerek başıyla onayladı.

“İı... selam, bücür,” dedi Ollie sahte bir memnuniyetsizlikle. “*Bana* sarılmak yok mu?”

Florrie gözlerini devirdi. “Programımızı yapıyoruz, Ollie dayı,” dedi ona çabucak sarılarak. Ollie bu fırsatı kullanıp küçük kızın ayaklarını yerden kesti ve onu etrafında döndürerek kıkırdamasını sağladı. Onu hâlâ bebekmiş gibi havaya fırlatıp tekrar tutarak yere bıraktığı sırada, “Zamanımızı boşa harcıyorsun, seni deli!” diyerek ciyakladı. Hayley’nin kocaman açılmış gözlerindeki imrenen bakışlarla onları izlediğini görünce içim parçalandı.

“Tamam, şimdi gidebilirsiniz,” dedi Ollie.

“Of, çok kötüsün! Saçlarımı mahvettin,” diye homurdandı Florrie ama sırtıyordu. Ollie onun uzun sarı saçlarını bir kez daha iyice bir karıştırınca Florrie öfkeyle ciyaklayarak Hayley’ye döndü.

Onun saçlarını da aynı şekilde karıştırarak, “Onunla gitmekten memnun musun, kaçak?” diye sordu nazikçe. Hayley sırtıp başıyla onaylarken Florrie de tekrar elini tuttu.

“Tabii ki memnun,” diye çıkıştı Florrie. “Sanki sıkıcı yaşlılarla kalmak istermiş gibi. Sen üstüne alınma, Lottie. Şey... bu arada selam.” Ona gülümseyip göz seviyesine inmek için önünde çömeldim.

“Selam, canım. Bana da çabucak sarılmak yok mu? Söz veriyorum saçlarını da  ıtmayaca  ım.” Gülümseyerek kollarını boynuma doladı. Ona sarılıp kulağına, “Teşekkürler,” diye fısıldadım. Geri çekildiğinde hafifçe başını salladı, ardından iki kız el ele tutuşup çimenlerin üzerinden hızla uzaklaştılar. Birbirlerinden bu kadar farklı görünmeleri sarsıcıydı. Florrie baştan aşağı pembe ve mor tasarım giysiler içindeydi, hafif parıltılı göz farıyla pembe dudak parlaticısı sürmüştü, sarı dalgalı saçlarının arasına ustalıkla örgüler serpiştirilmişti. Diğer yandan Hayley temmuz sıcağında siyah bir kot pantolon, müzik grubu baskılı eski bir tişört, eskimiş spor ayakkabılar giyyordu ve karamel saçları tahammül edebildiği tek model olan atkuyru  uyla toplanmıştı. Ama koşarken ikisi de kıkırdıyordu, birlikte olmaktan mutluydular.

“Ye  enin harika bir   ocuk,” dedim ayağa kalkarken.

“Evet, o   ocuk tam bir pırlantadır,” diye onaylarken Ollie’nin sesi şefkat doluydu. “Tıpkı annesi gibi ama sakın böyle söylediğimden Claire’e bahsetme.”

“Neyi söylediğinden?” Claire’in sesi aramıza girdi ve ona bakmak için döndüğümüzde kocasıyla birlikte bize doğru yaklaştığını gördük.

“Küçük bir pislik olduğunu,” dedi Ollie hiç duraksamadan, sarılmak için onu kendine çekti. Claire gözlerini devirerek geri çekildi, ardından dönüp bana da sarılarak   a  ırmama neden oldu.

Kısacık bir an sürse de tam zamanında kollarımı ona dola-dım. Ayrıldı  ımızda şöyle bir yüzümü inceledi. “Biraz boğucu bir aileyiz, değil mi?” dedi küçük bir gülümsemeyle. Görüşüne bakılırsa kızına sandığımdan daha çok benziyordu. “Ama zamanla alışırsın.”

Kocası boğuk sesle gülünce Claire’in gözlerinde hızla sakladığı anlık bir öfke parladı.

“Bir şey mi söyleyecektin, Blake?” dedi Ollie sert, kısık sesiyle.

“Eh, ailenin biraz boğucu olduğu konusunda aynı fikirde olsam da neden onun alışması gerektiğini düşünüyor bundan emin değilim.” Küçümseyen bakışlarla beni süzerken kelimeleri ağzında geveledi. “Bu nişanlılık meselesinin tamamen numara olduğunu düşünmüştüm. Herhangi bir şeye alışma şansı olmayacak. Tabii tekrar temizlikçi olarak işe başlarsa o ayrı konu sanırım.” Tekrar küçümsemeyle güldüğünde yüzümün alev aldığını hissettim. Ollie kaskatı kesildi.

“Bu seni niye ilgilendiriyor, dostum?” diye gürleyip elimi tuttu. Blake, iç içe geçmiş parmaklarımıza bakarken dudak büktü. Ama Ollie yakalayamadan yüz ifadesini hemen düzeltti.

“Üzgünüm, affedersin,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Sürekli pot kırıyorum. Duymamış olun, ne dersiniz?”

“Blake, bunu konuşmuştuk,” dedi Claire huzursuzca bana bakarken. Tam o anda gerilimi hissettim. Bakışlarım Blake’e kaydığında öfkeyle karısına bakıyordu. Tavırları değişmiş, düşmanlıkla gerilmişti. Kahretsin, burada çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. Claire onun bakışlarını yakaladığında yüzü soldu, bakışlarını yere çevirirken omuzları çöktü. Ardından bir düğmeyi çevirmiş gibi ifadesi hızla değişip *gülümseyen iyi adam* havasına büründü.

“Elbette konuştuk, hayatım,” dedi, sesindeki sahte şefkati duyunca sırtım ürperdi. Claire yüzünü buruşturduğunda bakışlarım içgüdüsel olarak Blake’in avucundaki eline kaydı. Adamın uyguladığı baskı yüzünden Claire’in parmakları birbirine geçmiş, boğumları bembeyaz kesilmişti. Başımı tekrar kaldırdığımda yüzünü buruşturmuş, beti benzi solmuştu.

“Onu rahat bırak!” diye patladım ve herkes şok içinde donakaldı. Claire’in kocaman açılmış gözleri hızla benimkilerle buluştu. Blake kadının elini bırakmadı ama tutuşunu gevşetti. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi verdim.

Ollie boğazını temizledi. “Lottie?” dedi tereddütle. “İyi misin?” Aklımı kaçırdığımı düşündüğü belliydi. Claire artık göz teması kurmaktan kaçınıyordu, yanakları kızarıırken yüzüne renk gelmişti.

“B-b-ben iyi değilim...” deyip Ollie’nin şaşkın ifadesine bakarak sustum. “Elini çok sıkı tutuyordu,” diye fısıldadım. Kulağa biraz delirmişim gibi geldiğinden şimdi kelimeleri geri alabilmeyi diliyordum. Ollie’nin bakışları hızla kız kardeşine döndü, kaşlarını çatı.

“Claire? Her şey yolunda mı?” diye sordu bakışlarını kız kardeşiyle kocası arasında gezdirerek.

“İyiyim,” dedi Claire gergin bir gülümsemeyle. “Sanırım Lottie biraz bunaldı. Biz katlanılması zor *insanlarız*.” Bana sırtı da bu sürdürmesi acı verici zoraki bir gülümsemeyle. Başımı hafifçe yana yatırıp ona sessizce ne gördüğümü bildiğimi, neler döndüğünü anladığımı ve ses çıkarmaya hazır olduğumu anlatırcasına baktım. Bana bakarken o sabit gülümsemesi yerli yerindeydi ama kısacık bir an, neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını iki yana salladı. *Burada olmaz*, diyen bir hareketti. *Şimdi değil*. Bakışlarımı onunla Blake arasında gezdirdim, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdıktan sonra tekrar konuştum.

“Evet, bunun için üzgünüm,” dedim kısık sesle. “Sıcak çarpmış olmalı.”

Ollie’nin çatık kaşlı, şaşkın bakışları hâlâ üçümüz arasında gidip geliyordu. Olan bitenden tamamen habersizdi. Ama ben bir yırtıcıyı gördüğümde tanırdım. Tehlikeli tavırları sezdiğimde ne olduğunu bilirdim. Korkuyu iliklerime kadar hissedirdim.

Blake tehlikeliydi. Ve Claire de korkuyordu.

27

Güçlü bir konum

LOTTIE

“Oynar mısın, Charlotte?”

Önümdeki kadına gülümserken şampanya kadehime can havliyle yapışmıştım. Claire, kocasıyla yaşadığımız o küçük sürtüşmeden beri benden kaçıyordu, dürüst olmak gerekirse bu beni kurtların önüne atmaktan pek farklı değildi. Oysa tek yaptığım kocası parmaklarını kırmak üzereyken araya girip itiraz etmektir. Hatta bir süre önce ailesi görmeden parmaklarını ovaladığını fark etmiştim. Yani olanları hayal etmemiştim.

“İl... hayır,” diye cevapladım kendimi gülümsemeye zorlayarak. “Ata en çok yaklaştığım an, dokuz yaşındayken eşekle çıktığım bir gezintiydi.” Bu annemin olduğu iyi anılarımdan biriydi. Bir yıl boyunca ayıktı ve tatil için Galler’e gitmiştik. Londra’nın dışına çıktığımız için heyecandan tam anlamıyla kendimden geçtiğimi hatırlıyordum. Girecek kadar cesur ya da becerikli olmasam da denize bayılmıştım ve kaldığımız minicik karavanın aşırı lüks olduğunu düşünmüştüm. Ne yazık ki çok yakında bir bar vardı, dolayısıyla her şey çok hızlı bir şekilde sarpa sarmıştı. Ertesi günkü tren yolculuğu boyunca annem-

den yayılan alkol kokusu korkunç ve fazlasıyla utanç vericiydi. Elimdeki şampanya kadehine bakıp iç çektim.

“Eminim Ollie sana binmeyi öğretir, tatlım,” diye araya girdi Margot. Gözlerim kocaman açıldı, patlamak üzere olan kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Son bir saattir kuzenleri tarafından alıkonulan Ollie nihayet gruba tekrar katılırken, “Evet, elbette öğretirim,” dedi rahat bir tavırla. Bu yorumu yaparken gözleri parlıyordu. Kendime engel olamadım ve bastırılmış kahkaham dudaklarımdan kaçınca öksürerek kamufle ettim.

“Ah, kesinlikle öğretmelisin,” dedi binicilik meraklısı kuzeni Cecilia, olan bitenden tamamen habersiz şekilde. “O kadar muazzam bir keyif ki. Sence de öyle değil mi, Ollie?”

“Evet, Cece,” dedi gülümseyerek. Belimde duran elinin parmaklarını açarak tişörtümün kumaşını esnetti. “Kesinlikle muazzam.” Dudaklarım titriyor, kıkırtılarımı zorlukla bastırıyordum. Hatta kıkırtılara karşı verdiğim savaşa kendimi o kadar kaptırmıştım ki Vicky’ye dikkat edemedim. Gerçekten ama *gerçekten* etmeliydim.

“Tamam, bunu anladım,” dedi Vicky. Ona baktığım anda beynindeki çarkların döndüğünü hissettim. “Cece ata binmekten bahsediyor,” diye başladı Vicky. Hay aksi, çok geç kalmıştım. “Ama Ollie cinsellik anlamındaki binmekten bahsediyor. Bu çift anlamlı bir sözcük. Sen de bu yüzden gülmemeye çalışıyorsun.”

Herkesi şok eden bir sessizlik oldu. Ollie’nin omuzları titriyordu ve elini ağzına kapatmıştı.

“Ne?” dedi Vicky şaşkınlıkla, ardından bana döndü. “Geçen gün bana çift anlamlı imaları sen öğretmiştin. Ayrıca gülmek istediğinde yüzünün aldığı şekli iyi biliyorum. Geçen haftaki toplantıda o adama gülmemeye çalıştığını görünce sana sormuştum, o âna kadar büyük tuvaletin geldiği için tuvalete gitmen gerektiğini sanmıştım.”

Cecelia gergin bir kahkaha attıktan sonra duruma rağmen aına binmekle ilgili anlaşılmaz bir mazeretle uzaklaştı – *araziye çıkmaya gidiyorum* gibi bir şeydi.

“Bu çok iyiydi, Vics,” dedi Ollie.

“Ona neler öğretiyorsun böyle, Lottie?” Margot bana yine şüpheyle bakıyordu. Huysuz kertenkeleler aşkına, bu partiden bıkmıştım artık. Yanlış kıyafet seçmişim, benden başka herkes düğüne hazırlanmış gibi görünüyordu. Paçaları kesik kot şort, Taylor Swift tişörtü ve parmak arası terlikler giymiş tek kişi bendim. Susuzluktan kavrulmuştum ama elimde sadece ılımış şampanya kadehi vardı, ki alkol kullanmadığım için bir yudum bile almamıştım. Hayley’nin nerede olduğunu bilmediğimden endişelenmeye başlıyordum. Herkes hangi okula gittiğini soruyor, Southwark Comrehensive dediğimdeyse anlayamamış gibi bakıyordu. Tamam, Cecelia tatlı biriydi ama cidden mi? Polo oynayan biri gibi mi *görünüyordum*? Bir de isim meselesi vardı. İsmimin Charlotte olduğunu söylememiştim ama bir sebeple Margot beni böyle tanıştırmıştı. Hiç değilse kendi adımla seslenilmesini istiyordum. Margot’ya *benimle dalga mı geçiyorsun* der gibi baktım.

“Sadece olup biteni çözmeyi seviyor. Vicky etrafında konuşulan üstü kapalı cümlelerden nefret ediyor. Gidip de bunu herkese ilan etmesini söylemedim. Sadece mantığını açıkladım.”

“Üvey kızımı tanımadığımı mı ima ediyorsun?” Belli ki son iki haftadır güvenimi yeniden kazanmak için her yolu deneyen Margot’nun hassas bir noktasına denk gelmişim.

“Yeter artık, anne,” diye çıkıştı Ollie ama benim sabrım taşmıştı.

“İzninizle,” diye mırıldanarak yanlarından uzaklaşıp havuza doğru yürüdüm. Margot’nun beni kazanmaya çalışmaktan yorulduğu ortadaydı. Ailesi hakkında tek bir soru sorduğum anda hemen savunmaya geçmişti.

() lanet olası havuzun yanından bile geçmek istemiyordum ama susuzluktan kurumuştum ve tüm içecek masaları o tarafa yerleştirilmişti. Biraz su içecek, ardından Hayley'yi bulup buradan çıkıp gidecektim. Sadece Uber'in Little Buckingham'a kadar gelmesini umuyordum.

Şampanyamı buzlu suyla değiştiren barmene nazikçe gülümsedim. Seyyar bardan uzaklaştım, kurumuş boğazım suya kavuşunca rahatlarken gözlerimi kapattım. Ardından bir şey sertçe kaburgalarımın çarpıp beni yana savurdu. Geriye doğru savrulurken gözlerim fal taşı gibi açıldı. En iyi zamanlarımda bile dengem berbattı, nefesimi kesecek kadar güçlü, sert bir darbeye ayakta kalabilmemin imkânı yoktu. Ancak sert zemine çarpmak yerine suya gömüldüğümde nefesim kesildi. Nefesimi tutmaya bile fırsat kalmadan dibe battım. Her şey tepetaklak, bulanık görünüyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Bacaklarımı gelişine savurup kollarımı çırpıttım. Suyun yüzeyine çıktığımda çok ihtiyacım olan havayı içime çektim ama tekrar battım. Kahretsin, Hayley'nin öğretmeni ne demişti? Palet gibi ayaklar mıydı? Kalçadan mı savuracaktım? Tepemde bulanık silüetler görebiliyordum. Marmite aşkına, zenginler bir spor müsabakası izler gibi öylece dikilirken ben havuzun dibinde boğuluyordum. Nefes almak için tekrar yüzeye çıktığımda, birinin söylediği şeyi duydum.

“Ne yapıyor o öyle?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir çeşit artistik yüzme falan mı?”

Peynir ekmek aşkına, mahvolmuştum. Buradaki inanların hiçbiri yetişkin bir kadının yüzmeyi bilmemesi ihtimalini aklına bile getirmezdi. Tekrar battım. Hareketlerim artık su yüzüne çıkmama yardım etmekten çok beni dibe itiyor gibiydi. Ama havuzun dibine ulaşmadan önce güçlü bir kol beni yakaladı, hızla suyun yüzeyine fırladım. Yüzüm tekrar o kutsal havayla temas ettiğinde titreyen kesik nefesler arasında yuttuğum suları öksürerek çıkardım. O güçlü kol beni derin taraftan çe-

kerrek uzaklaştırdı, ardından Ollie'nin kolları arasında sudan çıkarıldım.

"Aman Tanrım," dedi toplanan kalabalıktaki yaşlı bir adam. "O iyi mi? Biz de ne yapmaya çalıştığını merak ediyorduk."

"Yüzme bilmiyor, sizi aptallar," dedi Ollie sertçe ve kalabalıktan şaşkınlık dolu iç çekişler yükseldi. Bir an sonra Ollie havuzun sığ tarafındaki basamakları çıktı, kucağında benimle birlikte kenardaki şezlonglardan birine oturdu.

Hâlâ öksürüklere boğuluyordum ve nefesim tıkanıyordu, Ollie ise tıkanıp gittiğinde sertçe sırtıma vurmakla derin nefesler aldığım da nazik daireler çizmek arasında gidip geliyordu. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyor, kendimi tamamen aşağılanmış hissediyordum. Tam nefesim yerine gelmeye başladığı sırada küçük bir kız çocuğu bahçenin öbür ucundan füze gibi uçarcasına gelip kollarını boynuma doladı, küçük bedeni hıçkırıklarla sarsıldı.

"Hey, hey, hey," diye mırıldandım boğuk sesimle. "Ben iyiyim, aşk böceğim."

Onu yatıştırmaya çabalasam da hıçkırıkları şiddetlendi. Ancak Ollie, ikimizi birden kollarının arasına çekip kararlı, güven veren ses tonuyla konuşmaya başlayınca biraz sakinleşti.

"İkinize de hiçbir şey olmasına *asla* izin vermem. Lottie biraz su yuttu ama şimdi onunla ilgileneceğiz. Ayrıca ikiniz de yüzmeyi öğreneceksiniz, böylece bir daha asla bunu yaşamayacaksınız." Hayley bunu duyunca gerilse de Ollie ikimizi birden hafifçe sıkıştırdıktan sonra geri çekilip gözlerine baktı. "Hayley, ikiniz de yüzmeyi öğreneceksiniz ve bir daha asla sudan korkmanız gerekmeyecek. Beni anladın mı?"

Hayley beni tamamen şaşırtarak yavaşça başını salladı.

"Aferin sana," dedi Ollie.

"Lottie?" Elinde tuttuğu havluyla yanımızda duran, yüzü bembeyaz kesilmiş Claire'e döndüm. "İyi misin? Çok üzgünüm bahçenin dışındaydım ve—"

“Ne acıklı ama,” diyerek sözünü kesti Blake gelip karısının yanında dururken.

Havluyu Claire'den alıp kısık sesli bir “teşekkürler” mırıldandım. Yüzümdeki gözyaşlarını ve suyu temizledikten sonra ancak Hayley'nin tepkisini fark edebildim. Ona döndüğümde öfkeli gözler ve sımsıkı birbirine bastırdığı dudaklarıyla Blake'e ters ters baktığını gördüm.

“Hails?” diye fısıldadım boğuk sesimle, o anda öfkeli bakışlarını Blake'ten ayırıp bana çevirdi. Kaşlarımı çatıp başımı yana eğdim. Titrek hareketlerle bir bana bir Blake'e bakarken küçük ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Ben kaşlarımı kaldırıncı o da bir kez başını eğerek onayladı. Tamam, artık kaburgalarımın inen o darbenin nereden geldiğini biliyordum.

“Hayley!” diye seslendi Florrie, seke seke yanımıza gelirken. Gülümsüyordu ve yanında bir sürü çocuk vardı. “Ah, iyi, Lottie'yi bulmuşsun. Ona arkadaki çayırılığa gitmek istediğimizi söyledin mi ve—”

Bana bakınca Florrie'nin sesi kısıldı. “Aa, suya giysilerinle mi atladın? Sabah Richie de yapmıştı. Annesi aşırı kızdı.”

“Lottie küçük bir kaza atlattı, tatlım,” dedi Ollie. Hayley şiddetle başını iki yana salladı ve ilk kez konuşmamasına minnettar oldum. Şu anda suçlamalarda bulunmanın sırası *değildi*.

“Hails, neden bir dakikalığına Florrie'yle gitmiyorsun. Ollie'yle kısa bir konuşma yapmalıyım. Zaten sonrasında gitmemiz gerekecek, olur mu?”

Hayley'nin bakışları benimle Blake arasında gidip geldi, öfkeli ifadesi endişeli bir hâl aldı.

“Sorun yok, aşk böceğim.” Sesim boğuk çıksa da elimden geldiğince güven verici çıkmasına uğraştım. “Ollie yanımda.” Aramızdaki iletişimi tam olarak anlayamadığından hafifçe kaşlarını çatarak bakan Ollie'ye döndü.

“Evet, her şey yolunda, kaçak,” dedi nazikçe. “Florrie'yle birlikte Legolas'ı görmeye gidin.” Biraz zaman alsa da benim

cesaretlendirmem ve Florrie'nin ekiştirmesiyle sonunda gitti. Etrafımızdaki parti yeniden hareketlendiğinden artık sadece dördümüz kalmıştık. Bunu Ollie'nin kucağındayken yapmak istemediğimden ayağı kalktım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu. Ne yazık ki Margot tam da o anda yanımıza geldi.

"Tatlım, olanları duydum," dedi beni kendine çekip sarılarak, belli ki giysilerinin ıslanmasını umursamıyordu. O anda rüşvet meselesi, ismimi farklı takdim etmesi meselelerinin ardında aslında ne kadar şefkatli, mükemmel bir anne olduğunu hatırladım.

"Lottie'nin ayağı takılıp havuza düştü, anne," dedi Ollie, benim adıma konuşunca hafifçe gerildim. "Lanet içecek standı havuza bu kadar yakın olmasaydı, o zaman—"

"Aslında, Ollie," dedim Margot'nun kollarından nazikçe uzaklaşarak. "Takılıp düşmedim. Biri sertçe çarpıp beni havuza itti."

Herkesin donakaldığı bir sessizlik ânı oldu. "Ne dedin?" dedi Ollie sertçe.

Doğrudan Blake'e baktım. Gözleri öfkeyle parladığında meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. *Ne yaptığını görebiliyorum, dallama*, dedim bakışlarımla.

"İı... Lottie, emin misin?" dedi Margot. "Yani, biraz sakar olduğun hepimizin malumu. Takılıp düşmüş olman utanılacak bir şey değil."

Claire yüzünün rengi atmış hâlde bir bana bir Blake'e bakıyordu.

"Kimin yaptığını gördün mü?" diye sordu Ollie, hâlâ öfkeliydi.

"Hayır," dedim usulca. "Ama sanırım Hayley gördü."

"Amma da saçmaladın," dedi Blake küçümseyerek. "Çocuk buradayken onunla konuşmadın bile."

“Hayley ve ben kelimeler olmadan da gayet iyi iletişim kuruyoruz.”

Gözlerini devirdi. “Pekâlâ hikâyeler uydurarak etrafta dolaşan bir çocuksa belki de üvey kızım ile oynamamalı.”

“Blake, senin kıcını bu kadar kıvrandıran ne, dostum?” dedi Ollie, sesinde öfke ve şaşkınlık vardı. Ancak Blake’in gözleri bana odaklanmıştı ve söylemeye çalıştığı şeyi açıkça görebiliyordum. *Bu benim ailem, geri bas yoksa seni mahvederim.*

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Şu anda bir şey söyleyerek bu psikopatla karşı karşıya gelirsem Ollie’nin beni seçeceğine güvenebilir miydim? Yoksa sessiz mi kalmalıyım? O anda kaybedebileceğim şeyleri aklımdan geçirdim. Bu hafta sosyal hizmetlerle yapılacak bir aile görüşmesi bilgisi almıştım. Sahte nişanlılığa itiraz etmiş olsam da artık Hayley’yi yanımda tutmak için bunun en iyi şansım olduğunu kabullenmiştim. Bu, tutunduğum tek daldı. Evet, bu adama haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Evet, Claire ve Florrie için endişeleniyordum. Ama şu anda karşılarında güçlü bir konumda değildim. Bu onların ailesiydi. Ben aileden değildim. Aynı kandan değildim. Ayrıca insanların, sıradan bir koruyucu aile çocuğu karşısında her zaman kendi ailelerini tercih etmelerini defalarca tecrübe etmiştim. Artık koruyucu aile çocuğu olmayabilirdim ama bu ilişkilerin dinamiğini değiştirmiyordu. Üstelik Florrie, Hayley’nin konuştuğu ilk arkadaşıydı. Bunu onun elinden alamazdım. En sonunda Blake’le göz temasını koparan ben oldum.

“Belki de takılmışımdır,” diye mırıldandım ayaklarıma bakarak. “Orası epey kalabalıktı. Muhtemelen kazara oldu.” Kelimeler dilimi yakıyordu. Kaza değildi, kaburgalarım hâlâ sızlıyordu.

Ollie elini benimkinin üstüne kapatıp hafifçe sıktı.

“Emin misin, hayatım?” diye sorduğunda başımla onayladım. Belki ona daha sonra söyledim ama Margot’nun sarılışı-

nın anısı hâlâ etkisini sürdürürken uyum sağlamanın daha iyi olacağına karar verdim. Pes etmek daha kolaydı.

Ollie beni havuzdan uzaklaştırırken Blake'in kendini beğenmiş ifadesini yakalayınca kimsenin bakmadığı o ânı değerlendirdim. Küfürleri sesli olarak dillendirmiyor olmam, onları dudaklarımı oynatarak söylemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

İnsanlar benim kaba olduğumu düşünüyor

OLLIE

Lottie'nin havuzun dibine battığını gördüğüm anki korkuyu daha önce hiç yaşamamıştım. Güvende olduğunu, kız kardeşimin verdiği kuru kıyafetleri giydiğini bilmeme rağmen hâlâ nefes alamadığımı hissediyordum. Şansıma Vicky tam da biz eve doğru yürürken yanımıza gelip Lottie'yle ilgilenmişti. Olanları duyduğunda Vicky de neredeyse benim kadar öfkelenmişti. Yıllardır görmediğim kadar duygusal davranmış, hatta bunun olmasına nasıl izin verdiğime dair açıklama bekleyerek bana bağırırmıştı. Şimdi de buradaydı işte, belli ki Lottie'yle ilgilenmeyi beceremeyeceğimi düşünüyordu. Döndüklerinden beri bir an olsun onun yanından ayrılmamıştı.

“Neden ona böyle sesleniyorsun?” dedi Vicky, anneme çıkışarak.

“Ne... nasıl yani, tatlım?” diye sordu annem ona kafa karışıklığıyla bakarak.

“Lottie'ye neden Charlotte diye sesleniyorsun? Onun adı bu değil.”

Kuzenlerimden oluşan büyük bir grupla birlikteydik ve annem, Lottie'yi onlarla tanıştırmıştı. Ona Charlotte demesini biraz tuhaf bulmuştum ama Lottie bir şey söylemediğinden sorgulamam gerektiğini de düşünmemiştim.

Annem gergin bir kahkaha attı. "İyi de onun adı *bu*."

"Hayır, değil," diye tekrarladı Vicky. Lottie ona yaklaşıp elini bileğine koydu.

"Aslına bakarsan hiç sorun değil, Vics," diye mırıldandı. "Aldırmıyorum."

Vicky kaşlarını kaldırdı. "Ama senin adın Charlotte değil."

Annem şaşkın görünüyordu, grubun geri kalanıysa yerlerinde huzursuzca kıpırdanıyordu. "Elbette öyle. Lottie herhâlde Charlotte'un kısaltmasıdır."

Lottie hafifçe omuz silkti. "Şey..."

"*Lottie* onun yasal ismi," dedi Vicky kararlılıkla, ardından Lottie'ye döndü. "Neden sana Charlotte demesine izin veriyorsun?" Diğer kadehini havuzun kenarında düşürdüğünden üzerini değiştirip geldiğinde eline tutuşturdukları kadehe bakarken Lottie'nin yüzü kıpkırmızıydı. "Ayrıca neden ona şampanya veriyorsunuz? O alkol kullanmaz." Vicky bana döndü. "İçmediğini biliyorsun, hem kokusundan da nefret ediyor çünkü annesi bir alkolikti." Lottie şu anda yerin yarılıp onu yutmasını istiyor mu gibi görünüyordu. Çevremizdeki kimseden çıt çıkmıyordu.

"Vicky, yeter artık," diye homurdandım.

"Ne?" dedi bana ters ters bakarak. "Ona yanlış isimle seslenildiğinde ve eline kokusuna bile katlanamadığı bir içki tutuşturulduğunda ses çıkaran sen olmalıydın. Neden bana yükleniyorsun?" Bakışları hızla Lottie'ye döndü ve kolundaki elinin aralarındaki bir işaret olduğunu o anda fark ettim. Aralarında sözsüz bir iletişim olduğunu biliyordum ama hangisinin ne anlama geldiğini henüz çözememişim. "Niye boş verecekmişim?" diye sordu Vicky. "Neredeyse boğuluyordun. Kavurucu sıcakta

içebileceğin bir içeceğin yoktu, hatta gerçek adınla bile seslenmiyorlar. Bir de insanlar *benim kaba* olduğumu düşünüyor.”

Lottie zoraki bir kahkaha attı. “Sorun yok, Vicks, gerçekten,” diyerek ortamı yumuşattı. “Kardeşler işte, değil mi?” dedi ortaya doğru. “Her zaman didişirler.” Herkes rahatladı, huzursuzluk dağıldı. Ardından Lottie daha önce konuşurlarken Cecelia’dan öğrendiklerini kullanarak kuzenlerimden birine yaklaşan polo sezonu hakkında sorular sordu, konuyu polo midillileri ve onların eğitmenlerine getirip derin bir sohbete geçti. Vicky hâlâ bana dik dik bakıyordu, annemse şoktaydı.

Yanımızdan geçen garsonu durdurup tepsisinden mürver çiçeği içeceklerinden alıp Lottie’nin elindeki şampanya kadehiyle değiştirdim. Bunu neden daha önce akıl etmemiştim? Dahası Lottie neden eline şampanya kadehi tutuşturulmasına itiraz etmemişti? Aynı şekilde isim meselesinde de. İnsan neden kendi adı olmayan bir isimle hitap edilmesini kabul ederdi? Şimdiyse hayatının en ilginç sohbetini ediyormuş gibi polo hakkında konuşuyordu. Poloyla zerre kadar ilgisi olmadığından adım gibi emindim.

“Legolas!” Minik bir midilli hızla grubun arasına daldı, peşinde de Felix denilen o milyarder vardı. Hiç kimse şaşırma-mıştı. Yani Lottie dışında hiç kimse. Herkes sadece bu tüylü yıkıcı gücün tombul bedeninden korumak için içkilerini havaya kaldırdı ve sohbete devam etti.

“Ne silktim bu böyle?” diye mırıldandı Lottie ama hemen ardından, “Ah, Lucy?” dedi. Kaçan midillisinin ve Felix’in arkasından açtıkları yoldan ilerleyen Lucy Mayweather, sendeleyerek yanımıza gelip destek almak için Lottie’ye yaslandı.

“Aman Tanrım,” dedi nefes nefese. “Ben kardiyo egzersizleri için yaratılmamışım. Lanet midilli.” Dönüp Legolas’ın gittiği yöne bakınca sandviçlerle dolu bir masayı devirip afiyetle yemeye başladığını gördük. Felix, yularını yakalamaya çalıştığında kişnedi ve tekrar koşmaya başladı.

Lucy'nin midillisi yiyecek masalarının çoğunu yıkıp geçerken, "Gelebilmiş olmanız ne güzel," dedim dümdüz bir sesle.

"Üzgünüm, Ols," dedi Lucy kesik soluklarının arasında. "Ama bu küçük pisliğin nasıl olduğunu bilirsin. Kızların yanında uslu duruyordu ama Felix'i görünce çıldırdı. Nedense kırmızı görmüş boğaya döndü." Ayrı geçirdikleri o kasvetli birkaç ayın ardından yeniden birleştiklerinden beri Felix ve Lucy, Little Buckingham'da daha çok vakit geçiriyorlardı. Lucy'nin annesi Hetty, Buckingham Malikânesi'nin sınırında, aynı zamanda Felix'in arazisine de komşu olan bir yerde yaşıyordu. Bir sürü tuhaf ve harika hayvanın olduğu koca bir çiftlik eviydi. Felix ve Midilli Legolas'ın arasıysa en iyi tabirle gergindi.

"Gel bir şeyler iç, tatlım," dedi annem neşeyle. "Bırak da Legolas'ın peşinden Felix koşsun. Hem çocukları da eğlendiriyor." Elllerinde elmalar ve çeşitli midilli atıştırma malzemeleriyle Hayley ve Florrie de koşturmacaya katılmışlardı. Felix ve Legolas ise hamur işlerinin olduğu masanın yanında karşı karşıyaydı.

"Hadi be," diye mırıldandı Claire. "O kremalı Victoria kekinden daha bir dilim bile yiyememiştin."

Felix gürleyerek Legolas'ın hiç kıpırdamadan durduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Fakat Felix'in parmaklarını yularını tutacağı anda o piç kurusu başını eğerek Felix'in kolunun altına dalıp var gücüyle pasta masasına çarptı. Neyse ki misafirlerin çoğu Legolas'a ve onun yıkıp dökme eğilimlerine alışkındı da masadaki hamur işlerinin en az yarısı, yıkım bölgesinin en yakınındakiler tarafından çoktan uzaklaştırılmıştı.

Tam o sırada ortaya çıkıp annemden defalarca özür dilemekte olan Hetty'ye, "Anne şu midilliyi zapt et artık," diye çıkıştı Lucy.

Kızını görmezden gelip, "Çok üzgünüm, Margot," dedi Hetty. "Ama Legolas'ın psikolojik sorunları var ve bu çocuklar onu nasıl idare edeceklerini bilmiyorlar."

“Anne,” diye gürledi Lucy. “Felix otuz dördünde, ben de yirmi sekiz yaşındayım. Pek de çocuk sayılmayız. Ayrıca o middillinin tek *psikolojik sorunu* tam bir *mankafa* olması.”

Felix, Legolas’ı annemin gül çalılarının yanında köşeye sıkıştırmıştı.

“Hiç sorun değil, Hetty,” dedi annem, Legolas’ın tekrar kolayca Felix’in yanından sıyrılmasını izlerken. “Ama güllerimi riske atamam.” Annem içkisini bırakıp iki kez el çırparak, “Buraya gel, oğlum!” diye bağırdı bahçenin karşısına doğru. Legolas, Felix’le oynadığı oyunu ânında bırakıp tırısa kalkarak yanına geldiğinde annem hayvanın yularına yedek dizgini takıp ucunu Hetty’ye uzattı. Felix sendeleyerek yanımıza geldi. Her yerine dallar ve yapraklar yapışmıştı, dizleri çamur içindeydi ve gömleği yırtılmıştı.

Felix yanından geçen bir garsondan aldığı kadehi kafasına dikip, “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu anneme.

Çokuluslu bir şirketin CEO’su olan Felix’e, “Sadece emreden bir ses tonuna ihtiyacın var, canım,” dedi annem.

Yanımda titreyen Lottie’ye baktığımda gözleri neşeyle parlıyordu, genizden gelen bir ses çıkardı. Tek kaşımı kaldırdığımda tamamen dağıldı. Önce Lottie kahkaha atmaya başladı, bir an sonra herkes katıldı. Bu lanet partide rahatladığını gördüğüm ilk andı. Böylece ilk kez, komşularımızın hayvanlarını kontrol edememesine minnettardım.

Uyumlu olmadığımız takdirde

OLLIE

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordum, ilk soruşum da değildi. Ama bu kez ondan bir cevap alabileceğimi düşünüyordum. Hayley yatağındaydı. Eve dönüş yolunda, pelüş midillisi Keith’e sarılıp elinde Florrie’nin verdiği at nalıyla arabada uyu-yakalmıştı. Onu yukarı taşıyıp yatağına yatırmıştım. Lottie ve ben aşağıdaydık, artık cevaplar istiyordum.

İç çekti. “Annenin beni nasıl tanıttığının ne önemi var ki? Gerçekten, aldırıyorum.”

“Ama bu senin adın değil.”

Sanki insanların ona gerçek adıyla seslenip seslenmemeleri önemsizmiş gibi omuz silkti.

“Peki şampanyayı neden kabul ettin?”

Gözlerini devirdi. “İçki içmediğimi iki kez söyledim. Kimse dinlemedi. Israrcı bir aptal gibi davranmaktansa elimde bir kadeh tutmak daha kolaydı.”

“Kokusundan hoşlanmıyorsun, Lottie.” Barda üzerine şarap döküldüğünde verdiği tepkiyi hatırladım. Tanrı aşkına, kusmuştu.

“Her şey yolunda.”

“Hiçbir şey yolunda değil,” diye çıkıştım. Lottie’ye gösterilen tavır yüzünden kız kardeşimin beni azarlamış olmasına hâlâ çok öfkeliydim. “Sürekli bu kadar uyumlu davranmaya bir son vermek gerekiyor. Sana yanlış isimle seslenip duruyorsa anneme siktir olup gitmesini söyle. Şampanya kadehini de onu sana uzatanın eline tutuştur.”

Güldü ama bu gerçek bir gülüş değildi, aksine içi boş ve buruktu. “Uyumlu olmanın benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer *uyumlu* olmasaydım tamamen silkilip atılmıştım. Senin huysuz, buyurgan bir pislik olma ayrıcalığının var. Bazılarımız çok daha dikkatli hareket etmek zorunda. Şu anda bile benimle Hayley’yi kapının önüne koyabilirsin. Annen tekrar bana sırtını dönebilir. Kız kardeşin ve enişten, Florrie’yi Hayley’den uzaklaştırabilir. Bugün orada olanlar arasında *uyumlu* olmadığı takdirde bir sonraki aile partisine davet edilmeyecek tek kişi sadece Hayley’yle ikimizdik. Benim gibi insanlar ortama ayak uydurmayıp zorluk çıkardığında neler olduğunu bizzat deneyimleyerek öğrendim. Hayley’yle olan durumun beni bu kadar çok korkutmasının nedeni de aynı. Konuşmadığında uyumlu olmak zordur. Acaba bu yüzden konuşmuyor olabilir mi? Acaba üzerinde çok mu baskı var? Kim bilebilir ki? Ama hiç değilse geçici bir süreliğine kabul görmemiz *benim* sorumluluğumda.”

“Sikeyim,” diye bağırıp elimi enseme götürdüm. Öfkemi dizginlemeye çalışsam da başaramadım, bu baştan kaybedilmiş bir savaştı. Lottie’ye kızmıyordum. Onu ve Hayley’yi yarı yolda bırakan annelerine, var olmak için başkalarının istediği kalıba girmesi gerektiğini öğreten koruyucu aile sistemine ve onun gibi birini nasıl da kolayca dışlayabileceğimize dair tüm korkularını haklı çıkaran anneme – ama en çok da aptal pislüğün teki olduğum için kendime kızgındım.

Kararlı adımlarla ona yaklaşıırken yüzüme bakınca gözleri panikle kocaman açıldı ama beni durduramazdı. Yaşattığım onca bokluk listesine şimdi bir de onu korkutmayı eklemem gerekecekti fakat şu andan itibaren ondan uzak durmam imkânsızdı. Geri çekilerek beni durdurmak için elini uzattı ama göğsüme çarpan eli etkisiz kaldı. Gidecek hiçbir yeri kalmayıp sırtı kapıya yaslanana kadar ilerlemeye devam ettim. Artık iki eli birden beni itmeye hazır hâlde göğsümdeydi. Bir elimi çenesine uzattım, sonra da yumuşak, karamel rengi gür saçlarının arasına kaydardım. Diğer elimi sırtına sararak onu kendime çektim ve eğilip alnımı onunkine yasladım.

Telaşlı sesiyle, “Ollie, ben—” diye soluklandı ama onu köşeye sıkıştıran agresif tavrımın tam aksine yumuşak bir öpücükle sözünü kestim. Geri çekildiğimde kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı ve şaşkın sessizliği ona ulaşmak için kullanmam gerektiğini anladım.

“Gerçekten çok üzgünüm, Lottie,” dedim kararlılıkla. Sinirle dişlerini sıkkan öfkeli bir adamdan gelen tuhaf bir özürdü ama bununla yetinmesi gerekecekti. “Defalarca kez hayal kırıklığına uğratıldın ve ben de sana bunları yaşatan ahmaklar sürüsünün ahmak üyelerinden biriyim.”

“Ollie, sen neden bahsediyorsun? Sen Hayley ve bana *yardım* ediyorsun. Sen—”

“Paraya neden ihtiyacın olduğunu sormayarak seni hayal kırıklığına uğrattım. Annemin, başka bir adamla olduğun yalanına inandığımda—”

“Ne yalanı?”

“Senin Hayley’nin terapistiyle çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. O zamanlar adamın kim olduğunu ne o ne de ben biliyorduk. Sokakta ona sarılmıştın.”

“Marc’a sarılmış mıyım? Ama ben... Aa, Hayley’nin onunla konuştuğu gündü. Seansları sırasında Hayley ilk kelimesini söylemişti. Gerçi Marc’a değil, bana söylemişti ama o da ora-

daydı. Büyük bir ilerlemeydi. Ben... bir dakika, annende neden Marc'la fotoğraflarım var?"

Suratımı buruşturdum. "Seni takip ettirmiş."

"Ne?" Lottie geri çekilmeye çalışsa da onu olduğu yerde tuttum.

"Anlamak zorundasın," dedim aceleyle. "Çok boktan bir şey ama etrafta ciddi deli tipler var ve annem aşırı dikkatlidir. Eski nişanlım, verdiğim bir partide çekilmiş fotoğraflar ve benim hakkımdaki hikâyeleri *Daily Mail*'e satmıştı. İşin ironik kısmı o partiyi isteyen ben bile değildim, Cordelia bunun için o kadar çok ısrar etmişti ki. *Sikingham Dükü* başlığıyla yayınladılar. Tamam, o zamanlar biraz serseriydim ama her şeyi aşırı abartmışlardı. Babamı çok yakın bir zamanda kaybetmiştik ve... Cordelia onun yaptığıının anlaşılmasını beklemiyordu ancak ailemizin basınla her zaman bağları vardı. Hikâyeyi kimin sattığını öğrenmek için fazla eşelemeye bile gerek kalmadı. Onunla yüzleştiğimde bunun ona evlilik teklifiyle gitmemem durumuna karşı bir sigorta poliçesi olduğunu söyledi." Duraksayıp yutkundum. "Her neyse işte, dediğim gibi annem dikkatlidir ve senin de paranın peşinde olduğunu düşünüyordu."

"Ollie," dedi Lottie yumuşak bir sesle. "Cordelia'yla yaşadıkların için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama ben de paranın *peşindeydim*. Annen bana para teklifinde bulundu ve ben de hemen kabul ettim."

"Annem, o fotoğrafların çekilmesinden bir gün sonra sana geldi. Demek ki tam da Hayley'nin o büyük ilerlemeyi gösterdiği günün sonrasında. Bahse girerim, Marc daha fazla seans almasını önermişti, değil mi?"

Lottie gözlerini kaçırdı ama belini hafifçe sıkıştırdığımda bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Paranın peşinde değildin. Kardeşinin bakımıyla ilgileniyordun. Bu hikâyedeki pislik annemdi, bunu o bile kabul

ediyor. Seni dinlemeden kestirip attığım için en büyük pislik de benim.”

“*Seni* dinlemeden kestirip atan bendim, Ollie.”

“Ben de senin için savaşma zahmetine bile girmeyendim. Paraya neden ihtiyacın olduğunu sorgulama zahmetine bile gir-medim. Sana karşı davranışlarıma gelince, ben—” Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Sana olan davranışlarımın hiçbir bahanesi yok. Üzgündüm, sinirliydim. Seni bu kadar çok istediğim hâlde seninle olamadığım için öfkeliydim. İstememem gerektiğini düşünürken bile seni hâlâ arzuladığım için kızgındım. Bunun acısını da senden çıkardım. Ne var biliyor musun? *Daily Mail* meselesinden birkaç hafta sonra Cordelia’yı gördüm, sadece omuz silkip aramızda sorun olmadığınısöyledim. O kız beni sattı, itibarımı zedeledi, annemin sana verdiğinden çok daha fazla para için ailemi üzdü ve ben sadece omuz silktim. Ama söz konusu sen olduğunda kinci, zalim bir pislige dönüştüm.”

“Ollie, ben yapmamalıydım—”

“Ama o zamanlar ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Aradaki fark buydu, Lottie. Pisliğin teki olduğum için senden çok, *çok* özür dilerim ama sana kayıtsız kalamazdım çünkü sana âşık olmuştum.”

“Ne?” dedi Lottie gözleri şokla açılmış, gözbebekleri büyümüştü. “Olmamıştın—”

“Sana âşığım, Lottie,” dedim. “Hayatımın geri kalanını bu olanları telafi etmeye adayacağım. Tüm zamanımı bana güvenebileceğini kanıtlamaya adayacağım. Bugün seni *bir kez daha* hayal kırıklığına uğrattım ama bu tamamen her şeyden habersiz bir pislik olduğumdandı, eskisi gibi kinci olduğumdan değil. Yani beni bunun için de affetmen gerekiyor.”

Ona cevap verme fırsatı bırakmadım. Konuşmakla işimiz bitmişti, bizi bir yere götürdüğü yoktu. Bu yüzden onu öptüm. Dudakları yaşadığı şokla zaten aralıktı, öpücüğümü derinleştirmem çok sürmedi. Bir anlığına kollarımda kaskatı kesildi,

göğsümdeki elleri beni itmek için baskı uygulamaya başladı. Hafifçe geri çekilip dudaklarının kenarını öptüm, yanağından kulağına doğru ilerledim ve boynuna doğru kaydım.

“Bunu özledim,” diye fısıldadım kulağının kıvrımına doğru, devam etmeden önce kulak memesini nazikçe ısırđım. “Sürekli seni düşündüm. Kendime senden nefret etmem gerektiğini söylerken bile seni düşünmeden duramadım; seninleyken hissettiklerimi, çıkardığın sesleri. Bu beni çılgına çevirdi. Sen beni çılgına çeviriyorsun.” Ona sürtünüp kulak memesini ısırđımda dudaklarından yumuşak bir inilti döküldü. Elleri beni itmeyi bıraktı. Boynuna doğru gülümseyip kulağının hemen altını yaladım, sonra çenesinin kıvrımı boyunca öpücükler kondurarak ilerledim. “Seninleyim, Lottie,” dedim usulca dudaklarına karşı. “Benimle güvende olacağına söz veriyorum, bebeğim. Bırak kendini.” Gözlerini kırıştıtırarak bana baktı, hafifçe sersemlemişti ve gözbebekleri kocaman olmuştu.

Sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Dudaklarına doğru gülümsedim.

“Sanırım bu benim repliğim,” dedikten sonra onu tekrar öptüm. O yumuşak iniltilerinden birini daha dudaklarımla bastırdığım sırada kendini kollarıma bıraktı. Elleri göğsümden sırtıma kayıp beni daha yakınına çekti. Artık tamamen bana yaslanmıştı, yumuşak memelerini göğsüme bastırıyor ve hızlı, kesik nefesler alıyordu. Arkamızdaki kapının kilidini çevirdim ama bunu fark etmedi bile, tüm dikkatini ellerini gömleğimin içine kaydırıp tenimi hissetme çabasına vermişti. Kapıyı güvenceye aldıktan sonra kolumu altına kaydırđım, onu kucaklayarak devasa kanepeye taşırken bacaklarını kalçama sardı. Onu yumuşak minderlerin üzerine yatırıp saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırdım. Ağırlığımanın birazını üzerine verirken dudaklarını nazikçe öptüm, ona tekrar sürtünüp aralanmış dudaklarından o hafif seslerin daha fazlasının dökülmesini sağladım. Elleri çıldırmış hareketlerle gömleğimin düğmelerini çekiştirdi.

“Ollie, lütfen,” dedi boğuk sesiyle. “Seni görmeliyim. Seni hiç *göremedim*.”

Son seferimizi hatırladım. O savunmasız hâlde yarı çıplakken bense bir pislik gibi lanet olası takım elbisemleydim. O zamanlar centilmenlik ettiğimi sanıyordum ama şimdi onun gözünde bunun tüm gücün bende olduğu ve işleri böyle yürütmek istediğim anlamına gelmiş olacağını görebiliyordum. Aynı hatayı tekrarlamayacaktım, sırtıma uzandım ve tek hamlede gömleğimi çıkarıp attım.

Bakışlarını göğsümdeki ve karnımdaki sıkı kaslarda gezdirirken, “Peynir ekmek aşkına,” diye fısıldadı hayranlıkla. Küçük elini uzatıp omzumdan meme ucuma, göğüs kaslarıma ve nazik dokunuşuyla kasılan karnıma kadar indi. Kemerimin tokasına ulaştığında onu durdurdum, kaşlarını çatışına gülümsedim.

“Bebeğim, bu aşamada onu işin içine sokarsak her şey utanç verecek kadar çabuk biter.”

Surat astı, böyleyken bile tapılası görünüyordu. “Ama ben—”

“Birazdan onun sırası da gelecek,” dedim kendimi üzerine bırakırken. Bu kez boynundan köprücük kemiklerine kadar öptüm. Tişörtünü çıkarmak için, “Kollarını kaldır,” dediğimde derhâl itaat etti. Boynundan sütyenine, karnının çukuruna kadar ilerleme sırası bendeydi. “Tanrım,” diye soludum. Ellerimi sırtına uzatıp sütyenini çözdüm, kanepenin kenarına fırlattım. “Hasiktir.”

Tam o sırada kaburgalarının yan tarafındaki kızarıklığı fark ederek kaşlarımı çattım.

“Hey, bu da ne?”

“Ne?” dedi nefes nefese.

“Kaburgalarında bir iz var. Ne oldu? Bu şey sen havuza—”

“Ah, ben... şey, sanırım havuza düşerken yan tarafımı çarpmış olmalıyım. Acımıyor. Yemin ederim.”

“Siktir, üzgünüm, bebeğim.” Yumuşak dokunuşlarla izi takip ettim. “Bunun için gerçekten çok üzgünüm—”

“Gerçekten...” Duraksadığı sırada tekrar üzerine yerleşip boynunu öptüm. “Bırakmalısın.” İnsanüstü bir çabayla geri çekildim.

“Bırakmak mı?” Ona olan ihtiyacımın sesim boğuktu. Kaşlarını çatarak bana baktı.

“*Bunu* sakın bırakma,” diye çıkışınca gülümsedim. “*Küfredip* durmayı bırak, seni mankafa.”

Kendimi tekrar üzerine bıraktığımda teninin benimkine karşı hissi mükemmeldi. Dudaklarım köprücük kemiğinde gezinirken altımda titriyordu. Aşağılara doğru ilerlerken, “Bana mankafa demeni özlemişim,” dedim tenine doğru. Dudaklarım meme ucuna kapandığında sırtı yay gibi gerilerek kanepeden yükseldi ve ben bu görüntü karşısında neredeyse darmadağın oluyordum. Elleri saçlarıma uzandı, ardından omuzlarıma indi, ben diğer meme ucuna geçerken elleriyle tenimi okşadı.

Dümdüz karnını öpüp aşağılara ilerlediğimde, “Aman Tanrım,” diye soludu. Şortunun düğmesini açıp bacaklarından sıyırdım ve iç çamaşırıyla birlikte çıkardım. Kanepemde uzanmış hâlini izlerken neredeyse kendimi kaybediyordum. Elimi bacaklarının arasına kaydardım, dudaklarım onların yerini alıncaya kadar parmaklarım girişine ulaştı.

“Hasiktir.”

O muhteşem ağzından duyduğum ilk s harfli küfürdü ve neredeyse gülümseyecektim ama tüm dikkatimi dilimin yaptığı işe vermeye niyetliydim. Sabit bir ritim tutturarak onu boylu boyunca yalayıp dilimi içine ittim, sonra klitorisile ilgilenmek için yukarı kaydım. Bir dakika sonra hızımı artırdığımda kasılmaya başladı. “Ah, kahretsin, Ollie. Evet, ben...” Onu sertçe emip parmaklarımı içine iterek sınıra getirdiğimde cümlesi yarım kaldı. Etrafımda kasılarak beni uyluklarının arasına sıkıştırdı, yay gibi kıvrılarak kanepeden tekrar yükselirken boğazının derinliklerinden boğuk bir çığlık döküldü. Üzerine doğru hareketlendiğimde gözleri puslanmış, bedeni pelte gibi

yığılmıştı. Terli alnına dökülen bir tutam saçını nazikçe geriye ittiğimde neredeyse huşu dolu bir ifadeyle yüzümü izliyordu.

“Bu gerçekten muazzamdı,” dedi titreyen sesiyle ve kahkaha atmama sebep oldu. Yüzünde sersemlemiş bir gülümsemeyle gözlerini dudaklarıma dikti. Tekrar üzerine yerleşip dilimde radyla onu öptüğümde kahkahalarım dindi.

Altımda yeniden kıvranmaya başladı, eli kemerime uzandı ama açmayı beceremedi. Kemerin tokasını açıp pantolonumu baksırımla birlikte çıkardım, cebimden bir prezervatif alıp paketi açtım ve aletimi sıvazlayarak üzerine geçirdim. Tekrar üzerine yerleştim. Dudaklarım onunkilerle buluştu, bu kez çok daha nazik bir öpücükle ona sahip olmak için çıldıran o vahşi arzumu dizginlemeye çalıştım.

Boğuklaşmış sesimle, “Emin misin?” dedim dudaklarına doğru.

“Lütfen, Ollie,” diye inledi, ellerini sırtıma uzatarak beni kendine çekti.

“Tanrım. Lottie. Bebeğim, bekle,” dedim boğulurcasına. “Bunu doğru yaptığımdan emin olmalıyım. Seni acele ettirmek istemiyorum. İhtiyacım olan—” Ellerini yüzüme uzatıp öpmek için kendine çekti.

“Ekselansları,” dedi dudaklarıma doğru. “Beni becerin artık. Yoksa yemin ederim ben—” Tam o sırada sertçe içine gömüldüğümde nefesi kesildi, gözleri yuvalarında döndü.

“Bana bak,” diye homurdandım içini tamamen doldururken. Kirpiklerini kırıştırtıp gözlerini açtığında gözbebekleri kocamandı, bakışları vahşiydi. “İyi misin?” O çok dardı, bense çok sert davranmıştım. Kaşlarını çatıp ellerini belime kaydırды, sonra daha da aşağı indirdi.

“İyiyim, Ollie. Sana *ihtiyacım* var,” dedi dişlerini gıcırdatacak ve tüm kontrolümü kaybettim. Kolumu bacağının altından geçirip kalçamı hareket ettirmeye başladım.

“Benimsin,” dedim. “Söyle, Lottie.” Cevap vermeyince dibine kadar içine gömülüp öylece durdum. “Söyle,” dedim dudaklarına doğru.

“Ollie, lütfen,” dedi nefes nefese, altımda çaresizce kıvranıyordu.

“Benim olduğunu söyle,” diye tekrarladım acımasızca.

“Seninim,” dedi inleyerek. “Seninim. Lütfen, ben–” Tekrar hareket etmeye başladığımda sözü yarıda kesildi. “Ah, Tanrım, Ollie.” Etrafımda kasıldıkça sırtımı tırmalıyordu. “Ben sanırım...” Sırtı kanepeden yükselirken küçük bir çığlık attı. Onu izlemek, onu hissetmek beni de doruğa ulaştırdı ve haykıarak hayatımın en yoğun orgazmını yaşadım. Üzerine yığılıp bir anlığına ağırlığımı ona verdim, sonra hafifçe doğrularak yüzünü inceledim.

“Vay be,” dedi soluklanırken. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Parlayan gözleri, kızarmış yanaklarıyla elini şakağıma uzatıp çeneme doğru kaydırarak yüzümü okşadı. Gözlerim dolmaya başladı – bu hiç aşına olmadığım bir histi. Ama ona baktıkça kalbim inanılmaz bir sevgiyle doluyordu. Hayatımda hiç kimse için bu kadar güçlü hisler beslememiştim. Üstelik tam da böyle olacağımızı *biliyordum*. Kahkahasını duyduğum ilk andan beri onun benim için yaratıldığını biliyordum.

“Seni seviyorum, Lottie,” dedim boğuk sesimle ve gözleri büyürken ağzı şok içinde bir karış açık kaldı. Prezervatiften kurtulmak için ondan ayrılısam da derin düşüncelere dalacak zaman bulamadan geri döndüm. Kanepeye uzanıp onu göğsüme çektim ve arkadaki büyük battaniyeyi üzerimize örttüm. Yüzünü boynuma yaslayıp saçlarını öptüm. İçinde yükselen gerginliği, kalbinin yeniden telaşla atmaya başladığını hissedebiliyordum. Sakinleşmesine yardımcı olmak için sırtını okşadım. “Buna inanmadığını biliyorum. Henüz bana güvenmiyorsun. Ama sana *kanıtlayacağım*. Hem *sen* benimsin. Kendin söyledin.”

“Ollie, beni buna zorladın,” diye çıkıştı ama yine de bana sokuldu.

“Ben de seninim, biliyorsun,” dedim usulca, saçlarını yeniden öptüm. Parmakları gevşeyip göğsüme yerleşti ama uzaklaşmadı. “Hayley de öyle. İkiniz de benimsiniz ve ben de sizin.”

“Tamam,” diye fısıldadı nefesi kesilerek. Yüzünü göğsüme gömüp benden sakladı. Sessiz gözyaşlarını tenimde hissettiğimde hiçbir şey söylemedim. Ama tavanı izlerken daha önce söylediği sözler zihnimde yankılanınca kaşlarımı çattım.

Benim gibi insanlar ortama ayak uydurmayıp zorluk çıkarıldığında neler olduğunu bizzat deneyimleyerek öğrendim.

Ona bunları hissettiren herkesi yumruklamak istedim ama bunu yaparsam kendimi de yumruklamam gerektiğinin farkındaydım.

İşinin güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?

LOTTIE

“Evet, bizi reddettiler,” dedim Felix’e.

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Öyleyse neden gülümsüyorsun?”

“Gülümsüyor muyum?” Kontrol etme isteğiyle elimi yüzüme götürdüm. Lucy köşesinden kıkırdadı. Felix’i tekrar hayatına kabul ettiği andan itibaren Felix ofisinin bir köşesine yazı yazabileceği bir masa yerleştirmişti ama Lucy vaktinin çoğunu Felix’in onun için köşeye yerleştirdiği, üzerinde *kat kat* battaniyeyle yastıkların olduğu kanepeye kıvrılarak geçiriyordu. Felix’in ofisinin ısısı yirmi beş dereceye ayarlanmıştı, yine de Lucy’nin üzerinde kalın bir kazak, yün çoraplar ve en az iki battaniye vardı. Dürüst olmak gerekirse bu birkaç ay önce Lucy’nin hatırına tüm ofis katını aşırı ısıtmayı seçtiği çözümden çok daha iyiydi. Muhasebeden Pete, ortam aşırı sıcak olduğundan bir ter bandı takmak zorunda kalmıştı.

Felix kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik baktı. Eskiden olsa bu bakışı ürkütücü bulurdum ama artık kız arkadaşları en yakın arkadaşlarımdan biri olduğundan ve Felix’in

aslında ne kadar yumuşak kalpli olduğunu gördüğümünden üzerimdeki o etkisini yitirmişti.

“Devasa bir müşteriye o lanet Harry York’a kaptırmış olmamıza rağmen böyle sırtıman seni biraz pislik yapıyor.”

“Üzgünüm,” dedim dudaklarımı birbirine bastırmaya çalışarak ama baştan kaybetmişim.

“Aman boş ver,” dedi Lucy köşesinden. “Bırak da gülümse sin. O aptal paragöz insanlar kimin umurunda? Lottie mutlu.”

“Lucy,” dedi Felix sabrının sınırında olduğunu belli eden gergin bir tonla. “Onlar aptal paragöz insanlar değil, yatırım yapacak kadar ciddi sermayesi olan milyarder iş insanları. Stantington Grubu için ROI¹² hazırды—” Lucy esneyince sustu, ben de kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. “Bu kadar sıkıcı biriysem gidebilirsin,” diye homurdandığında Lucy gözlerini kısarak ona baktı.

“Tamam,” diye çıkıştı Lucy ve battaniyelerini üzerinden atmaya başladı. Felix’in sinirli ifadesi ânında silindi, hızla odanın öbür ucuna gidip battaniyeleri tekrar üzerine örttü ve yanlarına sıkıştırdı.

“Özür dilerim, Luce,” dedi onun çekip gitmesi ihtimaline karşı duyduğu pişmanlıkla. “Haklısın. Onlar aptal paragöz insanlar ve ROI *de* sıkıcı. Lütfen gitme.”

“Lottie’ye kibar davran.”

“Lottie’ye kibar davranıyorum,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Birinin bunu anlaması gerekiyorsa, o da sensin,” diye araya girdi Vicky ve hepimiz ona doğru döndük. Felix’in koltuğuna oturmuş, bir o yana bir bu yana döndürüyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Felix.

---

12 Return on Investment: Yatırım Getirisi. Bir yatırımın kârlılığını ölçmek için kullanılan en yaygın finansal göstergelerden biri olarak bilinir, yapılan harcamaların ne kadar kazanç sağladığını gösterir. —ç.n.

“Eh, sen de artık bütün gün gülümsüyorsun,” dedi açıkça. Felix’in kaşları yükseldi. “Lucy yüzünden,” diye netleştirdi Vicky. “Artık Lottie de Ollie’yle birlikte endorfin salgılanmasına neden olan tüm o seks aktivitelerini yaptığından o da gülümsüyor. Vay be. Ben de aramızda, insanları okumakta kötü olanın ben olduğumu sanıyordum.”

“Vicky,” diye öfkeyle fısıldadım, yanaklarım alev almıştı.

“Her neyse, Lottie bana Stantington Grubu temsilcisinin yalan söylediğinden bahsetmişti. Bu yüzden toplantılarda onları teşvik etmedim ya da onlara kabul edilebilir şartlar sunmadım. Bir bakarsan, hisse değ  rlerinin bir saat önce   akıldığını görürsün. Yani aslında Lottie, mutluluk veren seks hormonları yüzünden gülümsüyor olmasaydı bile bizi dengesiz ve idare etmesi zor bir müşteriden kurtardığı için gülümsüyor olurdu.”

“Anlaşılan finans dünyasında tipik bir gün,” dedi Ollie, yüzünde bir gülümsemeyle Felix’in ofisinin kapısında belirmişti. O an yüzümün sıcaklığıyla muhtemelen geleneksel İngiliz kahvaltısı pi  şirilebilirdi. Kimseyi selamlamakla vakit kaybetmeden doğruca yanıma gelip kollarını bana sardı, kısa ama sağlam bir öpücük verip, “  u *mutlu seks hormonları* hakkında daha çok şey duymak istiyorum,” diye kulağıma fısıldadı.

“Ollie!” dedim itiraz ederek, onu hafifçe ittim ama kolları bedenime sarılı kaldı. “Aniden içeri dalıp beni öptükten sonra seks hormonlarından bahsedemezsin. İ  teyim.”

“Felix bunu hep yapıyor,” diye kar  şı   ıktı. “Geçen ay onu iki kez iş yerinde yiyi  irken yakaladım, bir de patron olacak.”

“Haklı,” diye araya girdi Lucy. “Artık bu yüzden ona kızmaktan vazgeçtim.” Omuzlarını silkti.

“Lucy, sen artık burada çalışan değilsin,” dedim en sonunda Ollie’den uzakla  şarak ama bu defa da elimi tuttu.

“Bir zamanlar   alı  andım hatırlarsan?” dedi Lucy. “Korkunç derecede kötü bir asistandım ve Felix de tamamen uygunsuz bir patrondur – İK için tam anlamıyla bir k  bustu.”

Felix kahkaha attı. "İK artık beni seviyor," dedi kibirli sesiyle.

"Sırf *benim* sana söylediğim değişiklikleri yaptığın için."

Omuz silkme sırası Felix'teydi. "Tavsiye almak konusunda fena hâlde iyiyimdir."

"Tanrım, *her* konuda kibirlisin," diye söylendi Lucy. "Tavsiye almak konusunda bile en iyisi olmak zorundasın."

"*Si*¹³, öyleyim."

"Eh, benim işyerinde uygunsuz davranma lüksüm yok," derken ses tonumu hafif tutmaya çalışsam da Felix'in kısılan gözleri bana dönünce içimdeki korkunun bir kısmının sesime sızdığını fark ettim.

"Hey, Lots," dedi Felix temkinle. "Endişelenmene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece aramızda şakalaşıyoruz. Erkek arkadaşın ne bok yerse yesin—"

"Nişanlısı," diye araya girdi Ollie, Felix de gözlerini devirdi.

"Nişanlın baş belası olmak istiyorsa bu durum sana yansımayacak, hem işinin güvende olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, aynen, elbette," diye cevapladım çabucak. Felix kollarını göğsünde kavuşturdu ve Ollie elimi sıktı.

"Ciddiyim, Lots," dedi sinirlenmeye başladığını belli ederek. "Sen takımın en önemli elemanlarından birisin."

İç çektim. "Tamam, Felix. Anladım." Gözlerimi devirme isteğime direndim. Bu iş için vasıfsızdım. Burada olmamın tek sebebi Vicky'ydi. İşimin güvende olması *imkânsızdı*. Hayatımdaki hiçbir şey asla güvende değildi.

Felix daha fazlasını söylemek için ağzını açtı. "Üsteleme, Felix," diye araya girdi Lucy yumuşak sesiyle, bakışları bana odaklanmıştı. Luce sık sık kendi dünyasına dalıp giderdi ama etrafındaki dünyaya odaklandığında şaşırtıcı derecede iyi bir gözlemci olurdu.

---

13 (İsp.) Evet.

“Tamam, her neyse toplantı için hazırlık yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?” dedim. “Harry birazdan burada olur.” Harding Moretti’nin Harry York’la yaptığı toplantılar hem Felix hem de Harry’nin mankafalı davranma eğilimleri yüzünden hâlâ sıklıkla gergin geçiyordu. Eskisine göre daha iyi anlaşıyorlardı ama yine de birbirlerini köşeye sıkıştırabiliyorlardı. Bu yüzden gerginliği azaltmak için yanlarında bulunmam gerekiyordu, aksi hâlde hiçbir işi sonuca bağlayamıyorlardı.

“Selam herkese,” dedi Harry. Rahat bir tavırla ofise girip Felix’i görmezden geldi ve doğruca Lucy’ye yöneldi. Harry, büyük bir L. P. Mayweather (Lucy’nin fantastik kitapları için kullandığı mahlasıydı) hayranıydı.

“Harry!” dedi Lucy yüzü aydınlanarak.

“Selam, küçük dâhi.” Lucy hâlâ kanepesindeydi, bu yüzden Harry eğilip ona sarıldı ve yanağını öptü.

“York,” diye çıkıştı Felix. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ama Harry’yi Lucy’den uzaklaştırmaması gerektiğini biliyordu – bunu en son yaptığında Lucy çok uzun bir süre ona küsmüştü. “Babanın eviymiş gibi ofisime öylece bodoslama dalamazsın.”

“Eh, konferans odasında kimse yoktu,” dedi Harry kendi iyiliği için tam zamanında Lucy’den uzaklaşıp doğrularak. “Organize olmak konusundaki beceriksizliğiniz benim suçum değil, Moretti,”

“Beceriksiz mi? Tanrım, konuşana da bakın. Geçen haftaki Lexington anlaşması tam bir felaketti.” Harry artık tamamen Felix’e dönmüştü. İki adamın da elleri belindeydi. İşler çığı-rından çıkmak üzereydi. Konuşmak için ağzımı açtığım anda cebimdeki telefonum titredi. Kaşlarımı çatarak telefonu çıkardım, ekrandaki numarayı görünce kalbim sıkıştı. Diğerlerine telefon konuşması yapmam gerektiğini mırıldanarak (Felix ve Harry çoktan tartışmalarına gömüldüklerinden beni fark et-

memişlerdi bile) elimi Ollie'ninkinden kurtarıp kapıya doğru bir adım attım.

"Alo?"

"Ah, Bayan Forest." Okul müdürünün genizden gelen bu yurgan sesini tanımıştım. "Korkarım Hayley'yle ilgili bir sorun var."

"O iyi mi?"

"Eh, oldukça ciddi bir durum ama açıkçası Hayley'nin farklılıkları nedeniyle, emin olmak zor—"

"Ne oldu?" diye çıktım. "O iyi mi?" Panikten yürümeyi bırakmıştım, yani hâlâ Felix'in ofisindeydim ve sesim neredeyse bağırarak kadar yükselmişti. Etrafımdaki sessizliği fark etmeyecek kadar endişeliydim ama Ollie'nin büyük elini sırtımda hissettim.

"Bir münakaşa yaşandı. Hayley gayet iyi — sadece birkaç şişlik ve sıyrık. Diğer çocuklardan birinin ise burnu kanıyor."

Kusacak gibi oldum. "Birkaç şişlik ve sıyrık mı?" Benim narin Hayley'm yaralanmıştı.

"Evet, merak etmeyin hiçbir şeyi yok ama ne yazık ki okuldan alınması gerekiyor. Pek kendinde değil."

"Yaralandı mı?" Sesim boğuk bir fısıltı hâlinde çıktı. Hiçbir şeyi algılayamıyordum. Bunca zamandır onu güvende tutmak için didinip durmuştum ama yine de yaralanmıştı. İnkârla başımı iki yana salladım, tam cevap verecekken telefon elimden çekilerek alındı.

"Buckingham Dükü Oliver Harding, Bayan Forest'ın nişanlısı ve Hayley'nin diğer vasisiyim. Yirmi dakika içinde okulda oluruz. Lütfen biz ulaşana kadar çocuğu güvende tutun."

"Burada tüm çocuklar güvende tutulur," diye tersledi işgüzar sürtük.

"Belli ki tutamıyorsunuz," dedi Ollie öfkeden titreyen kısık sesiyle, ardından telefonu kadının yüzüne kapattı.

“Tamam, bebeğim,” dedi omuzlarımdan tutup beni kendisine döndürerek. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Hayley yaralanmıştı. “Hemen gidiyoruz.” Başımla onayladım, şoktan hâlâ sersem hâldeydim. “Her şey yoluna girecek. Birlikte halledeceğiz. Hayley iyi olacak.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Başıyla onaylayıp beni kolunun altına aldı ve sarılarak ofisten çıkardı.

“Ah, silktir,” dedim ayrılmak üzereyken Felix’e dönüp. “Toplantı... Felix, ben—”

“Siktir et toplantıyı,” dedi Felix, başımla onayladım ama kalbim sızlıyordu. Hayley’nin bana daha çok ihtiyacı oldukça işi o kadar çok aksatıyordum ama aynı zamanda bu işin getirdiği maddi istikrara da bir o kadar muhtaçtım.

Beş yüz yıldan fazladır böyle

LOTTIE

“Söz konusu şiddet olduğunda, Hayley’nin ihtiyaçlarını gerçekten karşılayıp karşılayamadığınızı değerlendirmeniz gerektiği ortada çünkü–”

“Kardeşimin canını kim yaktı,” dedim kısık, öfkeli bir sesle. Hayley elimi sıkınca başımı eğip ona baktım. Hızlıca başını iki yana salladı, ki bu da beni daha çok öfkelendirdi – bu baş sallamanın anlamı, *boşuna uğraşma, önemi yok* demekti. Öfkeyle dişlerimi sıktım. Hayley’nin her iki dizinde de sıyrıklar ve sol gözünün altında morarmaya başlayan bir çürük vardı.

“Ayrıntılara takılmanın bir faydası olduğunu sanmıyorum. Olaya karışan diğer çocuklar–”

“Çocuklar mı?” Sesim artık yükselmeye başlamıştı. “Kardeşime birden fazla çocuk mu saldırdı?”

Okul müdürü yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Pekâlâ, diğer çocuklar *da* yaralandı. Bunun bir oyun alanı tartışması olup büyüdüğünü düşünüyorum–”

“Peki kardeşim *konuşmazken* bir oyun alanı kavgası nasıl büyüyebilir, hatta nasıl başlayabilir?” Artık bağıırıyordum. Ba-

ğırmanın ters tepeceğinin farkındaydım ama elimde değildi – bu insanlar Hayley’yi korumakla yükümlüydü. Oyun alanı tartışmasıymış, yersen. Hayley yine zorbaların hedefi olmuştu. Göğsüm sıkışmaya, nefes alamadığımı hissetmeye başladım. Ardından Ollie elini sırtıma koydu.

“Nefes al, Lottie,” diye mırıldandı kulağıma, gözlerim yaşırsa da kirpiklerimi kırıştıtararak yaşları uzaklaştırdım.

“Medeni bir şekilde halledebilirsek,” dedi müdür, dudakları onaylamayan bir tavırla bükülmüştü. “Sesimizi yükseltmemize gerek yok.”

“Ama beni *duymuyorsunuz*,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Hayley bir oyun alanı tartışması başlatmış olamaz – diğer çocuklarla konuşmuyor bile. Zorbalığa uğruyor. Onu güvende tutmanız gerekiyordu ama yapmıyorsunuz. Onu güvende tutmak zorundasınız.” Son birkaç kelimedede sesim çatallandı, ki bu beni daha da öfkeliendirdi. Bu insanların önünde zayıf görünmek istemiyordum. Beni dinlemelerine ihtiyacım vardı.

“Bayan Forest,” diye araya girdi Hayley’nin sınıf öğretmeni. “Anlamak zorundasınız, her sınıfta otuzdan fazla çocuk var ve–”

“Hayley için ayrılan özel eğitim ihtiyaçları bütçesi ne kadar?” diye araya girdi Ollie sakın ama kararlı bir sesle.

Okula ulaştığımızda Hayley bizi görür görmez koşarak gelip bana sıkıca sarılmıştı. Bize bakarken Ollie’nin ifadesi o kadar öfkeliydi ki her an kontrolünü kaybedebileceğini düşünmüştüm. Ancak Hayley benden ayrılıp ona baktığında gözyaşlarıyla ıslanmış yüzündeki saçları nazikçe geriye iterken ona zoraki de olsa gülümsemeyi başarmıştı. “Sen hiç endişelenme, kaçak,” demişti elini tutarak. “Bunu halledeceğiz.” Sonra sınıf öğretmeni tarafından müdür odasına götürülmüştük, şimdiyse Ollie sakinliğin vücut bulmuş hâli gibi görünüyordu.

“İ... Tam olarak–”

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme takındı. “Hatırlatmamı ister misiniz? Hayley’nin yıllık özel eğitim ihtiyaçları bütçesi

altı bin pound. Oyun alanı kazası yaşandığında yardımcı öğretmeni neredeydi?"

"Bir yardımcı öğretmeni yok."

Ollie'nin kaşları sahte bir şaşkınlıkla yükseldi. Hayley'nin yardımcı öğretmenin olmadığını çok iyi bildiği izlenimine kapıldım – ki bu benim olması için aylardır uğraştığım şeydi. "Öyleyse bu para nereye harcanıyor?"

Okul müdürünün yüzü kızarmaya başladı. "Bütçeyi bireysel olarak tahsis etmiyoruz. Para tüm okul için ortak bir havuzda toplanıyor ve anlık ihtiyaçlara yönelik kullanılıyor."

"Anlıyorum, peki Hayley'nin kendisine ayrılan bütçenin harcanmasını gerektiren 'anlık ihtiyacı' hiç oldu mu? *Şimdiye kadar* hiç ek destek aldı mı? Okulunuza tam da bu amaçla verilen o altı bin poundun kullanıldığını gösteren, diğer çocuklar için harcananın meblağ dışında tek bir harcama yapıldı mı?"

"Konunun dışına çıkıyoruz," diye tersledi müdür. "Ben–"

"Bu adil değil, farkındayız," deviyerdi sınıf öğretmeni. "Hayley sorunlu bir çocuk değil. Ödevlerini yapıyor. Zeki bir çocuk, O sadece–"

"Konuşmuyor," dedi Ollie. "Yani Hayley'nin acısı sessiz diye ihtiyacı olduğuna karar verilmiş yardımı hak etmiyor mu? Hatta tahminde bulunmam gerekirse o para aslında bugün Hayley'ye zorbalık yapan çocuklar için harcanıyor, doğru mu?"

Sınıf öğretmeni ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu, müdürün yüzü de bembeyaz kesilmişti.

"Affedersiniz, Bay Harding ama ilişkinizi tam olarak anlayamadım–"

"Bana hitap edebileceğiniz doğru isim Ekselansları ve Bayan Forest'ın nişanlısıyım. Lottie ve Hayley ailemin birer parçası," dedi ciddiyetle. Bir sonraki cümlesinde kısılan sesi öfkeyle titriyordu. "Ve hiç kimse aileme bulaşamaz, Bayan Franklin."

"Şey, bu türden ifadeler kullanmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Ben–"

“Kullandığım ifade sorunlarınızın en küçüğü,” dedi Ollie. “Burada ne boklar çevirdiğinizden emin olmasam da gözetiminiz altında olması gereken sekiz yaşındaki bir çocuğun bir grup çocuk tarafından dövülmesine izin veriyorsunuz – üstelik anladığım kadarıyla, bu zorbalığa uğradığı ilk sefer de *değil*. Ama eğitim müdürlüğünün bununla ilgileneceğinden, Hayley’nin bir daha asla bu okulun kapısından girmeyeceğinden ya da bir daha sizin gözetiminizde olmayacağından eminim. İyi günler.”

Müdür Franklin ve Bayan Lever’ı ağızları bir karış açık bırakarak ikimizi de odadan çıkardı. Müdür odasının yanında ebeveynleriyle birlikte duran iki erkek ve bir kız çocuğu vardı. En azından oğlanlardan birinin burnunun kanadığını görmek beni mutlu etti. Güzel. Tıpkı benim gibi Hayley de üzerine gidildiğinde dişlerini gösterebiliyordu.

Ollie adımlarının ortasında durup gözlerini kısarak çocuklara baktı. “Siz küçük pislikler, bir daha başka bir çocuğa zorbalık yaparsanız kulağıma gelir, haberiniz olsun. Anladınız mı? Kulağıma geldiğinde de sizin ve ailelerinizin dünyasını başınıza yıkarım.” Bakışlarını ebeveynlere çevirdi. “Çocuklarınızı zapt edin.”

Tamamen sersemlemiş hâlde arabasına bindik. Hayley’yle ben arka koltukta birbirimize sokulurken Ollie karşımızdaki koltuğa oturarak şoföre bizi eve götürmesini emretti.

“Bir daha asla böyle incinmeyeceksin,” dedi Hayley’ye kısık ama ciddi bir sesle. “Sana biri ters bir bakış atsa bile bana geleceksin. Anlaşıldı mı? Bizimle kimse uğraşamaz, Hayley. Kimse *asla* benim aileme bulaşamaz. Beş yüz yıldan fazladır bu böyle.”

Gözlerimi kırıştıtırarak Ollie’ye baktım ama ağzımı kapalı tuttum. Hayley ona bakıyordu ve Ollie’nin etrafına yaydığı katı kararlılığı onun da hissedebildiğini biliyordum. Başını yana yatırdı, ardından dünyamı tepetaklak eden bir şey yaptı.

“Tamam,” dedi başını ciddiyetle sallayarak Ollie’yi onayladı. Kaskatı kesildim ve ona sardığım kolum otomatikman sıkılaştı.

On dan duydu ğ u tek kelimeyle Ollie'nin gözleri mutlulukla aydınlandı, ö ne doğru eğ ilip iki elini birden tuttu.

"Anlıyorsun, de ğ il mi?" dedi. "Sen ve Lottie benim ailemsiniz."

"Aile," diye tekrarladı Hayley ve gülümsedi. Üstelik bu beni yatış tırmak için sergiledi ğ i küçük gülümsemelerden de ğ ildi. Hayır bu, dişlerini gösteren gerçek ve mutlu bir gülümsemeydi.

"Sen güçlü bir kaçaksın, de ğ il mi?" dedi Ollie onun saçlarını karış tırarak. "O küçük pisli ğ in burnunu gördüm. Sen de bir iki yumruk savurdun demek?"

Hayley omuz silkti. "Di ğ erinin özel bölgesine tekme attım," dedi gururla. Ki bu da di ğ er o ğ lanın neden ayaktayken dik duramadı ğ ını açıklıyordu.

"Güzel. Özel bölgesinin bunu hak etti ğ inden eminim," dedi Ollie kararlılıkla. "Zaten her hâlükârda ikiniz de kendinizi savunma dersleri alacaksınız. Ablana da bir iki numara öğretebilirsin." Gözlerimi devirdim. "Ama bu sadece bir önlem olacak. Yeni okulunda Florrie tüm zorbaların kış ını tekmeler, artık zorbalık konusunda endişelenmene gerek yok. O kız bütün okulu yönetiyor."

Gözlerim büyürken a ğ zım bir karış açık kaldı. Florrie özel okula gidiyordu. Aş ırı derecede pahalı bir özel okuldu. O ücretleri karşılamam imkânsızdı. Ne yapıyordu böyle? Bir de ailesi oldu ğ u muza dair sözler veriyordu. Bunu da yapmamalıydı. Bir çocu ğ a bunu yapmak zalimlikti. Hayley ve ben onun ailesi de ğ ildik. İkimiz de bir yenisiyle baş a çıkamayaca ğ ımız kadar çok bozulan sözlerle karşılaş mış tık.

"Ollie, sanmıyorum—"

"Sonra," dedi, bakış larını Hayley'ye çevirdikten sonra tekrar bana döndü. Baş ımla kısaca onaylayıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

Eve döndü ğ ü müzde Bayan H oradaydı ve benim dayanıklı, cesur Hayley'm kurabiyelerinden kapmak için onunla birlikte

mutlulukla seke seke mutfığa gitti. Hayley'nin zihnindeki kahrman yeniden ortaya çıkmıştı, üstelik bu durum Ollie'ye sırtımızı dayayabileceğimiz bilgisini güçlendirmişti. Yalnız kaldığımız anda öfkemi ve korkumu ortaya döktüm.

Kütüphaneye girince yüzüne bakmak için dönüp, "Bunu yapamazsın," diye çıkıştım. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, sabırlı bakışlarıyla beni izliyordu. Of, bu kadar çekici olması haksızlıktı. Mavi gözleri az önceki öfkesiyle alev almıştı ve kasları takım elbisesinin ceketini geriyordu.

"Neyi yapamam?" diyen sakın ses tonu sinirimi tepeme çıkardı.

"Ona bizim aile olduğumuzu söyledin. Hayley'ye umut verdin."

"Siz *benim* ailemsiniz."

"Hayır, değiliz!" derken sesim bu sabah ikinci kez yükseliyordu, kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Tek istediğim Hayley'yi korumaktı, şimdiyse onu tehlikelerin en büyüğüyle karşı karşıya bırakmıştım. Gözlerim sızlamaya başlasa da onun önünde ağlamayacaktım. "Bu onu mahveder, Ollie." Artık bağırıyordum ama sesimin titremesi muhtemelen daha da kötüydü. Yüzü yumuşadı, kollarını çözüp bana yaklaştı ama geri çekildiğimi görünce kaşları çatıldı.

"Onu mahvedecek olan ne?" diye sordu yumuşak sesiyle.

"Seni kaybetmek." Boğazıma oturan yumru yüzünden konuşmayı zar zor başardım. "Seni kaybetmek onun kalbini kırar. En son kalbi kırıldığında konuşmayı bırakmıştı. Bir sonrakinde ne olacak? Sözünü geri almak *zorundasın*."

Durması için uzattığım elimi görmezden gelip ilerledi ve beni göğsüne çekti. Bir anlığına dirensem de bana yaslanan bedeni çok kuvvetli, kolları çok güçlüydü. Kendimi tamamen ona bırakmış olmama rağmen, "Sözünü geri almak *zorundasın*," diye tekrarladım. Ellerim ceketinin yakasını kavradı. Beni dik tutmak için kollarından birini sırtıma sardı. Diğer yüzüme

dökülen saçlarımı önümden çekti, şakağımdan geriye doğru okşamaya devam etti.

“Her şey yolunda gidecek, hayatım,” dedi yürek parçalayacak kadar yumuşayan sesiyle.

“Onu Florrie’nin okuluna göndermeye gücüm yetmez,” dedim göğsüne doğru.

“Okul için ödeme yapmayacaksın, Lottie,” dedi bana.

“Ya orada da zorbalığa uğrarsa?”

İç çekti. “Özel okullarda da zorbalığın olduğunu biliyorum. Ama bu, onun için yeni bir başlangıç olacak. Ayrıca Florrie ona göz kulak olur. Zaten küçük bir okul. Orada kaybolup gitmeyecek. Çok daha iyi özel eğitim desteği sağlayan harika devlet okulları var ama oralarda bekleme listeleri vardır. Diğer türlüysen hemen geçiş yapabilir. Üstelik bu tüm Harding ailesinin okuduğu okul. Hayley’nin de diğerlerinden hiçbir farkı olmayacak.”

“Bize ailen olduğumuzu söyleyemezsin.” Hain bir gözyaşı damlası yanağıma süzülürken sesim çatallandı.

“Evet, söyleyebilirim.” Hafifçe geri çekilerek gözlerime baktı. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerindeki o mavi alevler daha da şiddetlendi. “Sizi yarı yolda bırakmayacağım, Lottie. Senin ve Hayley’nin geçmişte hayal kırıklığına uğratıldığınızı biliyorum. Hem de defalarca. Ben bunu yapmayacağım. Ayrıca ben verdiğim sözleri tutarım. Bak, aramızdaki ilişki yürümese bile ki yürümesi için her şeyi yaparım, yine de Hayley’yi asla terk etmem. Onun hayatında olmaya devam ederim.” Nefesim kesildi.

“Sana inanmak istiyorum,” diye fısıldadım ve Ollie’nin bana sardığı kolları yeniden sıkılaştı.

“İnan öyleyse. Yanındayım. Sadece bana güvenmen gerekiyor.”

Bir damla yaş daha süzülürken gözlerimi kapattım. “Onu incittiler,” dedim yeniden çatallaşan sesimle.

Gönölçelen

“Evet, incittiler,” dedi, sesi yine aynı öfkeli tona bürünmüştü. “Ama söz veriyorum, bu ikinizden birinin incindiğı son sefer olacak.”

Şimdi yine uzaksın

LOTTIE

“Vay be, benden çok daha hızlı öğreniyorsun,” dedi Florrie. Havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suya doğru sarkıtmıştı. Hayley ona gülümsese de başını iki yana salladı, Florrie’nin ona kendini daha iyi hissettirmeye çalıştığını anladığını biliyordum.

Florrie bu konuda gerçekten iyiydi – herkesi iyi hissettirmeye çalışıyor, herkesle ilgileniyordu. Son bir aydır Hayley için okulda da aynısını yapıyordu. Ollie haklıydı, o okulu resmen Florrie *yönetiyordu* ama bunu tamamen cana yakınlığıyla yapıyordu. Okulun daha ilk gününde kapıdan içeri girer girmez Hayley’nin onun en yakın arkadaşı olduğunu, *sadece onun biraz sessiz* olduğunu söylemiş ve tek bir çocuk bile Hayley’nin konuşmaması hakkında ağzını açmamıştı. Hayley’nin değişimi inanılmazdı. Eski okulunda zorbalığa uğradığını bilsem de benden sakladığı çok daha kötü şeyler yaşadığı ortaya çıkmıştı – yani başkalarıyla ilgilenmeyi seven sadece Florrie değildi.

Şimdiyse bu yeni ortamda yavaş yavaş kabuğundan çıkıyordu. Yeni öğretmenleri hâlâ konuşmadığını söylüyordu ama Florrie’yle konuştuğunu biliyordum, hatta geçen hafta tenef-

füslerde diğer çocuklarla da konuşmaya başlamıştı. Çok sık olmasa da konuşuyordu. Birlikte kıkırdıyorlardı. Bu hafta okul çıkışında arkadaşlarından birkaç tanesi Ollie'nin evine gelmişti, Hayley'nin odasının kapısından onları dinlerken duyduğum kıkırdamalar kesinlikle büyük bir gelişmeydi. Onları dinlemeye o kadar uzun süre kendimi kaptırmıştım ki sonunda Ollie beni aramaya gelmişti ve yanaklarımdan süzülen mutluluk gözyaşlarıyla kulağımı Hayley'nin odasının kapısına yaslamış hâlde bulmuştu.

Hayley'ye, "Hızlı öğreniyorsun," dedi Ollie ciddiyetle. "Çok geçmeden balık gibi olacaksın. Şimdi tüm yüzünü suya sok ve bacaklarını çırparak Felix'e kadar yüz. Yanındayım. İyi olacaksın." Hayley'nin yüzüne kararlı bir ifade yerleşti, onu keskin bir baş hareketiyle onayladı. Yüzünü suya batırmış hâlde havuzu enlemesine bir uçtan diğerine yüzerek geçtiğinde hepimiz alkışlayıp tezahürat yaptık. Başını suyun üstüne çıkarınca gördüğü ilgi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ancak kızaran yanaklarına rağmen yüzünde mutluluk dolu bir gülümseme vardı. Ona sıritan Felix'e bir beşlik çaktı, yanımda oturan Lucy ise manzara karşısında iç çekti.

"Felix çocuklara yüzme öğretirken giydiği bu dar mayoları günlük hayatına da taşıyıp bir İtalyan tanrısı gibi görünmeli," dedi Lucy.

Ben kahkaha atsam da Vicky kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı.

"Lucy, o mayolar son derece kullanışsız."

"Merhaba, hanımlar." Mike'ın derin sesi tam arkamızdan gelince giydiği dar mayosuyla suya girişini izlemek için ona döndük. Vicky ciyakladı. Üstelik gerçek bir ciyaklamaydı. Hiç Vicky'lik bir ses olmadığından Lucy'yle ben dönüp ona baktık.

"İl... Vics, iyi misin?" diye fısıldadım. Vicky'nin Mike'a odaklanmış bakışını normalde sadece iş yerinde rakamlara gömüldüğü zamanlarda görürdüm. Onun bir şeye bu kadar

odaklandığını fark ettiğim tek an, Ollie'nin bahçesinde gündüz vakti bir kirpi gördüğü gündü (belli ki kirpilerin gündüz vakti ortaya çıkması bir derdi olduğunun işaretiydi). Onunla ilgilenmek için bütün gece uyumamış, daha sonra kirpiyi yakınlardaki hayvan barınağına götürebilmek için ertesi günkü tüm toplantılarımızı iptal etmişti. Vicky kirpileri *gerçekten* seviyordu. Neredeyse takıntı boyutundaydı. Diğer yandan Mike'ı da gerçekten ama *gerçekten* çok seviyordu. Hatta belki kirpi-lerden bile daha çok.

Erkekler Vicky'ye sürekli çıkma teklif ederdi. Aşırı tuhaflığına dair arkasından dönen fısıltılara, o kaba Buz Prensesi lakabına rağmen inanılmayacak kadar güzel ve aşırı zengindi. Fakat o hiçbir erkeğe, Mike'a gösterdiği ilginin zerresini bile göstermemişti.

"Tamam," dedi soluklanarak. "Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Abin de günlük hayatta sadece bu mayoları giymeli. Söylediğin şeyin mantığını artık anlayabiliyorum."

Lucy öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Lütfen, abimden daha fazla bahsetme. Cidden, Vicky, bu kaba saba adamda ne buluyorsun?"

Vicky'nin Mike'a olan aşkı sır değildi. Zaten bunu gizlemek için en ufak bir çaba bile sarf etmiyordu. Ne yazık ki Mike da hislerini açıkça belli ediyordu ve verdiği karşılık koca bir hayırdı, ki bu çok üzücüydü. Ancak Vics geri adım atmıyordu. Aralarındaki sorunlardan biri kız kardeşinin, Felix ve Vicky'yle çalıştığı dönemde ona gösterilen muamele yüzünden Mike'ın hâlâ kin güdüyor olmasıydı. İhtiyaç duyduğu anda o ikisinin kardeşini korumadıklarını hissediyordu. Havuzda Felix ve Ollie'yle şakalaşan Mike'ı izlerken (Hayley de Florrie'yle birlikte havuzun kenarına oturmuş kıkırdıyordu) beni asıl sınırlendiren şey, Felix'i tamamen affettiği hâlde Vicky'ye soğuk davranmaya devam etmesiydi.

“Ollie dayı, yap hadi! YAP hadi!” diye haykırdı Florrie. Ollie onu havuzun kenarından aldığı gibi başının üzerine kaldırıp derin tarafa doğru fırlattığındaysa ciyakladı. Derindeyken Mike’a doğru yüzerek onun omuzlarına çıktı ve bir kez daha havaya fırlatıldı.

“Sen de denemek ister misin, kaçak?” diye sordu Ollie, Florrie’yi kocaman açılmış gözlerle izleyen Hayley’ye. Korktuğunu biliyordum ama benim Hayley’m cesurdu. Çok, çok cesurdu. Üstelik Ollie’ye güveniyordu. Kararlı bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Ollie onu sıg tarafa doğru ve Florrie’ye yaptığından çok daha nazikçe fırlattı ama bu bile daha birkaç hafta öncesine kadar yüzünü suya sokacağını aklından geçirmeyen bir kız için müthiş bir başarıydı. Birkaç haftadır, hafta sonlarında Little Buckingham’a geliyorduk. Ollie şehrin “aşırı derecede sıcak” olmasından kaynaklandığını söylese de biz olmasak oradan asla ayrılmayacağını biliyordum. Hayley buradaki midillilerle zaman geçirmeyi ve açık havayı seviyordu. Londra’da yüzme derslerine tekrar başlamıştı ama asıl ilerlemeyi buradaki havuzda Ollie’yle birlikte katediyordu. Ben çok daha yavaş ilerliyordum, başkalarının önünde öğrenmeye çalışmaktan çok utandığımdan havuza sadece Ollie ve ben olduğumuzda giriyordum. Yarı çıplak hâlde ılık suyun içinde yalnız olmamız, yüzmekten çok oynaşarak vakit geçirmemiz anlamına geliyordu.

Aklım oynaştığımız anlara kaydığından havuzda şakalaşan adamlara pek dikkat etmiyordum. Fakat Vicky’nin adını duydum ve hızla ayağa fırlamasıyla kaşlarımı çattım. Bir şey söylememe kalmadan Ollie’nin kocaman tişörtünü başından geçirdiği gibi resmen koşarak eve gitti.

Beş dakika sonra Mike da havuzdan çıkıp beline bir havlu sardı ve aynı yöne doğru ilerlemeye başladı. Vicky’ye neler olduğunu sormak için peşinden gitmeyi düşündüm ama tam da

o anda kızların kıkırtıları aniden kesildi. Florrie'nin bakışları arkamdaki bir şeye odaklandı.

"Gel hadi, Hails," dedi Florrie asık suratlı ifadesiyle. "Gidip Legolas ve Bertie'nin ahırını temizleseک iyi olur. Söz vermiştik."

Hayley arkadaşına baktıktan sonra gözlerini arkamızdaki noktaya çevirdi. Şu anda kardeşim sadece suratını asmıyordu, tamamen öfkeliydi. Arkamı dönünce Claire ve Blake'in havuza doğru yürüdüğünü gördüm. Blake onun kolunu kavramıştı. Engebeli arazide olduklarından bu tutuş ona yardım ediyormuş gibi görünebilirdi ama Claire yüzünü buruşturarak kolunu çekip kurtarınca durumun hiç de böyle olmadığını anladım. Kaşlarım çatılırken tırnaklarımı avuç içlerime sapladım.

Açıkçası, Blake hakkında gerçekten ama gerçekten yanıltıyor olmayı ummuştum. Sezgilerimin beni bir kez olsun yanıltmasını dilemiştim. Ama çocukluğum boyunca Blake gibilerle o kadar çok karşılaşmıştım ki onun nasıl biri olduğunu adım gibi biliyordum. Annemin erkek arkadaşlarının böyle kibar aksanları yoktu belki ama hepsi farklı görünüşlerde olsa da aynı türdendi. Çocukluğum belli döngülerle geçmişti. Annem birkaç ay ayık olurdu, ardından o kokuyu alırdım ve onun da konuşması değişmeye başlardı. Yavaş yavaş evdeki yemekler azalır, erkeklerse çoğalırdı. Adamlar genelde iyi olurdu. Bir keresinde biri beni dondurucudan çıkardığım bezelyeleri yerken yakaladığında McDonalds'a bile götürmüştü. Tabii bazıları... hiç de iyi değildi. Şansıma içgüdülerim gerçekten kuvvetliydi. Sadece bir kez kaçmayı başaramayıp bir tanesinden tokat yemiştım, bir diğerindeyse gece geç saatlerde odama girdiğinde o kadar yüksek sesli bir çığlık atmıştım ki komşular koşup gelmişti. Yani birini gördüğümde kötü adam olup olmadığını anlardım. Etraflarına yaydıkları enerjiyi tanırdım ve içten içe Blake konusunda yanıltmadığımı biliyordum.

Yanımıza ulaştıklarında Blake tüm cazibesiyle gülümsüyordu. Claire ise her zamanki neşeli hâline bürünmeye çalışsa

da başaramıyordu. Bu sabah aralarında bir şey geçtiği barizdi. İyi ki Hayley, Florrie'yle birlikte gitmişti. İstedğim son şey onun gibi bir adamın Hayley'nin yakınlarında olmasıydı. Yine de Claire'e sarılarak selam verdim ve göz ucuyla Blake'e baktığımda çoğu insanın kaçıracağı şeyi gördüm; hafifçe kızarmış gözler, abartılı, sarsak hareketler ve koku. Özellikle de açık havada olduğumuzdan herkes fark edemeyebilirdi ama ben o kokuyu *tanıyordum*, o kokuyla yaşamıştım – ekşimiş sirkeyi andırıyordu ve rüzgârın yön değiştirmesiyle koku savrulup bana kadar ulaştığında neredeyse öğürecektim.

Annemin ne kadar parfüm sıkıldığı, ne sıklıkla duş aldığı hiç fark etmezdi. Akşamdan kalmalığını ya da içmeye başlayıp başlamadığını her seferinde anlardım. Daha sonraları, annemin karaciğer yetmezliği giderek kötüleştiğinde o ekşimiş sirke kokusuna, neredeyse mide bulandıracak kadar tatlı bir koku daha eklenmişti. Blake'ten yayılan ekşimiş sirke kokusu sadece akşamdan kalmalığından olabilirdi ama bu adam, bu sabah birkaç kadeh atmıştı – işte bundan kesinlikle emindim. Şezlong ve küçük sehpalardan birini aramıza alacak şekilde geri çekildim. Bir daha asla gönüllü olarak bir sarhoşun bana dokunabileceği mesafede durmamın imkânı yoktu.

Artık Ollie ve Felix de havuzdan çıkmıştı. Felix doğruca Lucy'nin yanına gidip ıslak vücuduyla onu kucaklayarak çığlık atmasına neden oldu. Ollie ise gülümseyerek eniştesinin sırtına vurdu. Blake'in idare ettiği barlardan birinin yenilenecek dekorasyonu hakkında konuşuyorlardı.

“Artık bu işi halledeceğine güveniyorum, dostum,” dedi Ollie. “Sıçıp batırmayacağını biliyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kızların gittiği yöne baktım. Onlar da bana bakıp el salladılar, ardından hızla uzaklaştılar. Kendi adıma, Blake'e günahım kadar güvenmiyordum. Sezgileri bazı konularda çok güçlü olduğu hâlde Ollie'nin bunu görememesini çok tuhaf buluyordum. Hep Ollie ve Vicky'nin

birbirlerinden çok farklı olduklarını düşünürdüm ama insanları okumak söz konusu olduğunda, bu kör noktanın üç kardeşin de ortak özelliği olabileceğini fark etmeye başlamıştım. Neticede Claire bu adamla evlenmişti ve belli ki Florrie'nin babası da işe yaramaz herifin tekiydi, kızıyla doğru düzgün görüşmüyordu bile.

Hatta duruma bakıldığında, aralarında sevgileri en kuvvetli olan Vicky gibi görünüyordu. Blake'e hiç tahammülü yoktu. Ama bunun nedeni Blake'in iş konusunda berbat olmasından ve Vicky'nin de beceriksizlikten nefret etmesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Tam o sırada Margot ahırdan geldiğini belli eden binici kıyafetleri içinde köşeyi dönüp bize yaklaştı.

Göz ucuyla bir hareketlilik fark edince kızların üzerlerini değiştirmiş, gitmeye hazır hâlde havuz evinden çıktıklarını gördüm. Florrie leopar desenli pembe bir taytla kısa bir bluz giymiş, bunlarla uyumlu bir bandana takmıştı. Hayley ise Nirvana tişörtü ve bol kesim kot pantolonuyla çok havalıydı. İkisi bize doğru baktıklarında Florrie, Hayley'nin kulağına bir şey fısıldadı ve beni çok mutlu eden şekilde Hayley de ona bir şeyler fısıldayarak karşılık verdi. Hem de herkesin önünde yapmıştı, kapalı bir alanda değil. Diğerlerine döndüğümde gülümsüyordum. Ollie'nin sözünü kesip ona anlatmak için ağzımı açtığı anda kendimi hemen durdurdum. Şu anda derin bir sohbete dalmıştı. Evet, bu benim için çok önemli bir andı ama onun için... Yanlış anlamayın, bunu önemsediyini biliyordum, sadece bu olay onu, benim gibi nefesi kesilecek kadar heyecanlandırmayacaktı. Bu yüzden dilimi ısırıp sessiz kaldım. Hayley'nin herkesin ortasında başka bir çocukla konuştuğunu görmenin getirdiği sevince rağmen göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Buradaki hiç kimse Hayley'ye benim kadar bağlı değildi ve bu da etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen kendimi çok yalnız hissetmeme neden oluyordu.

Heyecanımı belli etmemek için sesimi kısık tutarak, “Gidip kızlara bir bakayım,” diye mırıldandım. Birkaç onaylama duymak göğsümü daha da sıkıştırdı. Bakışlarımı yere eğdiğimde görüş alanımda binici botlarının belirmesiyle gözlerimi kırıştırdım. Daha başımı bile kaldıramamışken ellerimden tutularak sıkıca kucaklandım.

Bir o yana bir bu yana sallanarak bana sarılırken, “Gördün mü?” dedi Margot heyecandan nefes nefese kalmış sesiyle.

“N-neyi?” diye sordum, şaşkınlığıma rağmen sarılışına otomatikman karşılık vermiştim. Anne sarılışından o kadar uzun zamandır mahrumdum ki ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum.

“Hayley ve Florrie,” dedi Margot geri çekilip yüzüme bakarak. “Hayley onunla konuştu. Görmedin mi?”

“E-evet ama ben—”

Ollie iş konuşmayı bırakıp yanımıza gelerek, “Hayley, Florrie’yle mi konuşuyor? Hem de herkesin önünde mi?” diye araya girdi. “Bunu gördün mü?”

Şaşkınlıkla Ollie’ye baktım. Margot ellerimi bir kez daha sıktı. “İkimiz de gördük,” dedi.

“Mü-kem-mel!” dedi Ollie kocaman bir gülümsemeyle. “Bunu yapabileceğini biliyordum.”

“Şey, ben... aslında bir süredir yaşlılarıyla konuşuyor.” Artık herkes yanımıza gelmişti. Ollie gözlerini kırıştıtırarak bana baktı.

“Öyle mi?”

Başımı ağır ağır sallayarak onaylarken Ollie’nin kocaman gülümsemesinin yerini çatık kaşlar aldı.

“Geçen gün odasının kapısının önünde bu yüzden mutluluk gözyaşları döküyordum işte. Kapının arkasından gelen seslerini duymuştum.”

“Ben sadece arkadaşlarıyla zaman geçirmesine sevindiğini sanmıştım. Neden bir şey söylemedin?”

“Aa... Sanırım ben...” Omuz silktim. “Bunun o kadar da önemli bir haber olduğunu düşünmedim galiba. Sizler zaten çok meşgulsünüz ve ben de sadece...” Ollie öfkelenmiş görünüyordu, kollarını o insafsızca kaslı ve üzerinden hâlâ su damlaları süzülen göğsünde kavuşturmuştu – keşke üzerine bir tişört giyseydi. Yarı çıplak olmadığı zamanlarda karşısında düşünmek daha kolaydı. Özellikle de bu sabah beni uyandırış şeklinden sonra. “Sadece bu kadar ilgileneceğinizi düşünmedim ya da–”

Bana uzanırken gözlerinden bir parıltı geçti, kollarını belime sarıp beni annesinden uzaklaştırdı. Beni hafifçe kaldırıp havuz evine taşıyıp ayaklarımın üzerine bıraktıktan sonra kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

“Hayley’nin yaşlılarıyla konuşmaya başlamasıyla neden ilgilenmeyecekmişim?” diye çıkıştı.

“Ollie, Hayley’ye karşı gerçekten çok nazıksın. Buna ne kadar minnettar olduğumu anlatamam – bizim için anlamı çok büyük. Ayrıca daha önce söylediklerini bilsem de bunun hâlâ geçici bir düzen olduğunu biliyorum. Hayley’yi bir dereceye kadar önemsediyini de biliyorum ama böyle davranmana gerek yok–”

“Bir dereceye kadar mı?” dedi kısık, tehlikeli bir ses tonuyla.

“Tamam, belki ben–”

“Anlaşmamızın şartlarını yeniden belirlemek istiyorum.”

“N-ne?”

“Anlaşmamız. Geçici nişanlılığımız.”

“Şey... ne? Kısa süre içinde bitirmemizi falan mı istiyorsun?”

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile içim acıyla doldu ama Ollie bizi göndermek istiyorsa sanırım iş işten geçmeden olması daha iyiydi. Hayley şimdiden ona fazlasıyla bağlanmıştı. Üstelik okul taksitlerini ödemeye söz vermişti, bunu yapacağına inanıyordum. Maaşım artık çok daha yüksekti. İdare ederdik. Hatta bayağı idare ederdik. Öyleyse neden kalbim göğsümden sökülüp ayaklarımın dibine atılmış gibi hissediyordum?

“Hayır, Lottie,” dedi, bana yaklaşıırken sesinde gerçek bir öfke belirmişti. “Hiçbir şeyi kısa sürede bitirmek falan istemiyorum.”

İçime yayılan rahatlama hissi o kadar güçlüydü ki bütün vücudum gevşedi, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım.

“Asıl bilmek istediğim,” dedi beni iyice havuz evinin kapısına doğru sıkıştırarak. “Ne sikime her seferinde doğrudan aramızdaki ilişkiyi bitireceğim fikrine kapıldığın ve Hayley’nin Florrie’yle konuşmasının ne kadar devasa bir olay olduğunu umursamayacağımı düşündüğün?”

“S’li kelimeyi yine çok fazla kullanmaya başladın,” diye fısıldadım Ollie kollarıyla beni kafese alıp bedenini benimkine yaslarken.

“Çok da sikimde,” diye çıkıştıktan hemen sonra beni öptü. Dudakları sıcak ve kararlıydı, bedeninin ısı ve gücü her yanıma sardı. Ellerimi saçlarına kaydırıp dudaklarımı aralarken sıcacık göğsünde hareketlenen kaslarını tenimde hissedebiliyordum. Öpücüğüyle zihnimi tamamen bulandırır bulandırmaz hafifçe geri çekildi ve alnını benimkine yaslayarak gözlerime baktı. İri ellerinden biri saçlarımanın arasındayken diğeri belimden kavrayıp beni kendine bastırıyordu.

Tutuşu tıpkı bir mağara adamını andıracak kadar sahipleniciydi, dünyanın geri kalanına sergilediği o görgülü, şehirli aristokratın tam tersiydi. Karşı konulmaz bir arzu ve ihtiyaç hissiyle kollarında neredeyse eriyordum. Dudaklarım aralanmış, nefeslerim hızlanmıştı. Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

“Bu sabah seni duşta becerdiğimde bu sana geçici bir şeymiş gibi mi geldi?” diye gürledi. “Seni sevdiğimi söylediğimde bunun geçici olduğunu mu düşündün?”

Konuşabileceğimden emin olamadığımdan başımı iki yana salladım.

“Güzel. Anneme düğünü planlamaya başlamasını söylerim.”
Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“A-ama bunu yapamazsın... demek istediğim... seninle evlenmemi mi istiyorsun? Gerçek evlilik? Şimdi? B-b-bu delilik.”

“Benimle *evleneceksin* ve bu gayet akıllı başında bir karar.”
Bir kez daha gürlledi.

“Ollie, bana evlilik teklifi mi ediyorsun?” derken sesim tizleşti. “Eğer öyleyse, bunu pek de geleneksel bir şekilde yaptığın söylenemez.”

Anlık bir duraksamanın ardından rahatladı, yüzündeki haşın ifadenin yerini geniş bir gülümseme aldı, sonra da elini yanağıma koydu. “Göreceğiz.”

Dudaklarını benimkilere sürttükten sonra gözlerimin içine baktı. “Şimdilik bu geçici nişanlılık konusunun kapanmasıyla yetineceğim – belli ki beni epey öfkeliendiriyor.”

“Peki o zaman,” dedim tereddütle. “Gerçekten ciddiysen bu geçicilik konusunu konuşmayı biraz azaltabiliriz.”

“Güvenini sarstığımı biliyorum, Lottie,” dedi dikkatle. “Ama seni ve Hayley’yi önemsiyorum. Hayley’nin yaşlılarıyla konuşmaya başladığını bana neden söylemediğini anlamıyorum. Lütfen benden hiçbir şeyi saklama, tamam mı?”

Sesindeki samimiyeti duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Sonra gözlerimi kaçırdım. Ondan bir şeyler sakladığımı anlaması için beden dilini benim kadar iyi okumasına gerek yoktu.

“Lottie?” Şimdi kaşlarını çatmış bana bakıyordu. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim. “Enişten bir alkolik.”

Gözlerini kırptırınca nefesimi tuttum. Sırtımda ve saçlarımın arasında duran elleri kasıldı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

“Lottie, ben... bak, Blake içer ama onun alkolik olduğunu sanmıyorum.” Yavaş yavaş gözlerimi kapattım. Ollie ne

yaptığının farkında olmasa da benden kaçınıyordu. Duvarlarını kuşanmıştı. Hatta hafifçe geri çekilmişti, aramıza fiziksel olarak mesafe sokuyordu. Sırtımdaki eli kayarak yan tarafında boşluğa düştü, diğer eli de benimkinden ayrılıp kendi ensesine gitti. Söylediğime ânında pişman oldum. Hemen ardından Blake'in Claire'in kolunu tutan elini ve Claire'in yüzünü buruşturuşunu hatırladım. Ollie ona güvenebileceğimi söylemişti – *birine* güvenmeyi öğrenmek zorundaydım. Üstelik *söz vermişti*. Bu yüzden ona yaslanıp aramıza koyduğu mesafeyi kapatmaya çalışarak elimi koluna sardım.

“Onun alkolik olduğunu *biliyorum*, Ollie,” dedim kararlılıkla. “Bir de ben... benim, o ve kız kardeşinle ilgili bazı kötü hislerim var.”

Ollie'nin kaşları yükseldi. “Kötü hisler mi? Lottie anlamama yardımcı olmuyorsun.”

İç çektim. “Bak şimdi, eğer ben kötü bir şeyler hissediyorsam ortada gerçekten yanlış bir şeyler var demektir. Ve bu işin içinde Florrie var. Ben sadece—”

Fakat Ollie çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. Bana inanmayacaktı. “Üzgünüm, hayatım. Müthiş kuvvetli içgüdülerin olduğunu biliyorum ama Blake'i çocukluğundan beri tanırım. Belki içmeyi biraz abartmış olabilir, bu konuda onunla tekrar konuşurum. Ama ima ettiğin şey ailesine zarar vermesiyse yanılıyorsun. O, Claire'e iyi geliyor. Boşanma süreci onun için berbattı, uzun bir süre depresyona girdi. Onu oradan çekip alan Blake'ti.”

“Siz çocukken o henüz alkol kullanmıyordu, Ollie,” dedim anlaması için çabalayarak. “O şey insanları değiştirir. Hatta iyi insanları bile. Senin böyle düşünmediğini biliyorum ama—”

“Bebğim, şu anda kendi geçmişinle yargılıyor olabilir misin?”

“Ne?”

Ollie iç çekti, ensesini sıkarken kasları gerilmişti.

“Annen,” dedi usulca. “Bu tür konular söz konusu olduğunda hassaslaşmanı, olanları yanlış yorumlamayı anlayabiliyim. Ama cidden Blake’in bir sorunu yok.”

Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektim ve kalbimin acısını bastırmaya çalıştım. Bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmeye hakkım yoktu – ne söylemiş olursa olsun ben onun ailesi değildim. Elbette sadakati de bana olmayacaktı.

“Evet, eminim söylediğin gibidir,” dedim düz bir sesle, içten içe kendimi geri çekiyordum. Ollie’yle tartışmanın bana hiçbir faydası olmazdı. Ona içimi açmamı istiyordu ama acıtan gerçekleri kabullenmek ona fazla geliyordu.

“Lottie?” Çenemi tutup başımı geriye eğdi, böylece ona bakmamı sağladı. İfadesiz tutmaya çalıştığım yüzümü dikkatle inceledi. “Endişelendiğini biliyorum. Yemin ederim hiçbir şeyi hafife aldığım yok. Blake’le konuşacağım. Sadece sen onu benim kadar uzun zamandır tanıımıyorsun.”

“Elbette,” dedim.

Ollie homurdanınca kaşlarımı çatarak baktım.

“Ne?”

“Seni kaybettim,” diye mırıldandı tekrar yüzümü inceleyerek. “Hasiktir. Bir an yakınlaşmıştık ama şimdi yine uzaklaşıyorsun.”

“Buradayım ya işte, seni mankafa.” Kendimi gülümsemeye zorladım ama Ollie’nin yüzündeki ifadeye bakılırsa pek de becerememiştim.

Normal olmayı kim ister ki?

LOTTIE

Vicky'nin bileğini hafifçe sıktım. Bana döndüğünde belli belirsiz bir hareketle başımı iki yana salladım. O da hafifçe kaşlarını çatarak başını yana eğdi ama tek kelime etmedi. Sonra yanımızdaki adama dönüp ona gülümsedi. Vicky'nin finans piyasası hakkındaki bilgi bombardımanından bu gülümseyen ifadeye aniden geçişi hepsini bir anlığına afallattı. Konudan konuya geçişlerin üzerinde hâlâ biraz çalışmamız gerekiyordu. Hiç değilse tam zamanında durmuştu. Ticarete karşılaştırmalı üstünlük ilkesinden bahsetmeye başladığı anda adamların çoğu konuşmadan kopmuştu. Oysa şu anda hiçbirinin bakışları donuk değildi. Yanından bile geçmiyordu. Sahte bile olsa Vicky'nin gülümsemesi bütün salonu hazır ola geçirebilirdi. İşte bu kadar güzeldi.

Dürüst olmak gerekirse bu akşam dışarı çıkmayı başarabildiğimize sevinmiştim. Vicky'nin bir sorunu vardı ve hiçbirimiz ne olduğunu çözemiyorduk. Onu tanıdığım ilk zamanlardan beri ara sıra dalıp giderdi. Bunun için bir tetikleyici olması bile gerekmezdi. Bir keresinde ofisindeki bir telefon konuşması sırasında olmuştu. Birkaç saat boyunca anormal derecede sessiz

kalınca neler olduğunu sormuştum, o ise sadece omuz silkip telefondakinin annesi olduğunu söylemişti. Annesiyle her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda, sadece “sorun yok” demişti. Bu, bariz bir yalandı. Açıkçası buna çok şaşırmıştım – Vicky nadiren yalan söylerdi.

Birkaç hafta önce, karakterine tamamen ters bir şey yapıp işe gelmeyeceğine dair haber bile vermeden yirmi dört saat boyunca ortadan kaybolduğunda Ollie’yle birlikte evine gitmiştik. Kapıyı açmayınca Ollie kendi anahtarını kullanmıştı. Onu, anlamsız bir şekilde evinin koridorunun ortasında duran bir sehpanın altında bulmuştuk. Ollie onu kucaklayıp sehpanın altından çıkarmış, kanepeye taşımıştı. Ağlamıyordu ama bakışlarındaki acıyı görmek çok korkutucuydu. Hayley’yi okuldan alıp Vicky’nin evine götürmüştüm. O gece üçümüz birlikte kalmıştık ve Hayley’nin varlığıyla gittiği o yerden yavaş yavaş geri dönebilmişti. O zamandan beri epeyce toparlanmıştı, yine de tam olarak kendinde sayılmazdı. Üstelik onu neyin tetiklediğini söylemeyi kesinlikle reddediyordu.

Üzerinde çalıştığımız alçakgönüllü ses tonuyla, “Kusura bakmayın, beyler,” dedi Vicky. Hiç de alçakgönüllü olmadığından böyle davranmak onun için gerçek bir mücadeleyleydi. Buna anlam vermekte zorlanıyordu. Fakat ona insanları yanına çekmek istiyorsa cephanesinde bulundurması gereken silahlardan birinin bu olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım. “Ekonomiden bahsederken kendimi kaptırıp gidiyorum.”

“Vicky’nin uzmanlık alanı paradır,” diye ekledim ben de gülümseyerek. Yan taraftan gelen bir *hıh* sesi duydum. Bakışlarımı çevirince yanında kız kardeşiyle birlikte Mike’ı gördüm, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Mike’ın daha önce tişört, iş tulumu ve yünlü gömlekler dışında bir şey giydiğini görmemiş-tim. Ama işte smokiniyle karşımda duruyordu, ilk kez sakalları düzeltilmişti. Kaba Mike çekici olsa da Vicky’nin ona olan aşırı takıntısının sebebini asla gerçekten anlayamamıştım. Oysa *bu*

Mike, vay anasını, çok seksiydi. Tabii o, bu yeni tarzıyla hiç de mutlu görünmüyordu. Gömleğinin yakasını çekiştiriyor, parlak İtalyan derisi ayakkabılarının içinde huzursuzca kıpırdanıyordu. Hardinglerin onu bu gece davet ettiklerini biliyordum fakat normalde Mike bu tür davetleri sürekli geri çevirirdi.

Vicky'ye hayranlıkla bakan yatırımcılardan biri, "Eh, buna bizzat şahidim," dedi. "Bizim için yaptığınız yatırımlar son çeyrekte ikiye katlandı." Grubumuzdaki takım elbiselilerden birkaçı duyduklarıyla dikkat kesildi, ben de gülümsedim. Mükemmel bir fırsattı. Bu bağış gecesi, Bay Harrington'ın yatırım konusunda yapacağı en doğru tercihin Vicky olacağına dair ilk tohumları ekmek için ideal bir ortamdı. Vicky'nin yapması gereken tek şey...

Yalnızca evrensel gelir, kirpiller ve Michael Mayweather söz konusu olduğunda takındığı o dikkatli bakışlarla Mike'ı süzerek, "Takım elbise giymişsin," deyiverdi Vicky aniden. Sabır dileyerek tavana baktım. *Şimdi olmaz, Vicky.*

Mike'ın kaşları kalktı. "Hadi canım, hiç fark etmemiştim," dedi huysuz sesiyle.

"Sen hiç takım elbise giymezsın."

Çevremizdeki herkesin kafası giderek daha çok karışıyordu. Etrafındakilerin hiçbiri orada değilmişçesine Vicky'nin tüm ilgisi Mike'ın üzerindeydi. Kimseye belli etmeden bileğini sıkmak için uzandım ama yaptığım şeyin farkına bile varmadı. Aşırı odaklanmış Vicky'nin dikkatini dağıtmak *imkânsızdı*.

"Seni normal kıyafetlerin içinde tercih ederim," dedi kaşlarını çatmış ona bakarak. "Hatta en çok da manşetinde küçük bir delik olan yünlü gömleğini seviyorum."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Mike. Mümkün olacağı aklıma bile gelmezdi ama sakallarının altındaki yanakları resmen kızarmıştı. Herkes bu konuşmayı ağızları bir karış açık hâlde dinliyordu. Bu davete katılan erkeklerin en az yarısının bir noktada Vicky'ye asıldığını biliyordum. Çoğu zaman onla-

rın niyetinin farkına bile varmazdı, hatta hiçbir erkeğe en ufak bir ilgi göstermezdi. Onun ünü dokunulmaz Buz Prensesi olarak efsaneleşmişti.

“Kim bu adam?” Vicky’ye olan ilgisini önceden beri hiç saklamayan bir yatırımcının iş arkadaşına fısıldadığını duydum.

Onu takıntılı hâlimden çıkarmaya çalışarak, “Vics,” dedim kısık sesle. “Zamana dikkat etmemiz gerekiyor, değil mi? Hanımlar beyler, birkaç dakika için izninizi isteyeceğim.” Vicky’yi kolundan çektim. Bir anlığına beni yine görmezden gelip Mike’a bakmaya devam edeceğini sandım. “Victoria,” diye çıkıştığımında gözlerini kırıştıtarak bana döndü. “Gitmemiz gerekiyor.” Başıyla onayladı ve izin isteyerek gruptan uzaklaştığımızda rahat bir nefes aldım.

“Yine aynı şeyi yaptım, değil mi?” diye sordu Vicky kederli bir sesle. Çıkışa doğru ilerlerken yüzümü buruşturdum. Havai fişek gösterisinin başlamasına daha en az otuz dakika vardı ama yakayı ele vermek istemiyordum. Gösteri başlamadan gitmeliydik. Ollie, Vicky’nin bu bağış gecesine gelmesine bile şiddetle karşı çıkmıştı. Neler olabileceğini biliyordu. Dün bu konuda benimle tartışmıştı.

“Lottie, Vics’in çok yol katettiğini biliyorum ama yine de bağış gecesine katılmamalı. Onunla ilgilenemem – havai fişek gösterisinden hemen sonra yapmam gereken bir konuşma var. O zamana kadar çoktan ayrılmış olmalı ancak zaman kavramı konusunda nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Güven bana, Vicky’yi tanıyorum,” demiştim gülümseyerek. “Hem geçen ay olanlardan sonra bunun ona iyi geleceğini düşünüyorum.”

Başını iki yana sallamıştı. “Onun çöküşlerini hiç görmedin. Geçen ayki, diğerlerinin yanında hiçbir şeydi. Bağış gecesinde bunu yaşarsa o zaman ne yaparız bilmiyorum–”

“Güven bana. Anlıyorum. Oraya gitmek istiyor.” Bu durum onu hiç mutlu etmemişti ama onu öpüp gömleğinin düğme-

lerini çözmeye başlayarak tartışmamızı etkili bir şekilde sonlandırmıştım. Gömleğini üzerinden çıkarırken, “Vicky’yi hiçbir zaman yarı yolda bırakmadım. Şimdi de yapmayacağım,” diye mırıldanmıştım dudaklarına karşı. İnleyerek beni yatağa götürmüştü.

“Tartışmaları kazanmak için çok etkili bir yönteminiz var, Bayan Forest,” diye boynuna mırıldanarak üzerime çıkmıştı. Bu dile getirdiği son itirazdı ama verdiğim onca güvenceye rağmen bu akşam hiç de mutlu olmadığı belliydi.

Vicky ve ben tuvaletlere doğru giden koridora girdiğimiz anda ona dönüp çabucak elini sıktım (Vicky elinin uzun süreyle tutulmasına katlanamazdı ama doğru baskı uygulanarak kısa süreyle tutulmasıyla bir sorunu yoktu). “Her şey yolunda, tatlım,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Yolunda değil,” diye çıkıştı, elleri iki yanında yumruk hâlini almıştı. “Kusurlu olduğumu düşünmeye devam ettiği sürece onu asla benimle yatmaya ikna edemeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “Vicky, sen kusurlu değilsin.”

Bana ters ters baktı. “Evet, öyleyim. Kusurlu ve tuhafım.”

“Normal olmayı kim ister ki?” dedim gülümseyerek, bu ruh hâlinden kurtulmasını sağlamaya çalışıyordum. “Normal olmak aşırı sıkıcı. Normaller yerine her günümü senin tuhaf-lıklarına geçirmeyi tercih ederim.” Koluna girip onu kadınlar tuvaletine doğru çekiştirdim.

“Neden tuvalete gidiyoruz?” diye sordu.

“Kadınlar soluklanmak istediğinde bunu yaparlar,” diye açıkladığımda Vicky burun kıvrıdı.

“Bazen tüm dünyanın tuhaf, sadece benim normal olduğumu düşünüyorum.”

Devasa tuvaletlere girdiğimizde bir kahkaha attım. Ben aynaların önüne geçerken Vicky kabinlerden birine yöneldi.

“İdrar torbanı boşaltma fırsatını değerlendirmeyecek misin?” diye sordu hayret ederek ve kabinin içine girerken kah-

kaha attım. Tam onun kapısı kapandığı sırada bir diğeri açıldı ve Claire dışarı çıktı.

“Selam,” dedi yanıma gelip aynanın önünde durarak. “Sizi sesinizden tanıdım.” Aynadaki yansımalarımızda göz göze geldiğimizde yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. Gözlerinin kenarları kızarmıştı, omuzları gerginlikten neredeyse kulaklarına kadar yükselmişti.

Sırf bir şeyler yapmış olmak için rujumu çıkarıp, “Selam, canım,” dedim nazikçe. Ona tekrar bakınca sesimi alçalttım. “Claire, sen iyi misin?”

“Tabii ki,” derken her zamanki neşeli görünme çabası inandırıcılıktan uzaktı, gözlerinin çevresindeki gerginlik daha belirgindi. Rujumu bırakıp tamamen ona doğru döndüm. “Konuşacak birine ihtiyacın olursa yanımdayım,” dedim çabucak. Vicky’nin her an tuvaletten çıkabileceğinin ve o zaman da Claire’in tamamen susacağıнын farkındaydım. Bakışlarını kaçırsa da gözlerini kırpıştırarak bastırdığı gözyaşlarını görmüştüm. Elimi koluna koydum. “Eğer Blake—”

“Bak,” dedi sertçe. “Burnunu benim işlerime sokmaktan vazgeçip kendi işine baksana.” Elimi kolundan çekip hızla geri çekildim. “Ollie’ye ne söylediğini biliyorum. Senin işlerime karışmanın bana hiç yardımı olmuyor.” Bilinçsiz bir hareketle elini yanağına götürdüğünü fark ettim. Makyajıyla harikalar yarattığından neredeyse hiç belli olmuyordu ama tuvaletlerin aşırı parlak ışığı altında sol şakağından elmacık kemiğine uzanan morluğu görebiliyordum.

“Ah, Claire,” derken sesim endişe ve duygusallıkla boğulmuştu. “Canım, sana ne yaptı?”

Vicky kabinden çıkarken, “Kes şunu,” dedi öfkeli bir fısıltıyla. “Beni rahat bırak.”

“Claire?” dedi Vicky şaşkın ifadesiyle. “Yanağındaki o morluk da neyin nesi?”

Vicky beden dilini okuyamıyor olabilirdi ama insanların fiziksel görünüşleriyle ilgili en küçük ayrıntıyı bile hafızasına kaydederdi. Claire, benimle Vicky arasında kapana kısılmış gibi bakıp hızla tuvaletten çıktı.

Vicky'ye dönüp elimi koluna koydum. Kaşlarını çatmış, Claire'in arkasından bakıyordu. "Vics, çok kısa süre içinde gitmiş olmalıyız. Sen, Ollie'yi bulup ona haber verirken ben de Claire'in peşinden gideyim." Vicky bir anlığına bana baktı, ardından sert bir baş hareketiyle onayladı. Claire'le ilgili sorular sorumak istediği belliydi ama bunu halledeceğim konusunda bana güveniyordu. Tuvaletten çıktığımızda Vicky kalabalığın arasına karışıp Ollie'yi en son gördüğümüz barın olduğu yöne doğru gitti. Bir saniye sonra Claire'in salonun öbür ucunda olduğunu gördüm ama ona doğru ilerlemek istediğim anda biri beni dirseğimden kavrayıp geriye savurdu. O kadar sert çekildim ki başım geriye savruldu ve neredeyse yüksek topuklu ayakkabılarımla dengemi kaybedecektim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi Blake dili dolanarak. Nefesinden yayılan alkolle öğürecek gibi oldum.

"Bırak beni, Blake," dedim kısık ama öfkeli bir sesle. Kolumu çekip elinden kurtulmaya çalıştım ama tutuşu daha da sertleşince yüzümü buruşturdum.

"Kayınbiraderimi cinsellikle büyüleyip kandırmış olabilirsin ama eziği oynayıp duran bir varoştan ibaret olduğunu çok iyi biliyorum."

"Blake," dedim yavaşça ona dönüp kararlı bakışlarımı kan çanağına dönmüş gözlerine dikerek. "*Siktiğimin* elini kolumdan çek yoksa gerçekten nasıl bir varoş olduğumla yüzleşirsin. Karını korkutuyor olabilirsin ama ben hayatım boyunca senden *çok daha büyük pisliklerle* mücadele ettim. İnan bana, beni karşına almak istemezsin."

Blake o an çok büyük bir hata yaparak kolumu tutmaya devam etti.

Ailem seni ilgilendirmiyor

LOTTIE

“Ollie benimle *içki alışkanlığım* hakkında konuşmaya geldi. Görünüşe göre *işaretleri* ya da her ne boksa onu fark etmişsin. Bu aileye dâhil edilmek için yıllardır zemin hazırlıyorum. Sıradan bir fahişenin gelip de her şeyi mahvetmesine izin vermem.”

“Her şeyi mahveden sensin, Blake. Sen bir alkoliksin ve karını dövüyorsun. Senin gibiler hayatın her alanında var. Varlıklı bir aileden geliyor olman senin bokunun başkasınınkinden daha az koktuğu anlamına gelmez, davranışlarını da hayatım boyunca karşılaştığım tüm leş kargalarından daha az aşağılık yapmaz.”

Yüzümün yan tarafına tükürükler sıçratarak, “Sen ve o kaçık velet ailemden uzak duracaksınız,” dedi tutuşunu daha da sıkılaştırırken. Beni bir kez daha sertçe sarstıktan sonra elini geriye doğru çekerek kaldırdı. Bana toplum içinde vuracak kadar aptal olabileceğini gerçekten düşünmediğimden yaşadığım şok yeterince çabuk kaçmama engel oldu. Tokadı tam isabet ettiremese de parmakları çeneme çarptı.

Buna nasıl cüret ederdi?

Bu kadarı yeterdi.

Bu insanlar, on yaşından beri kendi başımın çaresine bakmak zorunda olduğumu anlamıyorlardı. Ben onların itip kakabileceği savunmasız bir kız değildim. Bu yüzden ayağımı kaldırıp sivri topuğumu sertçe kaval kemiğine geçirdim. Çığlık atarak kolumu bırakması bana tam da ihtiyacım olan fırsatı verdi. Dönüp dizimi hayalarına geçirdim. Neredeyse insanlık dışı bir ses çıkararak yere yığıldı.

Sonrasında yaptığım şeyle gurur duymuyordum, çenem sızlıyordu ama Claire'in morarmış yüzünün hâlâ gözlerimin önünde olması, üstelik o morluğun yüzünde nasıl belirdiğine dair elimde sağlam bir kanıt olması kendime yaptığım savunma için yeterliydi. Bu yüzden avucum yukarı bakacak şekilde kaldırıp yüzünün ortasına çarparak onun şok içinde yere, ayaklarının dibine serdim. Benim aksime Blake darbeden kaçmayı akıl edememişti. Açık hâlde yere bastırdığı elini, ayağımın ucuyla ezecek şekilde öne doğru bir adım attım. Bütün ağırlığımı bacağıma vererek hafifçe eğildiğimde sızlandı.

"Eğer karının bedeninde bir daha morluk görürsem seni bundan çok daha beter hâle getiririm, piç kurusu," dedim alçak sesle. "Evet, ben bir varoşum. Senin alıştığın zengin kızlara benzemem. Ama zayıf değilim. Hiçbir zaman zayıf olmadım. Küfretmeyen, uyumlu davranan küçük bir kızı itip kakabileceğimi düşünerek büyük hata yaptın. Oysa ben sana karşılık veren bir kadın olarak senin büyük kâbusunum."

Ayağımı kaldırır kaldırmaz elini ovalayarak sürünerek benden uzaklaştı. "Seni deli sürtük," dedi acıyla. "Elimi kırdın."

Gözlerimi devirip saçlarımı düzelttim. Elinin bir şeyi yoktu. Arkamı döndüğümde biraz fazlaca dikkat çekmiş olduğumuzu gördüm. İnsanlar kocaman açılmış gözleriyle çevremizi sarmıştı, bazıları içkilerini dudaklarına götürmek üzereyken donakalmıştı.

"Hanımlar. Beyler," diyerek onları başımla selamlayıp topuklarımın üzerinde döndüm ve Vicky'nin gözden kaybolduğu

yöne doğru ilerledim. Artık zamanımız iyice daralmıştı. Ancak yanlış yöne bakarak yürüyünce bir anda tuğladan bir duvara çarpmış gibi oldum.

“Selam,” dedi Ollie beni dengede tutmak için uzanıp dirseklerimden tutarak. Elini tam da Blake’in kolumu tuttuğu yere sarınca yüzümü buruşturdum. “İyi misin?”

Claire ve Blake arasında olanları ona anlatmak için ağzımı açtığım anda aklıma geçen seferki ilgisizliği, ailesine olan sadakati geldi. “İyiyim. Sadece Vics’i arıyorum.”

Gerçekten paniklemiş bir sesle, “Kahretsin, saat kaç?” dedi Ollie. “Onun gittiğinden emin olacağını söylemiştin.”

Dudağımı ısırdım. Buradan çıkmak için beş dakikamız vardı. Neredeydi bu kız? Gözlerimi etrafta gezdirirken yüreğim ağzımda atıyor gibiydi. Sonunda onu görünce neden çoktan kapıdan çıkıp gitmediğini anladım. Onu gitmekten alıkoyabilecek tek bir dikkat dağıtıcı vardı, o da mekânın öbür ucunda bir doksan üçlük boyuyla kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde dik dik ona bakıyordu.

“Silktir,” diye mırıldandım. Ollie bakışlarımı takip ederek döndü ve sessizce küfretti. Organizatörün sesi salonu doldururken ikimiz çoktan hızla onlara doğru yürümeye başlamıştık.

“Pekâlâ hepimiz hazırsak bu akşam tüm ülkeyi fişeklerle aydınlatacağımız kısma geldik!”

Ollie koşmaya başlamıştı, ben de hemen peşindeydim ama kalabalık ve topuklu ayakkabılarım beni yavaşlatıyordu. İlk patlamayla birlikte Vicky irkilip ellerini kulaklarına kapattı. Dışarıda gökyüzü rengârenk kıvılcımlarla parlıyor, patlamanın şiddetiyle yer sarsılıyordu. Vicky’nin kulaklarına kapattığı elleri çırpınmaya başlamıştı. Tam o anda muhtemelen yanlış ateşlenen fişeklerden biri, açık duran çift kanatlı kapıların yakınına düştü ve kalabalığın arasına kıvılcımlar saçtı. Herkes şok olup irkildi, Vicky ise tamamen kontrolünü kaybetti.

Mike artık kollarını çözmüş, çatık kaşlarının yerini endişeyle Vicky'ye odaklanan bakışları almıştı. Ancak tanıdığım Vicky artık burada değildi. Bu Vicky korkudan dehşete kapılmıştı. Kalabalık yanlış ateşlenen fişegın şokunu atlatıp gösterinin devamını izlemek için balkona doğru ilerlemeye başlayınca Ollie, ben ve Vicky arasında bir barikat oluştu. İşte o anda çığlıklar başladı. Mike'ın Vicky'ye uzandığını gördüm ama Vicky yere çömelmiş, ellerini savurarak çığlık atıyordu. Tam anlamıyla kendi dehşet dolu dünyasına hapsolmuştu.

“Tut onu!” Ollie, Mike'a seslendi. “Mike, tut onu!” Biz kalabalığın arasından ilerlemeye çalışırken Mike'ın bakışları Ollie'ye çevrildi. “Yap şunu, *şimdi*.”

Mike harekete geçti, geniş adımlarla Vicky'ye yaklaşıp küçük vücudunu kendi bedenine çekti ve onu güçlü kollarının arasına hapsetti. Çığlıklar kesildiği sırada onlara ulaşabileceğim bir boşluk buldum. Yanlarına vardığım anda çantasından gürültü engelleyici kulaklıkları çıkardım.

“Sıkıca tut,” dedim Mike'a. “Onu okşamaya ya da sakinleştirmeye çalışma. Sadece baskı uygula. Onu çok yavaş bir şekilde sağa sola sallayabilirsin. Kesinlikle hafif dokunuş *yok*. Hafif dokunuşlara katlanamaz.” Mike'ın yüzü bembeyaz kesildi ama kararlılıkla onayladı. Vicky, Mike'ın göğsüne iyice sokulurken kulaklıklarını taktım.

Elini Mike'ın omzuna koyan Ollie, “Onu bana ver,” diye çıkıştı.

Ollie'ye ters ters bakarak, “Ben tutarım,” dedi Mike kararlılıkla. “Nesi var?”

“O otistik,” dedi Ollie. Mike şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Neden kimse bana bunu söyleme zahmetine girmediy?”

Başımı iki yana salladım. “İnsanların ona farklı davranmasını istemiyor.” Dudağımı ısırdım, tekrar konuştuğumda sesim daha kısıktı. “Özellikle de senin.”

Hızla bana dönen bakışlarından bir parıltı geçti.

“Peki bu lanet gece olanlar neyin nesi? Bunun gerçekleşeceğini biliyor olmalıydınız. Neden buraya geldi ki?”

Vicky inleyince Mike onu kollarıyla daha sıkı sarmak için hafifçe hareket etti.

“Lottie’nin onu buradan götürmesi *gerekiyordu*,” dedi sıkı tığı dişlerinin arasından.

“Sen onun abisisin, dostum,” dedi Mike sertçe. Hiç etkilendiği belliydi.

“*Kız kardeşin* incindiği sırada sen neredeydin?” diye karşılık verdi Ollie ve Mike kaskatı kesildi.

“Bakın, şu an sadece Vicky’nin toparlanmasına odaklanabilir miyiz?” dedim ikisine birden. Epey dikkat çekiyorduk. Vicky’nin böyle görölmekten nefret edeceğini biliyordum.

“Evet, tamam, Vicky’yi buradan çıkarmakla ben ilgilenirim,” dedi Mike. Bir şey söylememize fırsat kalmadan Vicky’yi kollarına alıp sıkıca göğsüne bastırdı, kalabalığı yararak çıkışa ilerledi. Ollie ve ben de peşine düştük. Araç yoluna çıktığımızda Mike bir an bile duraksamadı – doğruca devasa, eski Land Rover’ına yürüdü, Vicky’yi ceketiyile sararak ön koltuğa yerleştirdi. Tam o da binmek üzereydi ki Ollie yolunu kesti.

Mike’a, “Onu eve ben götürürüm,” diye gürledi. “Sen neyle uğraştığını bilmiyorsun–”

“Evet, neyle uğraştığımı *bilmiyorum* çünkü siz pisliklerin hiçbiri zahmet edip de bana söylemedi,” dedi Mike öfkeyle Ollie’nin sözünü keserek. “Çuvalladın, Harding. Orada olmasını istediği kişi bendim. Göğsüne sığındığı da bendim ve onun iyi olduğundan emin olacak olan da benim.”

Ollie kıpırdamaya niyetinin olmadığını göstererek ters ters Mike’a baktı, o sırada Vicky’nin titrek sesi duyuldu. “Mike’la kalıyorum,” dedi. Ollie ona döndü.

“Vics, bence–”

“Bırak ne istiyorsa onu yapsın,” dedim kararlı bir sesle ve Ollie’nin ters bakışları bana döndü. “O bir birey, Ollie. Kendi kararlarını verebilir.”

“İyi,” diye çıkıştı Ollie, yolundan çekilerek Mike’ın yolcu koltuğuna geçmesine izin verdi. “Ona en ufak bir şey olursa yemin ederim...”

Mike gözlerini devirip geri vitese taktı, elini Vicky’nin koltuğunun arkasına koyup başını arkaya çevirdi. Vicky onun manevrasını gözlerini kırpıştırarak izledi ve paniğin çoktan geçtiğini, yerini bambaşka bir duyguya bıraktığını fark ettim. Arabayı geri vitese takmış, kolunu yan koltuğun arkasına atarak araba kullanan çekici bir erkek gibisi yoktu. Geri geri gidip yaptığı manevralarla bahçe yolundan hızla çıkışını izlerken gülümsememi bastırdım.

“Sanırım iyi olacak,” dedim Ollie’ye. Vicky sakinleşmeyi başarinca yaşadığım rahatlama sesime yansımıştı. Ancak Ollie bana döndüğünde rahatlamış ses tonumu kullanmamın pek de akıllıca olmayabileceğini fark ettim. Öfke ve endişeden yüzü kireç gibi bembeyazdı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Onda ilk kez fiziksel tehdit algılamıştım ve akşamın başından beri yaşananlardan ötürü titrek bir adımla geri çekildim. O bakış gözlerine geri dönmüştü. Ondan uzak durmak için parayı aldığım zamanki bakıştı bu.

“Siktiğimin havai fişekleri başlamadan önce onu buradan çıkaracağına söz vermişin,” dedi, bana yaklaşıp elini omzuma koyarak kendine doğru çevirdi.

“Ollie, dinle beni,” dedim çabucak. “Blake’le ilgili bir sorun vardı ve—”

“Yine mi aynı saçmalık?” diye çıkıştı. “Cidden bu olanlar için de Blake’i suçlayamazsın. Senin geçmişinden gelen yüklerle olmayan şeyleri olmuş gibi görmek yüzünden kız kardeşim ve eniştemle olan ilişkimin mahvettim, şimdi de söz verdiğin

hâlde diğer kız kardeşime göz kulak olamamanın suçunu da mı Blake'e atacaksın?"

"Ollie, anlamıyorsun. Blake—"

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Yeterince dinledim. Saçmalıklarınla her şeyi altüst ettin. Sen ortaya çıkmadan önce Vicky *iyiydi*."

"İyi değildi," dedim sertçe. "Mutsuzdu. Ben ona yardım ediyorum."

"Senin lanet olası yardımına ihtiyacı yoktu. *Yardımanın* bu gece ona ne yaptığını gördün mü?"

"Vicky konfor alanının dışına çıkmak istiyordu. Onun istediği—"

Sert, keyifsiz bir kahkahayla sözümü kesti. "Evet, az önce yaşananların onun konfor alanından epey uzak olduğu kesin. İstedığinin bu olduğunu mu sanıyorsun? Sence herkesin onu kriz geçirirken görmesini ister miydi? Onu bu kadar çok zorlamamı söyledim sana. En başından beri onu rahat bırakmanı söyleyip duruyorum."

"Vicky'yi seviyorum," dedim titreyen sesimle. "Asla onu incitecek bir şey yapmam."

"Çok yazık. Tam da bunu yaptın. Yani—"

"Dinle beni, o zaten ailenle ilgili şeyler için üzgündü," diye çıkıştım. "Beni biraz olsun dinleseydin, Blake ve Claire'in—"

"Ailem hakkında konuşmayı kes." Ollie'nin sesi kısık ve tehlikeli bir hâl almıştı. "Ailem seni ilgilendirmiyor."

Gözlerimi kırıştıtırarak ona bakıp ağzımı hemen kapattım. Bunun üzerine söyleyecek bir şey yoktu. Haklıydı. Ailesi beni ilgilendirmezdi. Bu insanlar benim dengim değildi.

"Evet, tabii ki," diye onayladım duyusuz bir sesle, ardından omzumu tutan eline baktım. "Artık beni bırakabilirsin."

Öfkeli ifadesi anlık bir tereddütle sarsıldı. "Siktir, Lottie. Yanlış anladın. Sadece..." Bıkkınlıkla nefesini üfledi. "Vicky konusunda korumacı olduğumu biliyorsun ve ben—"

Başımı iki yana salladım. “Anladığımı söyledim ya. Artık elini omzumdan çek.” Söylediğimi yapmadı, ben de bu kadarının yettiğine karar vererek silkinip elinden kurtuldum. Tekrar uzansa da geriye doğru iki hızlı adım attım, Tanrı’ya şükür ilk kez kendi ayağıma takılıp kıcımın üzerine düşmedim.

Yüzü bir an panikle dolsa da hemen sonra eski sert ifadesine döndü. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi ciddiyetle ve başımı iki yana sallama isteğime direndim.

“Git de kız kardeşini kontrol et,” dedim ona, ses tonum hâlâ duygusuzdu. Kaşlarını çatıp başını yana eğdi.

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve yavaşça geri verdim. “Gidip Claire’i kontrol et, Ollie.”

Ofladı, girişe bakıp tekrar bana dönerken kararsız kaldığı her hâlden belliydi.

“Ollie, gidip aileni kontrol et.”

Oligarşik düzen dört yüz yıl önce sona erdi

OLLIE

“Kız arkadaşın lanet bir psikopat,” dedi Blake dili dolanarak. Ona dönüp şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Ne oldu sana böyle?” dedim sertçe.

Sol gözü şişmeye başlamıştı, gömleği pantolonundan çıkmıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

“O küçük orospu oldu,” diye çıkıştı. Göğsümü fena hâlde sıkıştıran bir panikle beni tutan elini ittim.

“Blake,” dedim ağır ağır. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Kız arkadaşın bana saldırdı?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi kısarak ona baktım. “Lottie senin yarı boyunda, Blake.”

“Evet, öyle ama psikopat varoşun teki işte.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi sen bana, Lottie’nin hiçbir kışkırtma olmadan sana saldırdığını mı söylüyorsun? Söylediğin bu mu?”

Bakışlarını kaçırdı, belli ki söyleyeceği en iyi yalanı düşünüyordu. Ardından omuz silkti. “Sana, ona güvenmemeni

söylemiştim, dostum. Gözü yükseklerde yetimhane çocuğunun teki işte. Bizim dünyamıza yakışmıyor.”

“Sözlerine dikkat et, Blake,” diye uyardım alçak sesle.

“Buna inanamıyorum.” Sesi yükselince dili daha çok dolanmaya başlamıştı. Ayakta duracak hâli yoktu, olduğu yerde sallanıyordu. “O değersiz pisliğin tarafını mı tutacaksın? Ailene sadakatin de mi yok senin?”

“Blake? Ollie?” Claire’in sesi aramızdaki gerginliği böldü ve ikimiz birden ona döndük. Gülümsemeye çalışsa da ürkek ve tamamen sahteydi. Uzunca bir an boyunca yüzünü inceledim, sonrasında içim öyle şiddetli bir öfkeyle doldu ki solugum kesildi.

“Neden bana söylemedin?” dedim boğulurcasına.

“N-neyi?” dedi Claire, elindeki şampanya kadehi titrerken sahte gülümsemesi tamamen solmuştu. Yüzüne uzandım, bir anlığına yanağına dokunduktan sonra elim yanıma düştü. Yüzüne yoğun bir makyaj yapmıştı, eğer onu bu kadar yakından incelemeseydim o morluğu gözden kaçırabilirdim. Boğazımdaki yumruyu zorlukla yuttum. Kız kardeşim incinmişti ve ben onu korumak için yanında değildim.

Onunla ilgili içimde gerçekten kötü bir his var, Ollie. Üzgünüm. Onun aileden olduğunu biliyorum ama o kesinlikle bir alkolik ve ben... ben onun zararsız biri olduğunu düşünmüyorum.

Tanrı aşkına, tam bir aptaldım. Claire’in yanına gidip onu kollarımın arasına çektim, öfkemi bastırmaya çalışırken ona sıkıca sarıldım.

“Ollie, ne oluyor—” diye konuşmaya başlasa da sözünü kes-tim.

“Bana söyleyemediğin için özür dilerim, bücür,” diye fısıldadım saçlarına doğru. Kollarımda kaskatı kesildi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç kimse kız kardeşimi incitemez.”

“Ollie, bu öyle bir şey değil—”

Geri çekilip ellerimin arasına aldığım yüzüne baktım. “Hiç kimse seni incitemez. Beni anladın mı?” İlk önce başını iki yana sallasa da bana bakarken ifadesi yavaşça değişti. Bir an sonra yüzünü buruşturup göğsüme sokuldu, bastırmaya çalıştığı hıçkırıklarla bedeni sarsılmaya başladı.

“Ne oluyor burada?” diyen annemin sesi bizi böldü. Claire’in başının üstünden bakınca annemin, Lucy ve Felix’le birlikte içeri girdiğini gördüm. Felix öfkeden çıldırmış hâlde Blake’e bakıyordu. Claire’in başına bir öpücük kondurup onu nazikçe annemin kollarının arasına bıraktım.

Claire omzunda hıçkırarak ağlarken, “Claire’ciğim,” diye mırıldandı annem. “Neler oluyor?”

“Claire, hayatım,” dedi Blake. Karısını teselli etmek için geç kalınmış bir adım attı ama önüne geçip onu durdurdum. Bana dik dik bakarken ayakta duramayacak kadar sallanıyordu.

“Kız kardeşimi incittin.”

“Ne?” Sesi neredeyse ciyaklayacak kadar yükseldi ve yüzünü gerçek bir panik sardı. “Claire’i incitmek mi? Saçmalıyorsun.”

“Yanağı morarmış, seni pislik,” dedim bağırırcasına, kontrolümü kaybetmeye çok yakındım.

Gergin bir kahkaha atarak birkaç adım geriledi ama Felix yolunu kesip onu sertçe bana doğru itti. İşte o anda Blake’in elini göğsüne bastırdığını fark ettim.

“O küçük varoş orospu bir şey mi söyledi?” diye çıkıştı Blake, karısına duyduğu sahte endişenin yerini saf bir öfke almıştı. “*Bana saldırdığını* sana söyledim. Muhtemelen kız kardeşine de saldırmıştır. Hatta sanırım elim kırıldı, umurundaysa tabii.”

“Şükret,” diye araya girdi Felix. “Lottie yapmamış olsaydı, senin ağzını burnunu ben kıracaktım ve ben yapsaydım yemin ederim burada durup elin için sızlanamayacak hâlde olurdun. *Muhtemelen* bir yerlerinin kırıldığını düşünmez, kırıldığını *biliyor* olurdun, o da bilincin açık olursa.”

Gönülçelen

Kaçış yolu ararcasına sağa sola bakınıp duran Blake'e ters ters bakarak, "Ne oldu?" diye sordum Felix'e.

"Lottie'yi tutup dişleri birbirine çarpacak kadar sertçe sarstı," dedi Felix öfkeyle sıkığı dişlerinin arasından. O anda Blake gerçekten panikledi. "Ardından ona tokat attı. Lottie geri çekildi ama sanırım eli yine de ona çarptı."

"Saçmalık bu," dedi Blake tükürükler saçarak.

Blake hiç konuşmamış gibi, "Her şey çok hızlı oldu," dedi Felix. "Ben ona ulaşmayı başaramadan Lottie onun hayalarına tekmeyle geçirdi ve ninja gibi elinin tersiyle tokadı bastı, ardından kalabalığın arasında gözden kayboldu. Hemen sonrasında ikiniz Vicky'nin yanına gittiniz."

"Hasiktir," diye mırıldandım, kusacakmış gibi hissediyordum. Lottie saldırıya mı uğramıştı? Üstelik bunu bana söylememişti bile? Tek istediği gidip kız kardeşimi kontrol etmemdi. Ona inanmayacağımı düşünmüştü. Hatta belki de umursamayacağımı. Gözlerimi kırıştırdım, o anda havuza düştüğü gün kaburgalarında gördüğüm kızarıklık aklıma geldi, söyledikleri zihnime doluşurken safra boğazıma kadar yükseldi.

Takılıp düşmedim. Biri sertçe çarpıp beni havuza itti.

Aniden harekete geçtim. Blake'i ensesinden yakaladığımda gözleri fal taşı gibi açıldı, dikkatini toplaması için onu sertçe sarstım.

"O gün Lottie'yi havuza sen ittin, değil mi?" dedim. Cevap vermeyince onu tekrar sarsarak, "Sendin değil mi?" diye bağırdım.

"Lanet olsun," diye çıkıştı, sahte öfkesine tutunuyordu ama yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bunu neden yapayım ki ben?"

"O senin içini görüyordu. Ne mal olduğunu hep biliyordu. Sen de bundan nefret ettin."

Blake'in bakışları, ona düşmanlıkla bakan yüzler arasında gidip geldi. O anda yüzünü daha önce hiç görmediğim gerçek bir öfke bürüdü. "Dirseğim kaydı, tamam mı? Kazaydı."

“Boğulabilirdi, seni ruh hastası.”

“Yüzemediğini nereden bilebilirdim? Yetişkin bir insanın yüzme bilmemesi ne demek?”

“Ollie’ye yüzme bilmediğini söylediği sırada konuşmalarına kulak misafiri olmuştuk, Blake,” dedi Claire. Sesi titriyordu, yine de uzun zamandır duymadığım kadar güçlüydü.

“Kapa çeneni, Claire,” diye çıkıştı Blake.

“Seni piç kurusu,” dedim. Geri geri benden kaçarken üzerine yürüdüm. “Sana inanamıyorum—”

“Sadece bir temizlikçi, dostum!” diye bağırdı, sonra da aptal pislik gerçekten suratıma bir yumruk savurdu. Ama sarhoştı, dikkatsiz hareket ediyordu ve bu defa kendi boyunda biriyle dövüşüyordu. Yumruğundan kolayca kaçtım, bir elimle gömleğini sıkıca tutmaya devam edip diğer kolumu geriye çektim, ardından suratına yumruğu geçirdim.

O ayaklarımın dibinde inlerken, “Kız kardeşimin evinden hemen taşınacaksın,” dedim kontrollü sesimle. “Bir daha *asla* yüzünü görmek istemiyorum.” Yanına çömelip kulağına söyleyebilmek için avucumla saçlarından kavradım. “Unutmuş olabilirsin ama bu şehrin tamamı bana ait. Hiç kimse aileme el kaldıramaz. Londra senin için bitti, dostum. Buradan gizlice sıvışıp hayatının geri kalanında ailenin parasıyla geçineceksin çünkü bir daha asla burada iş yapamayacaksın.”

Onu bırakıp ayağa kalktım. Güvenlik ekibinden iki kişi içeri girdiğinde başımla ayağa kalkmaya çalışan Blake’i gösterdim. “Kurtulun şundan. Binadan çıkarıp bir taksiye bindirin. Taksiyle nereye gittiği umurumda değil ama hiçbir şartta eve dönmesine izin verilmeyecek.” Başlarını sallayarak onayladılar ve onu kollarının altından kavrayıp çıkışa doğru sürüklediler.

“Ollie, dinle beni. Açıklayabilirim.” Sürüklenerek uzaklaştırılırken Blake bağırmaya devam ediyordu. “Tamamen kaydı. Claire. Söyle ona!”

Claire hâlâ annemin omzunda ağlıyordu.

Claire'i kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama Lottie'nin bomboş bakan gözleri aklımdan çıkmıyordu. Bu yüzden kız kardeşime yaklaşıp başının yanından öptüm. "Hemen dönerim," diye kulağına fısıldadım. Hızla oradan ayrılıp içime çöken kasvetle Lottie'nin karamel rengi saçlarını ve muhteşem elbisesini aramaya başladım.

Ailem seni ilgilendirmiyor.

Onu ararken daha önce söylediklerim kulaklarımda yankılandı. Ben ne yapmıştım böyle?

Tamam, ıssız bir bölgedeydik. Çok fazla uzaklaşmış olamazdı. Ne kadar incinmişti acaba? Dirseğinden kavradığımda yüzünü buruşturuşunu hatırladım ve tekrar midem bulanmaya başladı. Valelerden birinin yanına gittim.

"Selam, az önce mavi elbiseli bir kadınla birlikte buradaydım. Kimden bahsettiğimi anladın mı?"

Adam bana dönüp sert bakışlarını üzerime çevirdi. "Seni gördüm, dostum," dedi terslenerek. Pekâlâ. Belli ki Lottie'ye davranışlarımdan hoşlanmamıştı. Bu da ikimizi *düşman* yapmıştı. Sinirimi bastırmak için derin bir nefes aldım.

"Tamam," dedim dişlerimi sıkarak. "Peki onun nereye gittiğini gördün mü? Her yeri aradım ama onu bulamıyorum. Buraya arabasıyla gelmedi, yani kendi imkânlarıyla geri dönemez ve—"

"Onu görmedim," diye sözümü kesip dümdüz karşıya baktı. Ellerimi belime koydum. Bu adam resmen bana yalan söylüyordu. Cesaretini takdir ederdim ama şu anda nişanlımın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Kavga ettik, onun için endişeleniyorum, tamam mı?"

Hıh diye bir ses çıkardı ama bunu öksürüğüyle gizledi. Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Onu mutlaka bulmalıyım," diye çıkıştım.

"Ah, peki, *mutlaka* bulmalıysanız elbette yardım ederim, efendim." Bu herif benimle taşak geçiyordu. Lottie'nin nereye gittiğini biliyordu.

“Şimdi beni iyi dinle–” dedim ama sözümü kesti.

“Asıl sen beni iyi dinle, geri zekâlı,” dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. “Kadının seni görmek isteseydi ne olurdu, biliyor musun? Burada seninle olurdu. Az önce gördüklerime bakılırsa uzun bir süre bunu istemeyecek.”

“Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Tekrar *hıh* sesi çıkardı. “Evet, tabii. Sickingham Dükü. Bu, sana kadınlara bok gibi davranma hakkı vermiyor. Oligarşik düzen dört yüz yıl önce sona erdi, senin o boktan ünvanının da aynı dönemde sona ermiş olması gerekirdi. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, pislik herif.”

36

Senin sevgin bile koşullu

LOTTIE

Alarmı kurdum.

Eski dairemize geri döndüğümde (metrodan eve giden yol tekinsiz geldiğinden kendime cesur olup harekete geçmem gerektiğini söylemem gerekmişti – zengin bir mahallede yaşamak beni yumuşatmıştı) Hayley’ye mesaj yazıp büyükanne ve büyükbabasıyla iyi olup olmadığını sordum ve kapıyı kilitledim. Sonra yirmi dakikalık bir alarm kurdum. Yirmi dakika uygun bir zaman gibi geliyordu. Yarım saat kadar fazla değildi ama on dakikadan uzundu. Alarmı kurduktan sonra yatağıma yığılıp cenin pozisyonunda kıvrıldım ve ağladım. Normalde yaptığım gibi sessizce ağlamadım. Hayır, bu seferki hıçkırıklarla sarsıldığım, salya sümük içinde, gözyaşlarına boğulduğum türdendi – dramın dibini yaşıyordum. Fakat alarm çaldığında doğrulup yüzümü sildim, sımsıkı yumruk yaptığım ellerimi zorlukla açtım ve yatmaya hazırlandım. Yaklaşık bir saat sonra kapı çalmaya başladı ama neyse ki kulak tıkaçlarımı takmıştım (bu apartmandaki dairelerde uyuyabilmek için kulak tıkacı şarttı), bu yüzden kapı sesini görmezden gelebildim.

Ertesi sabah artık gözyaşı yoktu. Bu akşam Hayley'nin büyükannesi ve büyükbabasıyla karşılaşacaksam perişan görünme lüksüm zaten yoktu.

"İlginç bir kazak," dedi Hayley'nin büyükannesi Brenda bana kapıyı açtığında. Gülümsemeye çalıştım ama kaşlarını çatınca pek de inandırıcı olmayacağımı anlayıp pes ettim.

"Hayley hazır mı?" dedim dümdüz bir sesle.

Brenda kapıyı ardına kadar açıp içeri davet ederek beni şaşırttı. Normalde evlerinin içine yalnızca Hayley'nin girmesine izin verirlerdi. Bana da sinir bozucu bir kurye muamelesi yaparlardı – sadece Hayley'yi görebilmeleri için katlanmak zorunda oldukları biriydim o kadar.

Eh, ben aileden değildim, değil mi? Ne bekliyordum acaba? Bu insanlar için harcadığım onca çabayı düşününce neredeyse acıklı bir kahkaha atacaktım – neşeli gülümsemeler, ellerimle pişirdiğim kekler, onu en iyi tanıyan insan olmama rağmen kardeşimle ilgili aldığım kararları onlara kanıtlamak için verdiğim bitmek bilmeyen mücadele. Noel günü Hayley'yi tam da söyledikleri saatte elimde bir tepsi ev yapımı çöreklerle evlerine götürdüğümde, zoraki bir gülümseme eşliğinde Hayley'yi içeri alıp ardından kapıyı suratıma kapatmıştı. Arabam yoktu ve toplu taşıma da çok seyrek bulunduğu o Noel gününde bir yere gidebileceğimi bile düşündüklerinden emin değildim. Sonunda Hayley'yi geri almama *izin verecekleri* vakte kadar yakınlardaki bir bankta, tam üç saat boyunca kığım donarak oturmuştum.

Onların kanından değildim, bu yüzden de hoş karşılanmıyordum. Evlerinin kapısından girdiğim günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Merdiveni gümbürtüyle inen ayak sesleri duyuldu ve şaşkın bakışlarımı kaldırmamla Hayley'nin sarılmaya ihtiyacı olan bir füze gibi üzerime atılması bir oldu.

“Selam, aşk böceğim,” dedim usulca, eğilip göz seviyesine inerken. Hafifçe geri çekilip yüzünü incelediğimde gülümsemem soldu. “İyi misin?” Bakışlarını yere çevirip omuz silkti, tamamen içine kapanmıştı ve konuşmuyordu. Hafta sonu için onu bıraktığımda Hayley mutluydu. Neler oluyordu?

“Hayley,” dedi Brenda gergin bir sesle. “Gidip eşyalarını topla. Ablanla konuşmam gerekiyor.” Tony de hemen mutfaktan çıkıp karısının yanında yerini aldı.

“Gidebilirsin, canım,” dedi Hayley’ye.

Hayley anlık bir duraksamadan sonra üst kata koştu.

Hayley duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, “Neden ağladı?” diye sordum.

Brenda’nın dudakları gerilirken Tony de hafifçe kıpırdandı. “Sadece buraya gelip bizimle yaşamaya başlayacağını ona çitlatmak istedik. Birkaç hafta sonraki vasilik duruşmasından önce ona bazı şeyleri açıklamamız gerektiğini düşündük. O... şey, pek iyi tepki vermedi.”

“Onun ilerleme kaydettiğini biliyorum ama konuşmamızdan sonra o...” Tony ensesini ovuşturarak olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “O zamandan beri konuşmadı.”

“Dalga mı geçiyorsunuz siz?” diye çıkıştığımda ikisi de irkildi. Hayley’nin ne kadar ilerleme kaydettiğini ikisi de biliyordu. Dün onu buraya bıraktığımda ikisiyle de konuşmuştu. Gözlerimi devirdim. “Endişelenmeyin, ben hallederim.” Ve her zaman olduğu gibi hallederdim de – tek başıma. “Gel hadi, Hails,” diye seslendim merdivenin ucundan.

“Gerçekten gerilemesine sebep olmak istememiştik,” diye araya girdi Brenda. Ona baktığımda yüzünde gerçek bir pişmanlık gördüm. “B-ben ikinizin ayrı yerlerde olmanızı önermenin onu bu kadar sarsacağını fark etmemiştim.”

“Eh, artık fark etmişsinizdir.” Gülümsemeden, doğruca ikisinin de gözlerine baktım.

Hayley tam da o anda çantasıyla birlikte merdivenden uçarcasına inip kollarıma atıldı. Brenda ve Tony ona sarılmak istediklerinde geri çekildi. Ön kapıdan çıkmak üzereydik ki Tony boğazını temizledi.

“Belki şu bahsettiğin adamla olan seanslarından birine biz de katılabiliriz,” dedi huysuz bir sesle. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Brenda ve Tony, Hayley için ayarladığım terapilere şiddetle karşı çıkardı. Onlara göre, Hayley’nin durumunu *ciddiye alırsak* kalıcı hâle getirirdik. Her ikisi de onun küçüklüğünde yaşadığı travmaların bu durum üzerindeki etkisini anlamıyordu. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş geri verdim. Tüm içgüdülerim ikisine de silktir olup gitmelerini söylemekten yanaydı ama bunun Hayley’ye ne faydası olurdu ki? Benim geniş bir ailem olmasa da *onun* vardı. Bu önemliydi. Onlar önemliydi – hayatındaki tüm parçaların bir bütün olması için önemliydi. Son zamanlardaki velayeti alma baskılarına rağmen yatıya kalmasını istememin sebebi de buydu. Son iki aydır Hayley onların yanındayken biraz daha rahat olduğundan artık zamanının geldiğini düşünmüştüm.

Boğazımdaki yumruyu zorlukla yuttum.

“Tamam,” dedim usulca. “Salı günü randevusu var. Detayları size mesaj atarım.”

Metroyla eve dönerken Hayley hiçbir şey söylemedi, ben de üzerine gitmedim. Stresli olduğunda onu konuşmaya zorlamamak en iyisiydi. Rahatladığı zaman zaten konuşurdu. Sadece onu kolumun altına alıp başına bir öpücük kondurdum ve bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını söyledim. Gergin bedeni nihayet rahatlamış, hatta durağımıza vardığımızda derin bir uykuya dalmıştı. Uykusu o kadar ağırdı ki onu eve kadar kucağımda taşımaya karar verdim. Yaşadığımız mahalleyi ve son birkaç ayda onun ne kadar büyüdüğünü hesaba katınca pek de akıllıca değildi. Onu kucağımda dengelemek için metro mer-

Gönülçelen

diveninde durduğumda görüş alanıma iri bir beden girdi ve sokla yerimden sıçradım.

“Hey, hey,” dedi Ollie teslim olurcasına ellerini kaldırarak. “Üzgünüm, bebeğim. Seni korkutmak istememiştim.” İnsanları memnun etmeyi seven yanımdaki gerginliği dindirmek için can atıyordu ama o uyumlu kız olmaktan bıkmıştım. O kız ezilip geçiliyor, kalbi kırılıyordu. Bu yüzden Ollie’yi görmezden geldim.

Ben harekete geçince o da yanımda yürümeye başladı. “Lottie, çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm.”

“Biliyorum,” dedim sesimi sabit tutabildiğim için kendimle gurur duyarak. Dün gece artık ağlamakla işimin bittiğine dair kendime söz vermiştim. O yirmi dakika boyunca kendimi salmıştım zaten, daha fazla duygusallığa izin vermeyecektim.

“Tamam,” dedi ağır ağır. “Tamam, bu harika. O zaman sen ve Hayley eve dönebilir misiniz?” Tam o anda hemen yanımda bizimle aynı hızla ilerleyen siyah bir araba olduğunu fark ettim.

“Ollie, üzgün olduğunu biliyorum.” Hayley’nin ağırlığıyla zorlanmaktan yanan kaslarımı rahatlatmak için duruşunu düzeltmeye çalıştım.

“Bırak da onu ben taşıyayım,” dedi Ollie usulca, aniden irkilerek başımı iki yana salladım.

“Hayır,” diye çıkıştım. “Onunla ben ilgilenebilirim.”

“İlgileneceğini biliyorum, Lottie ama izin ver yardım edeyim.”

“Bizi rahat bırak yeter.”

“Her şeyi sürekli tek başına yapmak, tek başına uğraşmak zorunda değilsin,” dedi Ollie giderek büyüüp sesinden dalga dalga yayılan sabırsızlığıyla.

Kendi kulaklarıma bile acı dolu gelen keyifsiz bir kahkaha attım.

“Hayatım boyunca her şeyle tek başıma uğraştım. Bunu ben seçmedim, Ollie. Bir sabah uyandığımda aklımdan geçen şu değildi; *hey, biliyor musun? Hiç kimsenin yardımını olmadan kendim ve kardeşim için sıfırdan bir hayat kurmayı çok isterim.* Bunu kendim seçmedim, payıma düşen buydu.”

Kollarım o kadar çok yanıyordu ki bir tanesi neredeyse çözülecekti. Hayley hafifçe kaydı ve ben fark edemedim Ollie onu kollarına aldı. Duruşunu düzeltirken Hayley uykulu gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Birbirlerine kısacık bir an gülümsediler, sonra Hayley yüzünü onun boynuna gömerek yeniden uykuya daldı. Bu sırada Ollie’nin adımları bile aksamamıştı. Kahrolası herif dizlerine kadar uzanan kaşmir paltosuyla muhteşem görünüyor, sekiz yaşında bir çocukla kolayca anlaşıyor ve onu ne kadar çok istediğim gerçeğiyle kalbimi sızlatıyordu. Şansıma apartmana ulaşmamıza sadece elli metre kalmıştı, bu yüzden kollarımı kendime sardım, gözlerimi önümdeki kaldırıma dikip hızlı adımlarla yürüdüm.

Girişe ulaştığımızda, “Artık onu alabilirim,” dedim. Kollarım hâlâ güçsüzdü ama bu kadarına gücümün yeteceğinden emindim. Ollie gizlemeye bile çalışmadığı tiksintiyle apartmanın girişine baktı.

“Lottie,” derken sesi çok daha yumuşaktı. “Bana kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen, lütfen bana güvenliğinden emin olduğum evimde kız.”

“Kardeşimi bana ver.”

İç çekse de dönüp merdiveni tırmanmaya başladı, Hayley kollarında olmasına rağmen basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Daireme geldiğimizde ben nefes nefese kalırken o terlememişti bile. Hayley’yi almak için tekrar uzandım ama sadece kaşını kaldırarak kilidi açmamı bekledi. İçeri girer girmez Hayley’yi odasına götürüp yatırdı, yorganını iki yanından sıkıştırdıktan sonra bizi yalnız bıraktı. Hayley’nin saçlarını okşayıp alnına bir öpücük kondurdum.

Gönülçelen

“İyi uykular, aşk böceğim,” diye fısıldadım narin tenine doğru.

Oturma odasına geri döndüğümde Ollie kanepenin önünde dikiliyor, tüm alanı huzursuzluğuyla dolduruyordu.

“Ollie, en ufak bir tartışmaya giremeyecek kadar çok yorgunum—”

“Kollarına bir bakayım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kollarım mı? Sen neden—”

“Lütfen, bebeğim,” diye yalvardı acı çeken sesiyle. “Lütfen kollarına bakmama izin ver.”

Gözlerimi devirip kazağımın kollarını sıyırdım. Ollie beni dikkatle inceledi ve bakışları sol kolumda olduğunu bildiğim morluğa kilitlendi. Sanki kırılacakmışım gibi inanılmaz bir şefkatle elimi tutup kolumu kaldırdı, böylece kolumun çevresini kapladığını bildiğim kararmaya başlamış, zonklayan morlukları daha yakından görebilecekti. Ollie’nin göğsünden gerçek bir hırlamayı andıran alçak bir ses geldi. Odanın enerjisi ânında değişti. Artık duygu yüklüydü – öfke, endişe ve Ollie’de daha önce hiç hissetmediğim şaşırtıcı bir çaresizlik vardı. Yutkunup kolumu serbest bıraktı ama elimi tutmaya devam etti.

“Lottie,” dedi boğuk sesle. “Bebeğim, yapamam...” Başını iki yana sallayıp gözlerini kapattı. “Biliyorum, üzgün olmam yeterli değil. Bunu biliyorum. Seni yüzüstü bıraktığımı biliyorum. Beni hemen affetmen gerekmiyor ama lütfen, lütfen evime geri dönmeyi bir düşünür müsün? Ben dayanamam—” Duraksayıp dişlerini sıktı. Yeniden konuşmaya başladığında sözleri daha yumuşaktı. “Hayley ve senin burada yaşadığınızı düşünmeye bile dayanamıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Bir yıldır burada yaşıyoruz, Ollie. Sana şaşırtıcı bir bilgi vereyim mi? Bana karşı ilk kez pislik gibi davrandığın bütün o aylar boyunca da burada yaşıyorduk. O zamanlar umurunda değildi.” Elimi avucundan kurtarıp bir adım geri çekildim. Ne yazık ki küçücük salonumuzda

kanepeye takılmadan geri çekilebileceğim en uzak mesafe bu kadardı. Gözlerinden bir parıltı geçse de olduğu yerde kalıp teslim olurcasına ellerini kaldırdı.

“Tanrım, Lottie, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sence bunları düşünmedim mi? Nasıl bir pislik olduğumu biliyorum.” Bana doğru bir adım atsa da kolunun altından geçerek uzaklaştım.

Temkinli bir bakışla odanın diğer ucundan beni izledi, elini kaldırıp ensesini kavradı. Yaşadığı hüsrân her hâlinden anlaşılıyordu.

“Evinde kalmayacağım,” dedim sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak. “Kendi alanıma ihtiyacım var, ayrıca Hayley için her şeyi düzeltmem gerekiyor. Seni cezalandırmaya falan çalışmıyorum. Suçluluk duyduğunu biliyorum ama olanları tarafsız gözle değerlendirebiliyorum, sen Hayley ve benim için çok şey yaptın. Bu yüzden suçluluk duymayı bırakıp yoluna devam etmelisin.”

“Yoluma devam etmek mi?” Gözlerinden geçen parıltıyla birlikte sesi de yükseldi. “Sana âşığım, Lottie. Benden yoluma devam etmemi nasıl beklersin? Suçluluk duyduğum için gelmedim ve senin için çok şey *yaptığımı* düşünmen de umurumda değil. Benim imkânlarım var, senin yok, hepsi bu kadar.” Kısa bir kahkaha atıp ellerini havaya savurdu. “Sen ve Hayley için ne yaptım ki? Bu, sahip olduğum okyanusun sadece bir damlası. Maddi imkânlarımız tam tersi olsaydı sen benim için bunun iki katını yapardın. Yapardın, biliyorsun. Çünkü Lottie...” Birkaç adımla bana yaklaştı, mutfak tezgâhına yaslanana kadar geri çekildim ama bu onun ilerlemesini durdurmadı. “Sen de bana âşıksın.” Tam önümde durana kadar yaklaşmaya devam etti. Mavi gözlerinde alev alev yanan duygularından büyülenmiş hâlde kirpiklerimi kırıştıtararak ona baktım.

“Seni incitti,” dedi boğuk sesiyle ve çenemdeki kızarıklığa bakmak için başımı geriye eğdiğinde mavi gözlerinde parlayan

dökülmemiş gözyaşları beni tamamen şok etti. “Tıpkı Claire’i incittiği gibi seni de incitti ve ben yanınızda değildim. Sana inanmadım.”

Bakışlarındaki yoğunluğa dayanamadığım için bakışlarımı kaçırıp, “Claire iyi mi?” diye sordum sessizce.

“O...” İç çekti. “İyi olacak.” Başımın altına onaylarken elinin yüzüme dokunduğunu hissettim. Gözlerimi kapatıp bir anlığına sıcaklığını içime çektim – sadece anlık bir zayıflıktı. Ardından kendimi geri çektim. Bana bakarak elini indirdi ve her ikisini de paltosunun ceplerine soktu. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. “Lütfen eve dön. Seni seviyorum. Ben–”

“Şunu söyleyip durma,” diye çıkıştım. Bu kadarı fazlaydı. “Artık bir önemi yok. Sen beni sadece işine geldiğinde seviyorsun – ailene yardım ettiğimde, beğenilmeyen fikirlerimi kendime sakladığımda seviyorsun. Senin sevgin bile koşullu. Hayatım boyunca bana gösterilen sevgi hep limitler dâhilindeydi, önüme hep koşullar dizildi ama artık bundan bıktım. Yalnız kalmayı tercih ederim. Şimdi de senden gitmeni istiyorum.” Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp Ollie’nin avucuna koydum.

*Kaldı diğeri***OLLIE**

Saatimi yüzüncü kez kontrol edip kaşlarımı çatarak metro çıkışını izledim. Lottie nerede kalmıştı?

Cebimde telefonumu ararken, “Hay sikeyim,” diye mırıldandım sessizce.

“Ne var?” Vicky her zamanki dümdüz tavrıyla cevapladı.

“Nerede kaldı?”

Vicky ofladı. “Yaptığın şey tamamen mantıksız. Lottie becerikli bir insan. Her gün metro çıkışından evine kadar onunla yürümene ihtiyacı yok.”

Mahalleye bir göz atınca karşı kaldırımdaki uyuşturucu alışverişini ve barın önünde çıkan kavgayı görüp yüzümü buruşturdum.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun, Vics,” dedim en bilmiş abi tavrımla – ki Vicky bu ses tonumu asla hoş karşılamazdı.

Bir *hıh* sesi çıkardı. “Lottie’nin benimle konuşmaya devam ettiğini düşünürsek senden çok daha fazlasını bildiğim kesin. Bu kadar dert ediyorsan neden Hayley gibi onun için de her gün bir araba göndermiyorsun?”

Lottie, kardeşini okula bırakıp alması için araba göndermemi kabul etmişti ama onun için de güvenli ulaşım sağlamamı kesinlikle kabul etmiyordu. Bu tam anlamıyla sinir bozucuydu. Tek iyi yanı, şu an olduğu gibi yağmur altında dikilmem anlamına gelse de onu günde iki kez olsun görebiliyordum. Buradaki pek çok zavallı insanın aksine, hiç değilse benim şemsiyem vardı.

“Vicky, sadece ofisten çıkıp çıkmadığını söyle.”

“Her zamanki gibi tam saatinde çıktı.”

“Öyleyse nerede kaldı?”

“Oliver, neden onu aramıyorsun?”

“Arayamam,” diye mırıldandım.

“Neden?” diye üsteledi Vicky.

“Onu arayamam çünkü beni engelledi.”

“Vay be, bu... vay canına. Şey, Mike’ın dediğine göre—”

“Mike ne dedi?” diye çıkıştım. “Sen Mike’ı ne zaman gördün?”

O gece Vics’i eve Mike götürdüğü için küplere binmiştim. O kim olduğunu sanıyordu da kız kardeşimi kucağında öyle taşıyor ve beni boktan bir abi olmakla suçluyordu? Tamam, belki haklı olduğu noktalar vardı ama Vics’i reddeden ve haftalarca ondan kaçan da oydu. Onunla ilgilenmediğini defalarca söyledikten sonra ne olmuştu da aniden kahraman şövalyeye dönüşmüştü? O pislik herifin, güzeller güzeli kız kardeşimi defalarca reddedişini izlemek zorunda kalmıştım. Şimdi ne değişmişti de artık ona zaman ayırıyordu?

“Seninle Mike hakkında konuşmak istemiyorum.”

Bıkkınlıkla ofladım. Vicky neredeyse hiç yalan söyleyemezdi, bu yüzden yalan söylemesini gerektiren bir şeyi ortaya çıkaracaksa basitçe konuyu kapatırdı. Tam da o anda Lottie’yi gördüm.

“Kahretsin, Vics. Gitmeliyim, Lottie geldi.” Aramayı sonlandırıp telefonu cebime tıktım ve uzaklaşmaya başlayan Lot-

rie'nin arkasından koştum. Sırılsıklam olmuştu, saçları yüzüne ve sırtına yapışmıştı. Dondurucu yağmura karşı başını öne eğip kollarını kendine sarmış hâlde yürüyordu.

Yanına ulaşmayı başardığımda dudaklarının morarmaya başladığını, incecik yağmurluğunun içinde titrediğini görebiliyordum. Şemsiyeyi başına tuttuğumda yüzüne vuran şiddetli yağmur kesilince şaşkınlıkla irkildi. Ancak göz ucuyla bakıp da ben olduğumu anlar anlamaz diğer taraftan gelen insanların arasına karıştı, bense kaldırımın karşı tarafına doğru itilerek ondan uzaklaştım. Sessizce küfrederek paltomu çıkarıp omuzlarına bıraktığımda neredeyse içine gömüldü. Palto onun için çok büyüktü, resmen içinde kaybolmuştu ama bir şekilde ısınmasını sağlamam gerekiyordu.

“Tanrı aşkına, Ollie. Çekip gider misin?” diye homurdansa da paltoyu omuzlarından atmaması ne kadar üşüdüğünün kanıtıydı. Gülümsedim. Tamam, bu pek de sıcak bir karşılama değildi ama neredeyse iki haftadır benimle ilk kez konuşmuştu, o yüzden bunu büyük bir ilerleme sayıyordum. Kullandığı kelimeleri duyunca göğsüm sıkıştı – küfür ve kaba sözlerden kaçınmaya geri dönmüştü.

“Çekip gidemem, Lottie,” dedim ona dürüstçe. “Bu pisliğin içinde eve kadar tek başına yürümene bile katlanamıyorum. Söylediğini yapmam kesinlikle mümkün değil.”

“Açgözlü bir sürtük olduğumu düşündüğün zamanlarda bu gayet *mümkündü* ama,” diye mırıldandı, ben de fazlasıyla hak edilmiş bu darbeyi sineye çektim. Apartmanın kapısına ulaşana kadar sessizce yürüdük, ardından ikimiz de şemsiyenin altında kalacak şekilde bana döndü – yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve iç çekti.

“Üzgünüm,” dedi usulca. “Eski defterleri yeniden açıp durmaktan hoşlanmıyorum. Bu haksızlık. Ama Ollie, buna daha fazla devam edemezsin. Cidden, sen her gün beni gayet güvenli

olan metro duraklarından alıp geri bırakarak aylıklık ederken Buckingham İmparatorluğu'nu kim yönetiyor?"

"O parayı anneme neden geri ödedin?" diye sordum. "Lottie, onun bu paraya ihtiyacı yok. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Sen ve ailen, Hayley'nin okul ücretini ödeyerek zaten bana yardım ediyorsunuz. Kız kardeşinle çalışmaya başladığımdan beri para biriktiriyordum. Elimden gelse çok daha önce ödemiş olurum."

"Tanrı aşkına," diye çıkıştım. "O para bizim için cep harçlığı. Neden ödeme zahmetine giriyorsun? Bu çok anlamsız."

Gözlerinden bir parıltı geçti ve bana doğru hafifçe eğildi. Bu, son iki haftadır bana gösterdiği tek gerçek duygusal tepkiydi. Kalp atışlarım hızlandı. Bana gösterdiği ilgisizlikten ve boş bakışlarındansa her şeye razıyım. "*Sizin* için cep harçlığı olabilir ama Hayley ve benim hayatımızı değiştirecek miktardı. Ayrıca artık sana ve ailene hâlihazırda olduğumdan daha fazla minnet borçlu olmak istemiyorum."

Bıkkınlıkla ofladım. "Kendi yöntemlerime başvursaydım aileme minnet borçlanmaktan çok daha fazlası olurdun. Ailemin bir parçası olurdun."

Gözlerini kırptırdı. "N-ne?"

"Nişanımız, Lottie."

"Nişanımız *sahteydi*."

"İçine gömüldüğüm sırada benim olduğuna söz verdiğin andan beri benim için sahte olmaktan çıkmıştı."

"Ollie!" Utanarak bakışlarını kaçırırken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Göğsüm umutla doldu.

"Hayır, o sözü de unut gitsin. Aramızdaki her şey seni ilk kez öptüğümünden beri çok ama *çok* gerçek. Hayır! Aslında bana pislik gibi davranmamamı söylediğin ilk konuşmamızdan beri çok gerçek."

Gözleri kocaman açıldı. "Ollie, bu çok uzun zaman önce—"

“Biliyorum,” dedim kararlılıkla. “Öyle olduğunu biliyorum. O zamandan beri zalim bir pislik olduğumu da biliyorum, yine de hiçbir şey o konuşmadan beri senin benim olduğun gerçeğini değiştirmiyor—”

“Bunu yapamazsın—”

Fırsatı değerlendirip yüzüne uzandım, Lottie geri çekilmeyince içimdeki umut daha da büyüdü. “Ben de senindim, Lottie. Seninim ve her zaman senin olacağım. Ailem senin ailen. Sen ve Hayley benimsiniz, ben de sizinim.”

Bir anlığına ona ulaşabilmişim. Bir kez daha hafifçe bana doğru eğildi, dudaklarından buhar çıkıyordu, bana bakarken göz bebekleri büyümüştü. Tam o anda bir araba kornası çaldı, Lottie irkildi ve büyü bozuldu. Ulaşamayacağım mesafeye çekilmesi içime oturdu.

“Kendime sana inanma izni veremem,” diye fısıldadı yağmurdan zar zor duyacağım bir sesle. “Bu benim için tehlikeli...” Gözlerini kapatıp beni dışarıda bıraktı. “Bir kez daha düşemem. Bir dahakine ayağa kalkabileceğimden emin değilim.”

Yeniden ona uzansam da bu kez hazırlıklıydı. Hızla yüz tanıma sistemli kapı kilidine (geçen ay taktırmıştım) doğru döndü ve apartmanın içinde kayboldu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca öylece durup arkasından baktım. Tam geri döndüğüm sırada arabamın yanaştığını gördüm.

Hayley, “Ollie!” diyerek arabadan fırladı. Bana doğru koşunca onu kollarıma alıp sarıldım. Hayley artık daha çok konuşmasının yanı sıra, sadece ablasına değil, güvendiği insanların hepsine fiziksel olarak yakınlaşmaktan da çok mutluydu.

“Selam, kaçak,” dedim. Göz seviyesine çömelirken şemsiyeyi ikimizi de altına alacak şekilde kaldırdım. “Okul iyi geçti mi?”

“Çok iyiydi! Yorkshire pudingi yedik!”

“Vay be.” Gülümsedim. “Gerçekten iyi bir günmüş. Bana kalırsa Yorkshire pudingi yediğin her gün kesinlikle iyidir.”

İki haftadır onu düzenli olarak görüyordum. Tabii Florrie'yle oynamaya geldiği zamanlarda da. Florrie ve Claire artık benimle yaşıyorlardı, uzun bir süre de benimle kalacaklardı. Bağış gecesinden sonra her şey ortaya dökülmüştü – alkol, şiddet. En yakın arkadaşları ve ailesi hiçbir şeyden en ufak şüphe duymazken Lottie'nin daha en başından her şeyin iç yüzünü anlaması Claire'i şok etmişti. Claire'in onunla konuşup özür dilediğini biliyordum ama Lottie, kız kardeşimin hiçbir hatası olmadığı konusunda ısrarcıydı. Claire'in güvende olmasına seviniyordu. Çocukken ona söylenen “korkmadan yaşamak herkesin hakkıdır” lafını Claire'e de söylemişti. Henüz bir çocukken birinin benim Lottie'ye böyle bir şey söyleme ihtiyacı duyduğunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyordu. Lottie'nin tam da Hayley'nin yaşlarında olduğu zamanlarda korkmasını gerektirecek bir sebebi vardı.

Blake, Adsız Alkolikler'e gidiyordu ve vaktinin çoğunu ya kız kardeşime ona bir şans daha vermesi ya da bana işini geri vermem için yalvararak geçiriyordu. İkisi de imkânsızdı. Bağış gecesinde olanlar Claire'in aklını başına getirmiş, onunla tüm iletişimini kesmesini sağlamıştı. Florrie'ye en çok Lottie'yi eskisi kadar çok göremediğine üzülmüyordu. Zaten çok uzun zamandır Blake'i seviyor da sayılmazdı.

Sanırım çocukluğum boyunca babamın hayatıma pek de dâhil olmaması Blake için bahaneler bulmama, onun üvey kızıyla olan berbat ilişkisini normalleştirmeme neden olmuştu. Hayley ve Florrie'yle ilişkimin böyle olmasını kesinlikle istemiyordum.

Hayley başını yana eğdi. “Bugün yukarı gelecek misin?” diye sordu yumuşak sesiyle.

Başımı iki yana salladım. “Üzgünüm, kaçak.” Kaşlarını çattı. “O zamanlar da gelecek, tamam mı? Bana güveniyor musun?”

Hiç tereddüt etmeden ânında, “Evet,” diye cevapladı. Bu sorgusuz güven o kadar değerliydi ki ona verdiğim sözleri tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

“Ablanla her şey yolunda mı?” diye sordum.

Dudağını ısırđı ve bakışlarını yana çevirdi.

“Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun.”

“Lottie hep üzgün,” dedi fısıldayarak. “Bana belli etmemeye çalışıyor ama...” Omuzlarını silkti. Tıpkı ablası gibi Hayley de insanların mutsuz olup olmadığını anlıyordu. Kimse bu kızlardan bir şey saklayamazdı, birbirlerinden bile saklayamazlardı. “Endişeli de. Büyükanneyle büyükbabam benim onlarla–” Sesi titreyince içim öfkeyle doldu.

“Senin onlarla ne yapmanı istiyorlar, canım?” diye sordum öfkemi bastırmaya çalışarak.

“Onlarla yaşamamı istiyorlar. Bana bunu sordular. Ben Lottie’yle birlikte yaşamak istiyorum. Lottie olmadan yapmam.” Paniğı sesine yansıyınca onu kollarıma alıp sarıldım.

Saçlarına doğru konuşarak, “Hiç kimse seni ablandan almaz,” dedim ciddiyetle. Hafifçe geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Beni anladın mı, canım? İkinizi hiç kimsenin ayırmasına izin vermem. Tamam mı?”

Hayley başını yana eğdi, ardından başıyla sertçe onayladı. “Tamam.”

Bir kız kardeşin güveni tazelendi, kaldı diğeri.

Sen benim mankafamsın

LOTTIE

Hayley'nin elini sıkarak, "Her şey yolunda gidecek, aşk böceğim," dedim. Fakat içeri doluşan insan kalabalığını gördükçe kalbim sızlıyordu. Sanki bir ordu dolusu insana karşı sadece Hayley ve ben vardık. Büyükannesiyle büyükbabası yanlarında bir arabulucu avukat getirmişlerdi. Bu fikir benim aklımın ucundan bile geçmemişti. Avukat mı? Hayley'nin nerede mutlu olacağına kendi aramızda karar verebileceğimizi sanıyordum? Bunun için avukata ihtiyacımız olmazdı, değil mi? Üstelik her nedense odaya bizden önce çağırılmışlardı. Onların içeride olduğu yirmi dakika boyunca biz kapıda beklemiştik. Hayley ve benimle hiçbir şey konuşmadan karar vermeleri nasıl mümkün olabilirdi? Sosyal hizmetler uzmanımız Laura, başını kapıdan dışarı uzatıp bize gergin bir gülümsemeyle baktı.

"Tamam, artık içeri gelebilirsiniz," dedi zoraki bir neşeyle ve içimdeki panik yeniden yükselmeye başladı. Bu yüz ifadesini daha önce de görmüştüm. İnsanlar beni yarı yolda bırakmadan hemen önce bu ifadeyi takınırdı. Çocukluğumdan beri sayısız kez yarı yolda bırakılmıştım, bu yüzden acımayla kabullenmenin

birbirine karıştığı bu ifadeyi iyi tanırdım. Hayley ve ben onun ardından odaya girdik. Brenda ve Tony'ye baktığımda onlarda görmeye alışkın olduğum o küçümseyici öfkelerini görmedim. Aksine Brenda huzursuz bir tavırla manşetlerini çekiyordu. Tony ise gözlerime sadece kısacık bir an bakmıştı.

"Bugün yanınızda başka biri daha olacak mı?" diye sordu Laura umut edercesine. Tam başımı iki yana sallayıp cevap vermek üzereyken bekleme alanının kapısı açıldı ve Ollie hızla içeri girdi. Panik hâlindeydi, saçları darmadağındı ama mükemmel görünüyordu. Yapmamam gerektiğini bilsem de onu görünce rahatladım, içim o kadar rahatlamıştı ki neredeyse bu duygunun ağırlığı altında ezilecektim. Bakışlarını Hayley'yle benim aramda gezdirirken aynı rahatlamayı onun gözlerinde de gördüm. Doğruca yanıma gelip iki eliyle birden elimi tuttu ve yüzük parmağıma bir şey kaydırıldığını hissettim. Şakağımdan öptükten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Bana güven," diye fısıldadı, hemen ardından geri çekilip Hayley'ye sarıldı.

"Kaçak! Ne kadar da şıksın," dedi neşeyle. "Hadi bu sıkıcı işi halledip pankek pişirmeye gidelim, olur mu? En azından bir günlüğüne okulu asmış oldun."

Hayley o gün ilk kez gülümseyince kalbim sıkıştı.

"Çok özür dilerim, biraz geciktik." Margot'nun sesini duyunca olduğum yerde sıçradım. Vicky ve Claire'le birlikte o da odaya girdi, ardından sırayla Hayley ve bana sarıldılar.

Laura bir anda kalabalık bir hâl alan destekçilerime şaşkınlıkla bakakaldı.

"Başlayalım mı?" dedi Ollie rahat tavrıyla, konferans salonuna önden girmesi için Laura'yı koluyla buyur etti.

"Ta-tamam," dedi Laura kekeleyerek. Ollie, onun için kapıyı açınca hepimiz içeri doluştuk. Masanın bana ayrılan kısmını dolduran insan kalabalığını görünce Brenda ve Tony'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha önceki görüşmelerin çoğuna

masanın bu tarafında tek başıma katıldığımı gördükten sonra güç dengesindeki bu ani değişikliği sindirmekte zorlanıyor olmalıydılar.

Çocuk Koruma Sorumlusu Denise boğazını temizledi. “Pekâlâ,” dedi yaşadığı şoku saklayıp neşeli görünmeye çalışarak. “Bugün Lottie’nin yanı sıra Hayley’nin de burada olmasını beklediğimizden haberim vardı. Merhaba, Hayley.” Beni hiç şaşırtmayan şekilde Hayley elimi daha sıkı kavrasa da ona cevap vermedi. Artık küçük gruplar hâlindeyken de konuşuyordu ama buradaki ortam hiçbir şey söyleyemeyeceği kadar ürkütücüydü. Onu bu duruma düşürdükleri için öfkelensem de bunu zorlukla bastırdım. “Ancak bugün Lottie’ye destek olmak için eşlik edenlerden haberimiz olduğunu sanmıyorum. Masadaki herkes kendisini tanıtabilir mi acaba?”

Tanışma faslı bittiğinde Brenda ve Tony’nin rengi hafifçe solmaya başlamıştı. Ollie’nin kendini Buckingham Dükü Oliver Harding olarak tanıttırmasının ardından ortama çöken sessizlik gerilimle doluydu. Okulda yaşanan kazadan beri Ollie’nin ünvanını bir silah olarak kullanışına ilk kez şahit oluyordum. Sesindeki aristokrat ton odadaki herkese burada yetkinin kendisinde olduğunu, yüzlerce yıldır süregelen asaletin sorgulanamaz bir otorite anlamına geldiğini söylüyordu. En zorlu geçen iş anlaşmalarında bile hiç bu kadar emreden bir tavır takınmamıştı.

“Tamam o zaman,” dedi Denise içerideki sessiz şaşkınlık karşısında cesaretle. “Hazırsak başlıyorum. Bu toplantı Hayley için en iyisinin ne olduğunu bulmaya yardımcı olmak için yapılıyor. Brenda ve Tony’le konuştuktan sonra aslında Hayley’nin Laura’yla birlikte biraz dışarı çıkıp bir sıcak çikolata içmesinin harika olacağını düşündüm, o sırada biz de hızlıca aramızda biraz konuşuruz. Ardından Hayley de geri gelip kendi fikirlerini söyleyebilir. Olur mu, Hayley?”

Hayley kendini bana yaslayıp iyice büzülmüştü ve elimi neredeyse canımı acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

“Sorun yok, aşk böceğim,” diye mırıldandıktan sonra başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Sıcak çikolatanı içip çabucak geri döneceksin.” Başını iki yana sallayınca Claire gelip onun önünde çömeldi.

“Gel hadi, canım,” dedi yumuşak sesiyle. “Seni, Vicky ve benim götürmeme ne dersin? Çantamda *Skittles* var. Birlikte atıştırabiliriz.”

Hayley’nin bakışları Ollie’ye kaydı. Ardından elini önce kendi göğsüne, sonra da benimkine bastırdı. Gözlerime dolmaya başlayan yaşları durdurmak için hızlıca kirpiklerimi kırptırdım. Yalnız kaldığımızda Ollie odada sadece biz varmışız gibi diğerlerini görmezden geldi. Elini önce kendi göğsüne, sonra benimkine, ardından da Hayley’ninkine bastırdı.

“Ablanla ben ilgilenirim, canım,” dedi ciddiyetle. Hayley uzunca bir an boyunca onun gözlerinin içine baktıktan sonra yavaşça başıyla onayladı, elimi bırakıp Vicky ve Claire’le birlikte salondan ayrıldı.

“Brenda ve Tony,” dedi Denise. “Siz başlamak ister misiniz?”

Brenda boğazını temizledi ve şu anda tamamen rahat olduğu izlenimi vererek sandalyesinde arkasına yaslanmış olsa da içten içe gerildiğini bildiğim, buna rağmen pürdikkat kendisini izleyen Ollie’ye gergin bir bakış attı.

“Evet, daha önce de söylediğim gibi çocuk—”

“Hayley,” dedi Ollie, sesi tüm odada kırbaç gibi şakladı. “Çocuk *değil*, Hayley.”

“E-evet, elbette,” dedi Brenda, devam etmeden önce boğazını temizledi. “Hayley bizim bakımımızda çok daha iyi olacak. Lottie bu tür bir sorumluluk almak için çok genç olduğunu kanıtladı. Hayley’nin ihtiyaçlarını gerektiği şekilde karşılayamaz. O çocuk hâlâ konuşmuyor, Lottie de buna göz yumuyor. Ev ortamı içinde kesinlikle daha çok kurala ihtiyacı var. Toru-

numuzun durumunu desteklemek için yeterli kaynağı yok. Bu rıpkı bir çocuğun diğerine bakması gibi. Çok uygunsuz. Tabii bir de gazetede çıkan şu haber var. Tanrı bilir ne işlere bulaştı. Büyük bir miktar para alıp... şey, bunu söyleyemeyeceğim bile.”

Yaşadığım şokla sandalyemde donakaldım. Masanın tam ortasında duran gazeteyi de ancak o anda fark edebildim. Kim-senin bir şey söylemesine fırsat kalmadan yerimden fırladığım gibi gazeteyi kaptım.

“Ah, hayır,” dedim şok içinde, gerisin geri sandalyeme yığılırken elimdeki buruşmuş gazeteye bakıyordum. Ollie ve benim hayır gecesinde koridorda çekilmiş bir fotoğrafım vardı. O boynumu öperken ben dudaklarım hafifçe aralanmış hâlde başımı geriye atmıştım. Başlıkta, “Dük Verilen Hizmetler Karşılığında Temizlikçisine Elli Bin Pound Ödedi” yazıyordu. Bir anlığına kusacağımı sandım. Kulaklarım çınılıyordu, odadaki tüm yüzler silikleşmeye başlamıştı. O anda Ollie’nin iri, sıcak elinin benimkini sardığını hissettim. Sislerin içinden bana ulaşan sesiyle içinde bulunduğumuz ana geri döndüm.

“Nefes al, Lottie,” diye mırıldandı. “Bana güven, demiş-tim. Unuttun mu?”

Derin bir nefes alıp yavaşça geri verdim. Ollie boğazını temizleyerek sandalyesinde doğruldu. O konuşmaya başladığında, odadaki tavrın tamamen değişmeye başladığını fark edecek kadar kendime gelmiştim.

“Magazin gazetelerinin kurgu haberlerinin, çocukların velayet düzenlemeleri için yapılan görüşmelerde bu kadar baskın bir yer tuttuğundan haberdar değildim,” dedi Ollie sakince. Brenda’yla Tony’yi bakışlarıyla eziyordu. Tony yutkunduydu, Brenda’nın ise yüzü kıpkırmızıydı. “Anne?” Ollie gazeteyi omzunun üstünden annesine uzatırken Brenda’yla göz temasını kesmedi.

“Sorun değil, tatlım.” Margot neşeyle doğrulup gazeteyi onun elinden kaptı, gizlemediği bir hevesle odanın köşesindeki çöp kovasına götürdü ve buruşturup attı.

“Mademki magazin gazetesi dedikoduları *gündeme* geldi,” diye devam etti Ollie. “*Asıl* meseleye geçmeden önce bunu da açıklamak iyi olur. Annem, Lottie ve Hayley’yle tanıştığı sırada Lottie yanımda çalışıyordu. Bayan Lottie Forest annemden borç aldı. Bu borç kız kardeşinin ek eğitim masraflarını karşılayabilmek içindi. Sanırım Hayley’nin eğitimine dair tavsiyeleri içeren dokuz ay öncesine ait eğitim raporları elinizde mevcuttur? Hayley’nin okulu onun eğitim ihtiyaçlarını karşılayamıyordu. Ayrıca Hayley için ayrılan ödenek de hiçbir zaman doğrudan onun için kullanılmıyordu – bir ortak havuz hesabına aktarılıyordu. Bu da kesinlikle yetersizdi. Hayley ilerleme kaydedemiyordu, üstelik o dönemde Lottie’nin gereken özel eğitim psikolojisi desteğini karşılayacak imkânı yoktu. Aldığı borçla bu masrafları ödedi ve şu anda tamamen geri ödenmiş durumda. Annemin banka hesabının dekontuyla bunu kanıtlayabilirim. Bayan Forest’la olan ilişkimin annemle ikisi arasındaki mali işlemle hiçbir ilgisi yoktur.”

“Oğlum için kadın satın alma işi yapmıyorum,” diye araya girdi Margot. “Takdir edersiniz ki benim herhangi bir müdahaleme ya da para alışverişime ihtiyacı olmadan da kadınların ilgisini çekmek konusunda fazlasıyla yeteneklidir.”

“Şey, ben–”

“Lafı dolandırmayalım, lütfen,” dedi Ollie, masaya doğru eğilirken ses tonu öldürücü bir tona bürünmüştü. “Bayan Forest’a seks karşılığında para ödediğimi mi ima ediyorsunuz?”

“Lord Harding,” dedi Denise yüksek sesle. “Eminim, bu konuyu daha fazla uzatmamıza gerek yoktur–”

“Ekselansları.”

“N-ne?”

“Benim için kullanacağınız doğru hitap Ekselansları.”

“Ah, sadece demek istiyorum ki–”

“Seks için para ödemek zorunda olduğumu mu düşünüyorsunuz, Bayan Corbett?” diye sordu Ollie ve Denise’in ağzı

şoktan bir karış açık kaldı. Masanın karşısından gelen bir *hıh* sesi dikkatimi çekti. Laura'nın suratı kıpkırmızıydı, belli ki kahkahalara boğulmamak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

“Pek sanmıyorum,” dedi Denise nihayet boğuk bir sesle ve Ollie onu onaylarcasına başını eğdi.

“Asıl soru, Hayley'nin büyükannesiyile büyükbabasının, var olduğunu iddia ettikleri çok daha iyi imkânlarına rağmen neden Hayley'nin ek masrafları ve özel eğitim desteği ihtiyaçları için Bayan Forest'a maddi yardım teklif etmedikleri.”

Tony boğazını temizleyip sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Eh, biz gerçekten gerektiğini düşünmedik... bilmiyorduk...”

“Neyi bilmiyordunuz?” diye sordu Ollie tek kaşını kaldırarak. “Bayan Forest'ın üstlendiği bu ek masraflardan mı haberdar değildiniz?”

“Tüm bu saçmalıkların gerekli olduğunu düşünmedik,” dedi Brenda geveleyerek, o anda tüm salon sessizliğe gömüldü.

“Eğitim raporlarını *okudunuz* mu?” diye araya girdi Ollie, sesi artık daha kısık ve tehlikeliydi. O ses tonunun altında kaynayan gerçek bir öfke vardı.

Brenda gözlerini devirdi. “Onların hepsi zırvalık. O kızın sadece otoriteye ihtiyacı var. Pahalı terapilere değil. Amerikalıların boş icatları işte.”

Duyduklarım yetmişti artık. Ollie gibi benim de ipleri elime almamın zamanı gelmişti. Bu kadınla konuşurken temkinli olma devri bitmişti.

“Otorite ve duygusal kopuklukla yetiştirilmek oğlunuz için işe yaramış mı sizce?” diye araya girdim.

“Bu ne cüret!” dedi Brenda öfkeyle.

“Kardeşimin konuşmaması otorite eksikliğinden kaynaklanmıyor.” Sesimin bu kadar net çıkması beni bile şaşırtmıştı ama uğruna savaştığım benim ailemdi, üstelik Ollie'nin elini

benimkinin üzerinde hissedebiliyordum. Bunu yapabiliirdim. “Hayley’nin bu durumunun sebebi, *benim* ona nasıl baktığımla ilgili değil. Benimle yaşamaya başladığında *zaten* konuşmuyordu. O çok yaralanmıştı. Peki bunun sebebi neydi?” Brenda başını çevirip Tony’ye baktığında ortama ağır bir sessizlik çökmüştü, Tony ise sandalyesine sinmişti. “Oğlunuz şu an nerede?”

“Bu haksızlık,” dedi Brenda tükürürcesine. “Eğer *annenizle* ilişkiye girmeseydi oğlum asla—”

“Annemi *savunmuyorum*,” dedim. “İnanın bana annemi asla savunmam. Ama *oğlunuz* onunla bir çocuk sahibi olmayı kendisi seçti, ayrıca oğlunuz kardeşim henüz beş yaşındayken o aileyi terk etmeyi de seçti. Onu tekrar alkolün pençesine düşmüş dengesiz bir kadınla baş başa bıraktı. Bunun olacağını biliyordu. Beni arayıp bunu yapacağını söylemeden öylece çekip gitti. Gidip kardeşimi kontrol eden bendim. Daireyi berbat hâlde bulan bendim. Annem kanepede sızmışken aç kalmış kardeşimi kirli giysileri içinde, ağlamaktan kısılmış sesiyle bulan da bendim. Sosyal hizmetlere bildirdim. Kardeşimi evime götürdüm ve ona baktım. Onun koruyucu ailesi olabilmek için önüme getirdikleri tüm engelleri aştım. Konuşmayı bıraktığından dolayı psikolojik değerlendirme alabilmesi için her yolu ama her yolu denedim. Bu arada diğer insanlarla konuşmayı kesmiş olsa da benimle konuşmayı hiç bırakmadı. Annemin cenazesinde onu teselli ettim. Oğlunuz ve siz ikinizin aksine, ben bebekliğinden beri onun yanıdaydım.”

“Annenle yaşarken onu göremiyorduk,” diye geveledi Tony. “Sorunlu bir kadındı ve biz onun hiçbir kararını onaylamıyor—”

“Annem sorunlu bir insan değildi,” dedim. “Ayıkken gerçekten zor bir kadındı. Çok *zor*. Sarhoşken ise kendini kontrol edemezdi. Beni sürekli yarı yolda bıraktı, ihmal etti, duygusal şiddete maruz bıraktı. Buna rağmen kardeşimin doğumundan sonra velayeti alabilecek kadar sorumlu bulundu. O sıralar ayıktı ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden onunla

ilişkimi koparmamaya çalıştım. Bunu kardeşimle ilgilenebilmek için yaptım. Onunla bağlarımı koparmamaya çalıştım çünkü o zaman Hayley ne hâlde olurdu? Annemin isteklerine katlanmak zorunda kaldım mı? Evet. Kardeşim için ateşlerde yürür müyüm? Yine evet. İşin aslı şu, siz ikiniz annemden ve dolayısıyla da torununuzdan yıllarca elinizi eteğinizi çektiniz.”

Söylediklerimden sonra çöken sessizliği bozarak, “Öyle görünüyor ki tüm bunlar yaşanırken Hayley’nin ihtiyaçlarını düşünen tek yetişkin Lottie’ymiş,” diye araya girdi Ollie. “Lottie’ye olan hoşnutsuzluğunuzu fazlasıyla gösteriyorsunuz. Buna rağmen torununuzla ilişkinizi kolaylaştıran da o. Hâlâ Hayley’yi alıp size ziyarete getiriyor. Hatta Hayley’yi geçen Noel’de de ziyarete getirdi. Öyle değil mi? Noel gününde, evinize kadar tüm o yolu toplu taşımayla geldi.”

Brenda ve Tony artık huzursuz görünmeye başlamışlardı. Ollie’nin bununla nereye varmaya çalıştığını merak ettim.

“Ziyaret boyunca Lottie de sizin evinizde miydi?” diye sordu Ollie. Ses tonuna karışan o saf öfkeyi o anda fark ettim.

“Hayır, elbette bizde değildi,” diye çıkıştı Brenda. Tony bakışlarını ellerine çevirdi.

“Hayley’nin sizinle olduğu üç saat boyunca Lottie’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Bu bizi neden ilgilendirsin?”

“Peki Hayley ablasının da gelmesini istedi mi?”

Bunun üzerine Brenda bakışlarını kaçırdı. “Hatırlamıyorum.”

“Geçen yıl Noel’de dondurucu bir soğuk vardı. Bunu biliyor muydunuz?” Ollie bana doğru döndü. “Lottie, o üç saat boyunca neredeydin?”

“Sokağın köşesindeki parkta,” dedim.

“Doğru çünkü Noel’de ya her yer kapalı ya da dolu olur, değil mi?”

“Kızı içeri davet etmeliydik,” deyiverdi Tony birden. “Hayley bize yalvardı ama biz...” derken bana baktı. “Çok üzgünüm, tatlım. Seni davet etmeliydik. Biz—”

“Tanrı aşkına, Tony,” diye çıkıştı Brenda. “Ne yapıyorsun? Onun bizimle hiçbir ilgisi yok! O—”

“O Hayley’nin ablası, lanet olası kadın. Adamın bize ne anlatmaya çalıştığını görmüyor musun? Lottie de *aileden*. Kanımızdan olmayabilir ama yine de ona ailemizden biri gibi davranmalıydık. Bizi Hayley’nin hayatına dâhil etmek için harcadığı çabayı hak etmiyoruz.”

Tony’nin sözleri yankılanırken masaya sessizlik çöktü, bir an için kimse konuşmadı. En sonunda sessizliği ben bozdum.

“Terapiye olan bakış açınızı bir yana bırakırsam büyükanne ve büyükbabası olarak Hayley’ye karşı iyisiniz,” dedim sonunda. “Elbette onun hayatında olmanızı isterim. Ne kadar büyük bir ailesi olursa o kadar iyi.”

Brenda’nın gözlerinin dolduğunu fark etmek beni çok şaşırttı. “Ah,” diyebilirdi sadece, ardından Tony’nin omzuna kapanıp ağlamaya başladı.

“Şey... tamam,” dedi Denise kararsızlıkla. “Bu durumda, nasıl devam edeceğimizden emin değilim—”

Denise’i tamamen görmezden gelerek bakışlarını bana çeviren Brenda, “Çok üzgünüm,” diye sözünü kesti. “Genç adam haklı – Tony de haklı. Sana ailemizden biri gibi davranmalıydık ama yapmadık. Seni annenle aynı kefeye koyduk, ona karşı o kadar, o kadar çok öfkeliydik ki...” Sessizce ağlamaya devam etti.

“Geçen hafta sonu Hayley bizde kaldığında onu o kadar çok üzdük ki yeniden konuşmayı bıraktı,” dedi Tony. “Özür dileriz. Biz hep Lottie’yi sorunların parçası olarak gördük ama aslında neler olduğunu göremeyecek kadar kördük. Elbette Hayley, Lottie’yle kalmalı. Kızları birbirinden ayırmayı teklif ettiğimiz için çok üzgünüz.”

“Tamam,” dedi Laura usulca. “Öyleyse bundan sonraki velayet düzenlemesini nasıl yapalım? Destek eksikliği ve sabit bir ev düzenine dair endişeler olduğunu sanıyordum?” Laura kısacık bir anlığına benim tarafıma bakıp gülümsemesini sakladı. “Endişe edilecek *büyük* bir sorun olduğundan emin değilim. Siz ne dersiniz?”

“Konaklamak için Hayley ve Lottie, Birleşik Krallık’taki üç malikânem, Toskana’daki villam, New York’taki dairem ya da Vervier’deki dağ evim arasında dilediklerini seçebilirler,” dedi Ollie.

Laura’dan yine o *hış* sesi çıktı ama elini ağzına kapatarak bastırmayı başardı. Ollie, elimi avucunun içine alıp masanın üzerine kaldırdı, böylece tepedeki ampulün ışığıyla parlayan yüzük tüm ihtişamıyla gözler önüne serildi.

“Ayrıca Kensington’da bir kiralık mülk daha edindim. İki hafta içinde taşınacağımız bahçeli bir ev,” dedi Ollie.

“Birlikte yaşamıyor musunuz?” diye sordu Laura kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarak.

“Henüz evli bir kadın değilim,” dedim ona. “O zamana kadar Buckingham Malikânesi’nden ayrı bir yerde yaşayacağız.”

Denise iç çekip Hayley ve bana ait olan dosyayı şak diye kapattı, dönüp dosdoğru Brenda’yla Tony’ye baktı.

“İlgilendiğim bir sürü çocuk koruma dosyası var,” dedi onlara. “Tahmin edebileceğiniz üzere vakalarımızın dosyaları da oldukça kabarık.” Gözlerinden bir parıltı geçti. “Üzgünüm ama bu artık vaktimizi boşa harcamak gibi görünmeye başladı. Bu çocuğun ablasının gözetimindeyken güvende olmadığı konusundaki iddianızda hâlâ ısrarcı mısınız?”

Tony bakışlarını ellerine çevirdi, Brenda ise Denise’in öfkeli bakışları karşısında yutkundu.

“Şu anda oğlunuzla iletişiminiz var mı?”

Brenda ve Tony aynı anda başlarını iki yana salladılar.

“Başka çocukları peki? Başka bir ailesi var mı?”

Başlar tekrar sallandı.

Denise boğazını temizledi. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. “Öyleyse ailenizde sadece torununuza değil, onun ablasına da yer açmanızın çok daha iyi bir düzenleme olacağı önerisinde bulunabilir miyim?”

Onun sözlerinden sonra ortama uzun bir sessizlik çöktü, ta ki Tony başını kaldırıp gözlerimin içine bakana kadar.

“Üzgünüm, tatlım,” dedi sessizce. Gözlerim doldu ama anlayışla başımı sallarken kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı geri ittim.

Denise iç çektikten sonra Hayley ve Claire’i salona geri getirmek için dışarı çıktı. Kimsenin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Hayley öne çıktı ve küçük elini masaya sertçe vurdu.

Salonun her noktasında yankılanan yüksek ve net bir sesle, “Ben ablamla yaşıyorum,” dedi. O an yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Biraz gurur, biraz rahatlama ama en çok da saf mutluluktandı. Birkaç ay öncesine kadar Hayley’nin bir oda dolusu yetişkinin arasında ayağa kalkıp konuşacağı aklımın ucundan geçmezdi. “Biz *Kız Kardeş Takımı*ız. Ollie, Claire, Vicky, Margot ve Florrie’yi de takımımıza aldım. Ah! Ayrıca Lucy, Felix, Mike *ve* Legolas’ı da. Artık büyük bir takımız. Büyükanne, büyükbaba isterseniz siz de takımımıza katılabilirsiniz ama Lottie’ye kötü davranamazsınız. Kız Kardeşler Takımına kötü insanları kabul etmiyorum.”

“Kız kardeşine kötü davranmayacağız, tatlım,” dedi Tony usulca.

Hayley kollarını göğsünde kavuşturup kısıtıldığı gözlerini ona ve Brenda’ya çevirdi. “Önceden ona aşırı kötü davrandınız. Beni sevdiğinizi söylüyorsunuz ama Lottie olmadan ben de yokum. Onu da sevmek zorundasınız.”

Brenda ayağa kalkıp konferans masasının etrafından dolaşarak Hayley’ye doğru yürüdü. Yanına ulaştığında göz seviyesine inmek için çömeldi.

Hayley'nin saçlarını alnından geriye itip kulaklarının arkasına sıkıştırırken, "Çok üzgünüm, hayatım," dedi Brenda yumuşak bir sesle.

Tony de gelip karısının yanında durarak, "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, tatlım," dedi.

Hayley başını yana eğdi ve anlık bir tereddütten sonra Brenda'nın kollarına atıldı. Hayley'ye sarılırken Brenda'nın nefesi kesildi, yüzünde beliren rahatlamayla sıkıca kapattığı gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Hayley, Tony'nin kollarına atılırken Brenda bana döndü.

"Hatalıydım," dedi, yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarına rağmen sesi sertti. Yutkundu. "Özür dilerim."

Hayley ve Tony de artık birbirinden ayrılmışlardı. Brenda ve benim birbirimize bakışlarımızı izlerken herkes nefesini tutmuş gibi görünüyordu. O anda Brenda ondan asla bekleme-yeceğim bir şey yaptı. Beni kollarına alıp sarıldı. Şoku atlatıp sarılışına karşılık vermem birkaç saniyemi alsa da başardım.

"Sen onu güvende tuttun," dedi Brenda ağlamaktan kı-sılmış sesiyle. "Sen kendin de bir çocuktun, yine de onu gü-vende tuttun."

"Sorun değil, Brenda," diye mırıldandım tamamen duygu-sallaşarak. Ardından Tony de bana sarıldı, kendi deyimiyle ne kadar "aptal bir herif" olduğunu söyleyip özür diledi.

Tony ve ben ayrıldığımızda, "Tamam, bu iş de çözüldü," dedi Denise. Sesi boğuktu, hatta dönüp bakınca Laura'nın da gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Mükemmel," diye araya girdi Margot. "Her şey tatlıya bağlandığına göre, öğle yemeğini The Ivy'de yememizi önerebilir miyim? Hanımlar, siz de bize katılabilirsiniz."

Laura gülümsedi. "Bu toplantılardan birinin şık bir resto-randa yemek teklifiyle bittiğini daha önce hiç görmemiştim!"

"Tatlım, somonlu börekleri uğruna ölünedir."

Denise güldü. “Bir toplantımız daha var, bu yüzden Gregg’s’ten alacağımız böreklerle yetinmemiz gerekecek ama teşekkürler.”

Hep birlikte binadan çıktık. Yoğun duygusallıkla geçen son bir saatin ardından her şey tuhaftan da öteydi. Tony ve Brenda’nın aceleyle gideceklerini düşünmüştüm ama henüz günün en büyük sürprizini yaşamamıştım. Kaldırıma çıktığımızda Tony, Ollie’ye yaklaşıp elini onun koluna koydu.

“Ben... ıı, yani—” Duraksayıp boğazını temizledi, belli ki bir şey söylemeye çalışıyordu. Bir an sonra göğsünü kabarttı. “Lottie’nin başka bir ailesi yok, bu yüzden—”

“Evet, ailesi var,” dedi Margot sözünü keserek. “Onun ailesi biziz.”

“İkisi henüz evlenmediler,” dedi Tony ve Margot bıkkınlıkla dudaklarını birbirine bastırdı. Tony yüzündeki kararlı ifadeyle Ollie’ye döndü. “Söylemek istediğim, biz artık onun ailesiyiz.” Bir anlığına uzaklara daldı, yeniden boğazını temizledi. “S-sen bilmelisin ki zengin bir züppenin onu oyalamasına izin vermem. Onu üzdüğünü biliyorum. Seni affettiği belli ama artık bizim de gözümüz senin üzerinde. Yani onu evlilik vaadiyle oyalamasan iyi edersin.”

Şok içinde gözlerimi kırıştırdım. Tony’nin bana ayakkabısına yapışmış pislik gibi bakmasından, *beni oyalaması* ihtimaline karşı Ollie’ye göz dağı vermesine ne ara gelmiştik?

Kısa bir duraksama oldu. Ollie’nin yeniden Tony’nin canına okuyacağını sandım. Aksine, ifadesi yumuşadı. “Tamam, uyarını dikkate alacağım. Ayrıca bil diye söylüyorum, daha önce Lottie’yi hayal kırıklığına uğratmış olabilirim ama bu bir daha asla olmayacak. Onu ve Hayley’yi çok seviyorum.”

Tony yutkunup keskin bir baş hareketiyle onayladı.

“Tamam, biz gitsek iyi olur,” dedi Brenda huzursuz sessizliği bölerek.

“Daha neler,” diye sözünü kesti Margot, Brenda’nın koluna girerken. “Öğle yemeği yiyeceğiz. Hep birlikte gidelim

ve önümüzdeki ay Tony'yle senin kır evimizi ziyaret etmenizi konuşalım."

Hepsi birlikte kaldırımda ilerlemeye başladığında Brenda ve Tony de akıntıya kapılarak onlarla birlikte ilerlediler. Sabah yaşadığım korkulardan tüm Harding ailesinin aniden ortaya çıkışının şokuna, Brenda'yla Tony'nin düşmanlığı bırakıp beni evlatlık torunları gibi görmek istemeleri arasındaki akılalmaz değişime ayak uydurmakta zorlanıyordum. Üstelik bir de Ollie vardı...

Sol elimi avucuna alıp sıkıca tuttuğunda, "Tüm aileyi yanında getirmek de biraz abartı oldu sanki," dedim. Grubun en arkasında yürüyorduk. Hayley, Tony ve Claire'in arasında yürüyordu, Vicky ise Dul Düşes ve Brenda'nın yanındaydı.

Omuz silkip bana sırtırken hiç de pişman görünmüyordu. "Hayley ve senin kime ait olduğu konusunda kimsenin aklında şüpheye yer bırakmak istemedim."

Gözlerimi devirdim. "Henüz hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Peki bana küçücük, minicik, pamuk ipliğine bağlı bir şans verir misin?"

Dudağımı ısırdım, önümdeki yola bakarak son birkaç haftayı düşündüm. Ollie'nin benimle birlikte evime kadar yürümelerini. Hayley'ye verdiği sözleri tutmasını. Bütün ailesini de toplayıp bugün yanımda olmasını. Tabii bunlardan önceki seks hayatımız da hiç fena sayılmazdı tabii... Tamam, isterse-niz yargılayın beni! Hangi kadın olsa bunu da hesaba katardı – Tanrı aşkına, adama bir baksanıza?

"Belki, sadece pamuk ipliğine bağlı son bir şans," dedim usulca.

Aniden durdu.

"Ollie?" Kafam karışmış hâlde ona baktım. Elini yüzüme uzatırken ifadesi telaşlıydı.

"S-sen ciddi misin?" dedi. İlk kez bu adamın mutlak bir özgüvenden başka bir tonda konuştuğunu duyuyordum ve se-

sindeki o umut kırıntısıyla içim burkuldu. Sanki tüm kırık parçalarım hızla yeniden birleşmiş gibi hissettim ve üzerimdeki sersemlikten sıyrıldım. “Lottie, bebeğim. Ciddi misin?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım. Alnını benimkine yaslarken gözleri yavaşça kapandı, kaldırımında iki yanımızdan akıp giden Londra’nın yaya kalabalığını tamamen görmezden gelerek uzun ve rahatlamış bir nefes verdi.

“Şükürler olsun,” dedi boğuk sesiyle, beni kollarına alıp sımsıkı sarılarak başımın tepesinden öptü. “Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi? Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

Göğsüne doğru gülümsedim. “Elbette biliyorum, seni mankafa,” dedim. Gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildiğimde akmamış yaşlarla buğulandığını görüp şaşkına döndüm.

“Haklısın. *Ben* mankafayım.”

“Eh, *benim* mankafamsın. Çünkü ben de seni seviyorum.”

Bir elini sırtıma sarıp diğerini saçlarımin arasına kaydırđı ve oracıkta, Londra’nın en işlek caddesinin ortasında, gündüz vakti Buckingham Dükü beni öptü. Elbette paparaziler vardı, Ollie de bunun farkındaydı ama zerre kadar silkinde değildi.

SON SÖZ

Çünkü aile böyle bir şeydi

LOTTIE

“Zenginler çok tuhaf,” diye fısıldadı Hayley, ben de hararetle başımı sallayarak onayladım. İkimizin de yüzünde İs Sürme¹⁴ oyunundan kalma siyah izler vardı ve birlikte Ollie’nin onlarca kuzeninden biri olan Bertie’nin aldığı cezayı yerine getirişini izliyorduk. Cezası üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla evin etrafında beş tur koşmaktı (malikânenin devasa boyutları düşünülünce bu hiç de azımsanacak bir şey değildi). Hava dondurucu soğuktu ve Bertie de formunda sayılmazdı. Biz ikimizse oturma odasının geniş pencerelerinin önünde durmuş, üzerinde sadece mahrem yerlerini kapatan İngiliz bayraklı küçücük bir iç çamaşırıyla attığı turları takip ediyorduk.

Belli ki zenginlerin evlerinde Noel böyle geçiriliyordu. Sabah hediyeler veriliyordu – hepsi beş *pound*dan ucuz, çoğu el

---

14 The Burnt Cork Game adıyla bilinen bu oyun, özellikle İngiliz soyluları arasında yaygın olan, Viktorya döneminden günümüze kadar ulaşan geleneksel bir Noel oyunudur. Yakın aile arasında oynanan çeşitli oyunlarda kaybedenlere verilen ceza, şarap şişesinin mantarının ucu yakılarak ortaya çıkan isin yüze sürülmesidir. –ç.n.

yapımı oluyordu. Aşırı miktarda hindi yeniyor, elbette Kral'ın geleneksel Noel konuşması izleniyor ve öğleden sonranın kalanı oyunlar oynanarak geçiriliyordu, halka şekilli siyah izlerle çıplak koşu yapan kuzenin sebebi buydu.

Yere yayılmış devasa Twister oyunu ve karaoke makinesi dışındaki oyunların da bu ailede yüzlerce yıldır oynandığından şüpheleniyordum. Geçtiğimiz yıl boyunca bunlara yavaş yavaş alışmıştık. Tabii bu sırada onun tüm huysuzluklarına rağmen hâlâ Ollie'yle birlikte yaşamıyorduk. Ona tekrar güvenmek için zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca daire için altı aylık kira ödemiştik. Ollie'nin tüm "o lanet paraya ihtiyacımız yok" ve "madem bu kadar endişeleniyorsun o zaman daireyi satın al" homurdanmalarına rağmen parayı sokağa atmayacaktım. Ben her şeyi sükûnetle karşılayıp görmezden geldikçe o gürleyip durmuştu, ta ki binamdaki dairelerden birine hırsız girene ve Ollie o bölgeyi "açıkça kenar mahalle" ilan edene kadar (onun hemen dibinde Kensington'da yaşıyorduk, yani gerçekler ancak bu kadar çarpıtılabilirdi).

Fakat önce o, sonra da Claire, Florrie ve en sonunda da Hayley yalvarmıştı. Hayley kolay kolay bir şey istemezdi ama zaten benim de istediğim şeyi istemesiyle kabul etmeye karar vermiştim. Böylece yanına taşınmıştık. Claire ve Florrie de hâlâ orada yaşıyordu. Bunlar olurken Blake aile evinden taşınmıştı, buna rağmen Claire şimdilik Ollie'yle yaşamayı tercih ediyordu.

Claire'in bana gelerek evimi işgal edip etmediğini sorana kadar bunun onu ne kadar endişelendirdiğini fark etmemiştim. *Benim* evim. Tamamen kafam karışmış hâlde bunun Hardinglerin aile evi olduğunu söylediğimde nadiren sinirlenen Claire tamamen çileden çıkmıştı. Ollie ve ailesi, benim Hayley'yle ikimizi ailelerinden ayrı değerlendirdiğime dair en ufak bir imadan bile hoşlanmıyorlardı.

Taşınmamızdan altı ay sonra Little Buckingham kilisesinde evlendik. Hayley, Florrie, Vicky, Claire ve Lucy nedimelerimdi.

Legolas kiliseye bodoslama dalıp gelin buketimi yemişti (tabii gerekçeye göre bu bir güvenlik zaafıydı – oysa Hayley ve Lottie haftalarca Legolas'ı fahri sağdıç ilan etmemizi isteyip durmuşlar ve midillinin yelesine papyon takmışlardı, bu yüzden gerekçelerinden şüpheliydim). Felix mihraba kadar bana eşlik etmeyi önerse de sonunda tek başıma yürümeye karar vermiştim. Sonuçta hayatım boyunca kendi başımın çaresine bakmıştım – bir kilisenin ortasından başım dik bir şekilde yürümemem için hiçbir sebep yoktu. Zaten Ollie tüm yolu yürümeme fırsat bile bırakmamıştı. Beni, kız kardeşleri ve Lucy'yle birlikte seçtiğim dantelli gelinlikle görür görmez gözlerinden bir parıltı geçmişti. Daha yolun yarısına gelmemiştim ki daha fazla dayanamamıştı. Mihraptan indiği gibi yanıma gelip beni kollarına alarak tüm misafirlerin önünde öpmüştü. Yolun devamını elimi tutup beni mihraba doğru çekiştirirken ben de topuklular üzerinde zar zor dengemi korumaya çalışmıştım.

Papaz kaşlarını kaldırarak, “Daha o kısma gelmedik, genç adam,” demişti Ollie'ye.

“Kusura bakma, babalık,” demişti Ollie o karşı konulmaz cazibesıyla. “Ama beni yeterince bekletti. Sadece buraya ulaştığından emin olmak istedim.”

Sıra yeminlerimize geldiğinde tüm geleneksel olanları sıralamamızın ardından Ollie herkesi şaşırtarak Hayley'yi yanımıza çağırmıştı. Bir eliyle benimkini tutmaya devam ederek diğer eliyle de Hayley'ninkini tutup önünde çömelmişti.

“Hayley,” demişti kardeşime gülümseyerek. “Bugün Lottie'yle evlendiğimi biliyorum ama sana da vermek istediğim bazı sözler var, tamam mı?”

Hayley başıyla onaylamıştı, bu muhteşem adama bakarken gözleri parlıyordu. Ollie ise derin bir nefes aldıktan sonra bizi duygusal bir enkaza çeviren yeminini okumuştı.

“Seni, Nutella'nın sonunu yediğinde bile seveceğime,” diye başladığında Hayley tüm kilisenin önünde kıkırdamıştı. “Haya-

tın boyunca berbat şakalar yaparak seni arkadaşlarının önünde utandıracağıma söz veriyorum.”

“Aman ne güzel,” diye inlemişti Florrie, kilisedekilerin daha gürültülü kahkahalar atmasına sebep olarak.

“Seni gökyüzünün tamamından daha çok seveceğime söz veriyorum,” diye devam etmişti yumuşak sesiyle, elini Hayley’nin göğsüne koyup sonra da kendi göğsüne bastırmıştı. “Sen, ablan ve benim her zaman takım olacağımıza söz veriyorum. Hayley, benim küçük kaçağım, seni asla bırakmayacağıma söz veriyorum.”

O anda kilisedekilerin çoğuyla birlikte Hayley de gözyaşlarına teslim olup kendini Ollie’nin onun için açtığı kollarına atmıştı. Törenin kalanını beni kolunun altına sarmış ve Hayley’yi de kucağına almış şekilde tamamlamıştık. Mutfağımıza asmak için büyüttüğüm fotoğraf kilisenin önünde çekilmişti, Ollie bu kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu, ben kolunun altına sığındığım yerden ona mutlulukla gülümsüyordum, Hayley’nin gülümseyen yüzüyse onun boynuna gömülmüştü.

Yumurtanın üstündeki tabağı fırlayıp gidince, “Ah saçmalık!” diye bağırdı Claire. Haşlanmış yumurta üzerinde tabak çevirmek, hâlâ anlam veremediğim zenginlerin birlikte oynadıkları oyunlardan biriydi. “Lottie, sıra sende.” Hiçbir zaman Claire’i sessiz biri olarak görmemiştim, sadece içine kapanmıştı ama artık onun da en az kızı kadar gürültücü ve kendine has biri olduğunu biliyordum. Belli ki Blake onu baskılıyordu. Geçen hafta sonuçlanan boşanma davasından beri Claire sanki daha da hafiflemişti. Bir akşam ona ciddiyetle, “Claire, Hayley’yle ben yıllardır iki kişilik küçük bir aileyiz. Bunu yürütmeyi başardık ama ailemizle birlikte yaşamamanın bizim için ne kadar değerli olduğunu asla anlayamazsın. Ayrıca Fanta aşkına, bu evde insan sayısından çok banyomuz var!” dedikten sonra taşınma konusundan bahsetmeyi bırakmıştı.

Hayatım boyunca yapmam gerekeceğini hiç düşünmediğim bir şeyi yapıp yumurta üzerine tabak çevirdiğim sırada Hayley kazağımın ucunu çekiştirdi.

“Vakit geldi mi?” diye fısıldadı. Yüzlerinde halka şekilli izlerle odanın öbür ucunda duran Brenda ve Tony’ye baktım ve Hayley’nin verdiği zarfı havaya kaldırdım. Brenda başını sallayarak onaylarken Tony de karısının elini tuttu, başparmağını havaya kaldırıp bana gülümsedi.

“Evet, aşk böceğim,” dedim. “Hadi yapalım.” Şampanya kadehlerinden birini kapıp daha önceden kenara koyduğum bir kaşıkla hafifçe vurarak herkesin dikkatini çektim.

“Hey, millet,” dedim herkes sessizleşince biraz tereddüt ederek. Boğazımı temizleyip kendimi gülümsemeye zorladım. Ollie odanın öbür ucundan kaşlarını çatarak bana baktı. Gerçek gülümsemelerimle zoraki olanları hemen anlardı. “Pekâlâ, Hayley bir şey söyleyecek. Bunları kendisi söylemek istedi ama bildiğiniz gibi sesi çok gür çıkmıyor, bu yüzden sadece birkaç dakika sessiz kalabilirsiniz çok seviniriz.” Ollie uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi hızla aştı, Hayley ayağa kalktığı sırada o da yanıma ulaştı.

“Selam,” dedi Hayley birkaç kişinin onu duymak için öne eğilmek zorunda kalacağı kadar zor duyulan cılız bir sesle. “Ollie’ye hediymi kendim vermek istedim ve...” Duraksayarak elimi çekiştirdi. Ona doğru eğildiğimde kulağıma fısıldadı. “Şu anda biraz aptalca görünüyor. Aptalca bir şey mi?” Boğazım tıkanırken yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Aptalca bir şey değil, aşk böceğim,” dedim kararlılıkla. “Kimse böyle düşünmeyecek. Hele Ollie hiç düşünmeyecek.”

“Neler oluyor?” dedi Ollie, sesi artık endişeliydi. “Hails? İyi misin, tatlım?”

Hayley omuzlarını dikleştirip ona döndü, tüm odaya hitap edecek cesareti kaybetmişti. “Sana bir hediye vermek istedim ama biraz aptalca olabilir,” dedi cılız sesiyle.

“Bana vereceğin şey her neyse aptalca olacağını hiç sanmıyorum, kaçak,” dedi Ollie önünde çömelirken.

Hayley başını öne eğip bakışlarını yere çevirerek zarfı Ollie'ye uzattı. O da alır almaz yırtıp açtı, hızlıca içindekine göz gezdirdi. Ne olduğunu anladığında bir anlığına gözlerini kapattı, yeniden açtığına yüzündeki ifade karşı konulmaz güzellikteydi.

“Hayley,” diyerek soluklandıktan sonra kâğıt elinde buruşurken ona sıkıca sarıldı.

“Bunun aptalca olduğunu düşünmedin mi?” diye kulağına fısıldadı Hayley. Ollie ise hafifçe geri çekilip alnını onunkine yasladı.

“Hayır, bebeğim,” dedi. “Bu hayatımda aldığım en iyi hediye. Aptalca olmanın yanından bile geçmiyor.”

“O ne?” diye seslendi Claire. Twister oyunundan doğrulup ellerini beline yerleştirdi.

“Anne, seni mankafa,” dedi Florrie o kendine has bıkkın çıkışmasıyla. “Evlat edinme belgeleri. Hayley, Ollie dayıma *kendini* hediye etti. Tanrım, siz yetişkinler bazen çok kalın kafalı oluyorsunuz.”

“Brenda ve Tony, ihtiyacımız olan onayı almayı başardılar.” Nihayet oğullarının izini bulmuşlardı. Bu onların kalbini kırmıştı ama oğulları velayet hakkından vazgeçtiği belgeleri imzalamaktan fazlasıyla mutlu olmuştu. “Artık ikimiz birden onun yasal vasileriyiz,” dedim Ollie'ye tereddütle. Şaşkın bakışlarını hızla bana çevirdi. Kucağındaki Hayley ikimizin arasında kalacak şekilde bize sarıldı. “Bir hediye daha var,” diye fısıldadım kulağına. “Ama aşağı yukarı yedi ay kadar sonra gelecek.” Donakaldı, şoktan fal taşı gibi açılmış gözleri benimkilerle buluştu, ardından yüzüne devasa bir gülümseme yayıldı ve ikimizi birden kuş kadar hafifmişiz gibi havaya kaldırıp kendi etrafında döndü. Herkes alkışlayıp kutlarken Hayley ve ben çığlık atıyorduk.

Tam o anda gözyaşlarına boğulmuş olsa bile iyi bir fotoğrafı yakalayacağı ânı çok iyi bilen Margot tarafından çekilen

Gönülçelen

kareyse daha sonra düğün fotoğrafımızın yanına yerleşmişti. Her sabah süslü fincanımdan çayımı içerken o fotoğraflara bakıyordum. Çoğu sabah Ollie beni bunu yaparken yakalıyor ve Claire’le kızların tiksinti dolu inlemeleri eşliğinde beni öperek içinde olduğumuz âna geri döndürüyordu. Çünkü aile böyle bir şeydi. Onların tepesini attırırdınız, çıldırtırdınız ama hepsinin ötesinde onları severdiniz.

